

Бевърли Бърн

**ОБЕЩАНИЕТО
НА ФЕНИКСА**

БЕВЪРЛИ БЪРН ОБЕЩАНИЕТО НА ФЕНИКСА

Превод: Миряна Илчева

chitanka.info

Англия 1939 г. Млада американка, омъжена за влиятелен лорд влиза един ден в кабинета му и хладнокръвно го застрелва. След това изчезва.

Лондон 1970 г. Години по-късно друга млада жена търси тайните на своето минало. Съдбата я среща с Андрю Мендоса, но след една щастлива година той внезапно я напуска без обяснение. Но дали истинската любов може да се забрави? А и тъмната история от миналото неочаквано излиза наяве...

ПРОЛОГ

Англия, 1939

Няколко минути след два следобед на седми април самотен слънчев лъч проблесна върху мократа пръст на една обляна от дъжд градина в Съсекс. Лейди Суонинг вдигна чудно хубавото си младо лице и почувства приятната топлина. В този момент тя чу първата пролетна кукувица.

Отчетливият звук отекна в замрялата градина. Беше Разпети петък и повечето от прислугата в огромната къща бе освободена за следобеда. Лейди Суонинг и птицата можеха съвсем сами да се наслаждават на ширналите се поляни с нежни пролетни цветя.

Жената се замисли за кукувицата. Там някъде тя ще намери в нечие друго гнездо, където да снесе яйцето си. Когато другите птичета се излюпят, кукувичето ще ги премахне, като ги накълве до смърт или ги бутне на земята. Съзнателните родители нямаше да узнаят как са били измамани и щяха да отгледат храненичето като свое. Лейди Суонинг мислеше кукувицата за изключително умно създание.

Слънцето се скри, а над съсекските хълмове се затъркаляха нови облаци. Лейди Суонинг погледна изящния си златен часовник. Два и половина, време е. Тя хвърли последен поглед към градината и се запъти към огромното многовековно каменно здание на къщата.

Колко жалко, че ще трябва да изостави всичко това. Беше заобичала живота си след женитбата, обожаваше вълненията на конните надбягвания, вечерите и баловете, грееше при мисълта, че е обожаваната, възхитителна млада съпруга на Емери Престън-Уайлд, тринадесетият виконт Суонинг.

Съжалението не промени решението ѝ.

Както и очакваше, прислужниците бяха отишли на църква и къщата бе притихнала. Лейди Суонинг и съпругът ѝ също трябваше да посетят службата. Емери щеше да прочете своя пасаж от Библията, също както предците му векове наред. Тази година обаче щеше да бъде различно поради причини, известни само, на лейди Суонинг.

Тя бързо намери, каквото ѝ трябваше в помещението с оръжията — един „Маузер“, който Емери бе взел от германски офицер през войната. Както и другите оръжия на съпруга ѝ, пистолетът беше смазан и готов. Трябваше само да се зареди с патрони, за да се превърне в смъртоносно оръжие — те бяха в едно заключено чекмедже в старинния скрин от шестнадесети век. Предната вечер, докато Емери спеше, тя бе взела ключето. Беше толкова просто.

Вече зареден, малкият пистолет се намести идеално в джоба на спортния ѝ костюм. Лейди Суонинг излезе в коридора и закричи безшумно по ориенталския килим. След миг тя се спря пред вратата на кабинета и отново си погледна часовника. Беше три без петнадесет.

— Ще бъда в кабинета си — каза съпругът ѝ на обяд. — Ела там и ще отидем на църква. Да речем, в три без петнадесет? — Той вдигна поглед от варената съомга. — И опитай поне веднъж да си точна, мила.

Беше точна до секундата. Лейди Суонинг се усмихна и влезе. Емери стоеше с гръб и се взираше през стъклените врати, които водеха към розовата градина. Беше едър и закриваше светлината.

— Проклетият дъжд заваля отново — рече той, без да се оглежда.

— Да. — Тя извади тихичко пистолета от джоба си и махна предпазителя.

— Е, какво да се прави, ще трябва да отидем.

— Не — отвърна тя тихо. — Не мисля. Не и днес.

— Не ставай глупава. Няма начин да не... — Той се обърна раздразнен. Тогава видя пистолета. — Какво означава това?

Тя не отговори. Нямаше нужда, тъй като намерението ѝ бе очевидно.

В онзи следобед в къщата бяха останали само готвачката, камериерката, шофьорът и секретарката на нейна светлост. В три без пет готвачката и камериерката чуха два изстрела и изтичаха в кабинета. Намериха лорд Суонинг проснат по очи в локва кръв. Първо помислиха, че е паднал и се е наранил. Готвачката обърна тялото. Тогава видя втренчения поглед и зейналата кървава рана на гърдите и се разкрещя.

Шофьорът и секретарката пристигнаха, когато чуха писъците, въпреки че после и двамата отрекоха да са чули изстрелите.

Лейди Суонинг не бе открита. Полицията я издирва продължително, докато след няколко месеца войната избухна и отклони усилията им, но тя сякаш бе изчезнала от лицето на земята.

ЧАСТ ПЪРВА
ЛИЛИ И ЛОН

Ню Йорк, 1980

Една вечер в края на април знаменитата Галерия за модерно изкуство „Рацингер“ беше затворена, но претърпана с хора. Художникът — пореден любимец на капризната критика — не бе пожалил усилия за представянето, фамилията му, Маркоф, се четеше по десетки копирени флагове, общити с мъниста и провесени от тавана. Живите, прости цветове решения в картините му бяха подчертани от покритите с черен плат стени.

Лили Креймър стоеше на крачка от вратата и оглеждаше тълпата. Галеристите си бяха свършили работата. Кралското войнство бе тук в целия си блясък. За двайсетина секунди тя позна Джери Хол и Робърт де Ниро, заобиколени от възторжени почитатели. Анди Уорхол също бе тук, както и Шърли Маклейн. А сред светилата се откриваха и някои по-малко известни лица. Като нейното.

— Страхотно шоу миналата седмица, Лили — извика някой.

Нямаше представа кой е и това направи удоволствието още по-голямо. Лили се усмихна и изпрати въздушна целувка. Сетне, сякаш повикана от строг ангел пазител, към нея се приближи Барбара Уолтърс. Лили се засмя. Можеше спокойно да забрави илюзиите си за величие. Слава е да се показваш в централно време в ефира, не по половин час на седмица по кабела. И по-добре да престане да си играе на знаменитост или никога няма да открие стария приятел, с когото бе дошла да се види.

Един и седемдесет на точета, Лили трябваше да се изправи на пръсти и да проточи врат, за да огледа внимателно множеството. Не можа да издържи дълго. Отказа се да засече Питър Фаулър от разстояние и започна да си пробива път към позната на вид глава с тъмна къдрава коса. Грешка, разбра тя, когато се приближи. Питър беше към петдесетте, а мъжът, когото тя дебнеше, бе значително по-млад и освен това нямаше характерните гъсти мустаци.

Поколеба се накъде да тръгне. Пред нея се появи още едно женско лице. Лили притаи дъх искрено поразена. Сред многото

красиви хора тази дама просто блестеше. Заслепяваше. Беше изключителна. Говореше с някого. Накланяше глава и се смееше. Сетне, сякаш привлечена от магнетичния поглед на Лили, се обърна и очите им се срещнаха. За миг усмивката ѝ я огря. Когато се обърна, светлината сякаш угасна. Лили се почувства... ограбена. Лудост.

Тя се стегна и продължи да търси, а тълпата я побутваше напред. След минута вече стоеше зад гърба на Питър Фаулър. Той се взираше съсредоточено в една картина и въобще не я беше забелязал.

Лили се приближи и го хвана под ръка.

— Здравсти. И преди да кажеш нещо, въобще не съм закъсняла. Тук съм от поне петнадесет минути. Не можах да те намеря в тази гмеж.

— Здравсти. Тъпкано, а? Как намираш нещата на този тип?

— Не съм ги погледнала още. Повече ме интересуваш ти. Костюмът ти е чудесен.

Безупречният смокинг на Питър прилягаше на широките му рамене. Официалната колосана бяла риза и черната папийонка подчертаваха още повече веселото пламъче в сините му очи.

— Пет долара, че е на Армани — добави Лили.

— Печелиш. Пиши ми ги в сметката. Слушай, не мога да повярвам колко отдавна не сме се виждали.

Той се вгледа в меките ѝ кафяви очи, погали блестящата ѝ червеникава коса, а после прокара ръка по челото ѝ, сякаш проверяваше за температура.

— Огън и пламък. Как се радвам, че чарът на Лили Креймър е отново в действие. Сериозно, изглеждаш страхотно. Може би само малко тъничка.

— Няма такова нещо като „тъничка“ при мания за отслабване. А и се предполага да ми казваш само приятни неща на рождения ми ден.

— Дадено. Какво ще кажеш за запазената маса при Пепе? Шампанско от специална реколта. Крем супа от омари. И любимата ти патица със зелени чушчици.

— Това е мъжка приказка. Обаче те предупреждавам, ако тази вечер няма патица, направо си мъртъв.

— Има — обеща Питър. — Уредил съм всичко с Пепе.

— Истински ангел. — Тя се надигна и го целуна по бузата. — Нямам търпение. Да вървим.

— Минутка. Първо ми кажи какво мислиш за тази картина.

Творението, което наблюдаваше, представляваше голямо блестящо розово петно, разполовено от две назъбени ивици тъмночервено, от които сякаш капеше кръв. Лили погледна платното за секунда-две. После поклати глава.

— Не ми харесва. Всъщност, направо е гадно.

Питър вдигна рамене.

— И аз мисля така. Което е странно, защото Лонола Перес ми харесва много.

— Коя е тя?

— Дамата, която притежава този набеден шедьовър на стойност може би милион. Зае го за шоуто. Срегнахме се снощи на предварителното парти. Маркоф получава всички екстри.

— Както и ти, очевидно. Не знаех, че с онези снобски списания, които внасяш, си намерил място сред тези тесни кръгове.

— Понякога се получава. — Питър я хвана за ръка. — Хайде, да се махаме оттук. Умирам от глад.

Двамата си пробиха път до фойето. Лили продължи да се оглежда за жената, която така я беше поразила преди малко. Никакъв късмет. Почувства се предадена. Искаше да я види отново, да потвърди необикновеното си впечатление, да пита Питър за неговото. Жената очевидно си бе тръгнала, а Лили, странно защо, се натъжи. После, докато чакаха на гардероба, тя изведнъж се появи — просто невероятно, сама — и се насочи право към тях.

— Питър — започна Лили нетърпеливо, — случайно да...

Ала преди да довърши, Питър се бе отдалечил. Лили видя как той тръгна напред и протегна ръка. Жената я пое, а Лили видя отново ослепителната усмивка. Грешка нямаше. Това със сигурност бе най-красивата дама, която бе срещала.

Нямаше начин да се отгатне възрастта ѝ, поне по вида. Имаше пълни чувствени, устни, очертани скули и класически прав нос. Главата ѝ бе смайващо красива, безупречно очертана. Ефектът се усилваше от черната коса, прибрана в разкошен кок на изящния ѝ тил. Носеше проста черна рокля, а единствените ѝ украшения бяха чифт блестящи обици, без съмнение истински рубин.

Питър и жената се приближиха. Лили чу приятеля си да казва:

— Видях картината ви. Много интересно.

— Сетне двамата застанаха до Лили.

— Сеньора Перес — започна Питър, — да ви представя моята стара и много скъпа приятелка Лили Креймър. Сигурно сте я виждали по телевизията да ви казва какво и къде да ядете. Лили, това е Лонола Перес.

Двете жени мълчаха. Лили осъзнаваше, че я зяпа, но не можеше да се сдържи. Необяснимо как, Лонола напълно я объркваше. А най-интересното бе, че тя самата също изглеждаше поразена.

Сеньора Перес проговори първа.

— Значи това е Лили Креймър — каза тя меко. — Колко необикновено... Лили Креймър. — Този път усмивката ѝ бе различна: по-мека и някак по-определена. — Безкрайно се радвам да се запознаем, скъпа моя. Виждала съм ви по телевизията — неведнъж — и обичам вашето шоу.

— Благодаря — отрони Лили.

Мъжът, който се появи, кимна на Питър и Лили и отведе Лонола Перес. За момент и двамата се загледаха след нея. Лили обобщи:

— Невероятна.

— Абсолютно — потвърди Питър. — И аз мисля така.

Малкият ресторант на Пепе се намирал в Гринидж Вилидж — Лили го бе открила преди година и бе помогнала да се прочуе. Ето защо не се изненада, когато самият Пепе ги посрещна и поздрави енергично.

— Добре дошла, Лили. Честит рожден ден! Тази вечер ще ти спретнем цяла симфония. С господин Фаулър сме се погрижили за всичко.

Седнаха на същата маса отзад, откъдето Лили представи ресторанта по телевизията. Това бе едно от нещата, заради които шоуто ѝ печелеше такава популярност. В „Къде да похапнем“ Лили водеше екипа в истински ресторанти и представяше храната, докато тя се поднасяше. След това отиваше в кухнята и насочваше вниманието на зрителите към оборудването, вида и особеностите на оформлението ѝ.

— Преди две години малко хора вярваха, че програмата ще придобие такава известност, но Лили ги опроверга. Дълбоко в себе си всеки е воайор, даже в Пеория и Канзас Сити^[1]. Когато не въздишаш

по „Далас“ и „Хребетът на ястреба“, защо да не пошпионираш бляскавия Ню Йорк?

— Първо малко предястие със сирене — каза Пепе и щракна с пръсти. Мигом се появиха двама сервитьори. Единият отвори бутилка „Дом Периньон“, а другият поднесе блюдо току-що извадени маслени хапки, посипани с уханна „Горгондзола“^[2].

Питър и Лили опитаха храната и виното и бяха единни във възторга си. Веднага след това ги оставиха.

— Честит рожден ден! — вдигна чаша Питър. — Благодаря ти, че го споделяш с мен.

— Благодаря на теб, че си спомни и даде идеята.

— Долавям ли нотка на самосъжаление?

— Може и така да звучи. Питър, осъзнаваш ли, че днес ставам на тридесет?

— Добре дошла в света на възрастните. От моята гледна точка на изкопаемо, тридесет е само на крачка от детството.

— Тази сутрин се погледнах отблизо в огледалото. Бръчици.

Той се изкиска.

— Смени си нощния крем. В крайна сметка може и да заприличаш на Лонола Перес.

— Да — отвърна Лили мрачно. — Питър, тя ме съсипа, направо ме сринна. Не знам защо ми действа така, но... — Лили не довърши. Трудно ѝ бе да проумее реакцията си спрямо Лонола Перес, още по-малко ѝ се удаваше да си я обясни. Оставаше и въпросът за отношението на сенъора Перес към нея. — Слушай, въобразявам ли си или тя наистина ме изучаваше като насекомо под микроскоп?

— Съзрях доказателства за нещо повече от временен интерес — призна Питър. — Тъкмо щях да те питам за това.

Лили вдигна рамене.

— Нямам представа. Освен... Питър, тя да не ти се пада случайно нов социален ангажимент?

Питър отметна глава и се изкикоти.

— Де тоя късмет. Срегнах я едва снощи. Чувам, че е приказно богата и обикновено не се показва пред обществото. Очевидно онова беше изключение, защото тя е един от първите купувачи на Маркоф.

Лили знаеше, че чува истината, но въпреки това я парна познатото чувство на засегната собственост. Винаги реагираше така на

жените в живота на Питър. Осъзнаваше, че е абсурдно — бяха само приятели вече повече от пет години.

Той сякаш прочете мислите ѝ и смени темата.

— Бързо казвай какво правиш. Не съм те виждал повече от два месеца.

— Добре, но първо ти ми кажи как си спомни за рождения ми ден. Направо се изумих, когато се обади миналата седмица.

— Няма нищо тайнствено — отвърна той с усмивка. — Датата е отбелязана в календара ми от 1974 в Лондон. Всяка година просто прехвърлям знака.

Тя отпи от шампанското и се облегна.

— Лондон, 1974. Сякаш е било в предишен живот.

— Стига сантименталности. Шест години не са кой знае колко време. А и нещата не са се променили много. Между другото, страхотен пуловер.

Беше бял, ръчно плетен, с черна пеперуда от мъниста отпред. Лили го носеше с черен копринен панталон.

— Подарък от мен за мен по случай рождения ми ден. Радвам се, че ти харесва.

— Вярно е. Обаче си спомням времето, когато си купуваше само дънки. Някаква нова Лили?

— Не точно. Трябва да се обличам добре за шоуто. Освен това, сега мога да си позволя не само дънки.

— Канех се да те питам за това. Защо не си купиш апартамент? Сигурно печелиш милиони.

— Питър, дават ме по кабела. Барабар с фитнес-маниаци, сексолози, спортисти и полунощните горещи историйки. Това не е ефирът, съкровище. Не съм богата.

— Добре де, но нали едно време казваше, че да купуваш, в крайна сметка излиза по-евтино.

Беше изрекла това, когато и двамата бяха американци в чужбина и се оправяха както могат в Лондон. Лили бе купила къща, ала Питър бе живял винаги под наем.

— Естествено, че е по-добре да купуваш — съгласи се Лили. — Но ти трябва капитал за начало. Свободни пари нямам. — От четири години тя пъхаше всичко спестено във взаимоспомагателна каса.

Спестяваше с цел, която пазеше дълбоко в сърцето си и никога не обсъждаше.

— Но плащаш наем — настояваше Питър. — Това е като да наливаш вода в сито.

— Не точно. Имам десетгодишен договор, а вноските са по-малки от евентуалната поддръжка на собствен апартамент. Защо забихме в тази досадна тема?

— Не знам. Май тръгнахме от пуловера ти. Щеше да ми казваш какво правиш.

— Аха. Шоуто, веднъж седмично, разбира се — около петнадесет часа подготовка. И малко преоборудване. В момента се занимавам с кухнята на един ресторант близо до Линкълн Център. А Дан Кери, агентът ми, се опитва да продаде книжната версия на предаването. Разговарям и с една фирма за бяла техника, която иска да си увеличи продажбите. Искат да ме използват за рекламно лице. Може да се договорим.

— Да не подписваш нищо без добър адвокат — настави Питър.

Лили кимна.

— Няма страшно, Дан Кери се грижи за мен.

Сервитьорът донесе омарите. Супата бе чудно лека, малки парченца омари и въздушни кръгчета мус от съомга в сос с аромат на естрагон. Плитките купи бяха украсени със стръкчета подправки и след няколко минути останаха само те.

— Невероятно — обяви Лили.

Сочната патица донесе самият Пепе. Наряза я много внимателно и положи апетитните розови парчета в сос с аромат на коняк и зелени чушчици. По-късно пристигна и тортата с бадемови целувки и сметанов крем.

— Раят е слязъл на земята — каза Лили на Пепе и Питър след последната хапка. — Как да ви се отблагодаря?

— На мен — само за шампанското — призна съдържателят. — За останалото плаща господин Фаулър.

Питър и Лили се засмяха, а Пепе ги остави с бутилка първокласен „Арманяк“.

След час вече бяха в таксито към нейния апартамент на Източна осемдесет и първа улица. Лили се протегна и целуна Питър по бузата.

— Ти си чудесен. Страхотна празнична вечеря.

Той я прегърна леко.

— И на мен ми хареса. А ти, Лили, заслужаваш само най-доброто. — Изведнъж стана сериозен. — Хич не се и съгласявай на по-малко.

— Нямам и намерение.

Таксито спря пред нейния блок. Лили излезе и изчака, докато Питър плати сметката.

— Качи се за едно кафе — подкани го тя.

— С удоволствие, но за малко. Утре сутрин имам среща за закуска. Един от най-шантавите нюйоркски навици, но се свиква.

Апартаментът на Лили беше чудесен — нямаше начин, след като там живееше тя. Мебелировката не бе скъпа — никакви антики, никакви уникати — но удивително интимна. Вместо канапе Лили имаше огромни фотьойли, облицовани в жизнерадостно синьо и тъмнорозово. Подът бе покрит с миниатюрни старинни ориенталски килимчета, купени на безценица. Бяха протрити и избелели и точно затова пасваха идеално на стаята.

Имаше две-три саксии, но най-важното бяха книгите. Лили непрекъснато обогатяваше шарената подборка, донесена от Англия. Много от лавиците бяха пълни с готварски ръководства, някои стари, редки и ценни — нейната страст.

В кухнята имаше нещо мексиканско по дух, сини и бели плочки и под от теракота. Питър застана на вратата и загледа как тя мели зрънцата и прибавя зрънце кардамон^[3] към врящото кафе.

— Това е то жена с принципи. Но какво ще си помисли публиката за тази кухня? Чудна е, но къде са модерните джаджи?

— Няма такива, естествено. Апартаментът не е мой, както вече благоволи да ми припомниш.

— Хайде да не почваме пак.

— Дадено.

Лили наля ароматното кафе в малки бели чашки, постави ги върху електриковата табличка и ги занесе в дневната. Двамата седнаха един срещу друг на огромните фотьойли, а краката им почти се допираха о плотчето помежду им. От уредбата се носеше Бах — Джулиърдският струнен квартет с четвъртия Бранденбургски концерт. Те отпиваха и слушаха.

Тази вечер елегантното изящество на музиката не омагьоса Лили, както обикновено, а кафето горчеше и не отпускаше приятно. Тридесет години. И все борба да стигнеш по-нагоре и да се задържиш.

Тя се загледа в Питър. Със затворени очи красивото му лице привличаше неудържимо със спокойствието си. Все още носеше косата си мъничко по-дълга и нито в нея, нито в мустаците му се забелязваше каквото и да е посивяване. Стабилният, мил, точен, неизменен Питър. Никой мъж, когото познаваше, не бе успял да я развълнува толкова дълго. Лили почувства как у нея се надига вълна на топлота и благодарност за приятелството му. Може би беше глупачка и трябваше да се опита да почувства нещо повече от сестринска топлота към този невероятен мъж.

Концертът приключи с няколко елегантни цигулкови пасажа, които събраха темите в едно, а накрая прозвуча чуден акорд. Възцари се тишина.

— Има порядък в тази вселена — рече Питър меко.

Той пое дълбоко дъх, остави чашата, отиде до нея и я погали по главата. Лили се облегна на рамото му. Двамата мълчаха дълго, сетне Питър нежно я отдалечи.

— Не. Не така, мила моя. Съжалявам, но знам, че съм само заместител на истинския, още тъжиш за...

Лили вдигна ръка.

— Моля те, не го споменавай. Не мога да издържа.

— Ето че съм прав.

Тя се усмихна тъжно.

— Сигурно. Сигурно си прав и за сега. Така че, лека нощ и благодаря за вечерта.

Лонола Перес се обади на Питър Фаулър седмица след срещата в музея.

— Сигурно не ме помните. Видяхме се...

— Разбира се, че ви помня. — Гласът ѝ допълваше образа — невероятна красота с полъх на сила и тайнственост. — Радвам се да ви чуя, сеньора Перес, но на какво дължа това удоволствие?

— Сигурно е глупаво, но ми трябва едно списание, което четях в Испания преди време. Седмичните клюки, нещо такова. Чудя се дали

излиза още и се сетих, че вие може да знаете.

Той дръпна бележника и писалката от другия край на бюрото.

— Дайте ми името, може и да успеея.

Тя му го даде, а той обеща да провери и да се обади. Звънна след няколко дни.

— „Семана“ още се издава, но не се разпространява тук. Успях обаче да ви измъкна няколко броя.

— Чудесно! Колко мило. Елате за по питие, господин Фаулър. Моля ви.

Докато затваряше телефона, Питър се усмихваше.

Беше си представял Лонола Перес в някой луксозен апартамент в Ийст Енд, може би в някоя великолепна сграда на Пето авеню с гледка към Сентръл Парк, но тя живееше в Гринидж Вилидж на Западна десета улица. Добро място, но нищо особено. Разбра чак когато влезе. Къщата бе строена в началото на века и недокосната оттогава — високи тавани, безупречен паркет, камини, чудна стара дограма.

— Какъв дом? — възкликна той.

— Късметлийка съм — в Манхатън запазена къща е рядкост. Какво ще пиете, господин Фаулър?

— Скоч с вода и, моля ви, наричайте ме Питър.

— А вие мен — Лон.

— И името ви е рядко. Да полюбопитствам ли за произхода?

Тя наля уиски в чашата му и се спря, преди да сложи лед.

— Наистина ли искате да разреждате това?

Питър се загледа в абаносовата китайска масичка, където тя приготвяше напитките и видя бутилката светъл малц.

— Определено не. Не разбрах, че ще ми предложите такъв бисер.

Дългата ѝ зелена рокля шумолеше леко по дебелия килим, докато тя пристъпваше към него с питието в ръка. Невероятно чувствен звук. Питър взе чашата, но не успя да докосне пръстите ѝ. А искаше. Чувстваше се като момченце на кино, което си фантазира за бляскавите кинозвезди.

— На въпроса ви, името ми е испанско — каза Лон. — От св. Игнасий Лонола. Град в Северна Испания.

— Испанка ли сте? Говорите чудесен английски.

Тя се засмя отривисто, гърлено и му достави невероятно удоволствие.

— Така и трябва. Родена съм и съм отраснала в Нова Англия, но съм от испански произход. Ожених се много млада за мадридчанин. Той ме заведе в Испания и стоях там до преди няколко години.

Питър се почуди дали е вдовица или разведена, но чувстваше, че не бива да пита. Открита и дружелюбна, Лон си спестяваше всякакви откровения.

— Как беше в Испания?

— Много ми хареса. Но Ню Йорк също не е за изпускане.

Той отпиваше от уискито с вкус на дим и въобще не се сещаше какво да каже. Тази жена му връзваше езика, караше го да се чувства абсурдно и неловко. И все пак той се наслаждаваше на всяка секунда близо до нея. Тя бе идеалната домакиня и запълваше бързо всяка неудобна пауза в разговора.

— Разбира се, откакто Франко умря и дойде онова, на което казват демокраси́а, всичко се промени.

— Към по-добро?

Лон се поколеба.

— За младите и бъдещето, да, естествено. За онези от нас, които си живеехме удобно и постарому, не е толкова сигурно.

— Но Франко беше тиранин, диктатор.

Тя вдигна рамене и зелената ѝ роба прошумоля сякаш с въздишка.

— Да, но даже диктаторите си имат преимущества.

— Сигурно. — Той си допи питието и отказа второ. — С удоволствие, но имам среща.

Лон се усмихна.

— Надявам се да е млада и красива.

— По-точно, стар и грозен. В този град преговарят по три пъти на ден. Щуро е, но разбрах, че който не я кара като другите...

— Със сигурност не си прекарвате времето само в преговори, нали, Питър?

Той се засмя.

— Опитвам се. А, преди да забравя, ето ви списанията. — Той извади три броя на клюкарския седмичник от куфарчето си. — Дано сте искали това.

Тя ги разлисти с явно доволство.

— О, да, точно. Мислете, каквото си искате, но така ми липсват клюките, онова всекидневие. Всичките тези години...

Тя не довърши обяснението и се усмихна леко, сякаш виновно.

В този миг той се улови да мисли колко ли е възрастна. Може би на петдесет, плюс-минус една-две години. Всъщност нямаше значение. Лонола Перес обезоръжаваше всяка глупаво пресмятане.

— Напълно ви разбирам — рече той. — Ще се опитам да взема още малко броеве и ще видя дали приемат абонамент от чужбина.

Докато си тръгваше, Лон му предложи да дойде някога на вечеря.

— Скоро — добави тя. — Да ви се обадя да го уредим?

— С удоволствие. — Тя бе протегнала ръка и той я бе поел, а сега не му се искаше да я пусне.

— Вижте, нещо по-определено. Няма да съм в страната няколко дни, но може би...

Лон си дръпна ръката, но го възнагради с още една от забележителните си усмивки.

— Обадете се, когато се върнете. Ще уредим нещо.

Звучеше абсолютно искрено. Не беше като онези реплики „Хайде да вечеряме някога“. Искане да го види отново наистина.

Питър вървеше по Десета улица, въодушевен, както никога досега. Какво бе казала Лили? Невероятна! Да, просто невероятна!

---

[1] Населени места в САЩ, възприети като синоними на отдалеченост от типичната американска цивилизация. — Б.пр. ↑

[2] Вид сирене, тип рокфор. — Б.пр. ↑

[3] Индийско растение, употребявано като лекарство и подправка за ястия и напитки. — Б.пр. ↑

Ню Йорк, и Флорида, 1980

Питър Фаулър бе разработил бизнеса си теоретично, още докато беше в Лондон. Тогава работеше като редактор в британската версия на едно проспериращо американско списание за оформление. Когато загуби работата си заради управленски рокади, не му се искаше да остава в издателския бранш, но списанията бяха единственото нещо, което познаваше. Кое то пък го доведе до идеята.

Да се внася чуждестранна преса не беше новост, но Питър обходи цяла Европа и изрови всякакви журналы — малки, специализирани, световно неизвестни. Обединяваше ги само изключителността на представеното в тях. След като събра каталога, той пристъпи към масирано изграждане на разпространителска мрежа — частни абонати, бензиностанции и всякакви подобни места по света.

Бизнесът беше малък, а пазарът — неизменно тесен. Всичко вършеха Питър и една секретарка. В началото на май той я остави сама и предприе отдавна отлаганото пътуване до Европа.

Веднага щом се върна в Ню Йорк, позвъни на Лон. Беше броил минутките дотогава.

— Питър Фаулър се обажда. Как сте?

— Много добре, благодаря. Радвам се да ви чуя. Как ви се струва нашата пролет?

Отвън Манхатън се къпеше в топлина и светлина.

— Чудно е, но му се наслаждавам от разстояние. В моята климатизирана клетка цяла година е все едно и също.

— Срам!

— Правилно. Слушайте, обаждам се, защото бях в Мадрид миналата седмица и ви донесох четиво.

— Питър, вие сте съкровище, мил и съобразителен. — Гласът ѝ бе весел и искрен. Чарът на Лонола Перес бе неустоим.

— Ще ги изпратя по куриер, но можем и да се срещнем за обяд.

— Можем, но аз се сещам за нещо по-добро. Вечера в петък?

— С удоволствие.

— Чудесно. Ще бъдем десет, може би дванадесет. Защо не доведете и очарователната госпожица Креймър? Много я харесвам, ще се радвам да я видя отново.

След това той позвъни на Лили.

— Лонола ни кани на вечеря. Петък вечер. Ще дойдеш ли?

— Защо ли? Ще въздишаш по нея цяла вечер.

— Сигурно — съгласи се той. — Но все пак трябва да дойдеш, защото тя е много специална. Като теб.

— Добре де, това си го измисли. Свободна съм. Колко часа?

— Осем и половина. Ще те взема в осем.

Вечерта бе чудна, леко хладна. Лили носеше смарагдовозелено кадифено сако над светлосиния си сатенен джемпър, няколко златни верижки и малки опалови обици. Питър ѝ каза, че изглежда страхотно.

— А обиците? — попита тя разтревожено.

Той отметна назад дългите ѝ до раменете коси и се взря отблизо, за да ги види по-добре.

— Великолепни са. Какво за тях?

— Първите, които нося през живота си. Пробиха ми ушите преди няколко седмици.

Той се засмя.

— Лили, вдетиняваш се. Хайде, да не закъснеем.

Сградата и околностите не говореха нищо, а и той не ѝ бе описвал нищо. Така че когато един иконом в бяло сако им отвори вратата и ги въведе в осветено със свещи преддверие, където висяха впечатляващи платна в тежки ковани рамки, Лили затаи дъх.

Влязоха в дневната и Лон дойде веднага. Носеше дълга червена копринена пола, сако, бяла дантелена блуза и гребенче в черните си коси. Лили тутакси се почувства неловко и зле облечена.

Топлината, с която Лонола Перес ги поздрави, разсея чувството. Беше важно как говореше, а не какво точно.

— Толкова се радвам, че успяхте да дойдете, госпожице Креймър. — Тя хвана. Лили за ръка. — Нека ви представя на останалите.

— Моля, наричайте ме Лили.

— За мен ще бъде удоволствие.

Другите гости бяха деветима. Две двойки около четиридесетте, които сякаш имаха нещо общо с аукционите и антиките, млада репортерка от „Таймс“, мъж с неясно занимание и възрастен венецуелски поет на име Сантяго, който очевидно играеше ролята на домакин.

Когато седнаха на масата, Лили се оказа отляво на венецуелеца. Той имаше посребряваща брадичка, мустаци и премигващи очи, носеше черно сатенено сако и тънка вратовръзка.

— В телевизията ли работите? — попита той.

— Да. Програмата ми е веднъж седмично по кабела.

Той се облегна и запремигва още повече.

— И за какво е тя?

— Говорим за ресторанти, кухни и храна.

На Сантяго това се стори изключително забавно. Той се засмя от сърце.

— Но това е чудесно. Чисто американско.

— А вие какво правите тук?

— Чета поезия на испански във влажни тъмнеещи залички пред малко хора.

След вечеря икономът поднесе кафе и коняк в дневната, докато остроумните разговори и искрящият смях озвучаваха ненатрапливо елегантната обстановка. Лили отпиваше от крехката порцеланова чаша и продължаваше да хвърля погледи на домакията. Може би Лон Перес не изглеждаше толкова хубаво на дневна светлина, но сега бе просто забележителна.

След малко Лон дойде при нея и седна.

— Искаше ми се да поговорим, Лили. Трябва да призная, че обожавам шоуто ви. Не изпускам ни един брой. Не че е много изискано да си го признавам, когато сте ми гостенка, нали?

Лили се засмя.

— Мисля, че е страхотно. Благодаря ви, това е най-хубавото нещо, което чух тази вечер.

Лон също се засмя, сивите ѝ очи заиграха и засвяткаха, а в усмивката ѝ се прокрадна заговорническа нотка.

— Останалите са скучнички, нали? — каза тя меко. — Хайде да ги забравим. Кажете ми как сте научили толкова много за храната и кухните.

Не след дълго Лили, обикновено твърде дискретна за личните си неща, бърбеше живо с тази необикновена жена. След двадесет минути осъзна, че не е спирала да говори.

— Боже! Съжалявам. Сякаш отпушихте тапата и всичко гръмна.

— Като шампанско — добави Лон. — За мен беше удоволствие. — Звучеше искрено. — Сега трябва да си поиграя на домакиня. Да се срещнем пак и да поговорим, Лили?

— Разбира се — отвърна Лили.

След няколко дни мислите на Лили за Лонола Перес се стопиха под натиска на работата. Дан Кери имаше идея за нова насока в шоуто — кухните в историята. Искаше да направи пилотно издание и да го предложи на ефирните телевизии. Да я вземат в Си Би Ес, Ен Би Си или Ей Би Си беше заветната мечта на Лили. Това означаваше престиж, знак за одобрение, недостъпен за никоя кабелна станция, и много повече пари за нейния специален план.

Лили прекара доста часове в подготовката на пилотното предаване, продължи и по другите задачи. Нямаше време да мисли за нищо друго, освен за работа, докато една вечер през юни се прибра след единадесет и намери съобщение от Лонола Перес на телефонния си секретар с молба да се обади до един през нощта.

— Наистина ли искаше да се обадя толкова късно? — попита Лили, когато Лон вдигна слушалката.

— О, да, не си лягам до малките часове. Ужасен, но неотменим испански навик.

— И ти ли подремваш след обед?

Лон се изсмя.

— Скритият ми порок. Да, понякога. Чуй ме, скъпа, обадих се да те питам дали приемаш за клиенти частни лица? Копнея да си попроменя кухнята.

Лили прие и следващата седмица отново бе в къщата на Лон.

Този път не се виждаше прислуга и всичко бе много по-неофициално. Лон носеше светлосиня памучна пола и зелена блуза, без чорапи и със зелени пантофи с каишки. Дневната бе окъпана в слънчева светлина. Може би Лон не бе толкова млада, колкото на пръв поглед, разбра Лили, но бе все така прекрасна и през деня. На някои жени просто им бе дадено. Искаше да намрази Лонола Перес, но бе невъзможно да не се поддаде на чара ѝ.

Лили направи усилие да се съсредоточи върху собствената си личност и професионализъм.

— Добре, да се захващаме за работа. Покажи ми кухнята.

Лон я преведе през трапезарията и помещението на иконома и стигнаха до широко пространство със зелени уреди и бели шкафове. Набитото око на Лили веднага прецени кухнята като стара, но обновявана през шестдесетте.

— Важно е как се ползва — рече Лили. — Много ли готвиш?

Лон изглеждаше разочарована.

— Никак. Така и не се научих. Обикновено наемам семейство и жената готви. Днес им е свободният ден — добави тя. — Виж.

Тя отвори хладилника. Там имаше покрит съд с инструкции за затопляне на капака и увит в найлон сандвич, украсен с магданоз и моркови.

— Ясно — каза — Лили. — Искаш да си оправиш кухнята, така че готвачката да не те напусне никога. Казват, че така е с прислугата.

Лон отметна глава.

— Да не намекваш, че е безсмислено да принадлежиш към привилегированата част на обществото?

— Така ли прозвуча? Съжалявам. Въобще не ми е работа. А и някой, който краси обстановката толкова, колкото теб, едва ли е безсмислен.

— Да, крася — каза Лон меко. — Да, предполагам, че за това служи най-вече. Не ме обвинявай, Лили, никога не съм имала избор. А сега, какво ще правим със свободното пространство? Ще направиш ли магия и с него?

— Разбира се. Но не мога да предложа нищо определено, преди да поговоря с готвачката ти. Кухнята е нещо много лично.

Лон поклати глава.

— Няма да съдейства. Всичките тези промени съвсем не й се нравят.

— Тогава защо да ги правим?

Лон вдигна рамене и седна на близкото столче.

— Може би просто ми е доскучало. Сигурно идеята не е добра.

— Не, не е.

Лон светна.

— Но пък ти си тук и това е чудесно. Хайде да прескочим до ъгъла да обядваме. Знам едно ново местенце с японска кухня на Шесто Авеню. Обичаш ли суши?

— Просто обожавам — призна Лили.

След час тя призна пред себе си, че обожаваше и Лонола Перес. Освен безупречна като външност, Лон бе дружелюбна, а имаше и чудесно чувство за хумор. Смяха се много, а докато Лили си тръгна, вече се бяха уговорили да обядват заедно следващата седмица.

През юли Питър се обади, покани Лили на мач на „Мец“, а после на вечеря. Още от ранния следобед тя разбра, че нещо го безпокои. „Мец“ загубиха, но и това не помогна.

След мача тя предложи да отидат на пицария, но той държеше за барбекю на някакво ново място, за което беше чувал, в джунглата на Куинс. Шофьорът на таксито не знаеше къде е и се изгубиха. Минаваше седем и, докато стигнаха в ресторанта, бяха страшно изгладнели.

Изражението на Питър бе без съмнение мрачно. Лили опипваше почвата на настроението му, но не намираще подходящия момент да го попита какво става.

Сервираха им куп ребърца и две здрави халби бира. Ребърцата бяха фантастични. Питър я погледна, казвайки сякаш „Знаех си аз“, но си замълчаха, докато накрая той каза:

— Доста се виждате с Лон Перес напоследък, нали?

Лили не осъзна веднага, че това е повече от обикновен въпрос. Тя остави в чинията едно кокалче и си избърса пръстите с дебела салфетка.

— М-м-м, да. А ти?

— Опитвам се, но сякаш нямам твоя чар.

Тонът му бе по-красноречив и от думите. Лили се поколеба.

— Питър, тя е много по-възрастна от теб.

— Не мисля. Аз съм на четиридесет и осем. Четири, най-много пет години.

— Не знам със сигурност, но мисля, че може и да е повече.

— Глупости. Няма начин.

— Добре де. Това не е най-важното, нали?

Той вдигна рамене.

— Ти заговори за възрастта. Сега на въпроса, дали е вдовица или разведена? Все се чудя дали не ме държи на разстояние, защото има някой здрав и прав сеньор Перес, който живее Бог знае къде? Може да е още женена.

Лили се замисли.

— Не го е споменавала пред мен.

— Нито пък пред мен. Добре, нещо по-лесно, говори ли понякога за мен?

Беше като тийнейджър с първата си любов. Щеше да мине каквото и да е. Лили се протегна и докосна ръката му.

— Не малко, ако трябва да сме честни.

Лон наистина споменаваше Питър често. Ала на Лили ѝ се струваше, че само шуми и я насърчава да го погледне в по-романтични краски. Реши, че не бива да обяснява.

— Какво казва? — продължаваше той.

— Че много те харесва. — Чиста истина.

— Само това? Че ме харесва?

Лили отново се поколеба. Нямахше смисъл, а и не беше честно да го заблуждава.

— Това е, което аз знам. — Тя реши да разсее унилия му вид. — Виж какво, Лон ще идва на вечеря във вторник. Само двете, женски приказки. Ела и ти. Ще бъде забавно.

— Не си падам по женските приказки.

— За Бога, Питър, не се опъвай. Какво, идваш ли или не?

Той кимна и даже се усмихна.

— Ще бъде забавно — повтори Лили.

Така и стана, а срещите се превърнаха в навик.

Обикновено предложенията правеше Лон. Все казваше: Питър, ела да послушаш музика с нас двете с Лили. Имам нов запис на „Дон Жуан“ с Пласидо Доминго в „Ковънт Гардън“. Или: „Намерих чудесен нов мексикански ресторант, хайде да отидем тримата с Лили“.

Питър беше пленен от Лон, признаваше го и пред Лили и тройката го караше да се чувства неудобно. Приятелството на двете дами му се струваше изцяло женско — изключително и екзотично.

— Ти си луд — каза Лили, когато чу. — Сега сме 1980, приятелите не се събират по пол. А и така да е, аз никога не те изолирам, нито пък Лон.

Да, точно така — но и Лон не изолираше Лили. Един-два пъти Лили преднамерено се отдръпна, като знаеше как се чувства Питър. Лон обаче не предложи да продължат двамата. Тя просто променяше времето и срещите продължаваха в този състав.

Както можеше да се очаква, понякога двете жени се срещаха без Питър. Обиколка по магазините, например, като онази през септември, когато Лили искаше да си купи шлифер при една разпродажба в „Блумингдейл“. Не би и помислила да вземе Питър, но беше напълно естествено да помоли Лон за помощ и съвет.

— Не стават — рече Лон, след като се разходиха сред палтата на специални цени.

Лили въздъхна.

— Ужасно. А на мен наистина ми трябва шлифер.

— Лесно се предаваш — отвърна Лон и настоя да погледнат в бутика на Калвин Клайн. — Точно като за теб, Лили. Точната кройка и точното внушение. Небрежна елегантност.

Това бе нещо, което Лили не бе развила у себе си. Гардеробът ѝ бе пълен с неща, които бе намразила, още щом бе донесла вкъщи, и сякаш нищо с нищо не си пасваше. Лили имаше непогрешим вкус и усет в много области, но стигнеше ли се до дрехи, не ѝ стигаше увереност да каже, че стилът на някой дизайнер е „подходящ“ за нея.

Подходът на Лон пък вдъхваше сигурност. Тя притежаваше мечтата на всички жени — рядко срещан усет и стил. Отиде направо при една закачалка с три палта и избра едното.

— Това е, пробвай.

Лили го изпробва, беше идеално — страхотна кройка, тъмно, но приятно сиво-синьо, което подхождаше на тена ѝ. Тя си извади кредитната карта, дойде и продавачката. После изчакаха, докато момичето вкара безкрайните цифри в компютъра.

Лили си погледна часовника.

— Имам среща след четиридесет и пет минути, но имаме време за по един сандвич, ако си гладна.

— Умирам от глад — призна Лон.

Слязоха в кафенето на магазина, защото щеше да отнеме повече време да излизат и да търсят ресторант. Двете дами устояха на кифличките с шунка и топено сирене и поръчаха салати. Докато хапваха, Лон обяви, че отива в Палм Бийч за целия октомври.

— Раничко е за Флорида — рече Лили. — Защо не изчакаш, докато захладнее?

— Вкусовете ми са особени, обичам Ню Йорк през зимата. Така де, не отивам на почивка. Имам къща в Палм Бийч. Проблемът е, че мразя това място.

— Само да не те чуе търговската камара. Ще изгорят кръст в градината ти, ще те овалят в катран и пера.

Лон въздъхна.

— Знам. Признах си, че съм особена.

— Защо купи къщата, като мразиш Палм Бийч?

— Тогава изглеждаше добра идея. Онова слънце, малко като в Испания. Обаче не е мой тип място. Предоставих я на една агенция да я дадат под наем, понеже пазарът на недвижимите имоти беше свит. Сега е по-добре, така че отивам да подготвя продажбата.

Доядоха салатите, Лили се предаде пред неустоимия къпинов шербет. Лон поръча кафе.

— Палм Бийч близо ли е до Стюърт? — попита Лили.

Лон разбъркваше захарин в кафето си. Не я погледна.

— Около четиридесет мили на юг. Защо питаш?

— Майка ми живее в Стюърт.

Лон все още се взираше в кафето си.

— Наистина? Никога не си споменавала майка си.

Така беше. Лили не говореше за миналото, нито пък Лон. Приятелството им живееше за мига.

— Няма кой знае какво — отвърна тя. — Поддържахме връзка, но не сме много близки.

— Но, Лили, това е ужасно. Сигурно...

Лили вдигна ръка.

— Не ме поучавай. Майка ми е особена. Нищо общо с обикновения любящ родител. Писна ми и онова, което се бе случило преди много години, накрая заседна в гърлото ми и аз избухнах.

— Кога стана това?

— Избухването — преди пет години, другото — няколко години по-рано.

— Дълго време да носиш такъв товар. Сигурна ли си, че още си сърдита или просто ти е станало навик?

— О, не, още съм сърдита. Но не е същинско скъсване. Говорим си по телефона веднъж месечно.

Лон поклати красиво вчесаната си глава.

— Не е достатъчно. Трябва да се опиташ да видиш нещата от нейната гледна точка. Сигурно се чувства ужасно, че не се виждате повече.

— Ти просто не познаваш Айрин Петуърт Креймър — каза Лили. Сетне добави импулсивно: — Лон, имаш ли деца?

Странно беше, че се бяха сблизили, а тя не знаеше. Още по-странно бе, че Лили се притесни, когато попита. Сякаш нахлуваше в забранена територия.

Лон не погледна Лили.

— Не — измърмори.

Лили разбра, че е отворила стара рана. Почувства се ужасно.

— Е, добре де, понякога нещата между майките и дъщерите не вървят толкова добре. Като с мен и Айрин.

— Мисля, че може да съжаляваш за отношението си. Защо не дойдеш във Флорида за няколко дни, докато съм там? Може да останеш при мен и да посетиш майка си.

Сервитьорът се появи и Лили грабна сметката.

— Не, мой ред е — отвърна тя на протестите на Лон. Тези жестове бяха важни за нея, тя не се възползваше от богатството на Лон. — Колкото за гостуването, благодаря за поканата, но не мога да се измъкна в момента. Още работим по пилотното издание. Дан мисли, че имаме шансове някоя от ефирните телевизии да клъвне.

Когато се разделяха, Лили не мислеше за важната програма. Мислеше за старите рани, които не нарастваха.

Както Лон каза на Лили, градчето Стюърт беше само на четиридесет мили от Палм Бийч — леко пътуване по отлични пътища. Лон стигна там за половин час.

Комплексът, който търсеше, бе встрани от магистралата и въпреки големината си, имаше само един добре охраняван вход. Сигурността се почиташе по тези места, но не и оригиналността. Мястото, наречено Casas del Sol, се състоеше от куп еднакви улици, които волята на строителя бе положила върху ивица флоридска равнина.

Лон лесно намери ъгъла на Бела Виста Роуд и Конкистадор Драйв. Паркира пред апартамент на два етажа със засенена с пергола малка тераса и ливада, сякаш пластмасова в безупречността си. Земите се поддържаха от управата. Casas del Sol обещаваха безгрижен живот.

Нямаше нужда да звъни. Айрин Креймър я бе дочакала до прозореца. Отвори веднага.

— Влизай. — Гласът ѝ бе леко удебелен, като че беше плакала.

— Как си? Изглеждаш добре.

— И съм добре. — Айрин пое индийския шал, който Лон носеше над бялата си ленена рокля и го постави внимателно на гърба на мекия плетен стол. — Направила съм чай. — Вътре или вън?

— Вътре — отвърна Лон. — Слънцето пече ужасно.

Айрин наля чая с аромат на портокал в прости бели чаши.

— „Констант Комент“ — каза тя меко. — Обичаше го.

— И още го обичам. — Лон отпиваше чая бавно, сетне остави чашата върху чинийката. — Айрин, не ми се сърди. Случи се естествено. Намесата ми бе съвсем малка. Онзи мъж ѝ е приятел. Казва се Питър Фаулър и е много приятен. Срецнах го случайно, а чрез него — и нея. Истинска игра на съдбата. Лили не подозира нищичко. Пък и как би могла.

— Не знам. Но Лили е много умна и съобразителна. Не я подценявай.

— Няма, не се тревожи. — Лон погледна през плетената маса, която ги разделяше.

Айрин се взираше в свитите си юмруци. Кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Всичко ще бъде наред — рече Лон. — Обещавам. Най-сетне спомена за проблемите между вас. Сигурна съм, че мога да я умилостивя. Нямах нищо против, нали?

Айрин сви рамене.

— Нямам. Обаче няма да я убедиш. Даже ти. Лили е... упорита. Науми ли си нещо...

— Ще видим — заключи Лон. Нещастieto на Айрин сякаш я обграждаше със сияние и Лон усещаше болката ѝ. Тя отдели очи от стегнатата фигура на Айрин и огледа стаята. — Не знаех, че все още имаш това. — Тя посочи една картина на английски селски пейзаж.

— Да — каза Айрин. — Задържах я, след като продадох всичко друго. Мислех да я дам на Лили за спомен, но както сме я подкарвали сега, не смея да го спомена.

Лон кимна.

— Задръж я, докато нещата между вас се подобрят. Сигурна съм, че ще се оправите. — Тя отметна тъмните си коси и погледна картината по-отблизо. — Странна е мисълта, че остана само това.

Айрин подмяташе кърпичка между белите си пръсти.

— Звучиш точно като Лили. Нищо лошо не съм направила. Както ти казах преди години, постъпих разумно. Не исках да те натоварвам.

— Естествено. Разбирам. Освен това, мисля, че се справяш чудесно, откакто тя се роди.

— Благодаря ти. За мен е важно. — Бузите на Айрин пламнаха от удоволствие, но тя пак не се усмихна.

— Айрин, моля те, не ми се сърди.

— Не ти се сърдя, най-малко пък за Лили. Защо да не се опознаете? Когато за пръв път тръгваше извън страната, предложих Испания. Мислех си да кръстосам пътищата ви, така да се каже. Но тя настоя за Англия. Тревожа се за това, че не си идвала тук много дълго. Палм Бийч и Стюърт са наблизко, така си казахме. Ти обаче даде къщата под наем на непознати, а сега продаваш. Така де, прекарваш си цялото време в Манхатън.

— Трябва да бъда внимателна — рече Лон.

— Знам — въздъхна Айрин. — Да не говорим повече за миналото. — Тя се облегна напред, хвана Лон за ръка и за пръв път през целия следобед се усмихна.

И тази нощ Айрин изпълни отдавна следвания ритуал. Тя застана гола пред голямото огледало и внимателно огледа образа си. Прокара пръсти през бедрата и корема си, сетне нагоре и накрая взе малките си гърди в ръцете си. После се наклони напред и огледа лицето си, описвайки чертите с бързи, сръчни пръсти — като че искаше да увери сама себе си в съществуването си.

Някъде навън се чу бухал. Айрин се замисли за други птици в други къчета, за кукувиците в Англия, за гарваните във Франция и папуняците в Испания. Тя обърна глава и погледна през рамо към дупето си. Все още бе стегнато, въпреки че вече не беше млада.

Притвори очи и сякаш видя да изплющява камшик. Образът бе толкова жив, че тя потрепери. И се разхлипа.

Успокои се само след миг. Припомни си, че всичко вече е различно. Беше в безопасност. Айрин си изтри очите, облече си бяла батистена нощница, избродирана с розички, и се сгуши в тясното си легло. — Спа здраво, без сънища и угризения.

Фийлдинг, Масачузетс, 1955-63

Повечето хора в градчето Фийлдинг съжаляваха малката Лили Креймър, която живееше в голямата къща на Уудс Роуд само с един родител.

Именно майката на това дете, Айрин Петуърт Креймър, притесняваше гражданите и будеше съчувствие спрямо Лили. Айрин бе една от тях, родена и отраснала във Фийлдинг, но все им се струваше някак съмнителна. Беше напуснала дома си преди години и може би щяха да я забравят съвсем, ако през 1951 не се бе върнала вдовица с малка дъщеричка. Оттогава леко отрицателните мнения ставаха все по-ясни.

Например Айрин никога не позволяваше на Лили да я нарича „майче“ или „мамичко“. Малкото момиченце трябваше да казва „майко“. Друг пример: според Роуз Кармайкъл, която чистеше у Креймъррови, детето трябвало да се отнася изключително внимателно с играчките си. „Скъпи са, Лили“, все така казва Айрин, докладваше Роуз.

Всеки път на излизане от къщата на Уудс Роуд Роуз отиваше в бакалията на главната улица да поклокарства.

— Не знам какво ще стане от Лили — каза тя веднъж там. — Не е правилно, както я възпитават.

Другите жени поклатиха глави и зашумяха неодобрително.

— Айрин Петуърт или Креймър — рече едната, — женитбата не я е променила въобще. — А сега си придава важност, защото живее в голямата къща.

— Нищо ново под слънцето — додаде друга. — Айрин винаги си е придавала важност. Израсна студена като айсберг и такава си остана. Иска да направи и бедното мъниче такава.

Те обаче не знаеха, че мъничето си е намерило какво да обича. Много преди да осъзнае какво прави родната ѝ къща неповторима в красотата ѝ, Лили отправи цялата си любов и доверие към нея. В съзнанието ѝ тя замести бащата, когото не познаваше.

— Умря, когато ти се роди — обясняваше Айрин, колчем Лили попиташе. — Тогава се върнахме вкъщи.

До момента, в който стана на пет и всички жени в бакалията говореха за нея, Лили си бе извадила две заключения от неохотното обяснение на Айрин. Смъртта на баща ѝ бе свързана някак си с нейното раждане, тя бе някак виновна за това, а домът бе мястото, където хората не умираха и всички бяха в безопасност.

— Живяла си тук като малка, нали? — продължаваше тя да разпитва майка си.

— Да, живяла съм във Фийлдинг. Както и всички от фамилията Петуърт.

Лили разбираше, че Айрин се е казвала Петуърт, преди да се омъжи за онзи, който после е починал. Това, което никога не разбра, бе, че фамилията Петуърт не бе живяла в къщата на Уудс Роуд.

Откри този факт чак следващата година, когато стана на шест и тръгна в първи клас на училището „Ейбрахам Линкълн“. Трябваше да свикне госпожица Уайт да я нарича Лилиан — никой друг не използваше пълното ѝ име — както и да приеме някои други обстоятелства около, израстването си.

Айрин не усещаше какво става, докато през един дъждовен ноемврийски следобед не реши да вземе дъщеря си след училище. Лили трепереше и едва се сдържаше да не заплаче, докато тичаше откъм игрището. Обвиненията се изсипаха, още щом скочи в стария Шевролет.

— Вярно ли е, че нашата къща всъщност не е наша?

— Глупости, Лили, естествено, че е наша.

— Госпожица Уайт каза, че е на някакви други хора на име Кент.

Айрин окаменя и не отговори.

Историята се изсипа отведнъж.

— Госпожица Уайт ни прочете надписа в коридора срещу кабинета на директора. Пише, че човек на име Самюъл Кент е дал пари, за да построят училището и да го нарекат на Ейбрахам Линкълн.

Айрин кимна утвърдително.

— Знам, Лили. Бях в същото училище като малка. Казвала съм ти.

Лили хлипаше неудържимо.

— Да, но госпожица Уайт каза, че господин Кент е построил и нашата къща. И всички, които са живели там, винаги са се казвали Кент. Казва, че това е къщата на Кент.

Айрин пое дълбоко дъх.

— Стига плака, Лили. Семейство Кент са притежавали това място и то се е наричало „Къщата на Кент“. Но сега то не е тяхно, а наше.

Въпреки простичкото обяснение болката от разкритията на учителката не отмина. Лили почувства заплашено самото си съществуване. Всички чувства, които Айрин не ѝ позволяваше да изрази, бяха съсредоточени в голямата къща с покрив от каменни плочи, подове от дъб и веранда с пълзящи глицинии. Въпреки че нямаше баща, тя все пак бе в безопасност заради квадратните стаи, двете големи камини и трапезарията, пълна с бляскаво цветно стъкло. А сега госпожица Уайт бе направила убежището на Лили по-опасно и уязвимо. И тя трябва да се държи за къщата с всички сили, или семейство Кент ще дойдат и ще отнесат всичко.

Във Фийлдинг ги имаше много. Докато навърши седем, Лили вече четеше фирмите с надписи „Аптека Кент“ и „Застрахователна компания Кент“. Добре че нито едно от тези места не бе голямо колкото универсалния магазин на Петуърт.

— Във Фийлдинг има много хора с име Петуърт, нали? — попита тя майка си тревожно.

— Да — съгласи се Айрин, докато се взираше в това, което шиеше. — Защо?

— Чудех се кои са повече: Петуърт или Кент?

— Боже, какви ги мислиш, Лили. Нямам никаква представа. Във всеки случай, имаш много братовчеди с име Петуърт.

Лили виждаше тези далечни роднини само по Коледа. Всяка година по това време Айрин я водеше в една къща на другия край на града, където живееха много Петуъртови. Разменяха си подаръци, изглеждаха дружелюбни, но никога не идваха в къщата на Уудс Роуд. Лили научи нещичко за миналото чак на девет — в четвърти, клас.

Учителката се увличаше от местната история. Тя им разказа за двадесетимата заселници, които пристигнали от Англия през 1650, избрали мястото на четиринадесет мили югозападно от Бостън и го нарекли Фийлдинг.

— Един човек на име Джозая Кент дошъл във Фийлдинг през 1652 и заградил участък от река Уилок, за да си направи мелница. Построил я и оттогава се нароило семейство Кент. — Погледът на учителката проблесна върху Лили. — Естествено, другото ни първо семейство са Петуъртови. Лили, твоите предци са били предимно земеделци, преди Том Петуърт да стане мелничар и да вземе мелницата на Кент. Това станало през 1756.

Лили слушаше съсредоточено. Ето още един момент, в който Петуъртови са заменили Кент, точно както те с майка си на Уудс Роуд. Това ѝ даде малко успокоение, но тя копнееше да научи повече за своята къща. Кой я е построил? Кога? Попита майка си, но Айрин отвърна, че не си спомня нищо определено и отново подсказа с изражението си, че ще е по-добре да сменят темата. Лили познаваше до болка това изражение и обикновено отстъпваше при появата му, но винаги продължаваше да мисли за онова, което бе възбудило любопитството ѝ. И рано или късно питаше пак.

Въпросите на Лили за починалия ѝ баща например винаги караха очите на Айрин да се зареят, а устните ѝ да се стиснат. Когато обаче стана на дванадесет, Лили реши да повдигне въпроса отново.

Айрин работеше върху покривките за столовете в трапезарията. Моделът бе с рози върху фон екрю. Бавна, безкрайно мъчна работа, но докато Айрин бродираше, беше спокойна и уверена.

— Възстановявам покривките от преди години — обясняваше тя. Сега столовете бяха облечени в кафяво кадифе и Айрин каза, че няма да ги преоблече, докато не подготви покривки за всичките осем. Лили си мислеше, че това може да отнеме цял живот.

Следобедът, когато Лили зададе въпроса си, русокосата глава на майка ѝ бе приведена над гергефа и не се вдигна, когато Лили попита:

— Не можеш ли да ми кажеш нещичко за баща ми? Знам, че е умрял, когато съм се родила, но какво друго?

Айрин продължи да шие.

— Беше англичанин. Живях в Англия, докато ти се роди, а после той умря и се върнахме вкъщи.

— Значи съм половин англичанка?

— Точно така.

— Защо умря?

— Никой не знае защо хората умират, Лили. — Айрин винаги държеше на правоговора. — Искаш да кажеш, как е умрял. Автомобилна катастрофа.

Лешниковите очи на Лили приемаха цвета на обстановката или на облеклото ѝ. Когато бе съсредоточена, както тогава, те сякаш ставаха по-тъмни, синьо-зелени.

— Аз била ли съм в колата?

— Не точно. Не беше родена. На път беше.

Ето нова информация, повече яснота. Лили скочи напред в стремежа си да се възползва от доброто разположение на Айрин още малко.

— Как му беше първото име?

— Чие?

— На баща ми, разбира се.

— Не ми дръж такъв тон, моля те — каза Айрин меко. Никога не крещеше, даже когато бе ядосана. — Казваше се Хари Креймър.

— Приличам ли на него? Имаш ли снимки?

— Не, не приличаш много на Хари Креймър.

— На кого тогава? — попита Лили. — И на теб не приличам.

— Мисля, че приличаш. Поне мъничко. Всъщност, има стотици предци, на които би могла да приличаш, поколения женитби и сродявания. Особено в град като Фийлдинг.

— Но...

— Ако нямаш нищо против — прекъсна я Айрин, — не намирам тази тема за много приятна. И наистина не ми се иска да продължаваме по нея.

Край на питането. И потвърждение на подозренията на Лили. Майка ѝ не е тъжила, когато съпругът ѝ е починал. Ако не е умрял, са щели да се разведат. Лили се почуди дали англичаните правят така. Същият следобед тя си взе колелото и отиде в библиотеката. Лили направо поглъщаше книгите, откак откри на колко много въпроси могат да отговорят.

Не се разочарова — там имаше купища информация за Англия.

— Опитай това, Лили — настоя библиотекарката госпожица Демел. — Дикенс ще ти хареса. — Книгата, която ѝ предложи, се казваше „Детска история на Англия“.

Лили поклати глава. Косата ѝ бе с цвят на тъмен махагон, много права, гъста и винаги блестяща от чистота. Носеше я къса, с бретон и той се вееше, когато си мърдаше главата. Айрин все казваше: „Не си красива, Лили, но косата ти е чудесна“. Лили често се отчайваше заради малкия си чип нос, заради смешния цвят на очите си или леката трапчинка на брадичката, но харесваше косата си.

Сега тя отметна несъзнателно тежкия бретон и не прие предложената от госпожица Демел книга.

— Обичам Дикенс, но сега искам нещо за самата Англия.

— Така ли? — Мис Демел звучеше учудена. — Защо пък Англия?

— Защото баща ми е бил англичанин.

— О, да — съгласи се библиотекарката. — Знаех, но съм забравила. — Естествено, че знаеше — във Фийлдинг хората си знаеха и кътните зъби. Важното за Лили бе, че госпожица Демел не се опита да задуши любопитството ѝ. — Да видим какво има тук.

В края на проучването си Лили реши, че повечето неща днес в Англия са като в Америка, а не стари и отживели като в „Оливър Туист“ и „Големите надежди“. Значи Айрин е щяла да се разведе с Хари Креймър, ето защо не говори за него. Особено след смъртта му, причинила тъга и покруса — сигурно се е чувствала ужасно заради плановете си.

Малко след тринадесетия рожден ден на Лили госпожа Кармайкъл обяви, че се пенсионира. Айрин каза, че не могат да си позволят да наемат нова помощница, защото Лили расте и се нуждае от повече дрехи. Ще трябва да чистят сами. Лили би се оплакала, но все още обичаше къщата твърде много.

Всяка съботна утрин Айрин миеше сините съдове и стъкларията в трапезарията, докато Лили бършеше праха и чистеше. Не се оплакваше, обичаше да лъсва до блясък златистия парапет на дъбовото стълбище, докато успее да се огледа в него. А когато цялата досадна работа свършеше, тя винаги си отпускате една тайна награда. Отваряше облицованите с кедър чекмеджета и шкафове горе, вдишваше дървесната миризма и гледаше старите покривки за маси и легла, прибрани и опаковани внимателно.

Съдържанието на чекмеджетата подновяваше старите въпроси. Айрин бе купила къщата изцяло обзаведена, но кой бе избирал всички

тези неща? Кога? Каква бе историята на тази къща? Една съботна утрин, докато помагаше в чистенето, ѝ се стори, че самите стени я насърчават да узнае тайните и разгадае загадките. Така че отиде отново в библиотеката.

— Разбира се, скъпа — рече госпожица Демел. — Старата къща на Кент си има история, и то каква. Изненадана съм, че майка ти не ти я е разказала.

Лили вдигна рамене, а библиотекарката замълча и ѝ подаде, малка книжка на местното Историческо общество „Фийлдинг през 19 век“.

— Всичко е тук — увери я тя.

Лили се нахвърли върху книгата. Умираще си да я прочете, но не отиде право вкъщи. Вместо това си остави колелото зад някакви храсти на пътя и отиде през гората до най-далечната част на имота им. Това беше един стар разрушен пилчарник, където не трябваше да се ходи, защото беше опасно — чудесно място да останеш сам за по-дълго. Лили се настани със скъпоценната книга и я прегърна, преди да я отвори.

Намери, каквото търсеше, почти веднага. „Старата къща на Кент на Уудс Роуд“ бе заглавието под бледата снимка от 1890. Кленовите дървета отпред бяха по-малки, до верандата имаше кон и двуколка, но иначе снимката можеше и да е от вчера.

Лили въздъхна с наслада. Къщата ѝ бе същата, както си е била, както щеше да бъде. Освен че вече не принадлежеше на семейство Кент, а на майка ѝ и на нея.

На следващата страница имаше два абзаца текст.

Най-голямата и важна къща във Фийлдинг е построена от холандски дърводелци през 1870 по поръчка на Самюъл Кент. Къщата на Кент има четиринадесет стаи, построена е по европейски проекти и е една от първите с вътрешна канализация. Първите ѝ обитатели са Самюъл Кент и жена му — нюйоркчанката Аманда Манинг.

Освен очарователния си вид, къщата на Кент има още една особеност — това е единственото място във Фийлдинг, където може да се открие истински шедьовър. В

преддверието виси картина на Констабъл — сватбен подарък на Аманда от родителите ѝ. Сега собственик на къщата е Томас Кент, синът на Аманда и Самюъл, който живее там с жена си, Джейн Шилтън от Дедъм по баща, и дъщеря си, кръстена Аманда на баба си.

Лили прескочи към началото на книгата. Мис Демел я бе научила да гледа годините на издаване. Тази книга бе от 1921. Ето защо не обясняваше, че къщата на Кент сега е къща на Креймър, но за останалото би трябвало да не лъже.

Момичето отгърна още една-две страници и намери снимки на Аманда Манинг Кент и съпруга ѝ Самюъл. Аманда бе много красива със старомодната си рокля и прическа. Сам изглеждаше, като че искаше да се засмее, но е останал сериозен, защото са го снимали. Лили веднага си ги представи в голямата къща на Уудс Роуд.

Кога си отиде, Айрин я чакаше разтревожена.

— Лили, къде беше? Трябваше отдавна да си тук.

— Ходих в библиотеката. Госпожица Демел ми даде една стара книга за Фийлдинг. Там е и нашата къща. Виж.

Айрин се поколеба, сетне взе книгата. Погледна снимката на къщата и прочете кратките обяснения. После безмълвно я върна на Лили.

— Познаваше ли ги? — попита Лили. — Трябва да си познавала поне Аманда.

Айрин се обърна и тръгна към кухнята.

— Разбира се, че не. Родила съм се, след като тя е починала.

— Не бабата — настоя Лили и последва майка си по коридора. — Другата Аманда. Тази, която според книгата е живяла тук и е била дъщеря на Джейн и Томас Кент.

Айрин белеше моркови над мивката.

— Да, сигурно. Поне по физиономия.

Лили беше разочарована.

— Мислех, че сте били приятелки, но предполагам, че е била помалка от теб.

— Да — съгласи се Айрин. — Малко. Слушай, Лили... — Айрин се спря, а пръстите ѝ се свиха около ножа. — Не трябва да споменаваш

за Аманда пред никого в града.

— Защо? — Лешниковите очи на Лили се разшириха. — Странно.

— Тя замина и имаше скандал. Хората не обичат да се споменава. В крайна сметка, тук все още има твърде много хора от семейство Кент.

Нямаше смисъл от повече въпроси. Изражението на Айрин се вкамени. Всъщност, младата Аманда не интересуваше Лили. Двамата първи обитатели на къщата изглеждаха къде-къде по-романтични.

След като прочете книгата, Лили си представяше Самюъл и Аманда всеки път, когато отваряше чекмеджетата от кедър и ровеше из тънките покривки. Понякога като че чуваше музиката и смеха, изпълвали къщата през онези дни. Лили си обеща, че когато порасне и един ден къщата стане нейна, ще прави големи празненства, за да може този звук да се завърне.

Лили не бе мислила много за картината над камината в преддверието, докато не прочете за нея в книгата на Историческото общество. С майка си рядко използваша тази стая. Предпочитаха дневната заради меките кресла и дивани. Гостната не беше удобна. В нея имаше твърда викторианска мебел с резбовани дървени рамки и възглавници, облечени в червено кадифе. Според книгата обаче важна бе картината.

Лили се върна в библиотеката. „Констабъл, Джон, 1776-1837“, прочете тя в справочника на великите художници. „Заедно с Търнър, Дж. М. У., най-известният английски пейзажист“. Искаше повече информация, но не знаеше къде да търси. Госпожица Демел бе в болнични, а Лили не познаваше заместничката. Така че трябваше да чака.

През онази нощ Лили не можа да заспи. Когато чу, че часовникът удари един, тя стана и слезе в гостната.

Лили постоя за малко в тъмнината в пристъп на споделена любов с къщата. Накрая включи мраморната лампичка на една от мраморните маси и веднага дръпна тежките кадифени завеси, така че майка ѝ да не види светлината, ако е будна. После се обърна и се вгледа в картината.

Лили не знаеше нищо за изкуството. Уникалността на картината си оставаше за нея загадка. На нея имаше поле, сеновал, няколко големи дървета и един-двама души. Не я развълнува с красотата си, а с

мислите, които породиха. Картината на Констабъл е била дадена на Сам и Аманда. Висяла е над камината, откакто са се нанесли. Принадлежеше на къщата — а значи и на нея.

Лили тръгна да угаси светлината. Лампичката осветяваше само част от едната стена, а другата оставаше тъмна. След всичките тези години забеляза тапетите чак сега. Бяха на венчета от тъмни рози върху бежов фон. Едно от чудесата на къщата бе, че тапетите в гостната не бяха сменяни от самото начало. „Толкова рядко използваме стаята“, обясняваше Айрин. Това бе истина, но истина бе според Лили и че тапетите трябва да са избелели.

Погледна картината отново. Висяла е там, откакто тапетите са били сложени. Значи зад нея трябва да са чисти и ярки... Лили не можеше да устои — трябваше да погледне.

Тя притегли един от столовете по-близо до камината, покачи се на него, попремести картината, но не видя, каквото искаше. Прикриваше с тяло светлината. Тя си прехапа устната и се поколеба. Ами ако стане бяла? Ами ако повреди скъпоценния Констабъл? Но нямаше — щеше да бъде — много внимателна.

Картината бе по-тежка, отколкото очакваше. Лили се напъна и я свали от кукичката. После я остави на земята, подпря я на стола и слезе. Отстъпи няколко крачки, погледна стената, която се бе открила, и затаи дъх.

Новооткритият тапет бе истинско прозрение. Розите бяха яркочервени, а стъблата им — зелени, фонът бе кремав, не блудкавото бежово, което бе гледала през целия си живот. Сам и Аманда бяха избрали ярък, весел десен. Гостната им е била определена за празненства и добро прекарване на щастливи хора.

— Ще намеря начин да я подновя — прошепна тя. — Когато стана богата и известна, също ще правя тук празненства, а тапетите ще бъдат също както по времето на Сам и Аманда. — Това бе обещание пред духовете им.

Лили погледна картината на Констабъл. Не беше по-различна от този ракурс, но все пак изглеждаше особено. Зад затворената врата часовникът удари два, време за лягане.

Лили се покачи на стола, хвана рамката и погледна да види точното място на кукичката. Тогава видя хартията между рамката и платното. Без да се колебае, тя посегна и лекичко я взе.

— Когато окачи обратно картината и слезе от стола, Лили занесе находката си близо до лампата. Сетне разгъна хартията много внимателно и откри, че това е малък плик. Вътре имаше нещо, но отпред на плика — нито дума. Обърна го. Беше запечатан, а отдолу имаше няколко думи, написани с избеляло мастило. Гънките затрудняваха четенето, но не беше невъзможно. „Кордова, Испания. Домът на...“. М-нещо си, но не можа да прочете останалото. Мастилото бе зацапано, като че ли не беше засъхнало, преди пликът да бъде сгънат толкова пъти.

Лили устоя на изкушението и не го отвори. Ако не искаше да скъса написаното, ѝ трябваше инструмент. Пиличката за нокти щеше да свърши работа.

Въобще не ѝ хрумна, че смущава обичните си духове и че Сам и Аманда може би нямаше да одобрят.

Лондон, 1970

А ти какво очакваше, запита се Лили, карети и коминочистачи? 1970 е, Дикенс е мъртъв, да живеят Мери Куонт и Ринго Стар.

Лили Креймър дойде в Англия, защото не можеше да рисува. Мечтата ѝ да стане архитект, отчаянието ѝ, когато си помисли, че Айрин не може да си позволи да я изпрати в колеж, въодушевлението, когато разбра, че за целта е отделена известна сума — Айрин не каза от кого, но Лили бе убедена, че е от мъртвия ѝ баща — всичките тези чувства не доведоха до нищо. В края на втората година в Бостънския университет Лили имаше средна оценка три минус, защото се провали на всички задължителни предмети.

— Имам чудесни идеи — каза тя на майка си, — но един архитект трябва да ги въплъти на хартия, за да могат другите хора да ги видят, а строителите — да ги осъществят. Аз не мога.

— Че и дебелееш — отвърна Айрин.

Лили знаеше за какво става дума. Когато беше нещастна постоянно ядеше. Пълнееше, така че майка ѝ разбираше, че ѝ е зле.

Айрин ѝ предложи да си промени специалността. Вместо това Лили реши да си промени живота.

— Искам да отида в Европа — обяви тя.

Беше лято и вечеряха в трапезарията на Уудс Роуд, докато отблясъците вечерна светлина възпламеняваха цветното стъкло на прозореца.

— Европа — повтори Айрин бавно, като че идеята не можеше да приеме реални очертания.

— Да, Англия.

Айрин вдигна глава стреснато.

— Не! — Едва не изплю думата. — Англия има ужасен климат — добави тя по-меко.

— Едва ли това е проблемът — отвърна Лили. — Забравяш Хари Креймър. Половин англичанка съм. — Тя се наведе напред и заговори

бързо. — Чуй, никога не си споменавала много, но знам, че не ти е било лесно. Което не значи...

— Не е точно така — прекъсна я Айрин. — В един момент бях адски щастлива.

В думите ѝ имаше нещо необикновено, почти мистично. За двадесет години Лили никога не бе чувала майка си да говори така. Тя се вгледа в Айрин и разбра, че над чинията с риба тон се е случило нещо паметно.

Сивите очи на Айрин срещнаха за миг Лилините и тя сякаш щеше да обясни. Вместо това стана от масата и започна да раздига, а Лили помисли, че всичко може да е станало само в ума ѝ.

— Какво ще се промени, ако предприемеш това пътуване? — попита Айрин, когато донесе десерта.

— Не точно пътуване. Искам да поживея някъде другаде за малко. Мислех... мислех да намеря някой от Креймърови.

— Не — каза Айрин отново, този път не толкова убедено. — Няма да можеш. Всички са мъртви.

— Не може да бъде. Трябва да има някой.

— Няма. Избий си го от главата, Лили. Не искам да се разочароваш.

Лили остави лъжицата и отмести недоизядения сладолед.

— Определено смятам да отида — рече тя твърдо. — Ще бъде много по-просто, ако ми позволиш да използвам останалите от университета пари за пътуването.

Айрин отиде до прозореца и оправи една от синьо-червените вази.

— Парите... О, да, разбира се.

Те бяха най-голямата спънка в главата на Лили, а майка ѝ се отнесе като с най-маловажен детайл.

— Благодаря. — Беше се загледала в изправения гръб на Айрин, без да може да каже нищо повече.

— Лили, а Испания?

Лили бе изненадана. Беше очаквала спор относно тръгването, не други предложения.

— Защо да ходя в Испания? Какво да правя? Не знам испански.

— Можеш да научиш.

Лили отказа бърз курс по испански. Искаше да отиде в Англия, причините не обясни докрай, но накрая Айрин вдигна рамене и се съгласи. След това също съдейства и помогна на Лили за всички приготовления. Именно Айрин откри, че по-евтино се пътува през есента. Така че Лили изчака до октомври. Ето че беше най-сетне в Англия — уплашена до смърт.

Три дни след като пристигна в Лондон, Лили отиде на Карнаби Стрийт. Според всичко четено, Карнаби Стрийт и Кингс Роуд бяха най-интересните улици в Лондон. Носеше кафяв панталон и бежов пуловер, шал на главата и маратонки — и откри, че е малко сиво птиче сред разноцветно ято.

Повечето мъже се пъчиха с много злато и кадифени сака. Момичетата носеха кожени поли, които едва скриваха задните им части, ярки чорапи и високи ботуши. След два часа Лили бързо се върна в малкия хотел в Падингтън, който Айрин ѝ бе препоръчала.

„Подозирам, че хотел «Кресънт Гардънс» не се е променил много от твое време“, писа тя на майка си, „Все още е чист, почтен и евтин, както си го спомняш...“

Хотелът се обитаваше най-вече от местни старци, които седяха в тъй нареченото „фоайе“ и гледаха телевизия безкрай, сякаш без да мърдат. Ала за по-малко от четиридесет долара на седмица тук Лили намираще малка стая и богата закуска, така че остана.

Беше сигурна, че е постъпила правилно, като е дошла в Англия. Ала след Карнаби Стрийт и „Кресънт Гардънс“ вече не бе толкова сигурна. *стига си се тревожила*, каза си Лили в края на първата седмица. *Прави това, заради което си дошла.*

Щеше да задейства тайния си план. Щеше да намери училище, където да я научат на английската архитектурна традиция в оформлението на домовете. Не искаше да взема степен, а индивидуални курсове.

Лили седна със справочника „Жълти страници“, направи списък и започна да посещава колежи и университети. Всички интервюта си приличаха.

- Какво точно искате да изучавате, мис Креймър?
- Къщите.
- Хм, разбирам. Историята на къщите?
- Ами, да. Но и повече. Как са направени.

— А, разбирам, архитектура. Чудесно. Сега, мис Креймър, имате ли материали, които да видим? Архитектурата е част от Катедрата по изящни изкуства...

В този момент Лили избягваше.

След като и така не бе разисквала плановете си с Айрин, не ѝ трябваше да съобщава за нов провал.

Дните се нижеха, а разочарованието ѝ почти се превърна в ужас. Какво да прави? Къде да отиде? И какво, в крайна сметка, че мястото ѝ в света и как щеше да свързва двата края? Към края на октомври тя намери някакво успокоение за душата си.

Лили откри крилото за приложни изкуства в музея „Виктория и Албърт“. Беше попаднала там случайно, а откри истинска наслада. После се върна, естествено. Всяка сутрин прекосяваше Хайд Парк към музея и прекарваше часове със съкровищата му. Обичаше ги всичките: и малките фигурки, и сатенените покривки в реставрираната спалня от времето на Регентството.

След три седмици посещения във V&A тя се успокои и духът ѝ се вдигна. Лили реши да свърши и другото нещо, за което бе дошла в Лондон. Започна да се обажда на всички с име Креймър в телефонния указател.

— Здравейте, казвам се Лили Креймър. Американка съм, но баща ми е бил англичанин. Хари Креймър. Чудех се дали... — Казваше го бързо, преди отсреща да решат, че е някаква досадница или дистрибуторка, и да затворят. Повечето хора бяха мили и учтиви, но никой не я обяви за отдавна изчезнала роднина.

Една госпожа наистина спомена чичо на име Хари, но продължи с въпрос. „Не сте черна, нали?“. Лили отрече. „Значи не сте ни роднина“, изкикоти се жената.

След три часа Лили трябваше да признае, че майка ѝ може би е права и семейството на Хари Креймър наистина не може да бъде открито. Още един провал. Господ да благослови V&A — той я държеше на линия, докато измисли нещо друго.

Тя продължи да посещава музея всяка сутрин и най-накрая някой я заговори. Беше висок, сух мъж с гъста руса коса и рогови очила, облечен неочаквано официално в тъмен костюм и връзка, ако и да не беше много по-голям от нея.

— Идвате тук всеки ден, нали? — попита той без предисловия.

Лили веднага застана нащрек.

— Уча.

— Разбирам. Какво изучавате?

— Къщите. — Кухото определение, което никога не обясняваше какво се има предвид.

Той го прие без въпроси.

— Американка сте. Обзаложих се със себе си. Цяла седмица ви наблюдавам.

— Затова ли идвате, да ме наблюдавате? — Когато го каза, Лили разбра, че звучи ужасно надуто. — Искам да кажа...

Той се засмя.

— Разбирам накъде биете. Пиша роман и трябва да знам как са изглеждали дрехите и обзавеждането през шестнадесети век. И, преди да попитате, все още не съм истински писател. Това ми е първата книга, а издателите не се тълпят.

Тя отвори уста да каже нещо, но се появи група шумни деца в ученически униформи, водени от измъчена на вид жена, която все повтаряше: „Това е нашето наследство, деца. Моля, внимавайте“.

Младият мъж я хвана под ръка и я отведе до вратата.

— Хайде да обядваме заедно. Моля ви. Знам, че не се познаваме, но съм относително безопасен. А и имам чувството, че никой още не ви е приветствал, както трябва в Англия.

Лили знаеше, че Айрин ще бъде ужасена. Свалката си е свалка, даже в музей. Ала тя трябваше да си поговори с някого, освен с пенсионерите в хотела.

— Благодаря, с удоволствие.

Беше двадесети ноември, студен, сив и влажен. Спряха се на стълбите на музея, докато той ѝ помагаше да си облече моряшкото палто и наметна своята поизносена връхна дреха. Тогава подаде ръка.

— Между другото, аз съм Анди Мендоса.

— Лили Креймър — каза тя и отвърна на здравето му, приятно ръкостискане.

— Добре, Лили, писна ли ти вече от националната ни кухня или да те съблазня с ростбиф и йоркширски пудинг?

Мисълта за месо ѝ хареса. Караше на сандвичи и все се опитваше да събере достатъчно кураж да влезе в истински ресторант за истинско хапване.

— Звучи чудесно.

— Браво! Знам страхотно място на две крачки.

Ресторантът бе на оживения „Бромптън Роуд“. Имаше облицовани стени, блестящи бели покривки и клиенти с вид на бизнесмени. Никой не изглеждаше под петдесет. Докато чакаха за маса, Лили погледна тайничко спътника си. Не, нямаше грешка. Беше млад. Ала изборът му на ресторант изглеждаше особен.

Той срещна погледа ѝ и се усмихна.

— Снощи реших: или кръчма, или това място. Второто ми се стори по-добре идея като за първи път.

— Снощи?

— Да. Тогава реших, че ако те срещна в музея пак, ще се представя и ще те поканя на обяд.

— Но защо?

Той се засмя, но преди да отговори, се появи управителят.

— Господин Мендоса, радвам се да ви видя, сър. Маса за двама?

— Да, моля.

Управителят помогна на Лили да се съблече и тя с ужас видя черния си панталон и протрития син пуловер. Малкото други жени в залата носеха рокли и костюми и изглеждаха като майка ѝ.

Поне бе достатъчно съобразителна да не започне да се извинява. Нарочно вдигна глава, докато ги заведоха до една маса в ъгъла.

— Да поръчам ли и за теб? — попита Анди. — Нали е обяд за добре дошла в Лондон?

Тя кимна, той помисли минута, а после се обърна към нея.

— Като за случая, нормална английска храна. Тоест, не вино, а бира. Нали? — Лили се съгласи и Анди довърши поръчката.

Когато сервитьорът си тръгна, Лили наведе глава и заизучава непознатия отсреща.

— Твърде сигурен си в себе си, Анди Мендоса. Кой си ти?

— Както казах, млад писател, борец се за оцеляване.

— Може би, но не смятам, че това е всичко.

— Засега е достатъчно. Какво правиш? И откога?

— Нищо определено, от година. Ето, и аз мога да отговарям тайнствено.

— Предавам се. — Бирите пристигнаха и той вдигна чашата си за тост. — Добра дошла. И винаги да носиш синьо, подчертава

страхотните ти очи.

Усилията ѝ да е хладна и изискана се сринаха. Никой преди не ѝ бе казал, че има страхотни очи. Лили почувства, че се изчервява и отпи мълчаливо от бирата си.

Ядоха говежди бульон, ростбиф и йоркширски пудинг, зеле, моркови и печени картофи, а накрая ябълков пай и крем. Беше фантастично.

— Стига ми за цял живот — рече Лили, когато изчезна и последната празна чиния и зачакаха кафето.

Той се наведе.

— А сега ми издай тайната. Коя си ти всъщност? Богата наследница, която бяга от обществото, холивудска звезда, която се крие от студиото си или пък шпионираш В&А...

Лили избухна в смях.

— Нищо подобно. Защо пък?

— Защото нещо в теб ме кара да си представям всякакви чудни, екзотични неща. Сигурно е от това как се движиш. Като че ли в теб има невероятна енергия, която ще избухне всеки момент. — Той видя невярващия ѝ поглед и продължи: — Съжалявам, не можах да се сдържа. Измислям си историйки за всеки, с когото се запозная. Предполагам, че затова искам да пиша романи.

Лили поклати глава.

— Не че искам да те разочаровам, но съм просто... — Тя се поколеба за думата — волна птица.

— Добре — рече Анди Мендоса. — Ще я затворим.

— Закъде бързаме?

Анди забави крачка по широкия крайокеански булевард. Водата беше бурна, пенеше се, а вълните се разбиваха на плажа, но беше слънчево.

— Извинявай, не разбрах, че съм се разбързал.

— Не това имах предвид. — От изток духаше свиреп вятър. Лили пхна ръце по-дълбоко в джобовете на мекото си палто и се присви. Осъзна, че току-що е свила думички от речника на Айрин. — Става въпрос, че все се обаждаш, искаш да се виждаме и да ходим на разни места.

Той се извъртя с гръб към вятъра срещу нея, но продължи да върви.

— Къде, по дяволите, се намираше онова градче, където си отраснала, на луната ли? Защо мислиш го правя?

— Не знам. Затова питам.

— Никога не си имала приятел, нали?

— Разбира се, че съм имала. И то много.

— Лъжеш. — Той отново се обърна и продължиха да вървят.

Беше сряда, а той бе звъннал в шест сутринта.

— Хайде да те закарам някъде. Не ми се стои в Лондон днес.

Тръгнаха след около час. Анди мълчеше замислен, а Лили се наслаждаваше на гледката от прозореца. Колата на Анди не беше „Ягуар“, както си бе представяла, а „Морис Оксфорд“, британското съответствие на майчиния ѝ „Шевролет“, но той я караше като спортна, много умело, сигурно и бързо.

След два часа спря пред табелка с надпис „Брайтън“.

— Това е летен курорт. Сега сигурно няма никой. Ще бъдем като неустрашими пионери, изучаващи изчезнал град. — Анди спря „Мориса“ на един паркинг зад гарата. — Хайде да повървим. Брайтън е много викториански, архитектурата ще ти хареса.

Така и стана. Кръстосваха бавно кварталите, докато стигнаха широкия презокеански булевард, където тя запита закъде бързат, а той ѝ каза, че е излъгала за момчетата. Точно пред тях беше брайтънският кей, всепризнато забавление още от времето на Едуард.

Дългата дъсчена постройка се простираше дълбоко навътре в морето. В нея имаше зала за танци, сводеста галерия и магазини, където се продаваха „сувенири от вашата почивка на морето“. Сега обаче всичките бяха затворени.

— Хайде да отидем до края — предложи Анди. Той изпревари Лили и се наведе над стария дървен парапет. Вятърът отметна назад русата коса от високото му чело и сякаш пронизваше острите му черти. — Идвал съм тук няколко пъти като дете. Даже сме ловили риба от вълнолома.

— Надявам се да е било по-топло от сега — отвърна Лили.

— Студено ли ти е? — учуди се той.

— А, забеляза най-сетне.

— Хайде, да отидем на топло.

По булеварда нямаше нищо отворено, така че изкачиха полегатия хълм и откриха на една задна уличка малка пекарна, където сервираха топли напитки. Анди поръча кафе и кифлички със сметана. Ала когато предложи от тях на Лили, тя поклати глава.

— Хайде, вземи си. Трябва да се подкрепиш, след като без малко не умря от студ заради мен. Освен това, с тази лъскава коса и чипо носле, някак ти отива да си пухкавичка. — Тя не отговори, но той видя недвусмисленото, ѝ изражение. — Съжалявам, беше тъпо. Точно както когато ме наричаха четириок в училище.

— Но ти изглеждаш страхотно с очила.

— Сега нямам нищо против, но ми трябваха много години, както и Майкъл Кейн, за да стигна дотук.

— Защо пък Майкъл Кейн?

— Помниш ли онзи филм, където той играеше големия, страшен герой и носеше очила? Правеха го адски съблазнителен.

— Това ли искаше да бъдеш като малък — голям, страшен, съблазнителен герой?

— Мисля, че да. — За детството си говореше рядко, с епизодични реплики, които веднага замазваше. Точно както сега. — Говорехме за теб, не за мен.

— Обикновено не съм толкова дебела, само пълничка. Обаче ям, когато съм нещастна, а миналата година в бостънския университет се чувствах ужасно. — Беше му казала за рухналата си мечта да стане архитект.

Той я изгледа продължително с поглъщащия си тигров поглед зад стъклата на очилата.

— Още ли си нещастна?

— Не — призна тя. — Но откак дойдох в Англия, сякаш все не ям каквото трябва. — Посочи кифличките. — Като сега например.

— Англичаните се тъпчем с тежки тестени храни. Заради проклетия климат. Но, както казах, едва ли ще ти отива да си вейчица.

В пекарната беше много топло. Лили си съблече палтото.

— От вейчиците до мен — голяма разлика.

— А мислиш ли, че гърдите ти щяха да бъдат толкова забележителни, ако беше по-слаба.

Тя занемя.

— Не ме гледай така. Така си е. Особено когато носиш светлозелената блуза на цветя. Направо си загубвам ума.

— Анди, аз не...

— Спиш с мъже. Знам. Едно от достойнствата ти е, че си някак не толкова модерно момиче. По-скоро екзотичен анахронизъм, възроден за живот. Както и да е, нямам намерение да те изнасилвам. Разговорът е научен и напълно обективен. Можеш ли да отслабнеш и да задържиш тези пълни млечни жлези? Прост въпрос, иска прост отговор.

Тя не можа да се сдържи и започна да се киска. Той имаше удивителната способност да я хвърля в изблици от смях.

— Да, така мисля.

— Добре. Тогава ще ти спретнем диета, така че да се почувстваш по-добре в кожата си. Но само... — Той се спря, облегна се назад, и я загледа — ... три килограма, ни повече, ни по-малко. — Той стана. — Да вървим, отсреща има аптека.

Спряха пред онова, което тя все още мислеше за бакалия, той погледна през прозореца и извади монета от джоба си.

— Имат кантарче. Ще влезеш сама. Няма да те питам колко тежиш, но ще ми казваш за всяко смъкнато грамче. Цялата истина. Дадено?

Подадоха си ръце тържествено и тя влезе.

Излезе ужасена. Бележката в джоба ѝ съобщаваше, че тежи петдесет и седем килограма.

— Три килограма няма да стигнат.

— Ще видим.

На връщане се движеха бавно, заобикаляха по страничните пътища и спряха за късен обяд в една селска кръчма, наречена „Суонинг Армс“. Анди държеше тя да си поръча само минерална вода и салата. Той изпи две бири, яде пържола и бъбречета и завърши със сладолед.

— Ти си на диета, не аз — рече той извинително.

— Как не мога да ти дам трите си килограма!

— Роден съм си клечка. И такъв си стоя. Бавачката ме тъпчеше с витамини и калории, но каква полза.

Още една бърза отпратка, която насочваше към факта, че той е бил дете от привилегирован произход, което е израснало в свят, за

който тя само бе чела. Лили изстреля въпрос:

— Наоколо ли си живял? Като че ли познаваш добре района.

— Не точно. Тук живееше една моя леля. Ако искаш, ще ти покажа къщата след обяда.

— Като говорим за миналото... — Той не я погледна, а се съсредоточи върху храната си. — ... как се казваше онзи град? Онзи на луната, де. Фийлд нещо си?

— Фийлдинг. И определено не е на луната. Четиринадесет мили югозападно от Бостън. Как се сети за това?

— Не знам. — Отново не я погледна, когато го каза. За миг Лили се усъмни. Лъжеше ли? След миг се разубеди — това беше абсурд.

Анди се беше облегнал на стола си и я изучаваше внимателно.

— Страхотни жени излизат от Фийлдинг.

— Недостатъчно обоснован извод — рече тя с усмивка. — Аз съм единствената жена от Фийлдинг, която си срещал.

— Да, но...

— Но какво?

— Нищо. Достатъчно си страхотна, за да ме убедиш.

Лили се изчерви от удоволствие и се захвана отново със салатата. Когато свършиха и излязоха от кръчмата, тя си каза, че вече не е гладна, а само си внушава.

От селцето излязоха на път, опасан от двете страни с високи брястове. Последните листа по клоните се поклащаха от вятъра. От време на време някой падаше на земята с грациозна балетна стъпка.

— Красиво е тук — рече Лили.

— Така е. Понякога си мисля, че Съсекс е любимото ми графство в Англия. — Анди посочи едно хълмче отдясно. — Там е Суонинг Парк. — Той спря пред огромна врата, заобиколена с ананасови дървета.

— Ананасите са китайският символ на гостоприемството — поясни Лили.

— Може би, но не можем да влезем. Не познавам фамилията, която живее там.

От пътя не се виждаше много. Лили съзираше като в мъгла масивна постройка от шуплест камък, заобиколена с още повече дървета.

— Не можем ли да я обиколим поне?

Анди даде газ.

— Не. Всъщност, мразя това място. — Той отмина с каменно лице и Лили не отвори уста повече.

Точно в пет той спря пред хотел „Кресънт Гардънс“.

— Нещо против да те изоставя толкова рано? Искам да поработя малко.

Тя му се усмихна.

— Не, нищо против. Прекарах чудесен ден.

Беше я целувал няколко пъти и често ѝ бе държал ръката. Сега обаче се наведе и взе лицето ѝ в дланите си.

— Чудесна си — рече и я целуна силно, с разтворени устни, слети с нейните, така че тя усети вкуса на бирата и лулата, която понякога пушеше.

Анди се отдръпна пръв. Излезе от колата, дойде и ѝ отвори вратата. Той беше първият млад мъж, когото бе срещала, който правеше този галантен жест да изглежда напълно естествено.

— Приятна вечер — измърмори той, върна се в колата и тръгна, преди тя да успее да му отговори.

Лили наистина нямаше нищо против да остане сама толкова рано. Разбираше колко е важно писането за него. Знаеше също и че не печели нищо от това. От какво живееше беше абсолютна загадка, въпреки че винаги имаше достатъчно пари. Анди имаше „квартира“, апартамент-студио на другия край на града в Хакни. Където, учудващо, тя така и не бе канена.

Вече в хотелската стая Лили още усещаше устните и целувката му. Съблече си сакото, блузата и сутиена и загледа гърдите си в мътното огледало над малката тоалетка.

— Половин килограм за десет дни не е много — рече тя недоволно.

— Правилно. Да не хитруваш?

Бяха в една кръчма до „Лестър Скуеър“. „Бийтълс“ пееха за „вечните ягодови полета“, а гълпата бърбеше и се смееше, и то високо, защото до Коледа оставаха четири дни.

— Какво каза? Не те чух.

Анди се наведе и прошепна в ухото ѝ.

— Хитруваш ли, малка дебеланке със сладки цици?

Тя почервеня като рак.

— Малко — призна тя. Никога не коментираше хулиганските му забележки, защото не знаеше как.

Той се засмя, като я видя притеснена, и я щипна по носа.

— Гадничко е да те карам да се изчервяваш, но ми харесва. Изпивай си минералната вода, защото ще закъснеем за филма.

Тя не знаеше за какво се разказва в него — продължаваше да мисли за Анди и да си представя как той докосва гърдите ѝ.

Лили беше девствена по случайност. През шестдесетте във Фийлдинг имаше „добри“ и „лоши“ момичета и Лили Креймър се числеше без колебание към добрите. Майка ѝ никога не ѝ бе говорила за сладостите и опасностите на секса. Още една тема, която Айрин не обсъждаше. В училище учеха Лили за основите на възпроизводството и че не трябва да има дете, ако не е женена. А що се отнася за желание или нужда, досега тя бе потушавала всички огънове. Анди обаче разпалваше пожар.

Пръстите му бяха дълги и тънки, както цялото му тяло. Тя искаше да ги погали всичките и да ги притисне към тялото си. В тъмния салон тя чувстваше как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват ѝ се трият в сутиена ѝ. Ала Анди просто държеше ръката ѝ.

Когато излязоха на улицата, той я прегърна през кръста. „Лестър Скуеър“ беше осветен от неон и огромна луна. Беше се събрала тълпа и някой дрънкаше на китара. Пееха се коледни песни.

— Трябва да замина за Коледа — рече Анди.

Стомахът на Лили се сви и тя преглътна внезапно надигналата се буца в гърлото. Мислеше, че ще прекарат празниците заедно.

— Ще се върна малко след Нова Година — допълни той, докато я оставяше в Падингтън. — Ще ти звънна тогава.

Времето между двадесет, и втори декември и втори януари мина толкова ужасно, че после Лили избягваше да си спомня за него. Почувства се изолирана и абсолютно сама — ново и плашещо чувство.

Прекара Коледа в леглото в четене на списания и ядене на бонбони. Нямахте телефон в стаята си, така че в четири следобед слезе във фойето на хотела да се обади на майка си. Във Фийлдинг беше

единадесет сутринта, така че Айрин нямаше да е заминала на годишната сбирка на рода Петуърт.

— Добре ли си, Лили? — попита тя веднага.

— О, да. Чудесна. А ти?

— И аз съм добре. Приятна ли се очертава Коледата?

— Тя мина вече. Късно е, тук вече е тъмно. Обядвах с приятели.

— Да, разбира се. Все забравям за часовата разлика. Много се радвам, че си прекарала добре. И че се обаждаш, скъпа. Да не говорим повече. Много е скъпо. Ще предам поздрав на всички.

— Да, непременно. Весела Коледа, майко.

— Весела Коледа, Лили.

Тя се качи и се взря за миг в снимката на хубавата си къща във Фийлдинг, окачена в рамка. Сетне се просна на тясното легло и плака. Накрая заспа, но не сънува родния дом, а Анди Мендоса.

Малко преди обяд на трети януари администраторката почука на вратата и уведоми Лили, че долу чака господин Мендоса. Господи! Не го бе очаквала, не беше облечена и не си бе мила косата от седмица.

— Кажете му, че слизам след малко — каза Лили.

След двацет минути се появи във фоайето с глава, увита в шал с индийски стил. Не стоеше зле с тъмночервеното ѝ зимно палто и черните ботуши. Всъщност, Анди каза, че изглежда страхотно.

— Заета ли беше? Съжалявам, че пристигнах, без да звънна.

Върнах се късно снощи.

— Няма нищо. Извинявай, че те накарах да чакаш. — Избегна въпроса дали е била заета. Беше решила да е хладна и тайнствена. Анди не трябваше да знае, че е била потисната или тъжна.

— Имам подарък за теб — каза той, докато я водеше към колата, — но не мога да ти го донеса. Трябва да стане обратното.

Тя не му бе купила нищо. Откакто беше заминал, беше убедена, че никога повече няма да го види.

— Не съм купувала подаръци. Болна бях от грип — излъга тя.

Вече бяха в колата на Анди и се насочваха към „Еджуеър Роуд“.

— Не е далеч — каза той, докато се провираше с „Мориса“ из множеството превозни средства. Мърмореше си под носа и все поглеждаше към Лили и се усмихваше. Тя знаеше, че той се радва да са заедно, и духът ѝ бе по-бодър.

— Ето го — обяви Анди, докато завиваше по една оградена с дървета задънена улица, наречена „Принсес Мюз“. Виждаха се куп къщи от епохата на крал Джордж. — Преустроени обори — обясни той. — Чудни са, нали?

— Наистина — съгласи се Лили. Беше покорена от красотата на къщите и от собственото си щастие. Чувстваше се внезапно възкресена от мъртвите.

— Търсим номер осем. Ето го. — Анди държеше ключ.

— Анди! Да не си купил някоя от тези къщи?

Той се засмя.

— Не. Ела, съкровище, ще ти обясня вътре.

Вратата, която отключи, беше от боядисан в черно чам. Влязоха в малко квадратно преддверие с отворени врати от двете страни. Лили забеляза за миг чудната тъмна дограма и пастелните тонове на тапетите — и нищо повече. Нямаше и една мебел.

— Трапезарията и дневната — рече Анди. — Кухнята е ето там — посочи той затворената врата. — Горе трябва да има две спални и баня. Да идем да видим.

Качиха се по черното дървено стълбище без парапет до една стая с изглед към малкия заден двор. Там имаше едно легло, покрито с платнена покривка, малка чамова ракла с четири чекмеджета и куп възглавници на пода. Имаше и камина, палена скоро и още непочистена.

— Някой живее тук — каза Лили изненадана. — Мислех, че къщата е празна.

— Не точно. На братовчед ми Чарлз е. Купи я миналия месец, поживя малко тук и отпраши към Найроби за една година.

— И ти се нанасяш. О, Анди, това е чудесно! Просто чудесно.

— Не слушаш добре, прекрасна Лили. — Той се приближи и взе двете ѝ ръце. Тя беше още с ръкавици, но чувстваше топлината му. — Казах, че това е коледният ти подарък. Ти се нанасяш.

— Аз? Не мога, Анди. Как да наема такава място?

— Никакъв наем. Без пари. Чарлз иска само някой сигурен човек да му наглежда къщата, докато го няма. Богат е като Крез и вманиачен да снима растения и животни, затова отиде в Кения. Връчи ми ключа и ме помоли, като добър братовчед, да направя нужното. Ти си най-

доброто, което мога да си представя. Трябва да се измъкнеш от онази гробница, в която живееш, а си и сигурен човек. Нали?

Сянката на майка ѝ. *Бъди разумна, Лили.*

— Да, и аз мисля така. Слушай, истина ли ми говориш? — Тя отметна назад глава и го погледна. — Звучи като нещо от книгата, която пишеш.

— Пиша за шестнадесети век. И нямам герой като братовчеда Чарлз. Много е нереалистичен за книга. Говоря чистата истина.

Внезапно тя зададе въпроса, който се рече из съзнанието ѝ, откак се видяха.

— Анди, къде беше?

Той си свали ръкавиците, но не я погледна.

— Със семейството за Коледа. Казах ти, че заминавам.

— Да, каза ми. Къде е семейството ти?

— На север. Областта, която се нарича Лейкдистрикт, по-точно Гразмиър в Уестморлънд. Стига ли толкова?

— Мисля, да — призна тя, — но все пак имам чувството, че съм... измамена.

Радостта ѝ отпреди половин час избледняваше и постепенно я обземаше чувство на ужас, чувство, че го отблъсква. Ала не можеше да се спре.

— Измамена. Странна дума. От кого, от мен? — Все още не я гледаше.

— Не — отвърна тя бавно. — От самата мен, може би. Все си мисля, че ти си добрият Анди Мендоса, когото познавам и който... не ми е безразличен. Понякога обаче си мисля, че ти си някой, когото изобщо не познавам.

Той не отговори.

— Анди, колко си богат? Каза, че братовчед ти Чарлз е богат като Крез. Всички ли са богати във фамилията Мендоса?

— Някои. Не и аз. — Той гледаше през прозореца към градината долу, а гласът му бе равен и безизразен. — Доходите ми идват от фонд. Пет хиляди на година. В наши дни това не е богатство, но стига, за да се издържам и да си опитам силите да напиша роман. — Той се обърна с лице към нея. — В това няма нищо злоещо, Лили. — Тигровите очи бяха помътнели.

— О, Боже, този път прецаках нещата, нали? Първо, въобще не ми е работа. Второ, изненадата беше специална, а аз я развалих. Съжалявам. Моля те, не ми се сърди много.

Той прекоси стаята и хвана горното копче на палтото ѝ.

— Хайде пак, а? Току-що сме влезли. Госпожице Креймър, мога ли да взема палтото ви?

— Да, благодаря ви, господин Мендоса. — Успя да докара шеговит тон, но ръцете ѝ тежаха, сякаш от камък.

Анди ѝ разкопча палтото, съблече го и го хвърли на леглото. Тя носеше кафява пола от туид и дебел бял моряшки пуловер. Той я загледа за миг, а после вдигна ръце към главата ѝ.

— Искам да видя красивата ти коса.

Лили си спомни за шала и простена.

— Ще бъде ужасно. Беше мокра, когато си го вързах. Измих я, когато разбрах, че си долу, но нямах време да я изсуша.

Той се усмихна и махна шала, без да го развързва. Тъмната ѝ коса се разпиля. Беше я оставила дълга, откак бе напуснала дома, така че сега ѝ стигаше до раменете. Анди вдигна гъстата грива.

— Още е влажна. Ще пипнеш пневмония. — Очите му светнаха. — Хайде да запалим огън. В кофата има още въглища.

Справи се бързо и сръчно и скоро въглените вече горяха.

— Седни на онези възглавници близо до огъня.

Той седна до нея, като прокараваше пръсти през косата ѝ и оправяше възелчетата.

— Какво прави, докато ме нямаше?

— О, каквото правя обикновено. — Тя трепереше и гласът ѝ звучеше чужд в собствените ѝ уши.

— И какво е то? Когато се срещнахме за пръв път, каза, че учиш. Наистина ли?

— Не знам. Казах ти за развода ми с архитектурата. Всъщност, не ми се приказва за това. — Не ѝ се приказваше въобще, искаше той да я целуне. Бяха толкова близо един до друг, че тя усещаше кожата му и наболата брада.

Той се наведе лекичко и сложи устни върху нейните. Това бе по-скоро леко, мимолетно докосване, а не целувка и свърши за миг. Анди се излегна в цял ръст и разбута огъня, сетне отново я погали по косата.

— Суха е. Хайде да слезем долу и да поразгледаме. Не сме видели кухнята.

Трябваше да си облекат палтата отново, защото централното отопление бе изключено.

— Отоплява се на газ, според Чарлз. Икономично. Можеш да си сложиш и телефон. Не е много скъпо. Струва ми се, че даже след като се оборудваш, ще ти излезе по-евтино, отколкото в онази дупка. Особено след като няма да се налага да ядеш навън.

Лили все още трепереше вътрешно, все още усещаше болезнено физическата му близост, но и малко по малко проумяваше идеята, че ако иска, би могла да живее в това мъничко бижу.

— Даже празна е страхотна. И действително ще излезе по-евтино.

— Добре, значи всичко е уредено. През този уикенд ще обиколим пазарите, в събота на „Портобело“, а в неделя на „Петикоут Лейн“. Можеш да се мебелираш за жълти стотинки, ако имаме късмет. — Той се поколеба. — Ще ти стигнат ли парите? Сигурно ще можеш да продадеш всичко, когато си тръгваш от Англия.

— Да, сигурно. С това, което ще спестя от хотела, ще мога да си позволя малко повече. — Всичко, което съзнанието на Лили всъщност отбеляза, беше небрежното споменаване на заминаването ѝ. Мислеше за нея като за временно състояние, което ще отmine. Не и като за постоянна част от своя живот. Тя потреперя.

— Пак ти е студено. Да видим кухнята и да свършваме. Утре ще звънна на газовата компания да включат отоплението.

Отвориха вратата на кухнята — и замръзнаха от удивление. Цялата къща бе реставрирана с любов и внимание от собственика преди Чарлз, но за това в никакъв случай не бяха подготвени. Кухнята бе изцяло оборудвана, а не празна като останалите стаи, и изглеждаше като току-що извадена от списание за богати и преуспяващи.

— А стига бе! — промърмори Анди. — Чарлз не ми е споменавал дума за това. Сигурно не е и влизал тук.

Лили беше изумена от абсолютното съвършенство. Подът бе от полирани тухли, които грееха в тъмночервено. Стените бяха в синьо и бяло, напомнящо за холандския фаянс. По тях имаше празни полици и висяща окачалка, препълнена с медни съдове.

— Чарлз сигурно е купил посудата заедно с къщата — рече. Анди. — Иначе не мога да си представя как са попаднали тук.

От едната страна имаше две мивки, голяма газова печка, хладилник от неръждаема стомана и дъска за месо. От другата страна зад чамовия плот бяха стъклените врати към градината и кръгла маса с четири стола от същата бледа на цвят дървесина, както плота.

Лили се разплака.

— Ей, какво стана? Глупачето ми, защо плачеш? — Анди посегна и я раздруса полу на смях.

— Защото е прекрасно — пророни Лили, хълцайки. — Когато казвам, че искам да правя красиви къщи, имам предвид ето това. Но никой не разбира. И, нещо друго.

Той я прегръщаше и се смееше.

— Какво друго?

— Какво ще правя тук? Никога не съм готвила през целия си проклет живот.

Лондон и Фийлдинг, 1971

— Донесъл съм ти малко книги. — Анди остава найлоновата торба на старата маса от махагон в дневната на къщата на „Принсес Мюз“. Лили се бе нанесла преди десет дни. Масата и едно безформено синьо кадифено канапе бяха единствените мебели, с които се бе сдобила досега.

— Какво си правила? — попита той с поглед върху черното петно на бузата ѝ.

Лили знаеше, че то е там. Беше се опитвала да го махне безуспешно.

— Изглеждам ужасно, нали? Лъсках медта в кухнята. Чакай малко, ще отида да се преоблека.

— Чакай, мила моя. Няма ли да ги погледнеш? — Той посочи книгите.

Бяха все с меки корици. Лили взе най-горната. Беше готварска книга, както и останалите. Тя ги погледна тържествено, сетне погледна Анди.

— Това няма нищо общо с прегорелия омлет, с който те храних снощи, нали?

— Не, но мисля, че е свързано със суровите спагети в понеделник. Сега разбирам, че има разлика между твърдички и зъботрошаци.

— Налага се да се съглася. — Тя събра книгите в спретнатата купчинка. — Не се тревожи, за довечера съм купила замразени пилешки бутчета. Трябва само да ги затопля.

Бутчетата не бяха лоши.

— Мислех да взема китайска храна — рече Лили, когато свършиха, — но не знаех дали обичаш.

— Обичам. Налага се, ако си англичанин, част от колониалното минало. Средните синове не могли да наследяват, затова ги пращали да пречукат един-двама туземци, та оттам развили и вкус към местната кухня.

— Ти среден син ли си?

— И да, и не.

— Как така?

Той се засмя.

— Майка ми е втора жена на баща ми. За нея съм единствен, а за него — втори. Елементарно, драги Уотсън.

Тя се намуси престорено.

— След като се обяснят, повечето неща са такива, Шерлок.

— Лили, защо избра Лондон за годината си в чужбина? Защо не някое романтично място като Париж?

Тя се усмихна.

— Мислиш, че Лондон не е романтичен, защото е твой дом. За един чужденец това е нашият приятел Шерлок Холмс, Тауър и Уестминстърското абатство. Адски романтично.

— Хм. Чудех се дали няма нещо друго.

— Да, има. Баща ми е бил англичанин.

Анди прибираше масата с гръб към нея.

— Каза, че е починал, когато си се родила. Откога е бил в Америка?

— Въобще не е бил в Америка, доколкото знам. С майка ми са се срещнали и са се оженили тук. — Тя се спря за миг. — Не мисля, че са живели щастливо. Майка ми не е споменавала, но винаги съм мислила, че е щяла да се разведе. После той е загинал в автомобилна катастрофа, това е изчистило нещата и тя се е завърнала у дома. Айрин обича нещата да са изчистени.

Анди се върна при масата и сложи ръце на раменете ѝ.

— Така че дойде в Лондон да си търсиш корените...

— Не точно, но наистина мислех, че ще откроя някакви роднини. Прекарах часове в разговори с разни Креймърови от телефонния указател. Единствените, които имаха Хари, бяха черни. Освен това, техният Хари е жив. Майка ми казва, че всичките роднини на баща ми са мъртви. Предполагам, че е права.

— Може би — каза Анди, като седна до нея. — А може би просто семейството не е от Лондон.

Тя го изгледа с широко разтворени очи.

— Това е толкова логично, как не се сетих. Но къде мога да откроя телефонни указатели от цяла Англия? И как да позвъня на

всичките тези хора?

— Нека ти помогна. Знам нещичко за този род проучвания.

— Можеш ли наистина да се захванеш с такава огромна работа и да излезе нещо?

— Мога да опитам, ако искаш.

— Да — каза тя веднага. — Ако няма да е голям проблем.

— Никакъв. — Той извади от джоба си тефтерче и писалка. — Да видим, родена си през 1950. Кога са се оженили вашите?

Лили почувства натрапчиво, че той сякаш бе планирал това и знаеше точно какво да я попита. Ала това беше глупаво. Още повече, тя съвсем не знаеше много.

— Не знам кога са се оженили. Не знам нищо, освен че името му е било Хари Креймър и че е загинал в автомобилна катастрофа. Майка ми е била бременна. Така че трябва да е станало до девет месеца преди март, петдесета година. О, и още нещо. Тя казва, че не е била в колата. Така че трябва да е бил сам.

Анди вдигна рамене.

— Не можеш да направиш веднага такова заключение — нямаш достатъчно доказателства. Първо, не знаеш със сигурност, че не са били щастливи, а приемаш, че е така. Второ, няма начин да се предположи кой е бил в колата с Хари Креймър. Трябва да се опитаме да разберем.

Той направи още няколко бележки, после затвори бележника и се загледа през прозореца.

— Вечерта е прекрасна, хайде да се поразходим.

Стигнаха до Марбъл Арч, без да се докосват, но се движеха като един, доволни, че са заедно и без думи. Ярко осветената Оксфорд Стрийт беше пред тях, виждаше се и приглушената светлина на скъпите хотели от Парк Лейн.

— Коя земя е по-призрачна — Акадия или Бохемия? — запя Лили тихо.

— Кой ще каже — циганката или танцьорката? — додаде Анди.

— Все пеех това, когато бях дете, но не мислех, че е известно на всички.

Той я хвана за ръка.

— Не на всички, на мен. Хайде да се връщаме.

В движенията им имаше някаква припряност, сякаш бързаха към нещо. Къщата бе топла и уютна, защото Лили не бе изоставила американските си навици и никога не изключваше отоплението, когато излизаше.

— Страхотно е — рече Анди. — Ура за американския упадък.

— Аз не съм упадъчна — възпротиви се Лили. — Аз съм разумна и порядъчна и поне наполовина пуританка от Нова Англия.

Той се наведе и я обгърна с ръце, притискайки я до стената.

— Наистина ли си пуританка?

— Не мисля така — рече Лили меко.

Целуна я. И този път тя усети, че той няма да се дръпне. Притисна се до него, той я прегърна и дълго стояха с преплетени тела. Когато отново се погледнаха, той притисна буза до косата ѝ.

— Ухаеш на слънце, както винаги — прошепна той. — Обещавах си, че това няма да се случи, но... искам да остана при теб през нощта. Адски много искам.

— И аз — каза тя с тих и треперлив глас, но без колебание.

— Радвам се. Да се качим горе, а?

Любиха се в тясното легло под завивката, защото в тази стая нямаше радиатор, а не бяха запалили и огън. Луната осветяваше стаята и купчината дрехи, захвърлени по възглавниците.

Тъмнината обви слетите им тела. Лили бе нисичка и пухкава, а Анди — висок и жилест. Когато завивката се свлече на пода, тя видя златистата му кожа. Устните му бяха на корема ѝ и целуваха пъпа, единият му крак бе под нея, а ръката му докосваше леко твърдите зърна на гърдите ѝ. Той се размърда и езикът му се плъзна по корема ѝ, докато устните му изместиха ръката. Лили изстена.

Времето минаваше, но те не бързаха. Анди вдигна глава и каза:

— Хубава си, точно както си те представях.

Сетне покри с милувки цялото и тяло и тя почувства нещо, което поетите наричаха блаженство. Не след дълго той попита:

— За пръв път ли ти е?

— Да — прошепна тя.

— Ще бъда внимателен. Не се страхувай.

— Аз не се страхувам.

И наистина беше така.

Лили лежеше, опряла глава на гърдите на Анди, и чувстваше сякаш за пръв път в живота си, че всичко в нейния свят е абсолютно съвършенство.

— Защо си обеща, че това няма да се случи? — попита тя.

Той помълча, а после отвърна:

— Защото искам да се съсредоточа върху работата. Не искам да се обвързвам.

— Аз обвързвам ли те?

— Може би, но не ми пука.

— И още нещо...

— Какво? — промърмори той сънливо.

— Сега модерно момиче ли съм?

Той се засмя толкова силно, че се разтресе целия, а после я прегърна и дълго я целува.

Лили си помисли, че ще умре от щастие.

Когато се събуди, него го нямаше. Огънят обаче гореше и преди тя да успее да се стресне, чу стъпките му по стълбището.

Анди влезе с кърпа, увита около кръста — носеше табличка с две варени яйца, препечени филийки с масло и каничка чай. Двамата придърпаха възглавниците към горещите въглени, хапнаха, поговориха и много се смяха.

Ужасната част дойде, когато след час бяха слезли в страхотната кухня да измият съдовете.

— Лили, трябва да ти кажа това, защото никак не си ми безразлична. Не трябва да се влюбваш в мен.

Тя не отговори. Как би могла да последва казаното, след като вече бе толкова всецяло и безумно влюбена в него, че той нямаше как да не знае?

— Не мога да повярвам, че си направила това. — Анди посегна да си сипе още от рагуто със зеленчуци по провансалски.

Лили се учеше да готви по книгите, които ѝ бе донесъл, както и по други, които си бе купила напоследък. Ставаше все по-добра в кухнята.

— Виж — рече той между две хапки. — Ям тук през почти цялото време, така че трябва да помагам в домакинството.

— Не ставай глупав, зает си с писане. Обичам да чистя, а започвам да обичам и готвенето.

Той се засмя.

— Имам предвид пари за храна. Хубав работнически израз: „Ето за къщата, скъпа“, казва той, когато излиза от мината и връчва на отрудената си жена някоя пара, с която да нахрани челядта.

— Аха, разбирам. — Беше на път да откаже, но после размисли. Това представляваше още една връзка, още един знак, че са двойка. — Щом така искаш.

— Така е честно — рече той и пак посегна към рагуто.

— Не преяждай, за десерт има крем карамел. — Лили бе забравила за диетата си, откак се появиха готварските книги.

Златистият крем бляскаше от малките бели чинийки под кехлибареното си покритие. Анди зашумя одобрително.

— Какво стана с теб? Когато ти купиш готварските книги, не изглеждаше впечатлена.

Тя си помисли за онази стара пословица за пътя към сърцето на мъжа, но не искаше да я изрече гласно.

— Тази кухня. Как бих могла да я виждам всеки ден и да не искам да я използвам?

— Не знам. В моята квартира има само един газов котлон и хладилник, който се претъпква, когато решиш да сложиш там и млякото, и маслото.

Тя не отвърна на погледа му.

— Анди, защо никога не си ми показвал апартамента си?

— Защо трябва? Няма нищо общо с това. — Той махна с ръка, сякаш въпросът ѝ е бил съвсем между другото.

Тази нощ, след като се любиха и той я остави, както обикновено, защото искаше да започне да пише рано сутринта, тя сънува, че отива в апартамента му и намира там друга жена.

В съня на Лили жената бе стара, грозна и отблъскваща.

— Аз съм госпожа Анди Мендоса — рече жената и се изхили зловещо.

След седмица Анди докладва за резултатите от търсенето на Хари Креймър.

— Нищичко.

— Какво имаш предвид?

— Точно това. Нищо, nada, nicht. Няма следа от Хари Креймър, който да е загинал в автомобилна катастрофа през втората половина на четиридесет и девета и първата четвърт на петдесета.

Лили се втренчи в него.

— Сигурен ли си?

— До голяма степен. Проверих във всички вестници. Нещо такова все се отразява в някой вестник.

— Може да си го изпуснал.

Той поклати глава.

— Не, такива грешки не правя.

Тя щеше да каже, че не може да е сигурно, но изражението му я възпря. Беше сигурно.

— Виж — попита той, — да не би да бъркаш, че се е случило в Англия? Може да са били някъде другаде.

— Не — отвърна Лили бавно. — Не мисля. Майка ми говори малко за това, както ти казах. Но точно това е ясно. Каза, че Хари Креймър е загинал в автомобилна катастрофа в Англия, преди да се родя.

Той изглеждаше ядосан.

— Значи сме на нулата, по дяволите.

Седяха на синьото канапе. Тя посегна и го погали по челото.

— Не бъди толкова мрачен. Всъщност няма значение.

— Няма логика. А аз мразя нещата, в които няма логика.

Разочарованието му я накара да предложи:

— Ще пиша на майка си и ще я помоля за повече подробности. Трябва да се досеща, че ще потърся Креймърви, въпреки че каза, че са измрели.

Той веднага се оживи.

— Да, направи го. Трябва ми само датата на раждане. Тогава ще започна от другия край — от Съмърсет Хаус и регистрите.

Лили писа на Айрин същата вечер и пусна писмото на сутринта — оттук нататък можеха само да чакат.

Една сутрин към края на февруари на вратата на Лили се почука. Тя знаеше, че не е Анди. Той работеше, а и си имаше ключ.

Посетителката беше нисичка млада жена, увита в бяла вълнена шапка, дълъг плетен шал и яркочервено вталено палто. То ѝ стигаше до коленете, а под него носеше бели чорапи и бели кожени ботуши.

— О, извинете! Мислех, че тук е Чарлз Мендоса. Сигурно съм сбъркала адреса.

— Не, не сте, но Чарлз замина за Африка. Междувременно тук живея аз.

— Африка! И да не ми каже!

Северният вятър бе остър и режещ и духаше право в преддверието.

— Влезте за малко — предложи Лили.

Жената пристъпи прага и уверено затвори вратата след себе си.

— Така е по-добре. И кога е заминал сър Чарлз за джунглите?

Сър Чарлз? Лили помисли, че тя се шегува.

— Веднага след Коледа. Грижа се за къщата от десети януари.

— Късметлийка! Страхотна къща, нали? И сте американка.

Не се знаеше дали между двете изречения имаше връзка.

— За къщата съм съгласна и наистина съм американка. Казвам се Лили Креймър и съм от Бостън. — Беше се научила, че така е по-лесно, отколкото да обяснява къде точно се намира фийлдинг.

Другата жена протегна ръка.

— Рут Оуенс. Работа със сър Чарлз по някои от проектите му.

Не беше шега. Очевидно нейният хазяин, братовчедът на Анди, имаше титла. Лили не можа да реагира — Рут Оуенс продължаваше да бъбри.

— От началото на декември съм в Шотландия, далеч от всички. Това е краят на света, така че съм загубила връзка. Но с Чарлз трябваше да се занимаваме с Галантус и Ерантис от първи март. Съжалявам, че ви засипвам с всичко това.

Лили нямаше представа за какво говори. Ала Рут Оуенс знаеше доста неща за Чарлз Мендоса, така че сигурно знаеше нещичко и за Анди.

— Чаша кафе? Ще ми бъде приятно.

— Благодаря, не пия чай и кафе, но не бих отказала чаша гореща вода. Умирам от студ. В Шотландия беше по-топло.

Лили я заведе в кухнята.

— Това е най-хубавото помещение в къщата. Останалите не са мебелирани, има само няколко стари неща, които си взех. Опасявам се, че не знам къде точно сте били. А и какво работите с Чарлз Мендоса. Той е фотограф, нали?

— Да. Специалността му са природните обекти и затова изпълнява поръчки от музеи, зоологически градини и географски общества. Аз съм му нещо като художник. Отивам с него при обекта и правя техническите скици, които вървят със снимките. Поне бях художник на Чарлз. Очевидно е взел някой друг в Африка.

Рут си бе съблякла палтото и шапката. Отдолу носеше бяла плетена рокля, която си беше просто дълъг пуловер. Беше много слаба, имаше къса червена къдрава коса, сини очи и лунички. С кафявия си вълнен панталон и моряшкия пуловер Лили веднага се почувства принижена.

— Бях на най-северните шотландски острови — продължи червенокоската. — С един екип проучвахме пирените, едни ниски храсти. Характерни са за Шотландия и цъфтят през есента и зимата.

Лили донесе каната с кафе.

— Сигурна ли сте, че не искате?

— Не, благодаря. Ям само природни храни. Горещата вода ще е достатъчна. Може и с малко лимон, ако имате.

Лили донесе лимон и го нарязва.

— Захар?

— Може, само ако е нерафинирана.

— Съжалявам, нямам.

— Няма проблем. Как се запознахте с Чарлз?

— Не съм се запознавала. — Лили подбираше думите внимателно. — Помолил е братовчед си Анди да намери някой да се грижи за къщата.

— Аха! Праведникът Андрю със социалното чувство. Черната овца на фамилията. Приятел ли ви е?

— Да, ние сме... близки приятели.

— Разбирам. Не съм ви обидила, нали?

— О, не, заинтересувана съм. Защо Анди е черна овца?

— Например заради майка му. Вижте, имате един дъвен клан с ясно обозначени корени и внимателно прикрити дефекти и изведнъж лорд Уестлейк, вдовец от край време, се жени за йоркширска девойка от работнически произход, по-млада от него с двадесет и четири години. — Рут извъртя очи. — Какъв скандал!

— Чакайте — прекъсна я Лили. — Анди не се казва Уестлейк, а Мендоса.

Рут се ухили.

— Личи ви, че сте американка. Уестлейк е титла, а титлите и имената често се различават.

— Имате предвид фамилните имена, нали?

— Точно така. Бащата на Анди беше Иън Чарлз Мендоса, Негова Светлост, четвъртият барон Уестлейк. Уестлейк се казва и мястото, седалището на фамилията. Това е една огромна къща от времето на Тюдорите в Лейк Дистрикт с принадлежащи огромни имоти.

— Какво етана, когато бащата на Анди се ожени за майка му? — попита Лили.

— Тук е най-пикантната част. Тя имаше куража да роди син, нашият Анди. Мисля, че старият Уестлейк е бил на петдесет, когато Анди се е родил и така се е сдобил с наследник. И тогава Анди се оказа... различен.

— Какво имате предвид?

— Ами, тази абсолютна праволинейност. По принцип, аристократите са склонни да си клатят краката и да обръщат бутилка шери още преди обяд. Анди не е такъв. И когато написа серия от статии в манчестърския „Гардиън“ за това докъде са довели кръвосмесителните бракове вътре в рода, останалите от Мендоса на практика го низвергнаха.

— Но той не е низвергнат. Ходи си вкъщи за празниците. Анди има ли титла? Никога не е споменавал.

— Казах, че е почти низвергнат. Обикновено благородниците затягат редици, когато се налага. Така е и с Мендоса. А Анди не може да има титла, защото е втори син. Преди няколко години братовчед му Чарлз получи рицарско звание, затова е „сър“. Това се дава за някакви заслуги, в случая на Чарлз заради забележителните му фотоси. Не се наследява и не те прави благородник. Настоящият лорд Уестлейк е по-големият природен брат на Анди, Марк. Още повече че по реда на титлите бароните са най-отдолу. Децата им не получават и съответните обръщения. Анди може евентуално да бъде наречен „почитаем“ в писмо. Нищо повече.

Лили си спомни какво каза Анди за средните синове.

— А в наши дни няма и колонии, в които да избяга.

— Именно — каза Рут, като че бе присъствала на онзи разговор.
— Така че той е малко ревнив и ексцентричен. Всичките са такива.

— А, да — рече Анди на следващия ден, когато чу кой е посетил Лили. — Малката Руту Оуенс. Никакви цици и голяма уста. Как се понесохте?

— Харесах я — призна Лили. — Покани ме на обяд идната събота.

Той отметна глава, свали си очилата ѝ я загледа.

— Сигурна ли си, че искаш да се движиш в тези среди?

— Какви среди? Какво движение? Ще обядвам с една жена? Не одобряваш ли?

Той хвана очилата си за дръжката и ги запремята между палеца и показалеца.

— Не е моя работа, нали? Но ако ми позволиш грубостта, Рут Оуенс е костелив орех.

— Това едва ли ще ме разтревожи, защото не съм се засилила да я чупя.

— Да бе, да. Лили, караме ли се? За Рут Оуенс, за Бога?

— Аз не се карам.

— Ужасно си нервна, а и когато устните ти се свият така, нещо не е наред.

Той стоеше на възглавниците на пода, тя лежеше на синьото канапе. Лили се обърна по корем и подпря главата си с ръце.

— Анди, защо не си ми казвал, че имаш публикувани работи? Винаги правиш впечатление, като че си начинаещ писател. Рут каза, че си направил серия от статии за някакъв вестник. И много други неща.

— Голяма уста, казах ли ти. Това не беше литература. Отразяване, а не писане. Един роман е нещо друго.

— Добре, но винаги си толкова загадъчен. Имам предвид, никога не си ми казвал, че си син на лорд и...

— Че съм отстъпил титлата на по-големия си полубрат — прекъсна я той. — Боже! Наистина ти е наговорила всичко това, нали? Колко време стоя, седмица?

— Час. Но говори бързо. — Лили не можа да издържи и се засмя. След малко Анди също се смееше.

— Обичам хора, които се смеят на собствените си шеги — рече той. Сетне дойде и я отместа към едната страна на канапето. — Мръдни се малко и ми направи място. Слушай, мила, една от най-хубавите ти черти е, че не се поддаваш на повечето английски

предразсъдъци. Не те интересува кой какво ще наследи, нито пък дружиш само с хора на име Фиона и Найджъл. Не исках да опорочавам американската ти невинност, защото тя ми харесва.

Тя отпусна глава в скута му и въздъхна.

— Винаги имаш някакво обяснение, което ме кара да се чувствам като глупаво, дребнаво дете.

— Прекалено много стоиш сама — въобразяваш си зловещи неща там, където ги няма. Чудя се дали не би могла да се запишеш в някакъв курс.

— Няма да ми позволят да уча това, което ме интересува, така че не мога. А ти не трябва да мърмориш срещу това, че се виждам с Рут. Тя е удивителна и може да ме научи на много неща.

— Все неправилни.

— Не мисля.

В пет на следващата сутрин Анди се измъкна от леглото ѝ.

— Не стъпвай на пръсти — измърмори Лили. — Будна съм.

— Сериозно? Рецептата за сън на доктор Мендоса не действа? Трябва да минем на двойна доза, а може би на тройна? — Той коленичи до нея и я целуна, после се спря. — Не мисля, че мога да съм от полза. Малко съм напрегнат.

— Защо? — Тя го пусна и седна.

— Ще обядвам с агента ми днес. След това той има среща с един издател, който може да се заинтересува от романа ми.

— Анди, не ми каза, че си го завършил!

— Не съм. Но Бари, агентът ми, казва, че първите няколко глави са толкова добри, че може да сключи договор за цялата книга. Не съм сигурен, че е прав.

До този момент тя не знаеше, че той има агент. Още нещо изяснено. Анди явно не беше упоритият новак, когото си представяше.

— Ще се откажеш ли, ако издателят откаже?

— Да, но после ще го преодолея, ще продължа да работя и ще чакам, докато Бари открие друг издател. Мога ли да си сваря едно яйце, преди да тръгна? Умирам от глад. Трябва да е от нерви.

— Ще слеза и ще направя ранна закуска и за двамата.

Той се възпротиви, но не много. Двамата отидоха в кухнята в здрача преди зазоряване, Лили направи бъркани яйца, бекон, препечени филийки и кафе, а той опустоши всичко.

— Ще ми звъннеш след срещата, нали?

— Да, за да празнуваме или да ближа рани.

Телефонът звънна към единадесет.

— Бари ми каза, че издателите подготвят договор — оповести Анди тържествувашо. — Още не знам условията, но всъщност не ме и интересува.

— Скъпи, това е страхотно. Толкова се радвам за теб! — Думичката „скъпи“ се изплъзна, защото вълнението му беше заразително. Анди никога не използваше друга любовна дума, освен обикновеното „мила“, за което тя знаеше, че не означава нищо. Дори бакалинът я наричаше „мила“. Бе последвала инстинктивно този пример.

Ала това „скъпи“ сякаш не му направи впечатление.

— Аз също се радвам за себе си. И искам да си тук, за да празнуваме. Ела да обядваш с нас. Бари умира да те види.

Мисълта, че е говорил за нея с другото, беше стряскаща, но много приятна.

— За мен ще бъде удоволствие, но сигурен ли си, че не е проблем?

— Естествено. Само най-хубавата маса в „Дорчестър“. Ако издателят беше отказал, щяхме да бъдем на бира и картопки. Облечи нещо впечатляващо.

— Нямам нищо впечатляващо. — В Лондон не си бе купувала нови дрехи, не можеше да си позволи. Помисли си за Рут Оуенс в шикозното ѝ червено и бяло. — Ще те притесня. По-добре да не идвам.

— Това е глупаво. Облечи любимата ми плетена рокля, синята.

— Твърде е тясна.

Той се засмя.

— Точно за това я харесвам. Бари също ще я хареса. Един без петнадесет във фойето на хотел „Дорчестър“. Не ми отказвай.

След като затвори, Лили помисли малко и набра номера на Рут Оуенс.

— Лили Креймър е. Съжалявам, че ти досаждам, но имам нужда от помощ.

— Здравей, Лили. Не ми досаждаш. Още съм в леглото. Лежа си и скучая. За какво става въпрос?

— Какво е подходящо да се облече на бизнес обяд в „Дорчестър“?

— Каква маса?

— Най-хубавата. — Лили не беше разбрала, че видът на масата е от значение.

— Чудесно. Можеш да носиш всичко, което ти стои добре. Дори панталон.

Лили не отговори. Знаеше, че Рут има пред вид костюм, а не панталон и пуловер. А костюм тя нямаше.

— Тази тишина не ми харесва — рече Рут след малко. — Да разбирам ли, че нямаш нищо достатъчно добро, а е важно?

— Позна и за двете.

— Хм, слушай какво, ще мина да видя дали не мога да ти помогна да си избереш. След половин час. Кога е обяда?

— Един без петнадесет.

— Добре, има време. А и можеш да позакъснееш мъничко.

Рут пристигна, облечена в дънки, ботуши и огромен пуловер. Нямаше грим, късата ѝ коса бе разрошена, а в ръцете си имаше куфар. Лили си бе измила косата и се сушеше със сешоара.

— Косата ти е страхотна, да знаеш — рече Рут.

— Да, знам. Но само това. Една точка по скалата.

Рут отстъпи назад и я огледа.

— Не е вярно. Страхотни очи, а и пълничките бузи ти отиват.

— Но другата пълнота — не.

— Едва ли. Не е модерно, но ти си пухкава, не пълна. Анди Мендоса го харесва, нали? С него ли е обяда?

— С него и агента му. Ще празнуваме. Анди е продал романа си.

— Наистина! Чудя се как ли ще го приеме семейството му.

Лили веднага съжали, че е казала.

— О, Боже, това сигурно е тайна. Много ще ми се ядоса. Не му казвай, моля те.

Рут вдигна рамене.

— Не си прекарвам времето в обсъждане на фамилията Мендоса. Хайде, покажи ми дрехите си и да видим какво можем да направим. Донесла съм някои допълнения.

Анди явно беше прав.

— Синята плетена рокля е добра. Облечи я. О, да, определено. Малко е дълга, но пък казват, че тази пролет минито отстъпва. На ред е максито. Трябва ми нов гардероб. Така, цветът ти отваря страхотно очите. Ботуши имаш ли?

— Само черни. — Лили ги извади от шкафа. — А палтото ми е тъмночервено. Много цветове.

Рут огледа палтото.

— Остави. Имам нещо по-добро. — Отвори куфара. — Повечето неща ще са ти малки, но това ще ти стане.

Черна лисича кожа до коленете.

— Страхотно е, но наистина не исках...

— Млъкни и го облечи.

— Не мога, Рут. Много съм ти задължена, но е кожа и сигурно е скъпа.

— Няма да забегнеш в неизвестна посока, нали? Или да се напиеш и да го съсипеш? Каква е разликата? Можеш да го донесеш, когато дойдеш на обяд в събота. Ето, знаех си, че ще ти стои чудесно.

И наистина. Тясната плетена рокля, ботушите до коленете, пухкавата кожа, която обрамчваше лицето ѝ и дългата, права, тъмна коса образуваха удивително съчетание. Лили се погледна в огледалото и се усмихна.

— Сега крачка назад — рече Рут. — Малко грим. Сваляй палтото и да се захващаме. — Тя не одобри тюркоазените сенки, които Лили се канеше да си сложи. — Само сиви. Трябва да имаш. — Тя порови из гримовите в шкафчето в банята, намери подходящите сенки и ги постави нещо и изкусно.

— А сега леко червило и руж. Кожата ти е чудесна, нямаш нужда от фон дьо тен. — Работеше бързо и свърши със замах. — Малко руж в трапчинката на брадичката. Да я подчертае. Чудно, придава ти характер. Ето, страхотна си.

Лили погледна в огледалото. Не точно страхотна, но хубава. Много хубава. Сивите сенки правеха лешниковите ѝ очи още по-сини и отразяваха роклята. А брадичката този път не беше дефект.

— Изглеждаш потресаващо — произнесе се Рут, докато помагаше на Лили да облече палтото. — Един без двайсет е. Тръгвай.

Айрин държа писмото на Лили дълго. Дните се превърнаха в седмици, тя го четеше и препрочиташе, но не предприемаше нищо. Всеки път набързо наредените думи я вледеняваха:

„Сигурно няма да се учудиш, ако ти кажа, че се опитвам да разбера дали не си се объркала и дали някой от семейството на баща ми не е още жив, но до този момент нямам късмет. Знам, че мразиш да говориш за това, но би ли ми казала от коя част на Англия произхожда Хари Креймър? И кога е роден? И, ако можеш да го понесеш, кога и къде се случи нещастieto? За да мога да потърся на правилното място...“

Всяка вечер, докато се взираше в огледалото и съживяваше миналото — като се уверяваше, че е минало — Айрин се смееше тихо и горчиво. Сама си го беше навлякла. Тя позволи на Лили да замине и дори даде пари за пътуването — Ала беше твърде разстроена от болката на детето си и сигурна, че каквото и да стане, Лили така и така ще замине. Наистина ли беше безопасно след всичките тези години?

Каква си глупачка, каза си Айрин. Пилците се броят наесен. Греховете на бащите се стоварват върху децата. Ала не правеше нищо.

В един снеговит февруарски ден пристигна второ писмо от Лондон. „Получи ли писмото за баща ми?“, питаше Лили. „Няма ли да ми отговориш на въпросите? Един близък приятел ми помага в проучванията. Смятах да ти пиша за него...“

Айрин го прочете веднъж невярващо, после втори път. Думите се извиваха на хартията като змии. Приближаваха се към нея през завеса от сълзи. Това не беше просто невероятно съвпадение, а Божият пръст.

Рано на другата сутрин тя седеше в леглото след безсънна нощ и призна пред себе си, че не може да се справи с това сама. Трябваше да наруши правилата. Това беше непредвидимото, което всички знаеха, че може да се случи някой ден.

Айрин стана, отиде в банята, взе душ, изми си зъбите, гримира се и се облече. Внимателно, като че се готвеше за много важна среща. Накрая, когато бе напълно готова, седна на ъгъла на леглото си, взе телефона, набра „Международни разговори“ и даде номер в Мадрид.

След миг чу: „Si, buenas tardes. Digame“^[1].

Поздравът на испански я трогна. Тя каза име, а сетне се опита да си спомни няколкото испански фрази, които някога знаеше. Усилията ѝ бяха бързо пресечени.

— Ти си, скъпа моя, нали? Да, разбира се, че съм аз. Какво става? Какво се е случило?

Айрин въздъхна.

— Слава Богу. Надявах се да вдигнеш. Ако беше той, не знаех...

— Не, той не е тук в момента. Казвай какво е станало. — Жената на другия край на света говореше бавно, търпеливо, с ясното намерение да успокои.

Айрин изплю ужасните думи.

— Лили търси Хари Креймър в Англия.

Последва дълга пауза, а сетне:

— Добре, предполагам, че тя трябва да направи това.

— Продължава да ми пише писма с въпроси. Искане да знае откъде е, кога е умрял, такива неща.

— Да — рече жената отново. — Не съм изненадана.

Айрин пое дълбоко дъх.

— Това не е всичко — поколеба се тя. — Има някакъв човек, явно приятел, въпреки че не казва точно.

— Е, и? — Жената в Испания бе все още търпелива.

— Той е син на Лорд Уестлейк. Казва се Анди Мендоса.

Жиците не попречиха да се чуе дълбокото поемане на въздух.

— О, Господи.

— Невероятно, нали? Какво да правя?

— Не е останало кой знае какво. За Хари Креймър не можеш да ѝ кажеш нищо. Нито пък за семейство Мендоса.

— Не, разбира се, че не. Но съм ужасена. Тя няма да се откаже. Лили може да бъде ужасно упорита. Ще продължава да търси и да ме измъчва. Господ знае какво ще изпусна, ако се отчая.

Жената в Испания осъзнаваше тази част от характера на Айрин: никога не се бе справяла особено добре с проблемите. Така бе започнала и цялата работа.

— Нека помисля — рече тя. А след секунди: — Трябва да видя какво мога да направя оттук.

— О, да. — Айрин почти изхлипа от благодарност. — Така ще бъде много по-добре. Ако можеш...

— Да — рече жената твърдо. — Престани да се тревожиш. Мога и ще го направя. Избий си го от главата.

— Ти винаги правиш нещата по-добре — отвърна Айрин. — Винаги. Толкова съм ти благодарна.

Смехът прелетя между Мадрид и Фийлдинг.

— Аз трябва да съм благодарна. Избий си го от главата — повтори тя. — Всичко хубаво, скъпа — добави тя нежно. — Дочуване.

Връзката прекъсна. Айрин поседя безмълвно за момент, унесена в мисли. Сетне стана и опъна вълнената си рокля. Огледа се в огледалото, докато излизаше от спалнята. Не изглеждаше зле, макар по лицето ѝ, създадено преди много време, да имаше бръчки. Духът бе почти избягал от бутилката — тя обаче го върна. Беше отново спокойната и уверена Айрин Петуърт Креймър.

---

[1] Да, добър ден. Кажете. (исп.). — Б.пр. ↑

Лондон и Мадрид, 1971

Рут Оуенс живееше в плетеницата от малки улички около парка, известен като „Енисмор Гардънс“, в един апартамент, екзотично сътворен от бивша еднофамилна къща.

— Три етажа, но по една стая на всеки — обясни тя, докато развеждаше Лили. — А в две от тях направо не можеш да се обърнеш.

— Много е хубав — рече Лили учтиво.

— Ужасен безпорядък — поправи я Рут. — Надявам се да купя чуден апартамент с две спални в един нов блок, но първо трябва да продам това. А засега няма кандидати.

Лили не се учуди. Вторият етаж, деветдесет процента от жилищното пространство, можеше да бъде красив, но изящните стари детайли бяха скрити от абсурдна модерна мебелировка в лилаво и оранжево.

Рут изчезна по стълбите, които очевидно водеха към кухнята, и се върна с табличка с две чаши. Апартаментът беше неудобен и непривлекателен.

— Сок от моркови — рече Рут, като предложи на Лили едната чаша. — Искам приятелите ми да са здрави, богати и мъдри. Как беше обядът в „Дорчестър“? Анди хареса ли коженото палто?

— Мисля, че да. Не каза много, но разбрах по вида му.

Рут се изкиска.

— Така, така. Винаги съм подозирала, че зад тази корава, академична фасада гори истински огън. Къде се запознахте?

— В музея „Виктория и Албърт“. — Лили каза това меко, малко притеснена, защото още ѝ се струваше чиста случайност.

— Боже, къде другаде! — Рут вдигна чаша. — Наздраве.

Лили отпи от морковения сок. Не беше лош.

— Ще стане ли книгата на Анди хит, за който всички ще говорят? — запита Рут.

— Не, явно е твърде сериозна. Агентът му е казал, че романът му няма да се разбере от повечето хора и го е посъветвал да се

съсредоточи върху земеделски теми. Анди не изпадна във възторг.

— Повечето хора не разбират самия Анди, поне през повечето време. — Рут отиде отново горе и се върна с втора таблична. — Да хапнем. Сурово и естествено. Чудесно за теб.

Рут сипа много салата от една голяма дървена купа и отрязва големи филии от грубия черен хляб. Лили си намаза масло.

— Отдавна ли познаваш Анди? — запита тя.

Рут се усмихна.

— От седем или осем години. Лили, на колко си?

— Навършвам двадесет и една другия месец.

— Дата?

— Двадесет и втори март.

— А, Овен.

— Да. А Анди е Скорпион.

Рут сипа още салата.

— Анди е на двадесет и осем?

— Двадесет и седем.

Червенокоската спря да яде и погледна гостенката си.

— Знаеш всичко за него, нали? До последната подробност. Защото си обсебена от него.

Лили не реагира веднага, но когато проговори, не погледна към Рут.

— Не мисля, че знам всичко. Рут, женен ли е Анди?

— Женен? Не. Как ти хрумна? Да е казвал, че е женен?

— Не. Просто ми хрумна, това е.

— Мога да те уверя, че освен ако не е скрил младоженката през девет земи в десета, Анди Мендоса си остава в списъка на добрите партии. И между нас да си остане, въпреки че няма да се зарадваш, мисля, че смята да си остане така. Не смятам, че нашият Анди би могъл да бъде хванат.

След като направи това отчайващо изявление, Рут стана и отиде да донесе десерта.

— Пресен пъпеш. Единственото място, където може да се намери по това време на годината, е „Хародс“. Това му е хубавото на моето жилище — близо е и до „Хародс“, и до „Харви Никълс“, а и до „Кингс Роуд“. Най-доброто от стария и от новия свят.

— Но все пак искаш да го продадеш? — Лили се радваше, че може да каже нещо, което да не е свързано с Анди.

— Да, много. Ти не си кандидатка, нали?

— Не, за съжаление не бих могла да си позволя да купя апартамент. Много ли хора минаха да огледат?

— О, купища. Ала каква полза. Всичките си заминават и купуват нещо друго.

— Покажи ми кухнята и банята. — Лили отмести стола си от масата и стана.

Рут я поведе по стълбите. Кухнята беше сместена в мястото, което трябва да е било стълбищна площадка, преди къщата да бъде преустроена. Банята се помещаваше малко по-надолу, до малкото преддверие. Имаше лилави плочки и обзавеждане от същите години като кухненското.

— Стил от тридесетте — поясни Рут. — Ужасно, нали?

— Така си е — призна Лили. — Според мен, един много лош период за обзавеждането и архитектурата.

Рут поднесе чай от лайка и бисквитки от рожкови.

— Защо си така замислена? — попита тя.

— Защо това място има потенциал — рече Лили. — Но ще трябва много подобрения и ще струва доста пари.

Червенокоската я погледна втренчено.

— Колко пари?

— Не знам. Нямам представа от цените в Лондон.

— Можеш ли да проучиш?

Лили помисли за момент.

— Предполагам, че да.

На двете жени трябваша три седмици, за да се споразумеят, но накрая Лили се зае с ремонта на апартаментата на Рут Оуенс. Понякога не ѝ се вярваше, че е имала смелостта да се нагърби с такава отговорност, но после си спомняше защо го е направила. Истината я бе поразила драматично вечерта, когато с Анди празнуваха двадесет и първия ѝ рожден ден. Беше март, а годината, която Айрин се бе съгласила да финансира, бе преполовена. Ако не успееше да си намери работа и да започне да се издържа сама, след шест месеца тя трябваше да напусне Анди. А това бе немислимо.

Първо се изнервяше страшно, но постепенно сигурността ѝ нарастваше. Рут беше осигурила бюджет в съответствие с оценките на Лили, но не след дълго стана ясно, че работата може да се свърши и за по-малко пари. Намериха се майстори, които щяха да работят поевтино, ако им се платеше в брой, както и строителни материали втора употреба. Лили претърси Лондон за изгодни предложения за боя и облицовки — и се промени. Работата напредваше, а тя сякаш се роди отново и грееше от щастие и задоволство.

— Добре ти е, нали? — запита Анди, докато една вечер ядяха от страхотното ѝ спаначено суфле.

— Чудесно — призна тя. — Никога не съм осъзнавала, че ще ми бъде толкова приятно да харча чуждите пари.

— Най-последно, някаква полза от Оуенс. — Той се усмихна. — Предполагам, че си била твърде заета, за да се сетиш, че нямаме никакъв отговор от майка ти.

— Имаш предвид за баща ми?

— Да. Да влезе истинският Хари Креймър.

— Не може. Мъртъв е.

Анди не я погледна.

— Може би. Слушай, мила, мислила ли си някога, че може пък да е жив? Може би затова майка ти не иска да изпорти цялата работа, както казвате вие, американците. Може да е жив.

Лили си помисли колко зловещо е това предположение.

— Не — рече тя след миг. — Не мога да ти кажа защо съм сигурна. Ти не познаваш майка ми. Айрин е болезнено честна. Винаги почтена. Ако баща ми беше жив някъде, нямаше да го крие от мен. Не мога да си представя нещо да я накара да направи това.

— Тогава защо не отговаря на писмата ти?

— Отговаря на писмата, но не и на въпросите.

Той ставаше нетърпелив.

— И какво ще правиш?

Лили стана и започна да раздига масата.

— Нищо. Не и в този смисъл. Сблъсъците между мен и майка ми са винаги еднакви — и двете сме еднакво упорити.

— Искаш ли просто да оставя това разследване?

Тя се спря, натоварена със съдове.

— Ти не искаш, нали? Анди, имаш ли някакъв таен план, за който аз не знам?

Той не я погледна.

— Не ставай глупава. Мисля, че имаш право да знаеш.

— Добре, и аз мисля така. Да опитаме другояче. Какво предлагаш?

Той донесе каната с кафе заедно с две чаши.

— Трябва да помисля. Ще ти кажа, когато измисля нещо. Господ знае какво може да е. — Той забеляза отчаяния ѝ вид. — Виж, съжалявам. Не исках да те разстройвам. Забрави, че съм го споменал. Да не развалям приятните ти чувства около апартамента на Рут. Обичам да те виждам въодушевена.

Тя също се харесваше такава.

Лили работеше по апартамента на Рут вече месец, когато една вечер се прибра и намери плик, пъхнат под вратата. Докато го вдигаше, пръстите ѝ трепереха.

Беше глупаво. Абсурдно. Но пък кой друг, освен Анди би пъхнал плик под вратата ѝ? Добре, защо пък да се нервира толкова?

Не го отвори веднага. Занесе го в дневната, седна на синьото канапе, свали си обувките и чорапите и си разтри краката. Боляха я, защото стоеше на крак по цял ден. Вратът и раменете също я боляха. Работниците, които искаха малко, обикновено не си водеха помощници, така че тази работа вършеше Лили. Това беше просто умора.

Знаеше, че се самозаблуждава. Пликът с нейното име отгоре беше на възглавницата до нея, а тя не можеше да го отвори. Защо се уплаши толкова? Защо стомахът ѝ се свиваше? Лили си наложи да погледне истината в очите. Това, което я ужасяваше истински напоследък, беше, че у Анди се чувстваше отдалечаване.

Стоеше там през повечето време, хранеха се заедно, спяха и се любеха, смееха се, правеха всичко онова, което бяха правили през последните пет месеца, но не беше същото. Анди се умисляше и се отдръпваше. А през последните няколко седмици тя бе толкова заета с Рут, че свали гарда.

Може би не се постара достатъчно да му достави удоволствие. Може би понякога беше уморена и раздразнителна. Анди завърши романа си и тя се тревожеше как ще го приемат издателите. „Те могат

да убият една книга още преди да излезе, ако не ѝ се посветят достатъчно“, казваше той. Тя трябваше да се хване за това, да му съчувства, да го накара да ѝ се довери повече, да сподели вълненията му. Ала в онзи ден тя бе уморена до смърт и не реагира.

Лили вдигна плика с треперещи ръце. Ако беше писмо за сбогом, ако в него се казваше, че той не иска да бъдат заедно повече, какво щеше да направи? „Ще умра“, прошепна тя. „Толкова много го обичам“. Думите отекнаха в тишината.

Писмото не беше запечатано, пликът бе просто затворен. Лили пое дълбоко дъх, отвори го и извади един сгънат лист. Мили Боже, дано не ме напусне, помоли се тя безмълвно. Както когато беше дете: мили Боже, помогни ми на теста по история...

Лили разгъна листа. Там имаше четири реда.

„Скъпа моя, нещо изникна и трябва да замина за Испания. Вероятно не повече от три седмици. Ще ти пратя картичка и ще ти звънна, когато се върна. Пази се и спи спокойно“.

Тя сграбчи листа и заплака от облекчение, защото това не беше краят, но и от мъка, защото нямаше да се видят толкова дълго.

През нощта запали огъня в спалнята, за да облекчи самотата си. Въглените горяха и обливаха стаята с мека светлина. Испания, мислеше тя, докато се унасяше на тясното легло. Защо Испания? Чудно защо не се бе сетила досега: не е ли Мендоса испанско име?

Марк Мендоса, петият барон Уестлейк, не обичаше Испания. Ако и да беше земята на предците му, той се чувстваше твърде отдалечен от онези корени. Той погледна през прозореца на черния „Мерцедес“ с предубедения поглед на един истински англичанин. В чужбина беше „чуждото“, непознатото, което не заслужаваше доверие. Той не отпъди мислите си, но се усмихна.

Лимузината се движеше през предградията на Мадрид, покрай кокетните жилищни райони, които се обитаваха от средната класа.

Блоковете бяха съвсем обикновени. Странното бе, че братовчед му, Диего Парилес Мендоса, бе избрал да живее в един от тях.

„Мерцедесът“ намали и спря леко пред едно здание, малко по-различно от останалите. Англичанинът изчака, докато шофьорът му отвори вратата.

— *Esperate aquí, Don Marco*^[1].

Шофьорът обеща да чака, Марк кимна и се загледа в непретенциозния квартал, където живееше един от най-богатите хора на света. Във фамилията Мендоса обикновено не проявяваха показност, ала Диего бе истински монах. Поне за повечето неща.

Прислужницата го посрещна и го въведе в гостната. Тя беше затъмнена, с висок таван и мебелирана с тъмна, скъпа дървесина. Мрачният ѝ вид се освежаваше само от тържествен букет тъмночервени рози. Не му се наложи да чака дълго.

— А, Марк, благодаря ти, че дойде. — Езиковите способности на Диего бяха в основата на контрола му върху значителна част от богатството на Мендоса. Английският му бе безупречен и почти без акцент.

Той пое двете ръце на братовчед си. Ако поздравяваше друг испанец, щеше да го прегърне и да го целуне по двете бузи, но вече бе разбрал англичаните. Диего бе на шестдесет, но изглеждаше по-млад. Висок, сух и тъмен, той излъчваше покоряваща жизненост — личеше, че не е приключил с живота.

Марк Мендоса беше с десет сантиметра по-висок и два пъти по-тежък, но на тази среща не се измерваше физическа сила и той знаеше, че Диего го надминава по най-важните параграфи. Испанецът беше в играта от много по-дълго. Марк не знаеше със сигурност защо са го извикали и изчака търпеливо, докато по-възрастният мъж обясни.

— Седни, моля те. Малко вино, преди да поговорим. — Диего наля, докато приказваше. — Гладен ли си? Жена ми я няма, но мога да поръчам малко храна.

— Не, виното стига, благодаря.

— Сигурно се чудиш защо те помолих да дойдеш тук, след като можехме да говорим и в офиса.

— Да — съгласи се англичанинът, — чудя се.

— Въпросът е деликатен. Семейен.

Марк се усмихна.

— Всичко, за което говорим, е „семеен въпрос“. Такова е от времето на финикийците, ако вярваме на легендите.

Диего отпи от виното и кимна.

— Да. Така казват, първият Мендоса дошъл в Испания от Юдея заедно с финикийските търговци, а сетне се установил в Кордова и станал лихвар. Сякаш се съмняваш.

Марк се усмихна отново.

— Винаги съм се съмнявал малко. Едва ли се знае със сигурност, нали?

Диего вдигна рамене.

— Едва ли.

— Както и да е — рече Марк. — Какво доказва това? Както и да са дошли нашите предци, когато и да са пристигнали, те са успели и ние сме резултат от успеха им.

— Успели — повтори Диего тихо. — Това е странното. Евреи, а са успели въпреки всичко, което се е случило в Испания през последните две хиляди години. Войнстващ антисемитизъм, изгнание, но те не са се уплашили.

— Защото когато е било неудобно да си евреин, те са съумели да се превърнат в нещо друго — отвърна Марк. — Имаме дарба да правим компромиси, Диего.

— Да, наистина. Това е ключът, чрез който можем да бъдем разбрани. Слава Богу, конкурентите ни така и не успяха. — Испанецът се усмихна, докато пълнеше отново чашите. — А сега на въпроса. Това няма нищо общо с историята. Ще ти бъда благодарен, ако извикаш по-малкия си брат. В момента е при семейството в Кордова.

— Анди? Да, мисля, че е там. Искаш го в Мадрид?

— Да, за малко.

Марк вдигна рамене. Ситуацията изискваше Диего да бъде оставен да обясни сам.

— Ще го извикам, разбира се. Щом искаш.

— Ще има ли проблем? — запита Диего.

Значи знаеше за бунтарствата му. Марк вдигна рамене.

— Може би. Ако го помоля, ако го поставя на семейна основа. Може да е опърничав, но е точно толкова Мендоса, колкото ти и аз. Само дето не си го признава.

Поведението на днешната младеж объркваше Диего.

— Защо не си го признава?

— Защото не харесва каузата, зад която ние седим — отвърна Марк без заобикалки. — Не одобрява властта и богатството.

— Тогава е глупак — разочарова се Диего. Тук нямаше просвещение, нито нови прозрения. — Това поколение си е поначало глупаво, както гледам. Не ги разбирам.

— Може би дразнят, но не са глупаци. Анди, например, е много интелигентен, без съмнение. Защо искаш да го видиш?

— Не искам — рече Диего меко. — Ако исках, просто щях да отида до Кордова или да го поканя тук. Искам ти да го видиш. И след като си в Мадрид, логично е да го уредим сега.

Марк търпеше всякакви двусмислици — беше свикнал.

— Какво да уредим?

— Младият Андрю разследва нещо в Англия. Това тревожи една дама, много близка приятелка.

А, разбира се. Любовницата на Диего, тя трябва да е. Тази жена очевидно бе единственото удоволствие на братовчед му в иначе умерения му живот. Марк знаеше за нея от години, знаеше и цялото семейство. Ала Диего беше дискретен, така че никой нямаше нищо против, даже и жена му.

— И ти искаш да кажа на Анди да спре да разследва онова, което тревожи твоята близка приятелка?

— Да.

— Може и да не стане. Сигурно ще ми каже да си гледам работата. В красноречиви англосаксонски слова.

— Сигурен съм. Така че трябва да бъдеш много твърд и да подчертаеш, че ти си по-големият брат.

Марк се изсмя.

— Както сам каза, ти не разбираш днешната младеж. Не мога да обещавам Анди да се съгласи.

На Диего това се стори объркващо.

— Нали каза, че той има някакво семействено чувство.

— Има. Но за такива неща мисли различно от теб и мен.

По-възрастният мъж се намръщи.

— Добре де. Но ще опиташ.

— Разбира се, нали ме помоли.

Диего кимна доволен. Това поне беше реакция на един Мендоса.

Точно това каза и Анди, когато двамата братя се срещнаха няколко дни по-късно в апартамента на Марк в мадридския „Риц“.

— По дяволите, такива са Мендоса, нали? Който ги настъпи, му извиват ръката, или по-лошо. Трябва да получите, каквото искате — и нищо друго няма значение.

— Правиш от мухата слон, приятел — рече Марк помирително. — Не е нищо важно. Приемам, че искаш да си прекарваш времето, като пишеш неща, които ми се струват безсмислени, изборът си е твой. Този път обаче си засегнал твърде дълбоко дома. Така че си намери друго занимание. Това, че душиш около онзи тип Креймър, тревожи Диего.

— Защо? Какво общо има Хари Креймър със семейството?

Анди стреляше напосоки. Не беше сигурен, че между семейството и бащата на Лили има връзка. Привлече го нишката към Фийлдинг. Сега чакаше отговора на Марк и изучаваше по-големия си брат с надежда да познае дали лъже или казва истината.

— Нямам представа — рече Марк. Очевидно бе така. — Никога не съм го чувал.

— Тогава защо предаваш заповедите на Диего?

— Не са заповеди, предавам една молба на мой братовчед и бизнес партньор. Просто добри маниери, Анди. Очаквам ги и от теб.

— А ако не се съглася?

Марк вдигна рамене.

— Ще бъда разочарован.

— И толкова? Ще бъдеш разочарован. Готов ли е Диего да остави нещата така?

Старият брат изглеждаше искрено изненадан.

— Разбира се. Ще му се наложи. Ние не сме гангстери, Анди, каквото и да си мислиш. Ние сме почтени хора. Вярно, свикнали сме да изпълняваме целите си, но не сме главорези и не пускаме тела в реката с камък на шията. Групиранката „Мендоса“ е бизнес концерн, не мафия.

— Боже Господи — пое въздух Анди. — Наистина вярваш в това, нали? Смяташ, че не сте като обикновените престъпници, защото имате титли, почтен произход и много връзки. Такива сте, знаеш ли, всичките сте копелета. Може да си затваряте очите пред начина, по

който Мендоса са стигнали до върха. Аз не мога. И нямам намерение да го правя.

— Мисля, че този разговор се проточи — отвърна Марк. — Помолиха ме да ти предам едно лично послание, така и направих. Мога само да кажа, че ще бъде много разстроен, ако решиш да го пренебрегнеш.

За миг двамата мъже се изгледаха мълчаливо. Край. Анди стана и излезе.

Улиците на Мадрид бяха пусти в късния следобед, време за сиестата, която всички испанци смятаха за дадено от Бога право. Пустотата устройваше Анди, позволяваше му да мисли ясно. Първо трябваше да обуздае гнева си, а след това — да подреди мислите си.

Подозираше, че има косвена връзка — част от нещо, което изследваше от години. Сега тя изглеждаше по-реална от когато и да било, ясна линия между Хари Креймър и Суонинг Парк. И като се имаше предвид как оценява методите на Мендоса, можеше да стане неприятно. Ето за какво трябваше да мисли оттук нататък. Лили може би беше в опасност.

Малко по-далеч, в друг мадридски апартамент, Диего Парилес Мендоса се възхищаваше на любовницата си с премрежен поглед.

— Направих, каквото ме помоли, *querida*^[2]. А сега трябва да ми кажеш защо.

— Не мога — отвърна тя.

— Това не е... учтиво. Мислех, че между нас няма тайни.

Жената се усмихна. Беше още по-красива така.

— Между нас няма нищо друго, освен тайни.

— Не разбирам какво имаш предвид. Но Хари Креймър? Кой е той? Какво общо имаш с него?

Тя поклати глина и посегна да вземе цигара от нефритовата табакери пи масичката. Гордееше се, че пръстите ѝ не трепереха.

— Нищо, Диего — Попитах те дали ще ми помогнеш без обяснения и ти се съ согласи. Не си честен.

Диего се засмя.

— Честен? Мислиш ли, че честността е сред добродетелите ми?

— Не. Но винаги си бил честен с мен.

— Наистина — кимна той. — А ти отплащаш ли ми се, querida? Очите ѝ бяха невероятни, големи и тъмносиви, като живак. Те срещнаха неговите напълно искрено.

— Да, винаги.

— И сега?

— И сега.

Той въздъхна.

— Много добре. Ще забравим този господин Креймър. Засега. Това устройва ли те?

Тя кимна. Това беше всичко, така че трябваше да бъде доволна. Засега, както каза Диего.

Неделята, след като Анди се върна от Испания, той прекара цялата нощ с Лили, а не си тръгна преди зазоряване, както обикновено. Спаха до късно. В единадесет сутринта той излезе, купи „Обзървър“, „Сънди Таймс“ и торбичка от нещата, които Лили наричаше датски сладкиши, а той — лепкави кифлички.

Лили направи кафе, наряза портокали и ги поръси с пудра захар, а после се сети, че в градината расте джоджен и изтича да набере малко и да го посипе върху портокалите.

— Кралска закуска — обяви Анди.

Лили се поклони.

— На вашите услуги, сър.

Той спря да налива кафе.

— Искане ми се да бъда цар в приказките.

— Защо?

— Ще направя всичко свършено. Без зло, без грозота. И най-вече, без ирония и съвпадения.

— Какво им е лошо на иронията и съвпаденията?

Той не отговори и Лили го остави. Чувстваше се по-близка до него от когато и да било. Сега между тях нямаше пропаст, не се чувстваше отдръпване. У Лили разцъфтя цветето на щастието и тя му се наслаждаваше с цялото си съществуване.

След закуска двамата се изтегнаха върху възглавниците на пода на дневната и зачетоха вестниците. Той отвори веднага на рубриката за книги, а тя се ровеше лениво из другите страници, докато не откри

една специална притурка в „Таймс“. На цветната картинка имаше невероятна елизабетинска къща на зелена морава с облечени в червено ловци в далечината. Беше озаглавена „Отварят се достопочтените къщи“, а отдолу пишеше: „Може и да не мирише на пролет, но техни светлости отключват портите...“

Тя я изчете нетърпеливо и с нарастващо вълнение.

— Анди, тук казват, че човек може да посети редица видни английски къщи.

— Да, може. Това е национална мания.

— Мислех, че аристократите презират масите. Освен теб.

— Откак дойде данък наследство, са принудени да се съобразяват с тях.

— Не разбирам.

— Огромен данък, чрез който могат да ти одерат цяло състояние с един мръсен удар — обясни той. — А в наши дни се плаща твърде скъпо и за прислуга. Искат поне по лира на час да се кланят. И след всичко това се оказва, че да поддържаш някое от тези влажни стари имения е ужасно неизгодно. И ето че преди няколко години някаква умна глава измисли да се пуска лумпенпролетариата да се порадва за половин крона.

— Колко е това?

— В нашата отвратителна и обезценена нова парична единица, двадесет и пет пенса.

— И толкова? Искаш да кажеш, че за около седемдесет и пет цента аз мога да вляза вътре в къщите, които дават тук?

— Да, но ще имаш нужда от здрав стомах и доста пенита. Ако имаш намерение да ги обиколиш всичките, да станеш експерт.

— О, не, не искам — рече Лили, докато изрязваше внимателно статията.

По-късно, след като се бяха любили и решиха къде да хапнат, Лили попита:

— Анди, брат ти отваря ли къщата си за двадесет и пет пенса?

— Не. Мендоса са различни. Не е само титлата и земята — те са червиви с пари и много вътре в бизнеса. Шокиращо, но истина, континенталното влияние.

— Какъв бизнес? Какво континентално влияние?

— Мендоса притежават частна банка. Не такава, в каквато отиваш да си откриеш сметка, ползват я само фирми и правителства. С други думи, разрешително за печатане на пари.

— И няма ли място за теб в семейния бизнес?

— Има, ако поискам. Но аз не съм поискал. Нямам и намерение.

— Не ми отговори на втория въпрос — напомни Лили.

— За континенталното влияние? Ние всъщност сме испанска фамилия. И още имаме много връзки.

— Затова ли отиде в Испания, по семейни причини?

— Не — отвърна Анди остро. — Не съм слуга на по-големия се брат. Следвах идея за евентуална нова книга. Но, моля те, не ми задавай въпроси. Не мога да говоря за това. Още е твърде неопределено. Ако го обсъдя, съвсем ще го изгубя. Това ми напомня още нещо — нямаш вест от майка си, нали? Имам предвид, за загадъчния Хари Креймър.

Лили се намръщи.

— Не, нито дума за него.

— Добре. Имаш ли нещо против да оставим тази работа за малко? Мисля за новата книга. Може да ми попречи.

— Не, нямам нищо против. Така и така изглежда безсмислено, след като непрекъснато се блъскаме в стена.

— Добре, значи се уговорихме.

— Засега — уточни Лили. Това не важеше за нея — тя смяташе да открие баща си някой ден. Но сега имаше да мисли за твърде много неща. Имаше го Анди, а той изпълваше нейния свят. Тя се наведе, целуна го и повече не спомена пътуването му.

---

[1] Ще ви чакам тук, дон Марко. (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Скъпа, любима (исп.). — Б.пр. ↑

Лондон, 1971

Романът на Анди „Страст и измама“ излезе през юни. Той не хареса корицата. „Буквите са като капки кръв. Това да не е кримка“.

Подари на Лили специална бройка с автограф и тя се опитваше да я прочете, но не беше лесно. Първо, беше много ангажирана със свои собствени проекти, а сетне, историята постоянно се губеше в дълги, усукани размишления за морала и политиката през шестнадесети век.

Анди знаеше за заниманията на Лили. Двете с Рут Оуенс се бяха захванали с малки поръчки за домашни преустройства. Отличните връзки на Рут осигуряваха клиентите, Лили решаваше какво и как ще се прави, а Рут чертаеше скици въз основа на описанията ѝ. Като че ли се получаваше. Засега имаха два обекта и Лили бе невероятно въодушевена. Анди казваше, че това е страхотно, но очевидно бе твърде зает със собственото си израстване, за да мисли особено за нейното.

В деня, в който книгата излезе официално, Лили тръгна с него на обиколка в шест книжарници между „Еджуеър Роуд“ и „Черинг Крос“. Намериха я в три.

— Половината — не е зле — рече Лили. — В Америка бихме казали, че печелиш „фифти-фифти“, което си е страхотен резултат.

— Това не е Америка — отвърна Анди мрачно. — А три от шест е направо ужасно. Проклетите посредници.

— Какви са те?

— Не какви, кои. Те са тъпанарите, които издателят наема да му пробутват стоката. Пълни идиоти, всичките. И неграмотни, както подозирам. Не са отворили книга, откак са напуснали училище.

Лили не отговори. Погледна си часовника. Трябваше да бъде в Брикстън в четири, за да се види с един дърводелец. Беше три и половина, но когато видя унилата физиономия на Анди, разбра, че не може да го остави.

— Изчакай малко. Трябва да се обадя по телефона.

Той се възпротиви даже и на това. Когато тя се върна, каза:

— Предполагам, че е нещо, свързано с важната ти работа.

— Да. Анди, не съм аз виновна, че книгата я няма на повече места. Не ме карай да се чувствам ужасно заради единственото нещо, което мисля, че мога да правя.

Вървяха по „Черинг Крос Роуд“ към „Пикадили“ и попаднаха на друга книжарница. Той спря и остави тълпата да го заобиколи.

— Държа се като глезено дете, нали? Лили, скъпа, съжалявам.

За пръв път я наричаше „скъпа“. Тя не можа да каже нищо. Просто го хвана за ръката и я стисна.

Тръгнаха след миг, но така и не стигнаха до книжарницата. Спряха при една винарна, наречена „Гроздовете на Ратман“.

— Хайде да влезем и да удавим мъката — предложи Анди.

— Чудя се кой ли е Ратман?

— Един умен евреин. — Анди се огледа. — Който се възползва добре от това.

Забележката ѝ се стори малко смущаваща, малко извън тона, който смяташе за добър.

— Не харесваш ли евреите?

Анди намери това за много забавно. Смя се дълго, а накрая взе и двете ѝ ръце през масата.

— Сладката ми Лили. Още не си станала модерно момиче. Може би си единствената в Англия, която още не знае, че Мендоса са евреи.

— Наистина? Но ти не си. Имам предвид, ядеш свинско, а и не носиш от онези кръгли шапчици. Освен това, никога не си споменавал, че си евреин.

— Аз и не съм, в религиозния смисъл. Първо, майка ми е от Йоркшир. Ортодоксалният юдаизъм учи, че си евреин, само ако майка ти е такава. После, повечето Мендоса не са практикуващи евреи. Някои от тях не вярват, а други принадлежат на англиканската църква. Ала фактът си е факт, потомци сме на стара еврейска фамилия и всички го знаят. Да заподозреш, че съм антисемит, е все едно да кажеш, че кралицата е против монархията.

— Добре, забрави. — Тя вдигна чаша. — За „Страст и измама“.

— Пия за това — допълни Анди. — И дай Боже критиците да бъдат милостиви.

А те не бяха. В неделните вестници имаше три рецензии — „Гардиън“ се изказа умерено, „Обзървър“ — лошо, а най-важното мнение, на „Таймс“, бе направо срыващо. Агентът на Анди бе казал, че критиците ще харесат книгата, а публиката — не. Очевидно бъркаше.

— Това няма да има значение, когато се продаде с хиляди — рече Лили утешително.

Анди не отговори. Бяха в нейната дневна, той стана и излезе, без да каже и дума, тя също си замълча. Не се възпротиви, защото знаеше, че се чувства ужасно и има нужда да остане сам.

Лили нямаше да се учуди, ако въобще не се бе върнал този ден, но той го направи малко след обяд.

— Съжалявам, че изчезнах така. Самосъжалявах се.

— Няма нищо.

— Не, не е така. Продължавам да си изкарвам на теб за лошия си характер, лошия си късмет и лошата си работа.

— Работата ти не е лоша.

— Може би, но съм един егоистичен глупак. — Той взе броя на „Таймс“, който още стоеше там, където го беше изхвърлил, и разгледа страниците. — Видях нещо интересно, докато търсех онази ужасна рецензия. Ето. Ден на отворените врати в „Суонинг Парк“, Съсекс. Спомняш ли си?

— Къщата близо до Брайтън. Да.

— Канят обществеността да отиде и да плати двадесет и пет пенса, за да види градините, в полза на някаква благотворителна кауза. Да отидем ли дотам?

— Днес? Минава дванадесет.

— Знам, но трябва да е днес. Това е веднъж в годината. Освен това, можем да успеем до пет следобед. Ще се стъмни много късно.

Беше прав. Едно от най-приятните неща в Англия през юни, както бе открила Лили, бяха дългите дни. Стъмваше се след десет.

— С удоволствие ще отида.

— Добре, грабвай палтото и да тръгваме.

Това беше предложение за мир, щедър начин на извинение заради лошото му държание. Лили не бе забравила последните му думи през онзи декемврийски ден в Съсекс. „Мразя това място“, беше казал той. Добре, може пък да си е променил мнението. Понякога Анди беше много непредвидим.

Когато пристигнаха в „Суонинг Парк“, приближаваше четири. Градините бяха изпълнени с разноцветна тълпа. Имаше хора млади, стари и на средна възраст, в дънки, ленени рокли и дълги шарени поли и блузи, с ризи и сака, с вратовръзки и без — пълна картина на английската публика. Ала тълпата се обединяваше и от още нещо — всички бяха познавачи. Това не бе сборище на зяпачи, любопитни да надзърнат зад чуждата ограда, а среща на градинари. Тази дума звучеше на Лили като благородническа титла.

До тях една възрастна жена с шапка и ръкавици говореше с брадат младеж в опърпан пуловер за преимуществата на *Euphorbia robbiae* и дали ще „зимува“ в Шотландия.

— Толкова много знаят — промърмори Лили.

— Така изглежда — съгласи се Анди. Отново бе смълчан и замислен. Тя не беше сигурна дали това е заради „Суонинг Парк“ или още мислеше за ужасните рецензии.

Лили погледна към къщата. Истинско бижу. Камъкът с цвят на мед подходеше на разкошните ливади, а плочите по покрива отразяваха слънцето и цветята.

— Боже, страхотна е — отсъди тя. — Кой я е строил? Кой живее тук сега?

— Строена е през 1603, когато е умряла Елизабет Първа, последната година от царстването на Тюдорите. Едно от последните дела на Бес било да направи някой си Уилям Престън първия виконт Суонинг. Бил дал достатъчно на короната за целта. А останалото използвал да построи това.

— Истински паметник. Добре се е справил, нали?

Анди вдигна рамене.

— Зависи от гледната точка.

— Казваш го само защото си антиаристократ. Кой е настоящият наследник?

— Няма такъв. Титлата се загубила през 1939, когато последният лорд Суонинг умрял без наследник. Никаква мъжка линия, даже и братовчеди. И точка, няма вече виконти. Оттогава къщата е имала редица собственици. Суонинг Парк очевидно не е весело място. Всички го продават, рано или късно.

— Откъде знаеш толкова много?

Вместо отговор той каза:

— Хайде да повървим.

Наблизо ръчно написана табела със стрелки упътваше към перуниките, алпинеума и папратите. Анди я изчете.

— Като че ли си спомням някакво езеро с патици зад алпинеума. Тези земеделци сигурно не се интересуват от патици.

Тълпата пречеше на придвижването и разговорите, но накрая стигнаха входа на алпинеума. Заобиколиха го по тясна, едва видна пътечка. И така останаха сами.

— Наистина познаваш това място — рече Лили.

— Казах ти, последният Суонинг ми е бил някакъв роднина. Първата му жена е по-малката сестра на баща ми, леля ми Филипа. Умряла е много млада, преди аз да се родя.

Лили отметна глава и го загледа.

— Виконтът е умрял през тридесет и девета, това е също преди да се родиш.

— Да, но къщата е трябвало да се наследи по определен ред и е била описана с тонове мастило. Не е можела да се продаде заради забраната за отчуждаване. Баща ми се грижи за това място до 1952. Понякога ме водеше тук.

Тръгнаха по друга пътечка.

— Мисля, че е оттук.

След няколко минути излязоха от горичката и застанаха на широкия затревен бряг на езерцето.

— Чудно — рече Лили. — Да не си изучавал родословното си дърво? Откъде толкова много подробности?

— Статиите, които пишех, изискваха проучвания. „Суонинг парк“ винаги ми се е струвал интересно начало за една история. Тринадесетият виконт, онзи, който е умрял през тридесет и девета, е бил убит от втората си жена.

— Аха! Скелетите в зимника се размърдаха.

Той не отвърна на смеха ѝ.

— Лили, вярваш ли в съвпаденията?

Тя си спомни какво бе забелязал веднъж.

— Мислех, че ги мразиш.

— Няма да е лошо, но не мисля, че ще успея. Не ми отговори на въпроса.

— Естествено, че вярвам. Случват се през цялото време.

— Добре, радвам се, че го уточнихме. Ето ти изненада. — Той не я погледна. — Да ти говори нещо името Аманда Кент?

— Аманда... Боже! Откъде изрови това? Да не си ме хипнотизирал? Да не говоря насън? — Тонът ѝ все още бе лек и шеговит.

— Сериозно, Лили. Името ти е познато, нали?

— Разбира се, фамилията Кент е сред първите заселници във Фийлдинг. Всъщност, те са построили нашата къща. Две от техните жени са се казвали Аманда.

— Последната?

Тя помисли за момент.

— Трябва да е дъщерята на Томас и Джейн.

— Какво знаеш за нея?

Лили се намръщи.

— Нищо определено. Веднъж попитах майка ми за нея. Били са горе-долу на една и съща възраст, но едва ли са се познавали отблизо. После е имало някакъв скандал. Никой във Фийлдинг не говори за последната Аманда Кент.

Анди не я погледна.

— Мога да ти кажа нещичко за нея. Дошла е в Англия. През тридесет и шеста се е омъжила за Емери Престън-Уайлд и е станала втората лейди Суонинг. През тридесет и девета е изстреляла два куршума в сърцето му, излязла е от къщата и никой повече не я е виждал. Полицията я е търсила под дърво и камък, но тя е изчезнала. Вярва се, че се е самоубила.

Лили се вгледа в него. Историята я смрази. Догади ѝ се. Сърцето ѝ заби учестено. Не страдаше за отдавна починалата Аманда Кент. Но думите на Анди превърнаха в лъжа собствения им живот.

Не каза нищо, докато не потеглиха обратно към Лондон. Най-накрая въпросът и обвинението се изляха в дрезгав шепот:

— Анди, откога знаеш за връзката между Фийлдинг и „Суонинг Парк“?

— Започнах да разследвам тамошното убийство преди три години. Смятах да пиша статия за това.

— Значи когато си ме срещнал, когато казах, че съм от Фийлдинг, ти си знаел за Аманда Кент. Защо не ми каза нищо?

Той гледеше право в пътя.

— Имах чувството, че съм романист. Искях да си изхвърля от главата всякаква журналистика.

Добре, каза си тя, това беше някакво обяснение. Имаше някакво абсурдна логика.

— Денят, когато ме заговори във В&А, тогава не може да си знаел, че съм живяла в старата къща на Аманда Кент, нали? — Гласът ѝ беше слаб, звучеше като малко дете, което търси подкрепа.

— По дяволите! Точно това се страхувах, че ще си помислиш. Ето защо казах, че мразя това място, когато го видяхме за пръв път. Разбира се, че не е така, как бих могъл?

— Не знам.

— Разбира се, че не — повтори той.

— Само си ме съжелявал.

Той удари кормилото с юмрук и колата поднесе за момент, докато я овладя пак.

— По дяволите, Лили! Не съм те съжелявал. Привличаше ме. Постепенно... никак не си ми безразлична. Не съм някаква пираня от Флийт Стрийт^[1], която си иска историята, а след нея — и потоп. Това е просто проклето съвпадение и нищо повече.

— Ти крещиш, Анди. И обикновено не използваш такива думи.

— Обикновено не съм толкова ядосан.

— На мен?

— На целия гаден свят?

Малко след десет, когато се стъмваше, той спря пред къщата на „Принсес Мюз“. Уличните лампи светнаха точно когато слезе от колата.

— Качваш ли се?

— Не, не тази вечер, ако нямаш нищо против. — Той подкара, преди да чуе дали има нещо против.

Лили плака цяла нощ. В седем му звънна. Той вдигна:

— Лили?

— Да, аз съм. Как позна?

— Не знам — рече мрачно той. — Добре ли си?

— Не съвсем. А ти?

— Чудно. Силен ми е коренът. Обикновено не падаме мъртви, когато приятелките ни вярват най-лошото или критиците казват, че нямаме талант.

— Не вярвам най-лошото. Само защо изчака толкова, за да кажеш нещо?

— Казах ти защо. Пак ли започваме?

— Не. Но може ли още един въпрос?

— Каквото и да кажа, пак ще го зададеш.

— Мисля, че си планирал всичко това вчера. Заведе ме в Суонинг Парк, за да имаш възможност да говориш за Аманда Кент. Фактът, че беше отворен ден за посетители, си беше чиста случайност. Така ли е?

— Да.

— Добре, защо реши да ми кажеш точно сега, след като си мълча толкова време?

— Каза един въпрос, това е втори.

— Важно е, Анди. Моля те, кажи ми.

Той въздъхна и изведнъж прозвуча като стар и болен човек.

— Не е голяма загадка, скъпа. Бари Кларк, агентът ми, ме натиска от месеци да направя документална книга. Аферата Суонинг е най-големия му фаворит. Заради връзката с Мендоса. Ето защо отидох в Испания, да разпитам роднините си в Кордова.

— Разбирам.

— Надявам се. И като се има предвид как се прие романът ми... Така де, може и да я направя.

Лили почувства невероятно облекчение. Всичко се връзваше.

— Всичко е наред. Разбирам.

— Добре. — Тонът му омекна. — Мога ли да дойда довечера?

— Определено. Бих казала да дойдеш още сега, но трябва да отида до Брикстън да се срещна с един дърводелец.

— А аз трябва да се видя с Бари. Значи, до към шест. Сготви нещо прекрасно да облекчи раните ми.

Тази вечер Лили сготви съомга и я сервира с копър, масло, пресни картофи и грах.

— Традиционно ястие от Нова Англия — каза му тя.

— Има нещо около тази Нова Англия.

— Има си предимствата.

— Но не и свобода на информацията, очевидно. — Той довърши последната хапка съомга и я заизучава. — Как така не си узнала, че Аманда Кент е убила съпруга си? Търсиха я по цял свят. Трябва да са стигнали и до Фийлдинг.

— Може би, но това е било, преди да се родя. Никой не ми е казал. Историческото общество и краеведите внимателно подбират фактите за малките си книжки и разказчета. А и, както казах, единственият път, когато попитах майка ми за това, тя ми каза никога да не го споменавам, защото е имало скандал.

Той не я погледна.

— Мисля, че майка ти знае доста.

— Защо смяташ така? — Лили чистеше масата. Беше с гръб към него, когато той отговори.

— И тя е идвала в Англия, ти го каза.

— Да, но Англия не е толкова малка. А и Аманда е била по-млада от майка ми. Айрин е била в Лондон, не в Съсекс. Освен това, Кент и Петуърт се движат в различни кръгове. И винаги е било така.

Анди се намръщи, излезе в коридори, където си бе оставил нещата и се върна с един плик.

— Погледни това.

Той ѝ връчи четири вестникарски изрезки, внимателно увити в найлон. Всичките бяха много стари и разказваха за убийството в Суонинг. Заглавията бяха вся крещящи. „Благородница изчезва след убийство“, „Кървава смърт в съсекско селце“, „Убийца ли е тази жена?“, „Да сте виждали лейди Суонинг?“

— Това е Аманда Престън-Уайлд, по баща Кент. — Анди посочи мътните стари снимки към всяка от статиите. — В пресата е имало буквално купища истории, но тези са специални заради снимките.

Лили прегледа текстовете и се вторачи в снимките.

— Добре — попита той. — Да си виждала лейди Суонинг?

— Никога през живота си.

— И аз така си помислих. — Той взе изрезките и ги остави настрана.

— Няма ли други, по-ясни снимки? — попита Лили.

— Не. Любопитно, нали? В цялото двестастайно чудовище в Съсекс не са намерили и една снимка на нейна светлост. Когато

полицаите са я търсили, е трябвало да ходят до архивите на вестниците и да размножават техните снимки.

— Става все по-интересно. Странни ли са били, тя и съпругът ѝ? Отшелници или нещо такова?

— Нищо подобно. Каймакът на обществото, появявали се на най-отбрани места. А в къщата е имало образ на всеки прародител от Адамово време. Но не и на Аманда.

Лили отметна глава.

— Звучи неслучайно. Може да ги е унищожила, преди да го е направила. Може да е било част от плана.

— Абсолютно вярно, било е нарочно. Но дали го е направила тя или някой друг, не знам. Още една интересна подробност. Спомняш ли си, когато казах, че къщата не се продаваше с години? Преди най-послед да я продадат през 1952, баща ми отиде на последен оглед. Бях на девет и той ме заведе със себе си. Знаеш ли какво е архив?

— Мисля, че да. Там, където се пазят летописите, нали?

— Забравих, че изучавах благородните домове. Точно така. Архивите са делата, различните кралски грамоти и привилегии, въобще официалните глупости от хералдическото ведомство. Както и да е, когато стигнахме в Суонинг, баща ми отиде направо в архива. Сякаш знаеше точно какво търси. Измъкна огромен стар том и го разгледа. И мога да се закълна, че откъсна нещо.

— Като в приказка или в старинен романс — рече Лили изумена.
— Какво е взел?

— Не съм сигурен, но мисля, че беше снимка на Аманда. От брачния регистър. Мисля, че си е спомнил, че трябва да е там, а всички са я пропуснали. Историята с убийството не ми дойде наум, когато бях на девет, но по-късно, когато започнах да работя върху това, си спомних и направих предположение. Старецът беше още жив и го попитах. Като че ли питах каменна стена. Той отрече всичко и каза, че омесвам куп детски спомени.

— Но защо да отрича, ако е истина?

— Мисля, че на това му викат въпрос за милион долара. Според мен, защото Мендоса са затънали до шия в убийството и в изчезването на лейди Суонинг.

Тя потрепери.

— Не представяш семейството си в много розови краски.

— Те и не са. Има още нещо, което не исках да ти казвам, но мисля, че трябва. Докато бях в Южна Испания, в Кордова, ме извикаха в Мадрид. Среща с Марк, природеният ми брат. Лорд Уестлейк за по-официално.

Това трябваше да бъде шега, но Лили не се засмя. Подозираше, че не иска да чува следващите му думи, но беше твърде късно.

— Давай.

— Марк ми каза недвусмислено, че трябва да спра да издирвам Хари Креймър.

— Какво? — Думата изхвърча с крясък — Какво общо има, по дяволите, баща ми с брат ти? — попита Лили.

— Това е въпросът — рече Анди тихо. — Ала отговорът е, че не знам. Марк предаваше послание от братовчед ни Диего. Диего е жилаво дърто копеле, но не е официален глава на семейството, това е друг братовчед на име Мануел. Всички му казваме тчо Мануел, чичо на испански, в нашия случай това означава глава на клан. Както и да е, Диего е паякът в центъра на мрежата Мендоса. Казал е на Марк, че ровенето ми около Креймър го смущава. Диего е помолил брат ми да ме спре.

— Но защо?

— Не знам.

— И затова трябва да спрем да търсим — рече Лили бавно.

Анди се взираше в заключените си ръце. Главата му подскочи.

— Чакай малко. Не съм се уплашил. Аз съм един от тях, скъпа. Това ми дава някаква ограничена защита. Тревожех се за теб.

Тя не може да скрие неверието си.

— Тревожел си се за мен? За Бога, защо?

— Защото Мендоса играят грубо. — Той се наведе и я погледна в упор. — Виж, скъпа, знам, че звучи глупаво и мелодраматично, но е истина.

— И какво предполагаш? — попита Лили. — Киселина в лицето, падане от високо, скок от моста на Тауър? Нещо такова?

— Да.

До този момент тя стоеше, но сега седна тежко.

— Ти си луд. Само това не. Няма никакъв смисъл. Даже и да са толкова лоши, колкото казваш, как ги заплашвам аз? Даже не ги бях

чувала, преди да срещна теб. — Изведнъж тя замлъкна, не ги бе чувала, освен ако...

— Какво се сети? — попита Анди.

Тя поклати глава.

— Ще ти кажа ей сега. Първо, одобрява ли семейството ти връзката ни? Да не би заради това да е всичко?

— Сега ти изглупяваш. Сърдечните работи не важат в техния свят. Въобще не им пука с кого се срещам и какво правя в личния си живот. Даже успяха да приемат писането ми. Както ти казах и преди, ти си дъщеря на Хари Креймър. А той е някаква връзка.

— Към какво?

— Към убийството в Суонинг. Той и майка ти.

Лили удари с юмрук по масата.

— Не, грешиш. Поне за Айрин. Ти не я познаваш. Ако я познаваше, щеше да разбереш колко е абсурдно тя да се свърже с каквото и да е престъпление, камо ли убийство.

Анди вдигна рамене.

— Добре, щом така казваш. Може и да си права. Всичко, което имам, са догадки. Но не мисля, че знаем достатъчно, за да продължим. Не и сега, когато Диего ни е набелязал. Моля те, повярвай ми. Да се забъркваш с Мендоса може да е много опасно.

— Семейство Мендоса от Кордова? Това са те, нали?

— Да, поне испанският клон. Диего живее в Мадрид, но това е за лично удобство, центърът е в Кордова.

Лили скръсти ръце и се загледа в пръстите си.

— И да не би да са известни понякога като Домът Мендоса?

— Отново да. Семейството е основано преди стотици години, така че феодаалните останки не са изненада.

— Чакай тук — прекъсна го Лили.

Тя се качи горе и се върна с един плик.

— Намерих това, когато бях на тринадесет. Зад една картина.

Тя го постави на кухненската маса и извади от новия плик един по-стар.

— Гънките са, защото бе сгънато дребно, така че да се пъхне зад рамката на картината. А мастилото е толкова размазано, че не можах да прочета последната дума. Каква е?

Анди погледна през рамото ѝ.

— Първата част е ясна. „Кордова, Испания, Домът...“. Прилича на „М“.

— Да, „М“, „Е“, нещо си. Домът Мендоса?

— Може би. Сигурно. — Анди очевидно се опитваше да прикрие вълнението си, но не успяваше твърде. — Какво има вътре?

— Това — Лили извади триъгълния къс злато и му го подаде.

— Това е част от нещо. Изглежда, като че ли е отделено от по-голямо парче.

Лили кимна.

— И аз мисля така.

— А тези странни знаци, да не би да са букви на иврит?

— Да. Библиотекарката във Фийлдинг провери. Според нея, буквите са на иврит и значат „да забравя“. Не ме питай за какво се отнася, защото нямам представа.

— И какво ти обясни майка ти за този скъп спомен?

— Така и не й го показах.

Той повдигна глава и се загледа в лицето й.

— Лили, не ти ли изглежда странно? След като продължаваш да твърдиш, че тя не може да е забъркана в случая с Аманда Кент? — Той говореше меко, като осъзнаваше напълно колко зловеци са предположенията му.

— Майка ми си има странности. Никога не съм го отричала. Исках да си представя чудни романтични неща за това... каквото и да е то. Не исках да се разочаровам, затова не й казах. Ала това не променя факта, че тя не би могла да е забъркана в убийство. Още повече, това е било зад картината над деветдесет години.

— Откъде знаеш?

— Тапетите. — Тя обясни, че са били избелели и че частта зад картината се е запазила.

— От това нищо не следва — възпротиви се Анди. — Отново правиш прибързани заключения. Даже и картината да е висяла толкова дълго, някой може да е пъхнал плика по-късно.

Лили се намръщи.

— Предполагам, че си прав. Но ако е била майка ми, със сигурност е трябвало да открие през последните седем години, че пликът липсва, и да ме попита.

— Може би. — Той все още изучаваше късчето злато, като го обръщаше из ръцете си. Почти между другото попита: — Каква е картината, някаква викторианска ужасия?

— Не, всъщност е на Констабъл.

Анди подсвирна.

— Невероятно. Сигурна ли си?

— Така казва семейната легенда. А и е подписана.

— Впечатляващо. Коя е?

— Не знам заглавието. Но е селска сцена — сеновал и хора.

— Осъзнаваш ли, че трябва да струва цяло състояние?

— О, да, разбира се — рече тя меко.

Анди се заигра с талисмана.

— Може ли да го взема?

— По-скоро не. Много съм суеверна. Мисля, че трябва да го нося винаги.

— Добре, ще имаш ли тогава нещо против, ако дискретно попроуча какво е?

— Не, абсолютно нищо.

— Хубаво. И ще продължа да ровя около аферата „Суонинг“, само ще поизоставя Креймър за малко. Ако намеря нишка право към него, ще продължа предпазливо. За да не ме лавнат пак кучетата. Съгласна?

— Съгласна. Но трябва да ми кажеш, каквото и да откриеш. Това я моя... — Щеше да каже „битка“, но се въздържа. — Интересът ми е повече от временен.

— Да, наистина. А сега, десерт?

— Нищо специално. Нямах време. Разглезвам те, Анди Мендоса. Заприличваш на мъжко шовинистично прасе. Във фризера има малко сладолед, ако искаш. И може да се заемеш с чиниите.

---

[1] Улицата, на която се помещават редакциите на най-известните лондонски вестници, символ на липсата на скрупули, особено у булевардните издания. — Б.пр. ↑

Лондон и Кордова, 1971

Анди пристигна на „Принсес Мюз“ малко след седем в една разкошна августовска вечер. Първите му думи бяха:

— Съжалявам, мила, явно нося лош късмет.

— О, Боже, какво сега?

— Братовчед ми Чарлз. Имам писмо от него. Свършил е работата в Кения и се прибира по-рано от уговореното. Петнадесети септември. И се надява къщата му да е празна дотогава.

Лили се просна върху близкия стол.

— По дяволите. Семейството ти като че ме е нарочило. Ала предполагам, че не мога да го обвинявам. Не съм легален наемател с договор или нещо такова.

— Не — рече Анди печално, — не си. Какво ще правиш?

— Ще си намеря друго жилище, разбира се. Апартамент или нещо подобно.

— Струва ли си само за няколко месеца? Може би трябва да се върнеш в хотела в Падингтън.

Лили се втрени в него. Изведнъж я заболяха гърдите, там, където беше сърцето.

— Засега не смятам да се връщам в Америка, а ако съм в хотел, къде... имам предвид...

— Мислех, че трябва да се върнеш след година — рече той.

— Нищо не трябва да правя. — Гласът ѝ беше глух, ранен. Не звучеше нормално.

— Предполагам, че е така. Но мислех...

Не казаха нищо повече. Тя поднесе безмълвно салатата с пиле, приготвена с толкова любов. Анди вдигна вилицата, сетне я остави.

— По дяволите. Ела, искам да ти покажа нещо.

— Какво?

— Не питай, ела.

Тя го последва до колата. Той подкара, без да каже и дума. — След петнадесет минути се озоваха в квартал, който Лили никога не бе

виждала, пълен с тухлени сгради под наем, тесни улици, малка будка за вестници и бакалия.

— Това е Хакни — рече Анди. — Водя те в квартирата си.

Той паркира пред едно от вездесъщите здания и я поведе през три етажа стълбище, докато стигнаха един мрачен коридор, вмирисан на урина и пържена риба. Когато отключи вратата на стаята, Лили видя опърпан сив килим, тъгъл с мивка и газов котлон, канапе, което се разтягаше за спане, и бюро под прозорец с гледка към комини, покриви и малък отрязък небе.

— Тоалетната и банята са надолу по коридора — поясни Анди.

— Добре, ужасно е — каза Лили. — Това ли искаше да видя?

— Да. Представяш ли си се да живееш така? Още ли се чудиш защо не съм те водил тук?

— Не. Но защо живееш тук?

— Защото доходът ми от пет хиляди лири на година не стига да си купя собствен дом. Пазарът за наем в Лондон е малък и еднообразен. Добрите предложения са за продажба, не за наемане.

— Можеш да вземеш нещо на изплащане.

— Не и без да се опра на името си.

Лили се ядоса.

— О, да, не забравяй да ми напомниш колко си благороден и как не искаш да използваш милионите на Мендоса. А аз, Анди? И мен ли не искаш да използваш?

Искаше ѝ се да умре, още когато го каза, но не можеше да върне думите назад. Казана дума — хвърлен камък. Те вече витаеха в мрачната малка стаичка.

Анди пребеля, сетне се изчерви.

— Това ли мислиш, че правя? — Не повиши тон.

Лили потъна в канапето, защото краката ѝ бяха омекнали.

— Не, не това имах предвид.

— Тогава какво?

— Анди, какво правим всъщност? Не искаш ли да остана в Англия? Да не би просто да броиш дните, които остават, преди да ме качиш на самолета?

Той прокара пръсти през косата си.

— О, Господи, разбира се, че не. Как можа да го кажеш? Но нямам да предложа нищо свое. Бленуваната ми писателска кариера е в

развалини. А да продам друг роман след това фиаско... И по-лошо, едва ли ще мога да напиша. Ако искам да свържа двата края, ще трябва да се върна към журналистиката или да си намеря някаква работа.

— Всичко това са практически неща — прошепна тя. — Питам те за теб и мен. — Тя не искаше да пита. Въобще нямаше намерение да води този разговор. Беше станало без нейното съгласие.

— Ти и аз — повтори Анди. — И аз се питам за същото.

Не каза нищо повече, а тя направи най-голямата си грешка. Започна да плаче. Мразеше се заради това, но не можеше да спре. Той дойде, седна до нея, извади кърпичко от джоба си и ѝ я подаде.

— Избърши си лицето и си изтрий носа. Няма защо да плачеш. Ще ти намерим къде да живееш. Нещо по-добро от това.

По-късно на „Принсес Мюз“ те се любиха по нов, различен начин. Може би защото тя все още се чувстваше ужасно, а той го знаеше и усещаше вина. Лили се притискаше към него и хлипаше от страст и мъка, а той я прегръщаше и попиваше с устни сълзите от бузите ѝ. Тя искаше да се притисне по-близо, в самата му плът. Страстта им се сля, намери общ ритъм и задвижи земята по един нов начин.

— Хубаво ти беше тази нощ, нали? — попита той меко след това.

— Да. — Лили притисна лице до гърдите му, все още трепереше и хлипаше, но сега само вътрешно.

— И на мен — прошепна Анди. — Винаги ми е добре, но това беше специално. Съжалявам, че трябваше да преживеем онази ужасна сцена, за да го направим свършено. Не тъжи, мъничка моя. Всичко ще се оправи.

На следващия ден Лили реши, че това зависи от нея. Трябваше да определи нещата, да накара Анди да спре да я мисли за временно явление. Писа на майка си и призна, че работи в Лондон — преди само загатваше — както и че има намерение да остане. Айрин можеше да спре да праща пари. Лили печелеше достатъчно да се оправя сама.

Първата седмица търсене на жилище потвърди оценката на Анди за наемния пазар. Сетне ѝ провървя. Беше в една агенция, когато дойде ново предложение. Звучеше прекрасно, местенце в един район, известен като Банксайд, по южната страна на Темза.

— Отивам там веднага — каза Лили, като грабна малкото бяло картонче от ръцете на посредника.

В Банксайд имаше най-вече изоставени докове с ужасна миризма от замърсената река, но адресът, който Лили търсеше, бе един малък оазис на спокойствието. Малката уличка се намираше в сянката на Лондонския мост — там се реконструираха няколко стари склада, имаше и малки градинки. Тя погледна отново картончето. Апартаментът с една спалня се предлагаше за тридесет лири на седмица. Лили звънна на вратата.

— Над мен живее семейство с две малки деца — обясни собственикът на двете стаи на приземния етаж. — Не са много шумни — добави той бързо.

Лили нямаше нищо против отгоре да живее и циркова трупа. Не и след като видя широкото пространство с излъскания под, големите прозорци с изглед към реката и приятната, удобна мебелировка.

— На последните два етажа живеят собствениците на сградата — продължи бъдещият ѝ хазяин. — Архитекти, заети с реконструкциите в района.

Беше обяснил вече, че си търси квартирант, защото отива да работи в Бахрейн.

— Колко време ще ви няма? — запита Лили:

— Година. И ще искам да освободите жилището, веднага щом се върна.

— Разбирам. Даже ще ви подпиша декларация, ако искате.

Той изсумтя утвърдително.

— А наемът е...?

— Тридесет лири на седмица.

Тя въздъхна с облекчение. Ужасяваше се при мисълта, че може да ѝ каже триста, че някой по грешка е изпуснал една нула. Усмихна се.

— Добре, вземам го.

В същия септемврийски ден, когато се нанесе в апартамента в Банксайд, Лили мина покрай един рибен пазар и забеляза на витрината живи омари. Бяха истински, с две щипки, а не като скалните от Южна Африка. Идваха от студените води около Шотландия, обясни рибарят. Тя купи веднага два малки и звънна на Анди, за да обяви, че първото им хапване в новия дом ще бъде празнично.

Той пристигна с цветя и бутилка „Тайтингер“. Сложи шампанското в хладилника да се изстудява, а тя намери ваза за

тъмночервените хризантеми. Бъбриха, смяха се, разменяха шеги, даже си завързаха големи кърпи, за да топят омарите в разтопено масло и да ги ядат с пръсти. Нищо не я бе подготвило за това, което той съобщи.

— Лили, връщам се в Испания.

Тя си доливаше шампанско и с огромно усилие на волята удържа ръката си да не потрепери.

— О, кога? За колко?

— Утре.

Тя отпи от чашата.

— Ясно. Малко внезапно, а? Или знаеш от известно време?

— Да, всъщност знам. Все още се опитвам да издира достатъчно информация за книгата за Суонинг. Не съм споменавал, защото ти си имаше достатъчно грижи с пренасянето и работата. — Той не срещна погледа ѝ.

— Кога се връщаш?

— Не съм сигурен — каза той ниско. — Може би след няколко месеца.

— Ясно — отвърна Лили меко.

Как го правеше? Как така си седеше спокойно, пиеше шампанско и се държеше, като че думите му не я разкъсваха? Защо не се разбесня и разкрещя, защо не започна да прокллина и не му каза, че е проклето копеле, което не я обича, а само си играе с нея от година?

— Ясно — повтори тя.

— Надявам се. Лили, не е само книгата. Не съм сигурен. Сега е лошо време за мен. Имам нужда от малко въздух.

Като че тя го задушаваше.

— Добре. — Тя стана и започна да налива вода в мивката, за да измие чиниите, а когато се обърна, видя, че той си е облякъл палтото и стои до вратата.

— Мисля, че ще е най-добре да тръгвам. Ще се обаждам.

Тя се втренчи в него и не можа да каже и дума. Анди понечи да отвори вратата, но после я затвори и пристъпи към Лили. Постави ръце на раменете ѝ, наведе се и я целуна.

— Никога не съм мислил повече за някого — прошепна той. — Надявам се да ми повярваш. И може би точно това ме плаши. Дай ми малко време, Лили. Моля те.

— Анди — прошепна тя. — Не си тръгвай...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Шшт, не казвай нищо. Така е по-добре. Трябва да го направя, Лили. Няма друг начин. Ще ти се обадя, още щом се върна от Испания.

Лили почувства как сълзите се събират в клепачите ѝ. Не! По дяволите, той няма да я види да плаче отново. Тя кимна, защото не се решаваше да заговори. И той си отиде.

Ехото от вратата, която затвори, се понесе из голямата, красива дневна. Зашумя в тишината, злоещо всепроникващо жужене, което се отблъскваше от белите стени и излъскания под и изпълваше съзнанието ѝ. Звукът туптеше в тъпанчетата ѝ и заседна като буца в гърлото ѝ. Тя не можеше да диша.

Лили притисна длани към главата си, като се опитваше да задуши звука. Но шум нямаше. Това бе само въображението ѝ. Тя полудяваше. Губеше си ума. Тя умираше. „Не, не умирам“. Тя прошепна двете думи, сетне ги изкрещя. „Не умирам! Не умирам! Не умирам!“. Сви юмрук и се удари през устата, за да задуши крясъците и настъпващата истерия. След миг се хвърли към вратата, отвори я с трясък и изтича на улицата, като го зовеше по име: „Анди! Анди, къде си?“

Пътят сякаш я удари с празнотата и невинността си, с мира и спокойствието сред златистия полумрак. Лили изтича до ъгъла, като го търсеше. Нищо. Никой. Продължи да бяга до Лондонския мост и мина половината. Нямаше и следа от високия, слаб мъж със светла коса и рогови очила, нямаше никой. Беше напълно сама в непознатата вселена, разкъсана от мъката си.

Под моста водите на Темза бяха спокойни и мътни. Лили се втренчи в реката. И после, плачейки, с мокра от сълзите синя памучна блуза, тя тръгна към къщи.

Три дни беше като ранено животно, което ближе рани в бърлогата си, като разрушено създание, което се крие от света. Не можеше да излезе от апартамента си. Звънна на Рут и клиентите и каза, че е болна. И наистина беше — гадеше ѝ се и повръщаше през цялото време. Липсата на Анди ѝ се отразяваше като операция без упойка, като жесток пристъп на самата ѝ същност.

В късния петъчен следобед тя се замъкна до долу и отвори пощенската кутия. Може пък Анди да е писал. Не беше. Имаше само рекламна брошура за почивка на гръцките острови и писмо от майка ѝ.

Писмата на Айрин се познаваха веднага. Тя винаги пишеше на готовите листа за въздушна поща, които се купуваха от пощата. Имаше дребен, четлив почерк. Винаги успяваше да напише много на листа, но рядко казваше нещо съществено. Обикновено писмата ѝ представляваха кратки описания на местните дела, уверения, че тя е добре, и пожелание към Лили за същото.

Това писмо не беше като другите. Само в три изречения то казваше ужасно много.

„Реших да продам къщата, след като няма да се връщаш. Отдавна си мислех да го направя и получих много добро предложение. Фийлдинг се разраства ѝ много хора от Бостън искат да живеят тук“.

Лили прочете тези редове два пъти. Сетне изкрещя и продължи да крещи. Заминаването на Анди я бе обезсилило, вестите от Айрин бяха разрушили и последните останки. Чувствата ѝ бяха повече от истерия или обикновен гняв. Това беше искряща, саморазрушителна ярост, бяс, който изискваше отдушник. Виковете ѝ отекваха дълго, докато накрая усети, че някой чука на вратата.

— Госпожице Креймър! Госпожице Креймър, там ли сте? Добре ли сте?

Лили притисна длани към устата си, спря да крещи и се загледа във вратата. Чуването и въпросите продължиха.

— Госпожице Креймър, моля ви, отговорете. Какво става там?

Лили отвори вратата — оказа се съседът, един от архитектите, които живееха на третия етаж.

— Добре съм — прошепна тя дрезгаво. — Наистина съжалявам. Включила съм си телевизора и не разбрах, че е толкова високо. — Лъжата ѝ се удаде, но на лицето на човека се изписа недоверие.

— Сигурна ли сте, че всичко е наред? — Приятен мъж към петдесетте. Бяха се срещнали, докато тя се нанасяше. Той надзърна през рамото ѝ и погледът му се плъзна по стаята. Като че ли мислеше, че някъде се крие някой с пистолет, който щеше да поднови терора веднага щом съседът си отиде.

— Да, наистина, всичко е наред. Благодаря, много сте мил. Аз...
— Загрижеността му изискваше истината. — Имам лоши новини.

— Съжалявам. — Той протегна ръка, после се дръпна, прекалено свит, за да ѝ съчувства физически, прекалено британец. — Ако сте сигурна...

— Да, напълно.

Той си тръгна, а Лили затвори вратата и се втренчи в писмото на Айрин. То стоеше смачкано на пода, където го бе хвърлила. Вдигна го, сложи го в един пепелник, запали клечка и започна да наблюдава как гори, като че можеше да върне всичко назад, само като унищожи тънкия лист синя хартия с ужасните думи.

На стената имаше меден часовник — той удари осем пъти. Беше четири следобед средно гринуичко време, следователно единадесет сутринта във Фийлдинг. Тя отиде до телефона. След малко чу познатия глас на Айрин.

— Майко, не можеш!

— Какво не мога? Връзката е лоша, Лили. Едва те чувам. Защо се обаждаш? Добре ли си?

— Не, не съм добре. Чувствам се ужасно бясна. Как можеш да продадеш нашата къща?

— О, това било значи. Миличка, не бъди глупава. Защо да я държа, след като... — Следващите ѝ думи се заглушиха. — ... мебелите, така че да попътувам малко.

— Не! — Тя изкрещя през хилядите километри. — Не. Не го прави. Ще се върна. Излитам за къщи утре. Не продавай къщата.

Връзката се изчисти.

— Лили, не говори глупости. Ти вече порасна. Работиш в Англия. Имаш си свой живот. Какво ще правиш във Фийлдинг? Защо искаш да се връщаш? Тъй или иначе, подписах всичко вчера.

Лили не се предаваше.

— Можеш да го анулираш или нещо такова. Виж, ако е за пари, продай картината на Констабъл. Можеш да пътуваш и така. Можеш да заключиш къщата и да не се връщаш повече. Само не я продавай. Моля те, майко, недей.

Айрин се засмя меко.

— Миличка, толкова изглупяваш, не мога да повярвам, че водим този разговор. Констабъл... Не, не мога да го направя.

— За Бога, защо? Това е само картина. — Миг тишина. — Майко, там ли си? Чуваш ли ме?

— Да, чувам те. Но картината на Констабъл... не се продава.

— Какво имаш предвид?

— Лили, не мога да обяснявам по телефона. Вярвай ми, правя единствено възможното.

Лили не отговори веднага. Сетне просто повтори:

— Не продавай моята къща.

— Виж, това е една много скъпа караница — рече Айрин с обичайния си твърд и разумен тон. — И наистина няма какво повече да обсъждаме. Ще ти пиша скоро. Дочуване, миличка. Грижи се за себе си и бъди разумна.

Дълго време Лили просто седеше, трепереше и се взираше в телефона. Даже вдигна и започна да набира отново. Ала не го направи, защото знаеше, че е напълно безсмислено. Както знаеше, че е безсмислено да звъни и на Анди.

Не си тръгвай.

Не продавай моята къща.

И двете молби бяха отправени там, където нямаше да ги чуят. Анди не я искаше, а обичаната ѝ къща всъщност не беше нейна, а на майка ѝ. Айрин бе чакала, докато се убеди, че Лили, както тя се изрази, е пораснала, а сетне се бе освободила от очевидния товар.

Най-после треперенето спря. Тя успя да стане и да отиде до кухничката в ъгъла, където си наля чаша вода. Изпи я бързо, като се задушаваше, защото гърлото я болеше от крясъци и плач. После облегна чело на приятно студената врата на хладилника.

— Анди — извика тя на глас. — Анди.

Ала него го нямаше. И нямаше да го има още дълго време. Накрая щеше да се върне, трябваше да вярва тя. Беше казал, че мисли за нея повече от всеки, когото е познавал. Някой ден тя щеше да се омъжи за Анди, да го заведе в Америка да види къщата и да я откупят обратно. Щеше да работи упорито и да спестява всяко пени, докато има достатъчно пари за това.

Междувременно щеше да си спомня, че къщата съществува и я очаква. Който и да я беше купил, щеше да я обича и да се грижи за нея. Къщата бе просъществувала сто години, щеше да почака още малко и за нея. Айрин бе казала нещо за мебелировката. Лили не бе чула

всичко заради връзката, но бе сигурна, че къщата е продадена мебелирана. Добре, поне това добре. Когато я откупи, къщата щеше да бъде точно както я е оставила.

Сценарият беше не много реалистичен, но това нямаше значение в момента. Поне помагаше да понесе болката.

Андрю Мендоса не бе престанал да се удивлява на фамилия дом в Кордова. Разположен в четириъгълника между четири тесни улички, той се намираше в екзотичния и престар Barrio de la Juderia, кварталът на евреите. Дворецът на Мендоса посрещаше света с фасада от строги бели стени със стари ковани дървени порти и зарешетени прозорци. Отвън той сякаш не отговаряше на голямото си име, но това впечатление бе измамно.

Зад стените, дълбоко в древната земя, бяха корените на клана, чието минало можеше да се проследи по безкрайната ос на времето. И точно това бе необикновеното в един свят, където повечето евреи бяха скитали толкова много и в толкова далечни земи, че спомените им се простираха само до няколко поколения. За тази приемственост бе платена неизчислима цена, но самият дворец бе едно от преимуществата.

Две огромни порти, високи и широки по два метра, оформяха главния вход от Calle Averroes и преминаваха в разкошен двор, известен като Патио дел Речибо. Той беше павиран, имаше мозаечни стени, а над него висяха клоните на могъщ кестен.

Там се разклоняваха внушително количество порти и тунели с колони. Анди все още не беше сигурен накъде водят, ала знаеше, че е възможно да достигне до всеки от четиринадесетте вътрешни двора през аркадите, като не повтори нито един участък от пътя.

На Коледа през 1971 Анди се разхождаше, без да бърза, доволен, че е сам. Както винаги, прислугата бе освободена за празника, а семейството се бе затворило сред своите стени, за да може вярата, която го отличаваше от съседите му — католици, да не смуцава никого.

Стигна до най-южния край на имението, Патио дел Посо, двора с кладенеца. В Кордова отдавна бе прекарана канализация, но в центъра на този двор още имаше добре украсен кладенец. Около него растяха

бръшлян и жасмин, като беше цъфнал само бръшлянът, тъй като андалуското слънце клонеше към най-ниската си точка. За Анди все още беше горещо — той беше по къс ръкав.

Той мина през още три двора, като търсеше братовчедката Сюзън. Накрая я намери в Патио де лос Наранхос, елегантен кръг от портокалови дървета, чиито плодове висяха над малък басейн.

Анди застана в сянката и я понаблюдава. Сюзън беше англичанка, но се бе омъжила за далечен братовчед от Испания и живееше в Кордова от тринадесет години, последните четири — вече вдовица. Беше нисичка и добре сложена. Изглеждаше женствена, като древна дама от висшето общество, но Анди знаеше, че това впечатление лъже. Сюзън беше схватлива, умна, с чувство за хумор и жизнерадостна — а понякога и много упорита.

Главата ѝ беше наведена над някакво ръкоделие и слънцето осветяваше сивите кичури в късата ѝ тъмна коса. Тя не го виждаше и той не знаеше, че го е забелязала, докато не чу:

— Студено е днес. Не искаш ли сако?

— Сигурно имаш очи и на гърба. — Той отиде и седна до нея на каменната пейка до басейна. — Не ми е студено.

Сюзън се усмихна.

— Ти си истински англичанин. След толкова години в Испания кръвта ми е станала по-слаба.

— И умът ти. Защо, по дяволите, не ми кажеш какво знаеш?

— Започваш да досаждаш, Анди. Вече ти казах, каквото знам.

— Не, не си.

— Досаден и раздразнителен — повтори тя и се върна към ръкоделието си.

Чувстваха се удобно един с друг, защото още преди години Сюзън се бе сприятелила с малкия си, слабичък братовчед с очила, който носеше работническа кръв от Йоркшир във вените си. Бяха си писали през ученическите му години, а той я посещаваше често, откакто бе завършил Кеймбридж.

— Виж — рече той. — Не мога да си напиша книгата, ако не ми съдействаш.

— Тогава напиши друга проклета книга. Друг роман например.

Анди направи гримаса.

— Умът ти е отслабнал, а и вече не можеш да четеш. Критиците не примират за друг роман от Андрю Мендоса.

— Ти затова ли пишеш? Да се харесаш на критиците?

Той откъсна един портокал и започна да го бели.

— И аз се питам това през последните месеци. Може би е една от причините. Аз съм Анди Мендоса, без особена мисия в живота, навярно само писането. Само дето се оказва, че не мога и да пиша. Не и романи.

— Това са севилски портокали. Кисели. За сладко. — Сюзън си откъсна парченце. — А ти можеш да пишеш.

— Трудно е да се каже. Ако не мога да постигна признание в литературата, ще трябва да се отдам на нещо друго.

— На какво?

— На парите.

— Пари! Анди, та ти нямаш нужда от пари! Никой не те е изхвърлил от семейството тайно от мен, нали?

— Не. — Той отхапа от портокала, сетне го изплю. — Кисело — съгласи се той. — Имам си фонда, ако имаш това предвид. Пет хиляди на година. Едва стигат за оцеляването.

— Това е само предварително. След няколко години ще имаш повече. Когато направиш тридесет, нали?

— Да. Аз обаче не искам да им дължа нищо. Виж, нямам намерение да им хвърля наследството в лицето, това не променя нещата. Но искам да печеля пари самостоятелно. Да постигна нещо сам.

Сюзън сгъна ръкоделието, стана и пристъпи към басейна.

— Разговорът навлиза в порочен кръг. Добре, искаш пари и слава. И вярваш, че можеш да ги постигнеш, ако напишеш определена книга. Какво общо има това с убийството в Суонинг?

— Има, защото агентът ми и издателят считат, че това ще се продаде в милиони екземпляри. Американците ще го глътнат — Аманда Кент си е тяхна — ще направим пари и никой не може да го свърши по-добре от мен.

Тя се наведе и извади едно паднало листо от водата.

— Много добре. Но, както казах, не знам нищо, което може да ти е от полза. Бях на единадесет, когато лейди Суонинг застреля мъжа си. Даже не съм ходила в Суонинг Парк.

— Но си я виждала.

— Не точно. Емери доведе Аманда в Уестлейк на лов, малко след като се ожениха. Тогава бях на осем и все още ме гледаше бавачката. Шпионирах от стълбите. Спомням си, че изглеждаше много млада, като дете. И беше много красива и весела. Можеш да научиш това и от още стотици хора.

Той отиде и застана до нея.

— Сюзън, занимавам се с това от години. Има нишка, която води право тук. Към Кордова и семейството.

— Ти си луд — каза тя, без да го погледне.

— Не съм и ти го знаеш. Има нещо, за което не съм ти казал. Почти някой. Една приятелка в Лондон. — Той се поколеба. — Близка приятелка.

— Момичето, което спомена, Лили?

— Да, как позна?

— Не знам — вдигна рамене тя. — По интонацията ти, може би. — Сетне, очевидно без връзка, попита: — Да си виждал братовчедката Шарлот?

— Не. Държат я заключена в стаята ѝ.

Сюзън беше шокирана.

— Не мога да повярвам!

Анди се засмя.

— Нямам предвид, че е заточена в кулата. Но лудостта ѝ е минала всякакви граници. Има нужда от непрекъснато наблюдение и вече не може да излиза сред хора, даже и да слиза при нас. Не се изненадвай, толкова е стара.

— Не, не е. Кой ти каза? Мисля, че е към шестдесетте, а това не е много. Бедната Шарлот.

— Добре де, това е цената за една разпътна младост. Я си представи да обявиш пред достолепните си родители, че си лесбийка и се гордееш с това. Само дето сигурно е казала сестра на Сафо.

— Да, сигурно така е казала.

Той наведе глава и я загледа изпитателно.

— Защо говорим за Шарлот?

— Просто си помислих за нея. — Сюзън не издържа погледа му и се обърна. — Толкова добре си я спомням. Тя беше... думата е „прекрасна“. Разкарваше се в мъжки бричове, ботуши и копринени

ризи, с дълги обици й стари нанизии от перли. Събираше ги, имаше цели чекмеджета. А през зимата носеше огромна кадифена шапка.

— Странно защо аз не я помня — учуди се Анди. — Ти не си много, по-възрастна от мен.

— Спомням си я най-ясно, откакто бях на петнадесет. Значи е било към четиридесет и трета, точно когато ти си се родил. След това тя се премести в Париж и не се връщаше с години.

— Откакто аз я помня, вече изглеждаше стара — отвърна Анди. — И си губеше разсъдък. Спомням си Коледата на петдесет и девета или шестдесета, когато се върнах за ваканцията и я видях с мустаци и бяла коса. През повечето време беше отнесена, но като че ли знаеше много за семейната история.

— Да, това й беше една от страстите. Беше нашият неофициален архивар.

— Още по-лошо тогава, че е склерозирала преждевременно. Може би щеше да ми помогне. Въпреки че сигурно щеше да си затрае, както всички вас.

Сюзън се обърна. Той все още гледаше тъмната й, добре оформена коса, когато попита:

— Да ти говорят нещо думите „да забравя“? Да са свързани някак със семейството?

Тя срещна погледа му усмихната.

— Разбира се. Думите на псалма.

— Кой псалм?

— Ако те забравя, Ерусалиме, нека забрави десницата ми изкуството си — цитира тя. — Сто тридесет и седми, ако се не лъжа.

— Съжалявам, не знам за какво говориш.

— Анди, враждебността ти е попречила да възприемеш и най-елементарните неща за нас. Неща, които всеки Мендоса е длъжен да усвои с майчиното мляко.

— Възприел съм малко здравословен йоркширски скептицизъм. Престани да говориш загадъчно и обясни.

— Легендата гласи, че част от клана е избягал в Африка през шести век, защото християните са ги преследвали тук, в Кордова. Патриархът на Мендоса е заповядал тези думи да се изпишат на портите на дома му в Танжер, за да напомнят на семейството за неговата религия, за Кордова и това, което са оставили там. През

следващия век, когато са се върнали и са живели по времето на халифите, е направена медна плочка със същите думи. Смята се, че е изчезнала по времето на Мойсей Отстъпника.

— Мойсей кой?

— Отстъпника. Живял е през дванадесети век. Първият Мендоса, който е подчинил религията си на нуждите на времето.

Анди седна на една от каменните пейки, отметна глава и я погледна.

— Впечатляващо. Дванадесети век ли каза? Защо?

— Защото тогава са се подновили преследванията в Андалусия. Дотогава евреите и арабите са живели мирно и тихо заедно цели четиристотин години. Еврейската общност била изключително богата и добре представена в управлението и другите области на живота. Предполага се, че само в Кордова е имало повече от триста синагоги. Тогава обаче халифите станали шиити.

— Ислямски фундаменталисти — измърмори Анди удивен. — Боже, мислех, че тези са по-отскоро.

Сюзън поклати глава.

— Шиитите съществуват от самото начало на исляма. Както и да е, ако се върнем на дванадесети век, изведнъж да си евреин в Кордова се оказало много нездравословно. Старата дилема, обърни се или заточение и смърт. Сбогом на големите къщи и синагоги, а за Мендоса, да живее Мойсей Отстъпника. Той избрал да се обърне.

— И да стане мюсюлманин?

— Именно. Той махнал и плочката.

— Къде е тя сега?

— Никой не знае. Порових се из старите архиви в тукашната библиотека. Така разбрах за Мойсей и шиитите, но за плочката не се споменава след 1150. Разбира се, по-късно семейството приело християнството, когато станало модерно, и плочката е била също толкова опасна. Заради Инквизицията и постоянното преследване на тези, които тайно изповядвали юдаизма.

Той кимна и тя продължи.

— Тио Мануел казва, че плочката трябва да е унищожена.

Нещо в тона ѝ го постави нащрек.

— А ти не мислиш така?

— Предполагам, че е трябвало. Но в старите документи има следи. Ключ, ако се опиташ да подредиш мозайката.

— Ключ към какво?

— Към скривалище. Някакъв тайник. Невероятно, нали?

— Защо не? — рече той, като се огледа. — В тези стари катакомби може да има стотици.

— Тези катакомби са рушени и строени отново твърде много пъти, откак плочката е изчезнала. Някой трябваше да я е намерил, ако е била тук.

— Може да е разчупена — каза Анди замислено.

— За какво говориш?

— Може да шества по света на парчета — допълни той.

— Може и така да е, но какво те накара да си го помислиш?

— Виждал съм малко парче злато, някъде четири на осем, с думи на иврит „да забравя“, гравирани отгоре. Очевидно част от нещо по-голямо.

Тя свъси вежди и помисли за момент.

— Не звучи като да е част от нашата плочка — заключи тя накрая. — Трябва да е много по-голямо. В най-старата част на двореца все още се пази стаята, където трябва да е стояла. Ще ти я покажа, но сега ми повярвай, твоето злато е нещо друго. Сигурно няма нищо общо с Мендоса. Не само на нас е познат този псалм.

— Но сме единствените, известни като Домът Мендоса в Кордова, нали?

Тя бе изумена.

— Това ли пише там?

— Не точно. — Той не обясни за плика, който Лили му бе показала. Сюзън му беше скъпа, но в тази ситуация тя бе от другата страна на барикадата. Щеше да си запази патрони и за после.

Тя разбра, че той няма да каже нищо повече, и не настоя.

— Върви да си сложиш сако и вратовръзка. Почти е време за обяд. Днес готви Тиа Роза. Това е семейна традиция, която ти може би не знаеш. На Коледа и Великден прислугата се освобождава и готви стопанката. Тиа Роза е много добра в това.

Роза не беше леля нито на него, нито на Сюзън. Беше жена на Мануел, главата на фамилията. Цялото семейство я наричаше тиа, както него — тио.

— Добре — каза Анди. — Умирам от глад, никога няма да свикна да обядвам в три.

Той тръгна да си ходи, но се обърна:

— Сюзън, кажи ми едно нещо. Да ти е говорил някой за секретарката на лейди Суонинг?

— О, небеса! Анди, пак ти казвам, никой не ми е говорил за това от години. Защо? Когато се случи, няколко седмици говорихме само за това, но после стана ясно, че Аманда се е самоубила или е претърпяла злополука. Всичко е забравено. Защо не го забравиш и ти? Сигурно има и други теми за писане.

Той настоя.

— Секретарката е била американка, но след първото полицейско разследване изчезва от всякаква документация. Не мога да открия даже името ѝ.

— Не се и съмнявам, защото тя няма нищо общо с цялата работа. Просто е била злощастен свидетел.

— Поне ми кажи дали си спомняш името ѝ.

— Секретарката? — Сюзън тъкмо махаше парче портокалова кора от полата си. — Не мисля.

Той пристъпи към нея.

— Дали не е Айрин?

Дъхът на Сюзън секна. Той беше твърде близо, за да не забележи, макар че тя се прикри умело.

— Може би, просто не си спомням. — Казано без заекване и със спокоен поглед.

— А някой на име Хари Креймър?

— Не съм го чувала — каза Сюзън твърдо. Чу се звънец. — Ето го обядът. Побързай. Единственото нещо, за което испанските ни роднини са точни, са храненията.

Храната, както бе обещано, бе добра, но обстановката — още повече. Сервираха в малката трапезария до кухнята. Имаше и по-голяма за специални случаи, но Анди харесваше много повече квадратното помещение с врати към двора с кипарисите и невероятни мозайки в стените, облицовани с тъмносиньо кадифе.

На централното място седеше тио Мануел, патриархът, мъж към седемдесетте. Той беше много висок и въпреки напредналата му възраст косата му все още лъщеше в червено, наследство от баба му —

ирландка. Анди се опита да си спомни името ѝ. Лила Къран, това беше тя. В архивите може да е и нейната история. Чувал бе, че е държана затворена в къщата с години, прикована с вериги към леглото си, и е ядяла като животно от съд на пода. Около тио Мануел имаше още една история, че е герой от Втората световна война. Анди не вярваше. Испания не бе участвала във войната. Още една мистерия около Мендоса. Той погледна към другите.

На масата имаше четиринадесет души, куп роднини на възраст от седемнадесет до седемдесет. Трапезата бе покрита с дълга до земята бродирана покривка, която според обичая трябваше да се надигне и надипли в скута. Отдолу, на специална платформа, имаше мангали с горящи въглища, които топлеха краката на присъстващите през кратките зимни студове. Удобно настанени, събраните гледаха навън към фонтана и тънките виещи се стъбла, подрязани така, че да изглеждат като спирали зелено кадифе. Днес менюто бе от *agroz con rollo*, зелени маслини с дъх на чесън, авокадо с лимонов сок и морска сол, хляб с анасонов аромат и чисто, силно вино „Монтиля“ от собствено грозде, направено в собствените изби.

Тиа Роза бе настояла Анди да седне до нея. Тя му пълнеше чинията и чашата, кимаше и се усмихваше, защото не говореше английски. Неговият испански бе задоволителен, Сюзън непрестанно го поправяше, а другите се смееха без злоба на грешките му. Бяха винаги мили, приятни и гостоприемни — ала той знаеше, че са твърди като желязо, всичките, даже и жените, и че имаха информация, която го интересуваше. Бяха се съюзили обаче да не го допуснат до нея. Даже Сюзън. И особено тя.

След обяд останалите изчезнаха за свещената си сиеста, но на Анди не му се спеше. Той се луташе из дворовете, докато стигна до най-източния, Патио де ла Реха. Кованите железни *rejās*, решетки, бяха обичайна гледка за тази част на Испания и покриваха всеки прозорец, но тази не беше като другите. Огромна и стара, тя затваряше изхода на нещо като пещера. Почти антична, както казваше семейството, използвана отначало за хранилище на златото на Мендоса.

Може и така да е било, но сега това беше една празно, изпълнено с прах пространство. По някаква обратна логика златото се бе превърнало в неизбродни земи и безчет огромни къщи с безценни колекции от антики и предмети на изкуството. Желязната

международна мрежа, известна като групировката Мендоса, контролираше и увеличаваше ипотеките, акциите и облигациите, както и милионите в различни парични единици. И всички измамно разнопосочни нишки всъщност се събираха тук, за да бъдат свързани здраво зад строгата мраморна фасада на Banco Mendoza на Avenida del Gran Capitan в Кордова.

Това беше разковничето, проклетите Мендоса имаха повече пари от Господа. И те им доставяха не само земните блага, но и влиянието, както и възможността да заобикалят неудобните закони. Но за едно американско момиче, убило техен сродник? Как? И по-важното, защо? Въпросите оставаха без отговор и Анди отново се сети за Лили.

Предният ден ѝ бе изпратил картичка за Коледа. Не след дълго той се връщаше в Лондон и беше почти сигурен, че тя ще го чака. Както би казала самата Лили, беше време да се играе вабанк. Слънцето се изтърколи зад хълмовете, а Анди го гледа дълго след това.

Ню Йорк, Мадрид, Каракас, 1980-1981

През ноември, скоро след като Лон се върна от Флорида, Питър успя да я види насаме. Отиде у тях, уж за да я попита за някакво испанско списание, което би могло да му свърши работа. Дали Лон ще бъде така любезна да му преведе няколко реда, за да е сигурен?

Телефонът звънна, докато обсъждаха списанието. Беше Лили.

— В депресия съм — каза тя на Лон. — След два месеца трепане, Ен Би Си се отказа от новото шоу. Си Би Ес и Ей Би Си вече го направиха, така че си оставам при кабела и онези хаховци.

Лон започна съчувствено:

— Чуй, скъпа, Питър е тук. Превеждам му от испански, но свършваме за нула време. Скачай в едно такси и идвай. С Питър ще те развеселим.

Питър се намръщи, но Лон не го видя, или просто се направи, че не забелязва. Лили пристигна и той послушно и с необходимата доза смях се зае да ѝ повдига духа. Не беше лесно. Тя наистина бе депресирана.

— Съжалявам, не съм добра компания — рече Лили. — Но се чувствам толкова зле. И... — Тя се поколеба — ... като без корени.

— Националното оплакване — заключи Питър. — Всички американци са без корени.

— А аз не бях — каза Лили с горчивина.

— Имаш предвид онзи твой забутан роден град? — Той ѝ разроши косата, макар че знаеше, че тя не обича.

Лили отмести ръката му.

— Не точно. — Тя отпи голяма глътка от шерито до нея. Също както испанското бренди, на това я бе научила Лон.

— Какво да кажем, за да те развеселим? — попита Питър.

— Нищо. По-добре да тръгвам. Очевидно съм ужасен събеседник. — Лили стана, но гласът на Лон я задържа.

— Седни, моля те. Слушайте и двамата. Мисля, че сега му е времето да ви запозная с идеята си. — Лон спря за по-силен ефект. —

Искам вие да работите заедно.

— Лудост — реагира веднага Лили.

— Какво да работим? — допълни Питър. — Да пеем и да играем?

Двамата проговориха едновременно. Лон вдигна ръка.

— Не бъдете толкова зле настроени и ме изслушайте.

Лон основа тезата си на три простички аргумента. Лили бе преуморена, плащаха ѝ малко, а талантът ѝ оставаше до голяма степен неизползван.

— Този човек Кери, какво наистина прави за теб? Все говориш за възможни проекти, върху които работи, но, доколкото виждам, много малко се осъществяват наистина. Имаш телевизионно шоу от четири години и хиляди хора познават лика и името ти, но каква полза се извлича от това?

Питър, от своя страна, според Лон, бе затворен в една малка ниша, която по никакъв начин не може да се разшири. Работеше дълго и упорито, но за дейността му имаше толкова малък пазар, че независимо от квалификацията, растежът бе практически невъзможен.

— И трето — рече тя, — вие двамата се познавате от много време. Добри приятели сте и се грижите един за друг. Ще направите страхотен отбор, въпреки че не го осъзнавате. Още повече, не разбирате, че в полетата ви на дейност на практика съвпадат.

— Къде например? — запита Питър, очевидно все още невярващ.

— Добрият живот — отвърна Лон. Беше приповдигната, въодушевена и много искаше да ѝ повярват. — Скъпият добър живот... в областта на домове, храни и четива.

Точно над последното се замисли и Питър. Лили слушаше аргументите на Лон, кимаше и си отиде вкъщи така депресирана, както бе и дошла. Не след дълго бе забравила за този разговор. Ала Питър го запомни.

Няколко седмици преди Коледа Питър звънна на вратата на Лон малко след осем.

— Извинявай, че пристигам така — извини се той. — Удобно ли е? Да не смуцавам нещо?

— Разбира се, че не смуцаваш нищо. Ела горе, по-уютно е.

Тя спря, за да поръча на икономата да донесе кафе и коняк, а после поведе госта си към малката дневна до спалнята си. Стаята бе просто очарователна. Имаше малко канапе, стол и бюро. Стените и мебелите бяха покрити с кретон на бледосини птички и лимонови дръвчета. Платът придаваше на стаята своеобразие и топлина.

Питър се бе качвал там и преди, но тогава присъстваше и Лили. Този път посещението бе много лично. Лон носеше същата зелено роба както първия път, когато го прие преди седем месеца. Времето му се струваше повече. Сякаш я бе познавал цял живот. Не, поправка, помисли си той. Сякаш я бе търсил цял живот.

— Изглеждаш чудесно — каза той.

Лон събра книгата върху бюрото.

— Благодаря ти. Само да ми правиш комплименти ли си дошъл?

— Не. Но изведнъж това ми се стори по-важно от истинската цел на посещението ми. — Дрезгавият му глас издаваше обзелите го чувства.

Лон стоеше неподвижно, но не се обърна към него.

— Питър, скъпи мой Питър, нека да говорим за онова, което първо си намислил.

— Защо? — Той пристъпи напред.

Лон сякаш се вкамени, тялото ѝ се стегна почти видимо.

— Защото така е най-добре. Моля те, толкова много те харесвам, ценя изключително приятелството ни, не разваляй нещата.

Той беше на път да изясни нещата, но отстъпи.

— Добре. Спокойно. Дойдох да поприказваме за откачената ти идея, че с Лили трябва да работим заедно.

— Не е откачена.

Той седна върху малкото канапе и си разхлаби връзката.

— Да, точно за това си и мислех. Може и да не е. Преди няколко дни попаднах на нещо, което ме накара да си помисля отново.

— Добре. — Тя седна срещу него на стола. — Какво?

Преди той да отговори, на вратата се почука. Икономът влезе с табличка в ръка. Лон го отпрати и напълни чашите. Нямаше нужда да пита, Питър пиеше черно кафе с малка лъжичка захар. Животът им беше пълен с такива съкровени детайли. Тя му подаде кафето и коняка и повтори въпроса.

— Какво намери?

Питър ценеше бързата реакция на Лон. Започна без всякакви предисловия.

— Дребни издатели на списания, казват се Бейс и Демър. Имат осем списания. Бейс вече го няма, явно е умрял отдавна. Сега издател и изпълнителен директор е тип на име Рандолф Демър. Към седемдесетте е, а очевидно няма наследник.

Питър извади сгънат лист хартия от вътрешния ѝ джоб и ѝ го подаде.

— Ето с какво разполагат.

Лон имаше очила за четене, малки полуелипси с тънка златна рамка, привързани с верижка около врата ѝ. Сложи ги на носа си и зачете листа. Там имаше осем имена. „Нумизматика“, „Журнал за редки книги“, „Къщите“, „Вашата изба“, „Археологията днес“, „Светът на храната“, „Професионален готвач“ и „Ремонти у дома“.

Докато тя четеше, Питър говореше.

— Единствените месечници са двете списания за храна. Археологическото е на четвърт година, както и това за къщите. Останалите са на два месеца. Слаба работа, нисък тираж, освен на едното. Насочени към хаховци с пари за пръскане. Много висок абонамент, който ги държи на линия и привлича достатъчно реклами, за да оцелеят.

Лон все още разглеждаше листа.

— Кое е с висок тираж?

— Познай.

Тя не се поколеба.

— „Светът на храната“.

— Позна от първи път. Сто хиляди според известните цифри. Как позна?

— Защо иначе ще се интересуваш?

Той се засмя.

— Точно това е връзката. Интересуват ме последните три в списъка. „Светът на храната“, „Професионален готвач“ и „Ремонти у дома“. Занимах се с тях по-отблизо. И трите имат огромен капацитет за подобряване. В същото време си имат и кръг от рекламодатели и абонати. Чудя се дали са за продан. Ако е така, с Лили ще имаме над какво да работим заедно. Аз ще ги издавам, а Лили ще ми бъде

специален консултант. Междувременно това ще ни осигури трамплин към други дейности, които ще управлява тя.

— Какви например? — запита Лон.

— Още не съм сигурен. Но чувствам, че потенциал има. Някакво производство. Домашни погребни например. Кухненски аксесоари. Нещо такова.

Тя свали очилата и те паднаха в скута ѝ, като прилепнаха меко към дълбокото зелено деколте на роклята.

— Говори ли с Лили?

— Не. Дойдох първо при теб. Не мога да събера достатъчно капитал, за да купя тези списания. Не и сам. А и Лили няма кой знае какво, доколкото знам.

— Сигурен ли си, че са за продан?

— Нямам представа — призна той. — Но мисля, че може и да са. По всичко личи, че предприятието едва крета.

— А този... как се казваше? — Тя си сложи очилата отново и се взря в листа.

— Рандолф Демър — подсказа Питър.

— Да. Този ли господин притежава компанията?

— Не точно. Държи се от много хора и се търгува на борсата. Знаеш ли какво означава това?

Тя се усмихна.

— Разбира се.

— Добре. Очевидно Демър притежава контролния пакет от акции. А е и председател на управителния съвет.

Лон се облегна и помисли за момент.

— Заинтригувана съм — рече тя. — Искам да говоря с Лили и да го обмисля още.

Лили също бе заинтригувана от идеята на Питър. Лон я запозна с нея по време на техния неделен обяд. Питър отсъстваше. Трябваше да замине за Чикаго за бизнес среща.

— Идеята е чудесна — отбеляза Лили, — ала аз също нямам капитал. По-малко даже и от Питър. Как да се включа?

— Да оставим финансовата страна за по-късно — предложи Лон и махна с ръка.

— Това е най-лошият съвет за бизнес, който съм чувала.

Лон се засмя.

— Да, предполагам, че е така. Но това не е само бизнес, нали? Ние сме приятели. А това би трябвало да означава нещо.

— Много — призна Лили. — Слушай, защо въобще повдигна този въпрос? Защо да се включваш в работата на Питър или в моята?

— Мислиш, че се меся? — попита Лон тихичко. — Където не ми е работа?

— Не, не това имах предвид. Не съм сигурна, че мога да обясня. Предполагам, че искам да кажа, че това е необичайно.

— Необичайно за мен?

— Да — потвърди Лили. — Така мисля.

Лон се порови из храната си и не отговори веднага.

— Веднъж ме обвини, че служа само за украса — рече тя накрая. — А аз ти казах, че никога не съм имала шанс да бъда друга.

— Спомням си.

— Не искам да влизам в детайли, Лили, но в момента съм по-свободна от когато и да било. Искам да използвам това, което имам, в служба на нещо, което ме интересува. А ако в същото време мога да направя щастлива теб — а и Питър, разбира се — добави тя припряно, — какво лошо има в това?

— Нищо.

Лон се наведе към нея.

— Лили, има ли още нещо, което искаш, още нещо, с което да мога да ти помогна?

Въпросът бе неочаквано пряк. Лили погледна приятелката си, понечи да каже нещо, но замълча. Тя никога не говореше за това с никого, но напоследък мечтата ѝ се възраждаше в невероятни размери. Лили трябваше да говори, за да я поддържа жива.

— Майка ми продаде къщата, в която съм израснала. Искам да я откупя обратно.

— Ясно — рече Лон меко. — Това е в Нова Англия, нали?

— Да, във Фийлдинг, Масачузетс, където съм отгледана.

— Но нямаш намерение да се връщаш там, нали? — В тъмните очи на Лон светна загриженост. — Животът ти е тук, в Ню Йорк, Лили.

— Знам. Но мога да използвам къщата през уикендите. Ако успея да я откупя, разбира се. Миналата година опитах, но собствениците не искаха да продават. Агентът по недвижими имоти предположи, че ще се съгласят, ако им предложи астрономическа цена.

А аз не мога да го направя. Поне докато не се добера до ефирна телевизия.

— Мога да ти заема пари за изплащането.

Лили поклати глава.

— Няма да стане. Ако ставаше, щях да те помоля още преди. Проблемът е, че не печеля достатъчно, за да поддържам второ жилище, камо ли да ти върна заема.

— Мислех, че ще кажеш нещо такова. Така че аз съм права, нали? — Лон се наведе и постави ръката си върху ръката на Лили. — Мисля за теб. Искам да си щастлива. Искам да съм част от нещо вълнуващо, което да се случи на теб и на Питър. Има ли причина да не опитам?

Лили я погледна и се усмихна.

— Няма, никаква.

— Добре. Уредихме това. А колкото до идеята на Питър, не съм сигурна какво ще трябва да се направи и как. Той продължава с проучванията, а аз ще искам правен и финансов съвет. Тримата може да се съберем и да поговорим отново след няколко дни.

В края на седмицата се срещнаха в новия китайски ресторант, който Лили смяташе подходящ за представяне. След като хапнаха, Питър извади куп книжа и списания от куфарчето си.

— Ето за двете ви — каза той, докато раздаваше материалите. — Поразпитах, много дискретно. Няма признаци, че онзи старец Демър иска да продава каквато и да е част от мизерното си царство. А очевидно е и упорит, и навит. — Той направи отчаян жест. — Не изглежда добре. Сигурно губя времето и на трима ни.

— И аз поразпитах — включи се Лон. — Имам финансов съветник, човек, който се занимава с такива неща. Той също казва, че господин Демър не показва признаци, че иска да продава.

— Но това не ни отнема възможността — каза Лили. — Можем да направим оферта. Никога не знаеш, преди да си опитал. — Тя се смръщи. — Мен слушайте за оферта. Ако ликвидирам всичко, което имам, може да се съберат към четиридесет хиляди.

Лон вдигна ръка.

— Още не се занимаваме с това, нали? Сега само се опитваме да разберем дали идеята е... как го казваха бизнесмените...

— Приложима — помогна Питър.

— Да, точно така. Това каза и господин Крендъл.

— Кой е господин Крендъл? — Лили доля още китайски чай в малките чаши без дръжки.

— Финансовият ми съветник. Говорих с него миналия понеделник и отново тази сутрин.

— И? — Питър се наведе. Идеята да издава три списания бе започнала да се загнездва в ума и сърцето му. Искаше му се да бъде внимателен, но не беше лесно. — Какво мисли той?

— Постави нещата на съвсем друга основа. — Лон извади малък кожен бележник от чантата си. — Водих си бележки за по-точно. Той смята, че едната възможност е внезапно нападение.

На масата се възцари тишина. Лили и Питър се съсредоточиха.

— Внезапно нападение — повтори Лон. — Превземане. Питър, ти спомена, че акциите на „Бейс и Демър“ се търгуват на борсата.

Питър започна да пише на хартиената салфетка.

— Настояща цена от 6.25 лири на акция. Дивидент от тринадесет долара на акция, отнесен към миналия декември. Съотношението е под пет. — Той погледна двете жени. — Не съм експерт по борсите, но това ми звучи като че ли компанията е подценена.

Лон кимна.

— Да. Това каза и господин Крендъл. Били уязвими. Можем да купим контролния пакет и да контролираме компанията.

— Ние не искаме цялата компания — рече Лили. — Погледни този боклук. — Тя разлисти списанията. — Монети, къщички и картички от Непал. Още хаховци. Писнало ми е от тях.

— Нищо такова — отбеляза Питър меко. Той гледаше Лон, а очите му блестяха. — Ако се не лъжа, не това предлага Крендъл.

Лон поклати глава.

— Не, не това. Той казва, че ако получим контрол над компанията, можем да продадем всичко, освен трите списания, които искаме.

— Точно — съгласи се Питър. — И да използваме капитала от продажбата, за да обновим останалите списания и да финансираме останалите си дейности. Чудесно. Простичко и чудесно. — Той се наведе и положи ръка под брадичката на Лон. — Мила, ти си най-удивителната жена, която съм срещал.

Лили гледаше другите двама. Лон изглеждаше щастлива, но изобщо, безадресно. Удоволствието на Питър беше различно, повече от вълнението около един бизнес проект. Адреналинът го възбуждаше, заради миризмата на пари, но и заради чувствата му към Лон. Бедният Питър.

В леглото през нощта Лили не можа да заспи и продължи да мисли за реакцията си спрямо Питър и Лон. Този път не проявяваше нито собственическо чувство към Питър, нито ревност към другата жена, защото осъзнаваше, че той бе безумно влюбен. Бе готова да признае, че не изпитва романтични чувства към Питър Фаулър. Ала той бе част от живота ѝ твърде дълго време, важна, ако и не първостепенна.

Питър бе нейният резервен изход, рамото, на което винаги можеше да поплаче. Ако той имаше постоянна връзка с някой друг, нещата щяха да се променят. Така да е. Обезпокоителното бе, че Питър бленуваше по някого, когото, според нея, не можеше да има. А може би и не трябваше. Той отказваше да го разбере, но Лон не даваше знак да е влюбена в него.

Убедена, че няма да заспи, Лили стана и си направи чаша чай „Констант Комент“. Беше чудесен и успокояващ. Тя отпиваше от чая и гледаше в далечината. В съзнанието ѝ израстваше един далечен хоризонт и една каменна къща с веранда и двойна врата.

Никой не знаеше дълбочината на нейната страст, неутолимостта на копнежа ѝ, осъзнаваше тя. Бе приела тази истина.

Обичала бе две неща безгранично и безмерно: един мъж и къщата, в която бе отраснала. Мъжът я бе напуснал. Веднъж годишно тя виждаше нова книга от Анди, купуваше я и я прочиташе, а сетне плачеше дълго, преди да заспи. Ала бе приела факта, че той може би не си спомняше дори името ѝ, а що се отнася до любовта, със сигурност не я обичаше. Истината дойде трудно. Тя я задушаваше и обезсилваше, когато си помислеше за нея, затова и не го правеше през повечето време. С къщата беше различно. Все още съществуваше възможността да си я върне. Щеше да си я върне. Лили се утеши с тази мисъл, върна се в леглото и накрая заспа.

Два дни преди Коледа Питър, Лили и Лон се срещнаха с човека, когото Лон бе представила като свой финансов съветник. Графикът на

Питър беше натоварен и щеше да закъснее, така че се заеха двете жени. Те се срещнаха в града и взеха такси до Уолстрийт.

— Никога не съм била вътре в сграда на Уолстрийт — отбеляза Лили.

— Тази няма да ти хареса — предупреди я Лон. — Много мрамор и приглушени гласове. Направено да притеснява. Но пък имам вяра на Джереми Крендъл.

— Още не ми е напълно ясно. Юрист ли е или счетоводител?

— Нито едното, нито другото. Той е служител на финансова компания. Като банка, но за предприятия и правителства, не за граждани.

— Ти не си предприятие, нито правителство.

— Не, но се грижат за делата ми от години.

Нямаше време за повече въпроси. Таксито ги остави пред едно гранитно здание със строга класическа фасада, съчетана с модерни стъклени врати. До вратите имаше медна плочка с две думи: „Групировка Мендоса“.

Лили се спря. Втренчи се в плочката и пребледня.

— Какво стана? Лили, да не ти е зле?

Тя поклати глава.

— Не — успя само да каже. — Не, добре съм. — А не беше. Стомахът ѝ бе свит и ѝ се гадеше.

Лон я наблюдаваше.

— Сигурна ли си? Можем да отложим срещата.

— Не, за Бога — рече Лили през зъби. — Дай да свършваме. — Това беше съвпадение, Божи пръст. Съдбата ѝ даваше знак.

Служител в униформа отвори вратата, преди Лили и Лон да реагират.

Добър ден, сенъора Перес. — Той ги заведе до асансьорите. — Господин Крендъл? — попита той.

Лон кимна усмихната. Служителят посегна и натисна бутона.

— Не иска да се преуморяваш — промърмори Лили, докато вратите се затваряха.

Лон се засмя.

Асансьорът бе цял в махагон и мед. Той ги вдигна безшумно до седмия етаж и вратите се отвориха към малка приемна. Лон отново бе поздравена по име.

— Господин Крендъл ви очаква, сеньора. Влизайте направо.

Лили очакваше мъжът да е по-възрастен. Джереми Крендъл приближаваше тридесет и петте. Младотурчин, предположи тя, генийче от харвардската бизнес школа. С леко добродушен вид.

— Красива както винаги, Лон. А това трябва да е известната Лили Креймър. — Той се обърна към Лили с отработена усмивка. Тя реши, че не го харесва, но после си припомни, че това е обичайната ѝ настройка към всекиго на място, притежавано от фамилията Мендоса.

— Питър ще дойде всеки момент — уточни Лон. — Нещо излезе в последния момент. Беше истинско чудо да събера трима заети хора на едно място по едно и също време.

— Заетите хора си вършат работата — отбеляза Крендъл. Лили се почуди дали речта му се състои само от клишета, но преди неприязънта ѝ да се затвърди, отношението му стана по-естествено и нормално. — Имам за вас някои цифри, които да разгледате. — Той подаде на всяка лист с числа — последният публикуван финансов отчет на Бейс и Демър.

Лили проучи листа. В седмиците, откакто бе разбрала, че това наистина може да стане, тя бе предприела ускорен курс из четива като списание „Форбс“ и „Уолстрийт Джърнъл“. Абсолютно разпилян и твърде закъснял, но все пак по-добре от нищо. Бе решила да не се страхува да задава въпроси, колкото и глупаво да прозвучат.

— Как може една компания да е толкова подценена, господин Крендъл? Ако ние го виждаме, защо не го виждат и останалите борсови играчи?

— Защото — започна Крендъл, — всеки ден се търгуват хиляди компании. Никой не може да ги наблюдава всичките. Преди тринадесет години, малко преди смъртта на Лео Бейс, компанията му излезе на пазара с лимитирана оферта. Дребна работа. Може Бейс да е имал планове, но е умрял, преди да ги реализира. Оттогава компанията тъпче на едно място. Уолстрийт не се интересува от предприятия с единия крак в гроба. Освен това, публично търгуваните акции не са любими на всички. Повечето големи фондове ги отбягват. Ала да намериш нещо такова, както сте направили вие тримата, точно това прави борсата най-предпочитаното място за игра в света.

Лили си помисли, че той сигурно спи с последните стойности на „Дау Джоунс“ под възглавницата.

Интеркомът на бюрото звънна. Един безпльтен глас съобщи, че е пристигнал господин Фаулър. Въведоха Питър и двамата мъже бяха представени един на друг. Здрависаха се. Лили видя, че се преценяват. Питър като че ли бе в леко неизгодна позиция. Джереми Крендъл седна зад тежкото бюро от мед и стъкло, а Питър — на стола отляво. Лили бе от другата страна, а Лон — в средата.

Крендъл се изкашля, а Лили почувства, че той е свикал срещата, за да дава заповеди. Това не беше приятелски разговор, а бизнес с главно „Б“. Крендъл потвърди това впечатление със следващите си думи.

— Първо, нека изясня, че съм тук само като съветник на сенъора Перес. Групиранката Мендоса не проявява интерес за участие във вашето начинание.

— Защо не? — попита веднага Питър. — Толкова ли зле ви изглежда?

— Не, на този етап е безразлично за нас. Такова е всяко начинание, докато не решим да го проучим. Но, ако е въпросът за политика, ние не се забъркваме, ако не се изискват значителни суми.

— Какво наричате значителни суми? — попита Лили. Тя все се опитваше да стигне до същината, може би защото капиталите ѝ бяха най-ограничени.

Крендъл вдигна рамене.

— Да кажем, че не гледаме сериозно на нищо под двадесет и пет милиона.

Числото потъна в океан от неверие, но той сякаш не забеляза. И продължи:

— С изключение на това, можем да говорим. Пуснах още няколко връзки и научих, че Демър не желае да продава трите списания, които искате. Всъщност, нито едно. Съветът е съставен основно от роднини, негови или на покойния господин Бейс. Правят, каквото им се каже.

— Акционерите може би не са толкова послушни — рече Питър.

— Сигурен съм, че не са. Но вие сте в началото. Акционерите още не влизат в уравнението.

Лон се наведе.

— Моля те, кажи на Питър и Лили онова, което ми каза по телефона, Джереми.

— Да, мисля, че трябва. Имам смесени чувства към това предприятие. На пръв поглед има възможност за печалба, но по дефиниция в това има риск. Доколкото разбирам, сеньора Перес ще бъде източникът на основните средства, а нейните дела обикновено не се управляват така силово. Нямаме нужда да ги излагаме на такава опасност.

Питър понечи да каже нещо, но Крендъл го прекъсна.

— Нека довърша, моля. Казах това на сеньора Перес, защото такава ми е работата. Тя настоя да продължи. Именно затова се и срещаме.

Лон въздъхна.

— Нямах точно това предвид, Джереми. А и ти не спомена, че ти казах, че не съм се забавлявала така от години. Мога да си позволя да се позабавлявам от време на време.

Този път. Питър проговори.

— Искам да се изясним още отначало. Ако продължим, в никакъв случай няма да се съглася Лон да поеме целия риск. Мога да събера няколкостотин хиляди и се включвам още от началото.

— Съгласна съм — каза Лили. — Само мошениците оперират с чужди пари. Може би няма да успея да събера повече от четиридесет хиляди долара, а това е просто смешно. Но ако не бях готова да ги вложа, нямаше да съм тук сега.

Лон се притесни.

— Говорили сме за това. Никога не съм имала намерение да...

— Всички си имаме позиция, Лон — прекъсна я Питър. — Нека приемем това и да продължим, нали?

Тя се облегна назад с вид на човек, изгубил битката, но не и войната.

Питър се обърна към Крендъл.

— Ако приемем, че продължаваме, каква е първата стъпка?

— План. — Крендъл извади още три листа и им ги раздаде. — Това са моите предложения. Нека ги обсъдим. Първо основаваме корпорация с вас тримата като служители. После въз основа на нея създаваме други, а накрая се оказваме с една компания, управлявана от господин Фаулър. Предлагам него, защото е факт, че мъж на ръководен пост привлича по-малко внимание от една жена. А в този ранен етап последното, което ни трябва, е внимание.

— Защо? — попита Лили. — Всеки ден чета как хората купуват едни от други акции.

— Докато прочетете за това, тези хора са на много силни позиции. В това е разликата. Мога ли да продължа? — Той погледна към Лили и тя кимна. — Добре, компанията, оглавявана от господин Фаулър, започва да купува акции на „Бейс и Демър“. Когато стигнете до около двадесет процента, започвате да вдигате шум.

— И какво? — Въпросът бе отново на Лили. Лон мълчеше, а Питър щракаше на джобния си калкулатор.

— Повече от сигурно мълвата ще се разнесе. Много дребни инвеститори ще помислят, че нещо става, че някой знае нещо и затова ще започнат да купуват. Когато хората купуват, цената се покачва. Това правило поне е ненаруσιμο. И това е добре: когато стане, ще имате някакво прикритие. В този момент може и да се откажете. Но ако сте хитри и си разпределите добре времето, може да се справите добре.

Питър вдигна глава.

— Ако пресмятанията ми са поне близо до истината, сценарият ви означава, че ще ни трябват към милион долара, преди да получим това прикритие.

Крендъл се усмихна.

— Именно. Ето това му е хубавото. Бизнес в миниатюра, мъничка сделчица — играчка.

— Милион долара не ми звучат като играчка — каза Лили.

— Всичко е относително, нали? — Крендъл посегна към книгата на бюрото си. — Ако се върнем пак на плана, рискът започва едва след като сте вдигнали шум. Ако не продавате, а вие няма и да можете, ако преследвате целта си, трябва да продължите да придобивате вече по-скъпите акции. За предпочитане на големи пакети. А Рандолф Демър няма да се предаде лесно, а ще се брани.

— И тогава? — Гласът на Лили бе глух. Изведнъж работата доби истински размери. Залогът изглеждаше невероятно висок, особено като се имаше предвид, че тя притежаваше само престижна работа, кожено палто, няколко ценни книги и тридесет и няколко хиляди във взаимоспомагателна каса.

— Тогава положението става като по учебник — заключи Крендъл. — Вие сте в ситуация на нападение. Враждебно превземане.

Преди да тръгне, Крендъл събра трите екземпляра на плана.

— За по-сигурно — измърмори той. — Изтичането на информация би било фатално.

На война като на война. Лили се зачуди дали се прилагаха женевските конвенции. Едва ли, реши тя. Ако съдеше от собствения си опит, единственото правило, което Мендоса съблюдаваха, е да не вземат пленници.

На десети февруари 1981 Диего Парилес Мендоса навърши седемдесет години. По-късно фамилията щеше да направи голямо празненство в негова чест, но сега беше сам в мадридския си офис. Предпочиташе така.

Диего бе все още красив мъж. Висок и сух, той приличаше не на скелет, а по-скоро на желязо, наточено, заострено и загладено до блясък. Много жени намираха тази твърдост за неустоима или, както я наричаха, царствена. Мъжете бързо го определяха като човек, който създава правилата, но рядко ги спазва. Някои твърдяха, че Диего наподобява гангстер, но никога не го декларираха прекалено високо. В никакъв случай не приличаше на разбойник. Главата, наведена над някакъв доклад, имаше патрициански профил, знак за поколенията, от които произхождаше.

Докладът впечатли Диего. Тази работа на младата жена със старомодното име го заинтригува. Той го каза високо. „Лили“. Научил се бе, че нищо не е предвидимо, но на инстинктите си се доверяваше. Раздвижване в положение, което бе смятал за стабилно, можеше да означава различни неща. Каквото и да се окажеше, изискваше внимание.

Той погледна часовника, който стоеше под една стъклена камбанка на масата в другия край на стаята. Часовникът имаше три въртящи се медни топки. Те отмерваха секунди и минути, дни и години. Времето беше примамка, инструмент за объркване. В Мадрид бе три следобед, така че в Каракас трябваше да е девет сутринта. Той се наведе и натисна един бутон на бюрото. Появи се секретарката.

— Si, Don Diego?

— Quisiera Pamar a Caracas. El Senor Cortez.^[1]

Секретарката кимна и изчезна. След две минути телефонът на бюрото на Диего звънна леко, бяха го свързали. Когато той вдигна

слушалката, сякаш бе променен и изведнъж се изпълни с енергия.

— Soy Diego, amigo, como estas?

— Don Diego, que sorpresa. Estoy bien, y usted?

— Mas mayor, pero bien. — Формалностите приключиха, беше време да съобщи причината за обаждането си. — Acabo de recibir informacion lo cual es raro. Tienes que ir a Nueva York.^[2]

— Но това е невъзможно — възпротиви се поетът. Не му пукаше каква информация е получил другият и колко странна е тя. — Не мога да отида в Ню Йорк, работя над нещо ново, дълга епическа поема за един кон. Чудесна е, дон Диего, след години мълчание моята муза запя отново. Вдъхновен съм. Това ще бъде моят шедьовър, сигурен съм.

— Сантяго, и да напишеш най-великата поема в човешката или конската история, пак няма да спечелиш достатъчно, за да се издържаш шест месеца.

— В живота няма само пари, приятелю.

— Така ли? Не съм забелязал. Отиваш в Ню Йорк, Сантяго. В следващите няколко дни. Ще уредя билетът да те чака в каракаския ми офис. И да се постарая добре от мое име, иначе месечните ти чекове ще спрат.

— Писна ми от това. Година след година съм ти момче за всичко, за всякакви мънички и неприятни задачи. — Сантяго повиши тон. — Мислиш, че съм кукла на конци, но аз ще отрежа конците, Диего, и ти...

— Ню Йорк — повтори спокойно мъжът в Мадрид, като прекъсна безсмисленото избухване. Той притежаваше Сантяго, от много години. Без определена причина, освен че хора като него се продаваха извънредно евтино. — Сигурен съм, че любезната сеньора Перес ще се радва да те приеме още веднъж.

По-късно същия ден поетът обядваше в ресторанта на един от добрите хотели в Каракас. Обикновено не можеше да си позволи да посещава такива места, чекът на дон Диего бе малък. Хубавото му беше, че бе редовен, единственият доход, на който можеше да разчита изцяло. Той трябваше да се жертва заради изкуството и поезията. Така че щеше да си остане момчето за поръчки на Мендоса. Но щеше да си го върне на покровителя си, да го подразни.

Поетът бе гост на човека, комуто бе позвънил след разговора с Мадрид.

— Обажда се Сантяго Кортес — беше казал той. — Срецнахме се снощи, спомняте ли си?

Андрю Мендоса си бе спомнил, така че сега обядваха заедно.

Сърцето на Сантяго биеше толкова учестено, че почти се чуваше. Предателството бе грозно нещо, но пък отмъщението бе толкова сладко. А и този млад човек бе пълен с въпроси. И то откак се бяха срещнали и Сантяго бе признал, че познава семейство Мендоса от Испания.

— Трогнат съм от загрижеността ви — рече Сантяго.

— Аз съм любящ роднина — отвърна Анди сухо. — Винаги се интересувам от делата на чичовците, лелите и братовчедите. Казахте, че сте били с тях към края на тридесетте в Кордова?

— Да.

— Точно този период ме интересува.

— Разбира се. Интересен период за Испания.

Сантяго се забавляваше да си играе с младия англичанин. Мендоса се стараеше да завърти разговора към случилото се в Кордова през тридесет и девета. Сантяго знаеше много, но щеше да каже твърде малко. Пипалата на семейство Мендоса се простираха навсякъде. Издателството му в Каракас беше собственост на групировката Мендоса. Щеше да каже достатъчно, за да посочи на младия мъж следата, да подразни Диего, да накара копелето да се погърчи малко — но не и толкова, че Диего да разбере кой е проговорил.

Сервитьорът пристигна с обяда.

— Казах ви, че храната ни е чудесна — отбеляза Сантяго с ентузиазъм. — Правилно, нали?

По съвет на поета Анди бе поръчал *asado Venezolano*, задушено говеждо с подправки и бекон в гъст кисело-сладък сос. Сервираше се със забележителен кейк от банани и сирене. Той опита от говеждото.

— О, да, чудесно.

Анди знаеше, че сътрапезникът му изнемогва. И разбираше защо. Един незначителен човек щеше да дръпне за опашката могъщите Мендоса. Кортес искаше да се наслади на момента. Добре, нищо против. Да се занимава с такива циркове бе станало част от живота на Анди. Недоволниците често бяха извор на смайваща информация.

Той отпи от бирата си. Книгата, която го бе довела тук, се занимаваше с шестте най-богати фамилии в Южна Америка. Беше към края и му бе омръзнало до смърт от маримби, гаучоси и хасиенди. Копнееше за Европа. Защо тогава чакаше за информация от един стар треторазреден поет? Защото из съзнанието му се рееше още една история, която чакаше момента да излезе на бял свят. Пийна още от бирата.

Сантяго извика сервитьора и поръча още по едно. Сметката нарастваше застрашително. Достатъчно, да се залавяме за работа.

— Какво имате за мен, сеньор Кортес?

Поетът се засмя едва чуто.

— Нетърпелив сте като американец. Казват, че англичаните не били такива.

— Това доказва, че не трябва да се вярва на всичко, нали?

— Може би. Но понякога можеш да вярваш. — По-възрастният мъж се наведе и започна да говори тихо и бързо.

На следващия ден Лон се събуди от звъна на телефона.

— Querida, soy Santiago.^[3]

Лон въздъхна, но го поздрави учтиво. Размениха си редовните реплики. Накрая той стигна до същността. Трябва да дойде в Ню Йорк за малко, има вероятност за нов превод на стиховете му, а хотелите са толкова скъпи...

Тя знаеше какво се очаква да отговори.

— Pero por que un hotel, Santiago? Mi casa es tu casa.^[4]

Древната испанска учтивост, моята къща е и твоя, изговори я лесно, но без убеденост. Сантяго сякаш не забеляза. Той я обсипа с благодарности и каза, че пристига към края на седмицата. Ясно бе, че посещението няма определена дължина. Когато затвори, Лон проклинаше.

Телефонът звънна отново почти веднага. Този път беше Джереми Крендъл.

— Виж, Лон, проучих цифрите. Ако продължите, ще трябва да превземете основите на тръста. Можете да направите това само веднъж годишно и то до определена граница.

— Знам това, Джереми. — Беше по-остра от друг път заради онова обаждане от Каракас. — Направи, каквото е нужно.

— Ще трябва да уведомя членовете на управителния съвет.

— Направи го. — Гласът ѝ бе равен. Единственият член, който имаше значение, вече знаеше. Защо иначе ще се обажда Сантяго? — Направи го — повтори тя.

Той каза още две думи и прекъсна връзката. Лон не остави слушалката веднага. Задържа я и се загледа в пространството. Най-после телефонът зашумя обезпокоително. Тя го остави и притисна пръсти към слепоочията си. Главата я болеше адски.

Спалнята на Лон беше голяма, тапицирана в червено, с украсени испански мебели — единствената стая в испански стил в къщата на Западна Десета улица. В този момент тя я мразеше.

Отиде в банята. Тя беше чисто американска, пълна с удобства, бели плочки и огледала. Лон се загледа в образа си. Остаряваше, изпълваше се с умора и угризения. Беше готова да поема рискове. Колко големи бяха те разбираха може би само тя и Айрин. С леко потреперване Лон посегна към шишенцето с аспирина, макар че подозираше, че за тази болка ще ѝ е нужно нещо много повече.

---

[1] — Да, дон Диего?

— Свържете ме с Каракас. Със сеньор Кортес. (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Аз съм Диего, приятелю, как си? — Дон Диего, каква изненада! Аз съм добре, а вие? — По-стар, но пак добре. — Току-що получих много странна информация. Трябва да дойдеш в Ню Йорк. (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Мила, аз съм Сантяго, (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Но защо ще ходиш на хотел, Сантяго? Моята къща е и твоя къща, (исп.) — Б.пр. ↑

Ню Йорк, Каракас и Мадрид, 1981

— Сигурна ли сте, че искате да ликвидирате целия си дял във взаимоспомагателната каса, госпожице Креймър?

— Да, напълно. — Лили държеше телефонната слушалка и гледаше през прозореца мекия февруарски сняг. Отдавна бе престанала да се притеснява за участието си в инициативата на Лон. След два месеца разговори вече бе напълно убедена.

— Кога мога да получа чека? — попита тя.

— След пет работни дни.

— Добре, ще го взема.

Така и направи в пет и пет петък следобед. Без комисионата на брокера, сумата възлизаше на тридесет и седем хиляди и двеста долара и шестдесет и седем цента. Не беше лошо, почти бе удвоила вноската си за четири години, и то лоши. Освен това, в чантата си имаше още два чека. Продавач на антики ѝ бе платил хиляда и шестстотин долара за петнадесет стари книги, а една от секретарките на студиото беше купила палтото ѝ за хиляда и двеста.

Лили внесе четиридесетте хиляди долара на сметката си. Не мислеше за тях като за пари. За нея те представляваха хиляди акции на „Бейс и Демър“. Бяха също и нейният дял, залогът, който оставяше в касата срещу правото да играе.

Предприятието, което създадоха, се наричаше корпорация Ел Пи Ел. Не произвеждаше нищо, но в момента на създаването си разполагаше с капитали малко под милион долара. Повечето пари идваха от Лон, а делът на Питър и Лили беше малко над една четвърт. Лон обаче бе непреклонна и тримата притежаваха по една трета от компанията.

Не след дълго парите щяха да бъдат използвани за закупуване на акции — достатъчно за начало, но малко за окончателна победа. Ала те още бяха на предварителен етап — етапът на мечтите, където всичко изглеждаше възможно. Трудностите щяха да дойдат с нуждата от

повече пари, но се надяваха, че ще бъдат укрепнали, за да се справят с необходимите допълнителни вложения.

— На този етап ще трябва да можем да договорим привилегировано изкупуване — казваше Крендъл. На хартия всичко изглеждаше просто, даже ясно.

Акциите щяха да се придобиват от името на Фаулър Дистрибушън, ЕООД. Компанията беше част от дела на Питър. Засега щеше да продължи да я управлява и да бъде официално начело, но самата компания вече беше поделение на Ел Пи Ел. Той настоя да даде и апартамента си — щеше да живее в него и да плаща на Ел Пи Ел наем, равен на ипотечните вноски плюс поддръжката. Джереми Крендъл се изненада от готовността на Питър да жертва толкова много.

— Не е нужно — увери го той. — Сеньора Перес не мисли, че...

— Подгответе документите — прекъсна го Питър. — Всичко или нищо.

Лили не мислеше, че това е много далновидно, но го разбираше. Трябваше да го направи точно защото беше влюбен в Лон. Питър вярваше, че има бъдеще с Лонола Перес и не искаше да я използва по никакъв начин. Не желаше никой да мисли, че тича подир богатствата на една състоятелна по-възрастна жена. Лили смяташе надеждите му за празни, но след няколко месеца дяловете нямаше да имат значение. Тя беше убедена, че ще успеят — както и останалите двама.

Превземането започна на втори март, студен ден със застрашителни сиви облаци. В девет сутринта Питър закупи първия пакет от акции на „Бейс и Демър“ от името на Фаулър Дистрибушън, ЕООД. След няколко дни с Лили разработиха система. Контактуваха с различни брокери, понякога с по десетина на седмица, а с най-заетите се свързваха два или три пъти. До петнадесети притежаваха девет процента от акциите на „Бейс и Демър“ и още купуваха. Самото придобиване на акциите се бе превърнало в постоянно занимание.

Питър не искаше да го прави от офиса си. Вярваше на секретарката си, но параноята на Крендъл относно изтичането на информация го бе заразила. Остави секретарката да се разпорежда с компанията — щеше да се справи добре за кратко време — и прекарваше повечето време в базата — апартаментът на Лили. Той бе предложил къщата на Лон, но тя неочаквано отказа.

— Моят приятел Сантяго Кортес ми е на гости.

— Какво значение има? Може да се затворим в някоя от спалните за гости — предложи Питър.

— Не — настоя Лон. — Не ми е удобно, Питър. Трябва да намерим друго място.

Той беше разочарован, но тя бе непреклонна, така че заработиха в малкия апартамент на Лили. Тя инсталира втори телефон и остави по-голямата част от работата си на самотек. Единственото нещо, от което не можеше да се измъкне, беше шоуто. Първо, имаше договор, и второ, Питър смяташе това, че хиляди хора я виждат всяка седмица по телевизията, за жизненоважно.

— Известността ти ще ни помогне много. Ще лансираме името и лицето ти навсякъде. Можеш да поспреш с ремонтите и да кажеш на Кери, че не поемаш други ангажименти, но да продължиш да се показваш на екрана.

Лили направи така и това ѝ освободи много време, за да стои в малката дневна на Осемдесет и първа улица с Питър, да пие безкрайни кафета и да говори по телефона. Той пушеше цигара от цигара заради напрежението. Въздухът синееше от дима и до пет следобед и двамата бяха прегракнали, но потреперваха от вълнение.

На деветнадесети Лили откри голям пакет от акции, който щеше да закръгли дела им на петнадесет процента. Страхуваха се, че леснодостъпните акции вече свършваха. А сега и това.

На обед Лили даде нареждане за покупка, в един и двадесет и пет брокерът им звънна да каже, че са техни. Тя затвори телефона, погледна към Питър и двамата започнаха да се смеят истерично. Лили отрезвя първа.

— Хайде! Час преди затварянето пазарът леко се покачва. Да се хващаме за телефоните.

Този ден не намериха нищо повече. На следващата сутрин телефонът звънна в девет и пет. Питър вече говореше по едната линия, така че Лили се отзова на другата.

— Крендъл е. Реших да ви кажа веднага. Акциите на „Бейс и Демър“ се качиха с осемдесет и пет цента. Тази сутрин бяха на седем и десет.

— Вдигаме шум — отгатна Лили...

— Да, точно по план. Купувайте веднага всичко, което намерите. Скокът сигурно ще освободи няколко пакета, но подозирам, че в следващите няколко часа няма да има нищо за продан.

Беше прав. Купиха още няколко хиляди акции, първо на седем и десет, после на седем и двадесет и пет, но до обяд никой брокер не можа да им намери нищо.

— Колко имаме? — попита Лили...

Питър вече щракаше калкулатора си. Сега използваше такъв с лента. Преди да проговори, той откъсна лентата и я сравни с друга колонка цифри.

— Освен ако нямам грешка, а не мисля, че имам, деветнадесет процента.

— Колко струва това на седем и двадесет и пет?

Още щракане с калкулатора.

— Точно седемстотин четиридесет и две хиляди и петстотин долара. Извади вложеното и се получава печалба от сто и дванадесет хиляди...

— На хартия.

— Да, на хартия.

Тя се протегна.

— Чудесно, стига да не продаваме. Но все пак е малко. Особено разделено на три. Какво да правим сега?

Питър вдигна отново телефона.

— Да звъннем на Лон. После мисля, че тримата трябва да се срещнем с Крендъл.

Срещата стана след шест. Крендъл дойде у Лили на връщане от офиса си. Лон също присъстваше. Бяха предложили да се съберат у тях, но тя отклони.

— Забравяте моя гост. Много е абсурдно. Аз ще дойда.

Лили наля питиета, а атмосферата се нагнетяваше от напрежение. Бяха еднакво развълнувани, даже и Джереми Крендъл.

— Време е да видим списъка на основните акционери — рече той.

Така и направиха. Цифрите не се бяха променили. Рандолф Демър имаше най-голям дял, двадесет и осем процента от компанията. Седемте члена на директорския борд, всичките роднини на Бейс или Демър, дележаха други двадесет и три процента. Това правеше

четиридесет и девет процента, разпределени между останалите купувачи, към това се стремеше Ел Пи Ел. Най-лесният начин за обяснение бе, че те са купили деветнадесет процента от онова, което не се държеше от различни членове на семейството.

Крендъл продължаваше да се занимава със списъка, като вдишваше и издишваше през стиснати устни. Лили намери това за отвратително и обърна поглед. Питър пушеше напрегнато, преди малко бе отворил третия пакет за деня. Той гледаше Лон, а не Джереми Крендъл. Лили срещна погледа на Лон, усмихна се и вдигна чаша в съкровен жест на обич. Мълчанието тегнеше.

— Уила Грейсън — каза Крендъл най-накрая. — Дъщеря на Бейс. В борда, откак е умрял баща ѝ. Имам блед спомен, че съм чел нещо за нея. Нищо определено, просто намек, че тя и старият Демър не са в блестящи отношения. Притежава десет процента.

— Десет процента плюс нашите деветнадесет прави двадесет и девет — каза Питър меко. — Повече от тези на Демър. Това ще ни направи най-големите акционери.

Крендъл кимна.

— Мисля, че трябва да се срещнеш с нея, Питър.

— Боже — прошепна Лили. — Вече притежаваме повече от дъщерята на един от основателите.

— Така е — съгласи се Крендъл.

Лили не беше сигурна дали заради Крендъл или заради Лон, но Питър внезапно охладня.

— Даже и да ни ги поднесе на тепсия — каза той. — Демър може да ни излезе насреща, ако останалите от борда го подкрепят.

— Рано е още — отбеляза Крендъл. — На този етап не можем да знаем кой каква позиция ще заеме. Следващата стъпка е да поговорите с госпожа Грейсън.

В последните седмици Лон се бе оттеглила от активно участие. Тя бе задвижила всичко, но не участваше във всекидневната битка. Сега обаче заговори:

— А ако не се доберем до акциите на госпожа Грейсън? А ако тя не иска да продава?

Крендъл си затвори куфарчето и стана.

— Въобще не мисля, че ще се доберете. Поне не веднага. Каквото и да ѝ предложите днес, тя ще бъде сигурна, че утре ще може

да получи повече. Сега обаче му е времето да излезете от сянката. Живее в Мористаун. Адресът ѝ е в списъка. Отивайте там веднага. Докато още се вдига шум. Предполагам, че днес за пръв път се разбра, че нещо се случва. Успех, Питър.

Лили се сети за лайтмотива от старата програма „Мисия невъзможна“. Оставаше само да ги предупредят, че списъкът ще изчезне след тридесет секунди.

— И аз искам да дойда — обяви тя.

Крендъл бе вече до вратата, но се обърна.

— Не бих препоръчал. Мисля, че Питър ще се справи по-добре. А и Грейсън сигурно няма да хареса друга, по-млада жена.

Вратата се затвори след него. Лили се обърна към Питър.

— Да не мисли, че ще получим акциите, ако преспиш с госпожа Грейсън?

— Едва ли. Но се кълна, че ще направя нужното. Няма да предам каузата, както и да изглежда госпожата.

Тримата затаиха дъх, докато той звънесе в Ню Джърси. Той сложи слушалката между брадичката и рамото си, запали нова цигара и погледна Лили и Лон.

— Свободно — прошепна той. Сетне кимна и двете жени разбраха, че отсреща са вдигнали. След малко разбраха, че на телефона е Уила Грейсън.

— Госпожа Грейсън, аз съм Питър Фаулър от „Фаулър Дистрибушън“. Би трябвало да знаете кой съм, нали? — Последва пауза и той се усмихна. — Да, точно така. Искам да поговорим. Тази вечер. Мога ли да дойда?

Излезе от къщата след десет минути.

Двете жени чакаха. Лили забърка яйца и препече филийки, но ни една от двете не можа да хапне. Разговорът също не вървеше. Лон се обади у дома си и говори със Сантяго Кортес. Каза му, че е заета вечерта и затвори бързо, преди той да успее да попита нещо, Лили се досети.

Питър се върна след полунощ. С празни ръце. Бяха го упълномощили да купува всичко до единадесет и петдесет.

— Няма начин — каза той. — Обеща, че може да си помисли за петнадесет, но не бе сигурна даже за това. Предполагам, че си играе с мен. На този етап не е решила.

— Това е обир — възкликна Лили.

Лон отбеляза, че едва ли могат да извикат „Дръжте крадеца!“

На двадесет и трети март Анди сложи „Край“ на последната страница от шестстотин седемдесет и пет страничния ръкопис. Събра и подреди листата за два часа, после внимателно опакова едното копие и го адресира до Бари Кларк, лондонския си агент.

Каракаската поща беше на двадесет и пет минути път от хотела му. Анди изчака дълга опашка, попълни три екземпляра формуляри и получи малка зелена картичка, която трябваше да се прикрепя към пакета, който щеше да пропътува половината свят. Най-накрая можеше да го пусне в пощенската кутия с надпис *extranjero*^[1]. Направи го с въздишка на облекчение и отиде до другото гише.

„ХИДАЛГО ЗАВЪРШЕН И ПРАТЕН ДНЕС“,
телеграфира той на Бари, „ПЪТУВАМ ЗА ИСПАНИЯ ПО
НОВА СЛЕДА В АФЕРАТА СУОНИНГ. СТИСКАЙ
ПАЛЦИ“.

След двадесет и четири часа, кацна в Мадрид.

Същинската част на разговора на Анди със Сантяго Кортес в Каракас беше кратка. Поетът заговори първо загадъчно, но после премина по същество.

— Учил съм в мадридския университет с един от синовете на Мендоса. Станахме добри приятели. През тридесет и девета гостувах на семейството в Кордова. Там бяха и две млади жени, американки, ако се не лъжа. Както и да е, не бяха отседнали в двореца в Кордова, а в извънградския имот, *cortijo*. Знаете ли, че кралят-християнин Фернандо III Испански вероятно е дал това огромно парче земя на фамилията през тринадесети век, защото са му помогнали да отблъсне мюсюлманите?

— Да, и сигурно е истина — отвърна Анди. — Мендоса винаги са нагласяли платната си в съответствие с вятъра. Как се казваха момичетата?

Поетът въздъхна и демонстративно започна да си спомня.

— Имената... Луиза, мисля, и може би Лоте. Нещо такова.

— Фамилии? — продължи Анди с писалка върху листа.

— Не си спомням. Не забравяйте, че беше 1939, много неща се случваха. Франко току-що бе станал el Caudillo, главнокомандващ на войската и държавен глава. От заточеник на Канарските острови до диктатор в Испания само за три години. Но пък каква ужасна война. Спомням си...

— Гражданските войни винаги са най-ужасни — прекъсна го Анди. — Знам историята. Но какво общо е имало това с американките? Вашите Луиза и Лоте.

— Не съм сигурен. Говореше се, само на ухо... Вижте, нали знаете, че германците са снабдявали Франко с оръжия? Добре, казват, че Мендоса са помагали на нацистите.

— Боже Господи. — Анди отпи голяма глътка от бирата. — А мислех, че поне тогава не са се държали като копелета.

Венецуелецът се наведе.

— После не са. Платиха милиони, за да спасят германските евреи. А даже и през тридесет и девета пак се противопоставяха на нацистите. За Франко, тоест може би фашисти, но срещу Германия. И това беше извор на търкания. Мисля, че един от фамилията направи сделка с Алфред Круп, оръжейника на Хитлер. Останалите бяха против. И го смачкаха. Ей така. — Той извъртя пръст на бялата покривка.

— Луиза и Лоте — повтори Анди. — Да не са били нацистки?

— Не, разбира се. Просто две хубави и много глупави момичета. Обяснявах защо не си спомням повече за тях. Времената бяха толкова тежки.

— Да, разбирам. Но само това ли си спомняте, имената им?

— Не само. — Сантяго си облегна и посегна към чашата си, но не отпи. — Познавате ли Диего Парилес Мендоса? Братовчед ви е, нали?

— Който живее в Мадрид? Да, срещали сме се. И наистина сме братовчеди. Господ знае колко далечни. Какво за него?

— Сега трябва да е към седемдесетте, а жените все още го намират привлекателен. Тогава беше млад и приличаше на гръцко божество. Мисля, че беше влюбен в едната американка, Луиза. Разбирате обаче, имаше си жена, и това можеше, да бъде само връзка.

Не знам дали стана така. Ала когато бе в Кордова, а не в Мадрид, прекарваше, много време с двете момичета.

Сантяго все още държеше чашата си, въртеше я и гледаше как тъмночервената течност се мърда.

— Веднъж заминаха някъде сами за няколко дни. Спомням си, през август. Горещината бе непоносима. Както и да е, момичетата изчезнаха и се вдигна шум до Бога. Появиха се все пак с доволен вид. Като че ли са търсели малко приключение. Но след няколко дни в едно клюкарско списание се появи снимка. Двете пият сангрия на една маса пред бар в Малага. Представете си, светът рухваше, Испания бе вече рухнала, а все още имаше клюкарски списания и сангрия.

— Спомняте ли си името на списанието? — Анди се наведе напред очаквателно.

— Не. Но семейството бе много разтревожено от снимката. Мендоса обикновено си мълчат. Държат си... как го казвате на английски?

— Езика зад зъбите. Написа ли списанието имената им?

— Да, езика зад зъбите. Имена нямаше, но Мендоса сметнаха снимката за скандална. Предполагам, че са реагирали така, защото американките им бяха гостенки. Та пратиха Диего да сплаши редактора. Не знам защо, снимката вече бе излязла.

Анди бръкна в джоба си и извади старите вестникарски снимки на Аманда Кейн, онези, които бе показал на Лили в Лондон преди години.

— Това случайно не е ли снимка на някоя от американките?

Поетът се вгледа в тях. Лицето му бе непроницаемо.

— Всичките са на една и съща жена, нали?

— Точно така.

— Ужасно качество. Трудно е да се каже, но не мисля.

Анди го остави да гледа снимките още няколко секунди, сетне ги събра от масата, сложи ги в найлоновата торбичка и ги отмести.

— Добре, ако сте сигурен. Какво стана после?

— Не знам. Върнах се във Венецуела и не се видях с Мендоса до края на войната.

— А Луиза и Лоте?

Сантяго най-после отпи от виното си.

— Нищо повече не узнах за тях.

Анди трябваше да се задоволи с това. Не беше много, но все пак нещо.

Излетя за Мадрид на двадесет и четвърти март. Беше по-добре от Кордова, защото възможностите за проучвания се оказаха по-добри, а и там все още живееше Диего Парилес Мендоса, с когото също трябваше да се занимае в един момент.

Анди се установи в хотел „Мелия“. Не беше далеч от отличната обществена библиотека. За щастие бе напреднал доста по испански през последните няколко години. Труди се упорито заради южноамериканската книга. Произношението му не бе идеално, но знаеше достатъчно, за да поиска нужните му издания и да ги изчете.

Първата му работа бе да определи в кои списания най-вероятно би се появила споменатата снимка. Това не бе чак толкова трудно, защото през лятото на тридесет и девета, докато останалият свят се готвеше за война, в Испания се слагаше началото на мизерен, но мирен период. След кървавите граждански войни имаше твърде малко публикации като описаните от венецуелеца. След два дни Анди бе стеснил полето на проучване до четири възможности.

Бе намерил добра и търпелива библиотекарка, млада жена с топла усмивка и умни очи. Казваше се Марисол Рамирес и му каза, че наистина имат цялата периодика, повечето на микрофилми.

— Но 1939 не бе добра за нас, сеньор.

— Знам. И все пак, ако нямате нищо против да проверите, за мен е страшно важно.

Тя кимна и му подаде библиотечен формуляр. Анди го попълни и се подписа накрая. Когато момичето го видя, се усмихна.

— Мендоса е испанско име, сеньор, но не мисля, че сте испанец.

— Англичанин — обясни той. — Предците ми са били испанци. — Нямаше нужда да споменава към кое точно семейство Мендоса принадлежи.

Той ходи в библиотеката, докато чакаше ролките с филма да се появят. Модерна Испания все още бе страната на „утре“. Когато накрая пристигнаха от неизвестното си хранилище, Марисол му донесе машина за четене и му показа как да работи с нея.

След четири часа бе приключил с половината филми. Сантяго Кортес беше сигурен, че се е случило през август, но Анди проверяваше и другите месеци. Не беше дошъл толкова далеч, за да

направи грешка от небрежност. Внимателната му работа с информацията стесни полето още повече. Две от четирите списания, които беше избрал, наистина имаха снимки. През тридесет и девета печатането е било изцяло на ръчна преса. Репродуцирането на фотографии е било скъпо, така че те не бяха навсякъде, както биха били днес. И все пак, Анди прегледа всеки брой, преди да го остави настрани.

Третото списание се казваше „Лос Диас“. По формат ѝ оформление приличаше повече на таблоиден вестник, отколкото на списание. Беше, седмично, както Анди откри, когато тръгна по страниците и започна да чете надписите под снимките. Първо нямаше нищо, но когато стигна до август, стомахът му се сви.

„Лос Диас“ бе идеалното за целта списание. Може би не бяха поместили снимката, спомената от Сантяго, но спокойно биха могли. Според прочетеното досега, бе точно техен тип история.

Списанието излизаше във вторник. Такъв се оказа и първи август 1939. Той провери този брой с безкрайно внимание, продължи все така с броевете от осми и петнадесети, но не откри нищо. Ала не беше обезкуражен, защото инстинктите му подсказваха, че затваря кръга.

Свърши с едната ролка филм. Вкара следващия в машината, докато се опитваше да потисне нарастващото си вълнение. Натисна бутона, който фокусираше картината, погледна датата, сетне отново провери. В ръцете му бе броят от двадесет и девети. Двадесет и втори липсваше. Провери отново, за да е сигурен, че датите не са разместени, а после извика Марисол.

— Има липсващ брой.

— Но това е невъзможно, сеньор Мендоса.

— И аз така си мислех, но е факт. Вижте сама.

Тя провери филма в машината, като го извъртя умело, сетне погледна всички етикети.

— Изглежда сте прав, не е тук.

— По дяволите! Съжалявам, вината не е ваша. Но мисля, че това, което търся, е точно в липсващия брой.

— Лош късмет, сеньор.

— Не е късмет — промърмори Анди. — А проклетата ръка на Мендоса чак от Кордова.

Тъмните очи на момичето се разшириха.

— Имате предвид bankerите Мендоса?

— Точно.

— И вие сте един от тях? — Изключително директен въпрос за един испанец, но това бе заради удивлението ѝ.

— Да, и Господ да ми е на помощ — призна Анди. — Това е лош късмет, да си един от тях. Прекалено са силни.

Марисол вдигна рамене.

— Мисля, че всичко в наши дни се променя. Нали сега в Испания имаме democracia.

— Да, сигурно — отвърна Анди мрачно.

— Наистина — настоя Марисол. После помисли за момент. — Сеньор, имаме архив, от който се правят тези филми. Може би онова, което търсите, е там.

Лицето на Анди светна.

— Марисол, вие сте чудесна, estupenda^[2]. Къде е той и как да стигна дотам?

— Тук е проблемът, сеньор. На няколко километра извън града е и не е отворен за обществен достъп.

Анди заговори колебливо, несигурен за реакцията ѝ.

— А вие, разрешен ли ви е достъп?

— Разбира се, имам официална идентификация и... — Тя спря и погледна часовника на стената. — Три часа е, сеньор. Време за обяд. — Тя се отдалечи, без да каже и дума.

Натъжен и обезкуражен, Анди прегледа и останалите ролки. Там нямаше нищо, както се предполагаше. Помисли да се откаже, но накрая реши да дочака Марисол от двучасовата ѝ почивка. Може да я притисне за това къде са архивите и как да проникне там.

Тя не се появи до пет и половина и той бе почти убеден, че си губи времето. После, докато си събираше нещата с намерение да си тръгне, я видя в коридора пред читалнята как му маха да отиде при нея.

Анди стана от масата и излезе. Марисол сложи пръст на устните си и му направи знак да я последва. Заведе го до противопожарния изход през студен, пуст коридор, осветен от слаба крушка. Усмихна му се, а сетне разтвори коженото си яке. Под него имаше сгънато списание.

— Съжалявам, че се забавих така. Трябваше да попълня какво ли не, а и не можех да взема това, преди да се уверя, че никой не гледа.

— По дяволите! — Той не преведе това, а мина направи на испански. — Марисол, вие сте невероятна. Но как...

— Казах ви, че вече е демокрасия, сеньор, а вие не ми повярвахте. — Днес не е важно да царстват бюрократите. А ние не се страхуваме от могъщи банкери. Ето. — Тя му подаде списанието, а когато Анди го взе, се обърна й заби поглед в стената.

— Вижте дали това, което искате, е там — рече тя. — Правете, каквото искате, но бързо, трябва да се връщам на работа, а утре трябва да отида отново в архива и да върна това нещо.

След секунди Анди осъзна, че това не е редовен брой на „Лос Диас“. Беше макет от двадесет и втори август 1939, образецът, по който списанието бе тръгнало през машините. Опита се да си спомни как се казваше този модел, докато разлистваше страниците. Казваше се матрица.

Това, което търсеше, беше на четвъртата от шестте страници. Самата снимка бе залепена за хартията, пожълтяла, но още ясна. На заден план се виждаха част от плаж и две маси върху пращен тротоар. На една от масите седяха две млади жени, които се усмихваха една на друга, фотографът като че ли ги бе хванал, без да усетят. Надписът гласеше: „Две елегантни чужденки се забавляват в слънчева Малага“.

Анди отдели внимателно снимката и я пусна в джоба си.

— Виепо — рече той, като сгъна обратно макета. — Esta.

Марисол се обърна и му се усмихна.

— Намерихте ли, каквото искахте?

— Точно това. — Не беше идеално, в най-добрия случай имената на жените щяха да са отпечатани под снимката, но той бе удовлетворен. Снимката не струваше никакви си хиляда думи, а стотици догадки.

— Благодаря — добави той. — Това е най-малкото, което мога да кажа.

През нощта престоя дълго в хотелската си стая, като се взираше в черно-бялото изображение.

Двете момичета носеха обичайни за времето си дрехи, квадратни деколтета, къси буфан ръкави и подпльнки. Масата скриваше дължината на полите. Едната имаше дълъг наниз перли и шапка с

плитка периферия, която закриваше отчасти лицето ѝ. Шапката на другото момиче бе малка, кръгла и имаше перо, както и воалетка. Всяка имаше чаша в ръката си, а на масата стоеше кана. Сангрията на Сантяго — вино с коняк и свежи плодове.

Анди извади вестникарските изрезки, сложи ги до снимката и извади лупа от куфарчето си. Погледна. Напред и назад, едното и другото, отново и отново. Минаха две минути. Той въздъхна. Нищо категорично. Жената с шапката с перо може би беше Аманда Кент, но само с големи уговорки. Поразителна прилика нямаше. Нищо не се доказваше. Той остави лупата и си разтърка очите.

В снимката имаше нещо, което предизвика паметта му, нещо, което със сигурност му бе познато, но не в лицето на предполагаемата Аманда. Другата. Нещото продължи да го човърка. Накрая реши, че е гледал твърде дълго и е започнал да си въобразява.

Замисли се за другата загадка — как е оцеляла матрицата. Сантяго Кортес му бе казал, че Диего е бил пратен да сплаши редактора на списанието. Очевидно заплахите бяха подействали. Всички броеве са били изтеглени. Ето защо имаше празнина в микрофилма. Анди бе готов да се обзаложи на годишния си доход, че Диего се е добрал до негатива и до самата снимка. Това, което бе пропуснал, защото не знаеше нищо за издаването и не бе заподозрял, че съществува, бе матрицата.

Боже, как му се искаше да натрие носа на стареца с това. *Ти се провали, Диего. Пипнах те.* Но не можеше. Снимката, както призна пред себе си, не доказваше нищо. Още повече, той не можеше да застане пред Диего Парилес с матрицата в ръка. Марисол Рамирес се бе подписала на формулярите в архивите. Диего щеше да я открие много лесно, когато потърси откъде е изтекла информацията. А да изложи момичето на отмъстителността на Мендоса бе немислимо.

Анди можеше да отиде само на едно място, да тръгне само в една посока — посоката, която бе избягвал десет години. Пъзелът се подреждаше, но ако искаше да го завърши, трябваше да има мъжеството да посрещне собствената си болка и своето минало, както и това на семейството си.

---

[1] За чужбина. (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Удивителна (исп.). — Б.пр. ↑

Ню Йорк, 1981

Кратката бележка в „Уолстрийт Джърнъл“ се появи на двадесет и осми март. Беше от един абзац под заглавие „Пътни знаци“.

„Защо една малка частна фирма за разпространение на европейски печатни издания излиза на пазара на акции, за да завладее куп изостанали американски списания, само едно от които — относително успешно? Да не би лумпенпролетариатът да е решил да блъфира?“

— Какво е да блъфираш? — попита Лон.

С Лили обядваха в руската чайна. Идеята беше на Лон, защото тридесет и първият рожден ден на Лили мина незабелязано предната седмица. Освен това, имаха нужда от нещо да им повдигне духа. В момента можеха само да седят и да чакат — никой не контактуваше с тях, на пазара нямаше нови акции, а цената оставаше седем и двадесет и пет. Това ги влудяваше.

Лон организира пищен обяд, за да се отпразнува рождения ден на Лили и постигнатото досега. В последния момент Питър се отказа, довършваше делата на „Фаулър Дистрибушън“, така че двете жени бяха сами. Лили забеляза статията в „Джърнъл“ и я донесе на Лон да я види.

Рожденичката си отрязва парченце блини и си взе малко от великолепия хайвер.

— Блъфирането е като изнудване — рече тя. — Само че законно.

— И все още не мога да си обясня какво е.

— Да речем, че сме искали да накараме Рандолф Демър да изкупи обратно акциите ни над пазарната цена. Щеше да му се наложи да го направи, ако иска да избегне битка и вероятна загуба, така че печелехме ние. Това е блъф.

Лон се намръщи. Сивите ѝ очи бяха по-тъмни от обикновено.

— Това не е много хубаво.

— Но, ние не го и правим. — Лили си взе отново от хайвера. — Чудя се кой ли пръв се е сетил, че яйцата на есетрата са такъв еликсир? Някой руснак, сигурно?

— Не, сигурно някой персиец. Най-хубавият хайвер е ирански, нали?

— Въпрос на гледна точка — рече Лили и спря да дъвче. — Вярно, че не блъфираме, но понякога си мисля, че това, което правим, също не е много хубаво.

Лон се учуди.

— Защо не? Рандолф Демър е с вързани ръце. Списанията могат да станат много по-добри и печеливши. Той се отнася несправедливо към акционерите.

— Добре, а онези, които искаме да продадем? — Изведнъж на Лили ѝ просветна, че говорят високо на публично място. Тя се огледа тревожно.

— Какво има? — попита Лон.

— Нищо, предполагам. Просто се сетих, че не сме много прикрити, но пък и няма кой да слуша.

— Щях да те спра, ако имаше. Аз съм спец по прикритията.

— Предполагам, че е следствие от богатството.

Лон вдигна рамене.

— Нещо такова. За списанията, които не искаме да задържим, няма причина да не се освободим от тях отговорно. Не е нужно да сме безскрупулни и да търсим само печалбата. Можем да намерим купувачи, които да продължат да ги издават и да осигурят работните места на сегашните екипи.

— Може би тогава ние няма да сме справедливи към акционерите — каза Лили.

Те се спогледаха объркани за миг, после Лон повика сервитьора и поръча нова бутилка с шампанско.

След два дни едно телефонно обаждане изненада Питър в офиса.

— Фаулър, обажда се Рандолф Демър. Какво, по дяволите, мислиш, че правиш?

Питър беше виждал Демър на снимка. Нисък, крехък на вид човек с бяла коса и деликатни черти. Не изглеждаше нито толкова директен, нито толкова избухлив.

— Нищо не правя, господин Демър — отвърна Питър.

— И не си сам. Казваш „аз“, но едва ли си сам. С теб има някой. Проверявам и ще открия.

— Преливаме от пусто в празно. Да имате някакво предложение?

— Тонът на Питър бе равен. Сякаш си поръчваше пица.

— Да. Върви да се прескачаш.

— Не е много конструктивно, господин Демър. Вижте, тук няма нищо тайнствено. Искам контрола над компанията ви. Може да помислите над това от добрата страна. Много хора на вашата възраст биха се радвали да се пенсионират.

— Не и аз. А и ти не искаш компанията ми. Искаш пари. Блъф. Както пише във вестника.

— Не, това не е вярно.

— Така ще кажеш — изръмжа Демър.

— Аз знам по-добре. — Питър все още беше мек. — Зае човек съм, господин Демър. Имаме ли нещо да обсъждаме?

— Слушай, човече, спомням си онези проучвания отпреди шест месеца. За това дали ще продам двете си хранителни списания и „Къщите“. Казваш, че не искаш ликвидация. Добре, може и да е така, но не искаш и компанията. Искаш три издания и ще зарежеш останалите пет. Така е, нали?

— Ще направя най-доброто за акционерите на „Бейс и Демър“.

— Глупости. Ще ни изядеш, ще ни унищожиш. Но няма да стане. Ако останалата част от борда узнае какво имаш наум, няма да се предадат. Не си го и помисляй, Фаулър. А аз умирам да те видя как пиеш една студена вода с всичките си пари.

Когато Демър затвори, Питър се бе изпотил.

— Изглежда твърд като желязо — каза той на Лили по-късно.

— Добре. Така борбата излиза на равни начала.

Питър я прегърна и оттогава започна да я нарича Амазонка.

На първи април се получи още едно обаждане. Този път от млад човек на име Харви Майкъл Демър. Той беше внук на стареца и искаше да се срещне с Питър. Видяха се след два часа на мястото, избрано от Харви — катедралата „Свети Патрик“.

— Често ли идвате тук? — попита Питър.

Бяха зад олгара в страничния параклис. Имаше туристи, но не толкова, колкото в централната част. Една жена коленичи и се загледа с

любов в статуята на Светата майка. Питър и Харви седяха на най-крайната пейка вдясно. Харви носеше чадър и шлифер и имаше червена кърпичка в джобчето. Така се бяха уговорили, така че Питър да го познае.

— Не много — отговори момчето. — Не съм католик.

— Ясно. И аз не съм. Ще ми кажете ли защо сме тук?

— Знаете защо.

— Знам повода за срещата. Но защо в църква?

— Трябва да съм сигурен, че никой няма да ни види — прошепна Харви. — Искам да ви продам акциите си, господин Фаулър. Притежавам шест процента от компанията. — Неопитността на младока му пречеше да разбере, че Питър вече знае това. — Получих ги миналата година за двадесет и петия си рожден ден. Баща ми ми ги завеща. Той умря.

— Така става с повечето хора.

— Не ми се подигравайте, господин Фаулър. Дядо ми го прави непрекъснато. Ето защо...

Появи се един пазач и сложи ръка на рамото на Питър.

— Господа, бихте ли оставили разговора за по-късно? Посетителите ни уважават тишината тук:

— Извинете — прошепна Питър. Обърна се към Харви. — Да вървим. Знаем един малък бар на Първа, където е толкова тъмно, че и майка ви не би ви познала.

На няколко бири Харви се поотпусна и вече не изглеждаше толкова уплашен.

— Искам да отида в Европа, писна ми от тая страна. Толкова е изкуствена.

— Бил ли си някога в Европа? — попита Питър.

— Не, но съм сигурен, че е по-хубаво от тук.

— Може би. Зависи какво търсиш. Разбирам, за да осъществиш пътуването, трябва да продадеш дела си.

— Точно така.

— Можеш да излезеш на пазара.

— Не, дядо ми ще разбере и ще ме спре по някакъв начин. — Харви отпи от бирата си. — Освен това, на пазара акциите вървят по седем и двадесет и пет. Мисля, че вие ще дадете повече.

— Разбирам. Не си толкова невинен, колкото изглеждаш, нали, Харви?

— И аз това казвам на майка ми и на дядо ми.

— Добре, колко искаш?

— Направете ми оферта.

— Няма начин.

— Тогава няма сделка.

Питър се засмя.

— Пат. Нека помисля малко. А майка ти? И тя има шест процента. Мислиш ли, че ще се съгласи да продава заедно с теб?

Харви поклати сърдито глава.

— Вече се опитах да я убедя. Тя мрази стареца. Той не е искал татко да се жени за нея. Никога не го преживя и им почерни живота. Но тя няма да продава, страхува се от него. Ще полудее, ако разбере, че съм говорил с вас.

— Дядо ти се оказва наистина много корав — отбеляза Питър тихо. — Харви, само предположи, че се договорим. Да не си плюеш на петите и да забегнеш в неизвестна посока?

— Няма начин. Бях в банката вчера и изкарах удостоверенията от сейфа.

Дланите на Питър започнаха да го боцкат, като че наистина чувстваше скъпоценните късчета хартия.

— У теб са, нали?

— Не съм толкова глупав. Намират се на сигурно място. Можете да ги вземете, когато поискате. В замяна на валиден чек.

— С какво число, Харви?

— Както казах, направете ми оферта.

Питър се облегна и загледа хлапето. Проговори след малко.

— Харви, това е против всякакви правила, но ще те послушам. Но разбери едно нещо. Няма да се пазаря. Ще ти направя твърда, почтена оферта и ти просто ще я приемеш или няма. Искам дела ти, но мога и да не го взема. Имам и други възможности.

Харви беше поразен.

— Някой друг продава?

— Не съм казал това. Казах възможности. Добре, да се разберем или да приключваме. Едно предложение, да или не и край. Разбрано?

Той кимна. Питър знаеше, че владее положението. Нямаше начин момчето да си тръгне, без да е постигнало желаното, без да получи парите си. Като се имаше предвид възрастта му и ситуацията, не се искаше много, за да го хване човек.

— Осем и петдесет — заключи Питър. — Долар и четвърт над борсовата цена.

Двамата замръзнаха. Сетне Харви отново кимна и двамата си стиснаха ръцете.

След двадесет и четири часа Ел Пи Ел притежаваше двадесет и пет процента от „Бейс и Демър“, с три процента по-малко от Рандолф Демър. И нямаше пари в наличност.

— Време е да се потърсят съюзници, а не продавачи — посъветва ги Джереми Крендъл, когато се срещнаха в офиса му. — Няма да е зле да спечелите един-двама от членовете на борда на ваша страна срещу стареца.

Престояха много часове да анализират състава на борда. Без Демър и Харви бяха шестима. Двама изглеждаха по-скоро контингент на Лили, отколкото на Питър. Единият беше мъж, далечен братовчед на Демър. Имаше верига от закусвални — Лили можеше да му предложи да ги представи по телевизията. Втората възможност бе майката на Харви, снахата на Рандолф Демър.

— Братовчедът живее в Синсинати — каза Крендъл. — Да се спрем на питомното. Мисля, че с госпожа Демър трябва да говориш ти, Лили. В зависимост от резултата, с останалите ще се оправя Питър.

— Какъв отговор искаме? — попита Лили. — Колко да ѝ предложи?

— Мисля... — Крендъл не довърши. Телефонът на бюрото иззвъня, той се извини и го вдигна. Беше казал на секретарката да отклонява всички обаждания, с изключение на спешните и свързаните с „Бейс и Демър“. Това отговаряше и на двете изисквания.

Крендъл не каза нищо, което да упъти слушателите му, само „да“, „не“, и „разбирам“. После затвори, погледна ги и съобщи:

— Рандолф Демър е намерил бял рицар.

— По дяволите — реагира Питър.

Лили зарови лице в дланите си.

— Някой ще ми каже ли какво става? — попита Лон.

— Бял рицар — повтори Крендъл. — Намерил е кой да купи компанията. Някой приятелски настроен. А вие не сте такива за него.

— Знаем ли кой е? — попита Питър.

— Да. Откачен мултимиллионер от Ню Мексико, страстен нумизмат и дългогодишен абонат. На бас, че няма да ги кара да продават каквото и да било.

— Какво да правим? — попита Лон.

— Да предложим на акционерите повече, отколкото рицарят — отвърна Крендъл. — Проблемът е, че за това трябва повече пари, отколкото вие имате.

— Така или иначе опираме до борда — настоя Лили при следващата им среща. — Трябва да ги убедим, че сме най-добрата им възможност за бъдеща печалба. Белият рицар на Демър може само да поддържа досегашното положение.

— Точно така — съгласи се Крендъл. Той изглеждаше различно, по-малко ентусиазиран, даже малко отегчен. — Но трябва да се потрудите. Бордът ще иска да види пари в брой. Вие нямате, а без пари сте загубени.

Питър и Лили погледнаха несъзнателно към Лон.

— Имам голямо желание да вложа още пари — каза тя. — Ще трябва да продам нещичко, може би няколко картини, Джереми ще го уреди.

— Съжалявам — отвърна той. — Не мога да разреша. Членовете ясно дадоха да се разбере.

— Но това е абсурдно — възмути се Лон. — Разбрали сме се... Крендъл я прекъсна.

— Тази сутрин получих телекс от Мадрид, Лон. Беше свършено ясен.

Лон пребледня и в един момент изглеждаше много стара. На Лили се стори, че от нея пада някаква маска. После си помисли, че си въобразява. След секунди Лон се успокои и овладя.

— Трябва да има грешка — предположи тя. — Сигурна съм, че мога да го уредя, но ми трябва малко време.

После стана и излезе от офиса. Лили и Питър дори не се опитаха да я последват. И на двамата им беше ясно, че иска да бъде сама.

Лон загуби близо час, за да се свърже с Испания. В офиса не отговаряше никой. Трябваше да се обади в частен дом. Накрая се

свърза.

— Какво става? — попита тя. — Никога не е правил нищо такова. Никога. Бяхме се споразумели. Разбирахме се цели десет години. Защо сега се отмята?

— Дълго е за телефон. Напоследък позициите му са... крайни. Много се пали и е станал по-категоричен от когато и да било. Мисля, че има място за тревога, *mi papa*^[1]. Бих казала даже, Ла Житанита. — Нещо изпука и връзката прекъсна.

Лон бавно остави слушалката. Ла Житанита, Код, уговорен преди години, когато всичко беше различно. Той значеше „опасност, повишено внимание“.

След десет минути Лон позвъни на Лили.

— Съжалявам, че си излязох без обяснения днес. Много ли си сърдита?

— По-скоро онемяла. И объркана. Лон, би ли ми казала какво става?

— Не, не мога. Но ти обещавам, че ще оправя всичко. Утре сутрин излитам за Испания. Ще ти звънна оттам възможно най-бързо. Може би след няколко дни. Дръж се и не се тревожи. Ти ли ще кажеш на Питър?

— Мисля, че ще е по-добре ти да му кажеш. Виж, не че ми е работа, но знаеш за чувствата на Питър към теб, нали?

— Да, знам. Ще му се обадя.

Питър не приемаше краткото обяснение по телефона и настоя да отиде в къщата.

— Не ми пука какво ще стане с „Бейс и Демър“ — каза той на Лон. — Не и ако те тревожи толкова много. Изглеждаш ужасно.

— Уморена съм. А утре сутринта трябва да ставам рано. Да посъкратим малко, Питър, а?

Той отпи от питието, което тя му бе предложила, и се огледа.

— Къде ти е венецуелецът?

— Отиде си, слава Богу. Преди няколко дни. Виж, всичко ще бъде наред. Капиталите ми са обвързани с един тръст със седалище Испания. Членовете са стари и много мнителни. Ще се видя с тях, ще им обясня и всичко ще бъде наред.

Той трябваше да се задоволи с това. И с разрешението да я целуне, когато си тръгваше. Целувката бе по-скоро братска, отколкото

страстна, но Питър бе свикнал да получава трошички от Лон.

Следващата сутрин бе влажна и студена, по-скоро декемврийска, отколкото априлска. Питър настоя да закара Лон до летището, а когато не можаха да намерят платформа, той сам понесе багажа ѝ. Изненада се, че Лон има само три чанти. Не беше като с раница, но изглеждаше малко за жена като нея.

— Мислех, че ще имаш купища куфари — призна той.

— Буйната младост ме научи на друго — отвърна тя през смях. Тази сутрин бе весела и повече приличаше на себе си.

— Иска ми се да знаех повече за това, което наричаш своя младост. Иска ми се да знаех какво се е случило във всяка минута, преди да се срещнем.

Лон се усмихна и го погали по бузата.

— Мили мой, не мисля, че един живот ще ми стигне да ти разкажа.

Той изчака, докато обявят полета, а после я придружи, докъдето можа.

— В Испания поне трябва да се понапечеш. Там нали ще бъде пролет?

— О, да. Топло и слънчево, мисля. Така е през повечето време.

— Наслаждавай се — пожела ѝ той и я целуна лекичко, преди тя да изчезне към паспортния контрол.

Веселият вид на Лон изчезна още щом тя се оказа в залата за пътници. Настроението ѝ бе в отговор на загрижеността на Питър. Останала сама, тя си възвърна истинските мисли: измъчена и изнервена и безкрайно сигурна, че няма да се наслади на пътуването.

Ла Житанита. Това ѝ напомни събития, които почти бе забравила, опасност, която мислеше за отминала.

— Мисля, че Крендъл ни мотае. — Питър изговаряше думите без определено чувство, като се взираше в чашата бърбън, която държеше. Беше шест следобед на пети април, неделя, самият край на седмицата. С Лили бяха в един бар, наречен „Южняшко спокойствие“ на ъгъла на първа и седемдесет и втора. Пиеха усмъртяващ коктейл със захар и джинджифил в заледени чаши.

— Аз пък мисля, че си луд. — Лили разбърка питието си с двете къси сламки, докато чакаше ледът да се разтопи и да разрежи чистия бърбън. — Но не го казвам.

— И ти ли мислиш така?

— Просто се сетих.

— Защо не каза нищо?

— Лон замина преди ден и половина. Работата се прецака предния ден. Все още преценявам нещата.

— Аз също, хайде да преценяваме заедно. — Питър си допи уискито и махна на сервитьорката да донесе още едно. — Започваме от това, което каза Крендъл в самото начало, нали?

— Да, точно. От самото начало знаехме, че нямаме достатъчно налични пари да го направим.

— Налични пари на Лон — поправи я Питър.

— До голяма степен да. Но това няма значение сега. Тогава онзи сладур Джереми каза, че на този етап ще имаме възможност да преговаряме. Да направим сделка. Примерно привилегировано изкупуване.

— И аз така си спомням. — Сервитьорката дойде и поднесе още две питиета. Лили не си бе свършила първото и понечи да се възпротиви. — Няма проблем — успокой я Питър. — Аз ще го изпия, ако ти не можеш.

— Откога си се устремил към „Анонимните алкохолици“? Да не се напиваме, Питър. Няма да помогне.

— Права си. — Той бутна настрани току-що донесените питиета. — Да не се измъкваме глупашката. Прецакаха ни, скъпа моя. Това чудо, което се нарича „Групировка Мендоса“ трябва да се е усъвършенствало в сделки като нашата.

— Като тази, която се опитваме да осъществим — поправи го Лили.

— Да. Крендъл трябва да има поне десетина предложения относно това какво да правим нататък. А вместо това казва: „Съжалявам, няма повече пари, Лон“ и спира кранчето. Не се връзва. Никога не сме искали повече пари от Лон.

— Не, не сме.

Лили мълчеше, Питър запали цигара и се замисли. Първа проговори Лили.

— Да речем, че сме прави...

— Прави сме — прекъсна я Питър.

— Добре, какво да правим?

— Точно това не знам. Какви, по дяволите, са му мотивите на този Крендъл?

— Може би зад белия рицар се крие „Групировката Мендоса“. Може да са решили те да купят компанията.

— Глупости. Защо да искат дребна риба като „Бейс и Демър“? Спомняш ли си онези числа от първия ден? Двадесет и пет милиона или просто не се занимават.

— Да. А Джереми? Може да играе солово.

— Може би — съгласи се Питър. — Но пак не се връзва. Крендъл може да е всякакъв, но не е глупав. Едва ли му е щукнало внезапно да издава списания. Ако пък е инвестиция, всеки ден на бюрото му сигурно се появяват къде-къде по-апетитни предложения.

— А и можеше да започне да купува заедно с нас, а даже и преди нас. Той имаше вътрешна информация. Можеше да ни съсипе. И сигурно го е направил.

— Властите не обичат подобни неща — отбеляза Питър.

— Но така става всеки ден. Но даже и да е истина, той щеше да е продал всичко досега. И нямаше да има нужда да ни проваля плановете.

— Бизнес план. Забравяш многозначния му жаргон. — Той взе една от чашите и отпи голяма глътка. — Остава една неприятна възможност. Нарочно се опитва да ни прецака. И тъй като ние с теб се познаваме с него едва от няколко месеца, целта трябва да е Лон. Ние само сме се намесили.

— О, Господи. — Лили зарови лице в дланите си. — Това ли мислиш, че е?

— Така ми подсказва интуицията.

— Тя знае много повече, отколкото казва — рече Лили. — Това е сигурно.

Питър веднага застана нащрек.

— Мисля, че в този случай Лон е само жертва.

— Не я обвинявам в нищо, Питър. И аз обичам Лон. И аз се тревожех, че отиде в Испания сама да върши Бог знае какво. Междувременно ние си седим тук на път да загубим всичко наше и

голяма част от имуществото на Лон, а ако си прав, някой има таен план, за който не знаем нищичко.

— Крендъл знае. — Питър стана и извади банкнота от портфейла си. — Хайде, да се измъкваме, преди да сме станали кандидати за отрезвителя. Трябва да хапнем.

Когато излязоха, Лили каза, че не ѝ се яде.

— Не мисля, че мога да издържа нещо друго, освен вана и сън. Нещо против?

— Абсолютно нищо.

Времето бе учудващо меко за април. Изминаха десетте пресечки до апартамента на Лили и се сбогуваха пред вратата.

— Не можем да седим и да чакаме — заключи Питър. — Мисля, че ще трябва да се видя с Крендъл сутринта.

— Предполагам, че е добра идея. Аз не мога да се сетя за нищо друго. Ако е утре, не мога да дойда. Имам записи в студиото.

— Ясно. Мисля, че по-добре ще се оправя сам. По мъжки, ако нямаш нищо против.

— Искаш да кажеш, за да не се стресна, когато му кажеш да върви да се прескача.

Той се ухили.

— Да, това искам да кажа. Знаеш ли, старият Демър ме посъветва точно това преди седмица. Ние обаче и така сме си достатъчно прецакани, нали?

— Винаги обичам първо да ме целуват — забеляза Лили.

— И с нас беше така. Когато купувахме.

— Бих се засмяла, но е прекалено болезнено.

— Да, да не повярваш. Лека нощ, скъпа моя. Ще ти се обадя, когато свърша с битката.

— Не преди обяд. Ще се върна някъде тогава. И, Питър, внимавай. — Внезапно тя се изпълни с лоши предчувствия. — Много внимавай. Крендъл е умен и подозирам, че ако почувства и най-малката заплаха, няма да се поколебае.

Питър замахна престолено.

— Аз ще му изляза насреща. Не се тревожи. Успокой се, поспи.

Когато се качи, Лили се отказа от банята, беше прекалено тревожна, за да се наслади на мързеливото плацикане. Взе бързо душ, а сетне си направи чай и препечени филийки. Умът ѝ щракаше в три

посоки. Какво да направят за превземането? Кой желаше злото на Лон и защо? И какво общо имаше с това високо образованием лакей Джереми Крендъл?

До десет и половина тя разбра, че едва ли ще измисли нещо. Трябваше да се яви в студиото на зазоряване, така че се налагаше да поспи. Но преди да си легне, се сети, че не е проверила обажданията на телефонния си секретар.

Натисна бутона. Първото съобщение бе дошло в шест и петнадесет, малко след като бе излязла, за да се срещне с Питър. То я отказа от намерението да слуша другите, както и да спи.

— Лили, обажда се Анди Мендоса. Знам, че не искаш да ме виждаш, но трябва да говоря с теб. Моля те, въпросът е на живот и смърт. — Той добавяше телефонен номер в нюйоркския „Хилтън“ на Шесто Авеню и обещавахе, че ще чака да му се обади цяла нощ.

---

[1] Мила моя. (исп.). — Б.пр. ↑

**ЧАСТ ВТОРА
ЛИЛИ И АЙРИН**

Лондон и Париж, 1972-74

През март седемдесет и втора Лили все още пазеше коледната картичка, която Анди ѝ беше изпратил от Испания миналия декември. Гледаше я всеки ден. Беше подписана „с любов“. Вярно, друго послание нямаше, но той беше казал, че му трябва време. Лили бе решена да чака.

Междувременно Айрин пътешестваше по света. Пращаше картички от места като Хонконг и Кашмир. Лили не можеше да понесе мисълта откъде идват средствата за пътешествието, но си повтаряше, че сегашното състояние на нещата е временно. Работеше упорито, спестяваше всяко възможно пени и се приближаваше все по-близо до целта. Определено не си седеше вкъщи, отдадена на мрачни размисли.

Кръгът ѝ от приятели и познати се разширяваше. През седмицата Лили излизаше поне два-три пъти с приятели, които се събираха в най-модния ресторант за момента или в най-новата дискотека — места, които елитът обичаше. Тя все още не се чувстваше на мястото си сред тези хора, но се учеше и постепенно започваше да вярва, че хората я смятат за умна и талантива, за човек, когото си струва да познаваш.

И когато я поканиха на парти по случай първи април в дома на една жена, която едва познаваше, тя естествено прие. Когато пристигна, Лили не видя нито едно познато лице. Започна да обикаля из стаята, като се мъчеше да открие себеподобни, когато чу някой да казва:

— Чухте ли за Анди Мендоса?

Лили тръгна към мъжа, който го бе казал. Той стоеше заедно с още няколко човека, които тя не познаваше.

— Правилно ли чух или наистина споменахте Анди Мендоса? — попита тя.

— Да. Познавате ли го? Каза ми, че ще прави нова поредица за един вестник. Ще разказва за идиотщините на някакъв кретен с титла. Със сигурност ще има ропот и скърцане със зъби.

— И да има, Анди няма да е тук, за да го чуе — рече Лили уверено. — Той е в Испания.

— Беше — поправи я някой. — Върна се около Нова Година. Срегнах го един-два пъти.

Усмивката остана залепена на лицето ѝ. Останалите бяха така увлечени в разговора, че не ѝ се наложи да казва нищо. След миг тя се отдалечи и успя да се добере до масата с напитките.

Ръцете ѝ трепереха, но все пак си наля голяма чаша коняк, изгълта го и продължи. Втори, трети... След това спря да брои.

Анди е в Лондон от Нова Година и не се е обаждал. Хайде де.

На следващата сутрин Лили се събуди облечена в собственото си легло. Не си спомняше да се е прибирала и се чувстваше по-зле от всякога. След миг се опомни. Анди беше в Лондон. Прибрал се бе от Нова Година, някой на партито го каза. И не се бе обаждал.

Догади ѝ се, тя се добра до банята, надвеси се над тоалетната и повръща като че ли цяла вечност. Накрая ѝ се поразмина и допълзя отново до леглото.

Искаше да се съблече. Посегна към копчетата на копринената си блуза, но не успя да ги разкопчее. Съчетанието от махмурлук и мъка я парализираше. Можеше само да хлипа и да хапе юмруци, за да не изкрещи.

Лежа дълго, загледана в тавана, като не обръщаше внимание на телефона. Надвечер стана, съблече се и стоя под горещия душ близо двадесет минути. После, със свръхестествено спокойствие, Лили отнесе дрехите си от предната вечер до камината, нарязва ги на малки парченца, сложи ги върху въглените и изгори всичко.

Съзерцава пламъците, докато се стъмни, и реши, че няма да прави нищо необмислено.

Към девет си приготви чай с много захар ѝ го изпи, въпреки че се задави, защото беше чела, че много помага срещу шок. Няма да се срина, казваше си. Щеше да продължи да живее. Щеше да съживи детските си мечти, които бе заменила с Анди Мендоса. Щеше да стане богата и известна, да откупи къщата си, да прекарва отпуските там, да кани приятелите си англичани и да организира страхотни купони.

Малко преди десет се обади на Рут. За миг безразсъдно, почти непреодолимо ѝ се прииска да изплаче цялата ужасна история и да

потърси съчувствие. Ала пое дълбоко дъх и преодоля моментния импулс.

— Здравсти — каза тя бодро, като се насили да звучи нормално, даже весело. — Сигурно си ме търсила по-рано. Съжалявам, снощи се прибрах късно, а и попрекалих с чашката. Да, утре ще дойда на работа.

Лили работеше като дявол, като погребваше мъката си под толкова тежък труд, колкото черните ѝ дни и ноци можеха да поберат. Освен поръчките, имаше и други планове. Когато собственикът на апартамента в Банксайд се върна, тя реши да не си търси друга квартира. Използва всичките си спестявания, за да си купи малка къща с четири стаи на Мазбро Роуд, в една отсечка, наречена Брук Грийн. Беше доста мизерно, когато Лили се нанесе, но районът щеше да се благоустроява, така че тя бе сигурна, че вложението е добро.

Преди няколко месеца се ужасяваше при мисълта, че е допуснала ужасна грешка. В началото на седемдесет и трета ОПЕК отказа доставките на нефт за Запада и настана небивала рецесия. Рут се погрижи за това Оуенс и Креймър да оцелеят, докато щедрият Лондон ставаше все по-стиснат.

Лили отдавна бе спряла да излиза, не можеше да понесе мисълта да се натъкне случайно на Анди или да го види с някоя друга. Рут от своя страна сгъсти до крайност лудите си графици. Веселеше се, ядеше и пиеше, правеше планове, само и само да ги задържи на повърхността. Появи се даже един шестдесетгодишен лорд, на когото трябваше да забиеш шамар, за да го вкараш във форма.

— Всичко за каузата — каза Рут на Лили, когато ѝ описа срещата. — Негова светлост иска дневната и трапезарията му да бъдат такива, каквито са били, преди последната му жена да разбие стените.

— Каквито са били? — Лили не вярваше на ушите си.

— Да. „Направете ги отново старомодни“, казва. Ти го можеш, Лили.

Лили, можеше и го направи — а работата бе достатъчно, за да ги задържи на повърхността през цялата студена и влажна есен.

Трудната година приближаваше към края си, Оуенс и Креймър останаха на пазара, а двете жени се поотпуснаха, уверени, че бизнесът им ще оцелее. Така че когато Айрин предложи в едно писмо от началото на декември Лили да дойде при нея в Париж за Коледа, тя почувства, че трябва да отиде.

Айрин пристигна във Франция няколко дни преди дъщеря си. Когато посрещна Лили на летище „Орли“, тя оповести, че е намерила подслон в двореца на някакъв обеднял благородник, който в момента дискретно отдавал покоите си под наем на туристи.

— Не е ли очарователно? — попита Айрин, докато въвеждаше Лили в спалнята с висок таван, избеляла дамаска и леко влажна миризма. — Знаех си, че ще го харесаш. Закуската и вечерята са включени в цената. Храната никак не е лоша. — Тя огледа дъщеря си. — Много си слаба, Лили. Да не си спряла да ядеш в Англия?

— Не. Последната година не бях добре. Отслабнах много и не се възстанових.

„Не бях добре“ значеше „бях съсипана, предадена, изоставена“, но тя нямаше намерение да разказва на Айрин за разбитото си сърце. Нямаше да ѝ каже, че Анди Мендоса все още присветваше в нейния свят и от време на време съживяваше тъпата болка, единствена останала от агонията. Нямаше да спомене, че често виждаше името му под статии в списания и вестници, че бе съзряла негова снимка заедно с някакво великолепно създание в Аскът, че често го слушаше по телевизията как дискутира върху значението на класовите различия в Англия.

Айрин сякаш не усещаше подтекста в обяснението на дъщеря си.

— Да си слаба ти прилича, но се надявам да си се оправила вече.

— О, да. Добре съм.

Айрин се обърна и се огледа в едно от старите огледала на обеднелия благородник. Беше на петдесет и седем, но в косата я ѝ нямаше сиви нишки. Все още я боядисваше руса и я опъваше назад. Провери шнолите, който държаха прическата на място, и потърси очите на дъщеря си в замъгленото стъкло.

— Лили, щастлива ли си? Добре ли вървят нещата?

— Всичко е чудесно — потвърди Лили твърдо. — Обичам работата си и се усъвършенствам в нея. Всичките ми клиенти ме обичат.

— Животът не е само работа — рече Айрин меко. — В Англия ли смяташ да останеш за постоянно?

— Не знам. — Лили нарочно не обърна внимание на изречението, предхождащо въпроса. — Може би, но аз никога не планирам за повече от няколко месеца.

Айрин се усмихна.

— Млада си, така че можеш да си го позволиш. А напоследък мога и аз.

Това беше другият въпрос, който Лили си бе обещала, че няма да повдига. Айрин сигурно бе взела цяло състояние от къщата. Тя пътуваше вече повече от година. Очевидно го правеше пестеливо — частни квартири и евтини маршрути — и все пак, не би могла да си позволи даже това преди продажбата. Лили изстреля въпрос:

— Майко, продаде ли картината на Констабъл?

Айрин избегна погледа ѝ.

— Не, тя не се продава. Казах ти вече.

Същото безумно твърдение като преди. Имаше само едно щогоде смислено обяснение, може би картината принадлежеше другиму. Ала тя висеше в къщата на Уудс Роуд от времената на Аманда и Сам, така че как е възможно? Лили преглътна въпроса. Цялата работа заплашваше да отиде към емоционална клопка. А и тя си бе дала дума, че тази среща няма да се превърне в битка.

— Какво ще разглеждаме в Париж? — вместо това запита тя.

И двете се заеха да изучават брошури и да планират посещения на Лувъра и Версай.

Айрин попита отново Лили за живота ѝ в Лондон след три дни.

— Миличка, не че ми е работа, но си почти на двадесет и три. Имаш ли си приятел?

— Не точно. Лили бе забила поглед в омлета пред себе си. — Имам много приятели, но никой по-специален.

— Нормално ли е това? Имало е някой, нали? Когато отиде в Англия? Ти не пишеше много за него, но аз се постарях да чета между редовете. Анди, Нали така се казваше? Съкратено от Андрю, предполагам.

— Почитаемият Андрю Мендоса. — Лили видя как Айрин потреперя и устните ѝ се свиха. Майка ѝ усещаше емоционалната бездна зад думите ѝ. А тя не искаше това да става. Така че трябваше да смени темата. — Хайде да не говорим за Анди, а?

Айрин се овладя толкова бързо, че Лили си помисли, че си е въобразила.

— Както желаеш — каза Айрин. — Но си довърши обяда, Лили. Ще ти се отрази добре.

Темата приключи по-късно, когато пиеха кафе, готвеха се да излизат от кафенето и да се отправят към един малък архитектурен музей, който Лили искаше да види.

— Още един въпрос, мила моя, и няма да споменавам нищо повече. Права ли съм да мисля, че вече не се движиш с този Анди Мендоса?

— Съвсем права си. И по-точно, казано по твоему, той спря да се движи с мен. Преди близо две години.

Айрин деликатно си попи устните с хартиена кърпичка.

— Не искам да се намесвам в личния ти живот, Лили. Просто искам да си щастлива.

— Да, майко, разбирам. Ще тръгваме ли? Става късно.

През времето, прекарано заедно в Париж, Айрин изглеждаше по-спокойна в някои отношения, като че сега, когато Лили бе пораснала, тя не трябваше да носи такава отговорност и да бъде винаги нащрек за недостатъци, които трябва да се изправят. С изключение на един, който не ѝ убягна.

— Лили, косата ти е чудесна, както винаги, но не трябва ли да направиш нещо с нея?

Пак старата песен: Ти не си красива, Лили, но косата ти е много хубава...

— И така си е добре — отвърна Лили. Този ден тежките тъмни вълни бяха прибрани на тила; само понякога я оставяше да се вее свободно и да обрамчва лицето ѝ. — Мия я поне три пъти седмично — прибави тя. — Както ме е учила мама.

— Не казвам, че е мръсна. — В гласа на Айрин прозвуча отчаяна нотка. — Но ти вече не си дете. Трябва да ѝ придадеш форма.

— Прекалено е права да има форма. А не искам да се торозя с къдрене.

— Не, не трябва да я къдриш. — Айрин помисли за момент. — Спомняш ли си картината, която видяхме в онази галерия на Левия бряг?

Бяха разглеждали десетки галерии със стотици картини.

— Не. Коя картина? Какво общо има това с косата ми?

— Египетската сцена. Онази огромната, която изпълваше цялата стена. Мисля си за прическите. Когато беше малка, за известно време имаше бретон. Може да ти отива и сега.

Лили първо се намръщи, но идеята израсна. В деня, преди да тръгнат от Париж, тя излезе сама, за да купи последни подаръци и забеляза свестен на вид фризьорски салон.

Влезе и обясни със знаци какво иска.

Фризьорът, много красиво момче, се усмихна и кимна.

След четиридесет минути великолепната коса на Лили бе покъса, косо подстригана, с дълъг прав бретон, блестяща шапчица, която се мърдаше заедно с нея и се отпускаше, когато тя бе неподвижна.

Айрин бе възхитена.

— Изглежда чудесно, мила, подчертава ти скулите — рече тя, когато новата Лили се прибра. — Можем да купим някои нови дрехи, преди да се върнеш в Лондон. Може би две-три поли?

— Виж, промених си прическата по твоя идея. Обаче не искам някаква премяна като от женско списание.

— Както желаете, мила. — Айрин отвърна поглед от дънките, шарените блузи и ярките шалове, визитна картичка на дъщеря ѝ, и оправи собствената си спретната вълнена пола.

Нещо в жеста подразни Лили. Тя се покатери на леглото и започна да подрежда купените подаръци. Не погледна Айрин, когато каза:

— Можеш да си позволиш да харчиш за дрехи напоследък, нали, майко?

Знаеше, че забележката е мръснишка, точно каквато си бе обещала да не прави, но някак не можа да се сдържи.

— Не точно — отвърна Айрин тихо. — Всъщност, трябва вече да пестя. Смятах да ти кажа, купих къща.

Лили замръзна и не досгъна лилавия копринен шал за Рут.

— Какво къща? Къде?

— Не точно къща. Апартамент. В Стюарт, Флорида.

— Флорида? За Бога, защо?

— Топло е и е приятно. — Айрин прекрати разговора с едно махване на ръката.

Болката на Лили от изгубената любима къща във Фийлдинг се надигна отново. Тя не бе прекъсвала, само бе погребана. Шалът падна на земята, когато тя се взря в майка си.

— Спечели цяло състояние от старата къща, нали?

— Не, не състояние — отвърна Айрин. Тя сякаш не осъзнаваше, че отваря незараснали рани. — Петдесет и две хиляди долара. Но обзавеждането се оказа скъпо. Удивих се, никога не бях мислила, че...

Някакво диво животно впи зъби в Лили. То разкъсваше сърцето ѝ и раздираше мозъка. Тя дишаше тежко и се свиваше, като така увеличаваше агонията.

Айрин пристъпи.

— Лили! Какво има? Какво стана?

Лили вдигна глава и впи поглед в Айрин, а в очите ѝ имаше нещо като омраза.

— Продала си обзавеждането отделно? — попита тя в дрезгав шепот.

— Разбира се. На търг. Казах ти. Сигурна съм, че ти казах. Аукционната къща изпрати камион и вдигнаха всичко, даже старите покривки. Беше чудесно, толкова удобно. След това трябваше да си опаковам само дрехите. А от търга взех петдесет хиляди, почти колкото за къщата. Защо, само синият порцелан и вишневото стъкло... Лили, слушаш ли ме?

Докато майка ѝ говореше, Лили бе станала и бе отишла в най-далечния край на стаята. Сега стоеше с гръб, опрян на вратата на стаята.

— Слушам, но не вярвам на ушите си. Боже милостиви! Не мога да повярвам!

Гласът ѝ се издигаше и се удари в стените и тавана в стил рококо.

— Кучка! — изкрещя Лили, задавена от сълзите. — Гадна, алчна, себична кучка!

Думите се откъснаха от нея и отлетяха в пространството. За един момент Лили бе жена и дете, а мъките ѝ се превърнаха в чудовище, което трябваше да бъде победено.

— Знаеше колко обичам къщата, всяка мебел, порцелана, старите покривки на Кент, всичко. Знаеше! И все пак го направи. Не си и помисли как ще го понеса. Когато ти се молех да не продаваш, ми каза, че изглупявам. Мислех, че поне си я продала цяла, но си призна, че си разпиляла всичко, че...

Айрин си запуши ушите, така че да не чува отровните думи и ужасните обвинения.

— Лили, престани! Престани да крещиш, чува се навсякъде.

— Не ме интересува! Не ме интересува кой ще ме чуе. Не ме интересува кой ще узнае какво си извършила. Искам...

— Млъкни! — Точно тази думичка, толкова нехарактерна за Айрин Петуърт Креймър, спря потока от обвинения.

Също както дъщеря си, Айрин бе преbledняла и трепереше. Също както Лили, тя си имаше стари рани.

— През целия си живот съм правила каквото мога. Нищо нямаше значение за мен, освен да се грижа за теб, да растеш в безопасност и удобство. Нищо друго. Направих всичко. Сама. Откак се роди, докато замина за Лондон, все ти бе на преден план.

— Едва когато се убедих, че си се установила и си щастлива, си позволих да помисля за себе си. Къщата и нещата в нея бяха единственият ми капитал. Не разбираш ли как... — Айрин замълча. — Не, разбира се, че не. Защо ли ти обяснявам? Ти си си егоцентрична от рождение. Такова ти е наследството — добави тя с горчивина.

После настана тишина.

Лили бе закрила лицето си с ръце и бе притиснала пръсти към челото си, като че ли те можеха да отмахнат болката от съзнанието ѝ. Бавно отпусна ръце и погледна майка си. Лицето на Айрин бе сгърчено. Тя изглеждаше като стара жена, но у Лили нямаше угризения. Угризенията изискваха емоционални сили, а у нея не бяха останали.

— По-добре да не си говорим, докато не си готова да се извиниш — прошепна Айрин.

— Никога няма да се извиня — отговори Лили. — Никога.

„Никога не казвай никога“, все казваше Айрин на Лили, когато беше малка. Добър съвет. Лили вървя с часове след ужасната караница по улиците на Париж, ала не виждаше нищо. Не ядеше, защото не беше гладна, но малко преди единадесет осъзна, че ѝ е студено. И че се чувства ужасно. И че в основата на това чувство бе голямата вина.

Върна се в стаята, където живееха с Айрин.

Майка ѝ седеше в леглото в розов плетен халат и четеше списание на слабата светлина на нощната лампа.

— Здравей — каза Лили, като затвори вратата след себе си и заключи.

— Здравей. Вечеря ли?

— Не, не бях гладна. — Лили отиде до гардероба и си окачи палтото.

— Тук имаше пиле в някакъв сос. Вкусно беше, но и аз не бях гладна.

— Да, едва ли си била. Майко, съжалявам, че избухнах.

Шест часа беше дълъг срок.

— Да, скъпа. Сигурна съм, че съжаляваш. Нека просто да забравим за това, съгласна ли си?

Лили и Айрин преживяха оставащите двадесетина часа от съвместния им престой в Париж. По взаимно съгласие и по силата на навика те погребяха спора в завесата на неразбиране помежду им, в пропастта от неща, за които не говореха. Когато се разделяха, те се целунаха за довиждане, пожелаха си да бъдат внимателни и си обещаха да си пишат.

Лили, разбира се, не забрави нищо. Не можеше да спре да мисли за мебелите от любимата къща, за виковете към Айрин, за това, че всичко, което бе тачила толкова много, бе безвъзвратно разпиляно.

Бореше се с тъгата си през целия полет до Лондон. Как можеше да бъде толкова глупава и упорита? Предметите не са най-важното в живота. Тя беше жива и здрава и... толкова наранена отвътре. О, Господи, всичко бе свършено, разрушено, прекрасната ѝ къща бе съсипана, омерзена, нямаше я вече. Да, всъщност я имаше. Можеше, да е много по-зле. Можеше да е опожарена и всичко наистина да бе изчезнало. Ала всичко беше толкова безсмислено. Айрин просто е можела да продаде картината на Констабъл.

Самолетът се приземи успешно. Лили се прибра, но не намери утеха у дома. Остави си куфара и отново излезе, за да хване автобуса за Националната галерия на „Трафалгар Скуеър“.

Защо не го бе правила преди? Осъзнаваше, че причините са много, но най-вече я беше страх. Знаеше, че има нещо странно около картината, която Аманда Манинг бе донесла като част от зестрата си, когато се бе омъжила за Сам Кент, около къщата на Уудс Роуд, около собственото ѝ детство. Не бе искала да се рови в тези аномалии и несъответствия. Сега чувстваше, че трябва да го стори. Имаше непреодолима нужда да види отново част от това, което бе загубила, да притежава отново за миг онова, което някога е било нейно. И да се опита да разбере.

Избра ужасен ден. Училищата все още бяха затворени за коледната ваканция и Националната галерия бе пълна с дечица, доведени от родителите си с доброто намерение да придобият малко култура. Лили си проби път през семействата и забеляза човек от охраната. Той я упъти, че картините на Констабъл са изложени на горния етаж, в зала 7А.

Тя се качи, мина през един дълъг коридор и намери залата. По чудо беше празна. Нищо не смуцаваше вниманието ѝ към четирите картини на стената пред нея. Спря, взря се и затаи дъх.

Тези картини не приличаха по никакъв начин на това, което си бе представяла, нито пък на тъмната двуизмерна сцена, която висеше над камината във Фийлдинг.

Едно от платната бе истинско откровение. Казваше се „Колата със сено“ и пресъздаваше широко поле с тясно поточе в средата. Двама мъже си говореха в една празна каруца, сигурно си бяха оставили житото в близката мелница. На брега стоеше едно куче и ги гледаше. Цветовете пееха, а дълбочината бе невероятна. Човек сякаш чуваше селския говор на мъжете, усещаше мириса на лято и топлината на слънцето, напекло тухлите на мелницата, виждаше кучето да маха с опашка. „Господи“, прошепна Лили.

Тя стоя там петнадесет минути, като гребеше с пълни шепи от красотата, виталността и любовта, вдъхновили художника. Сетне нахлу неизбежната група от деца, които смутиха спокойствието ѝ, но това нямаше значение. Сега вече знаеше. Айрин не бе продала картината, защото, както бе казала преди време, тя не се продаваше. Констабъл от Фийлдинг не приличаше на тези, защото бе груб фалшификат. Със сигурност. А майка ѝ, знаейки за обичта на Лили към всичко под покрива на Сам Кент, не бе искала да ѝ каже.

Лили не можеше да прости — раната бе твърде дълбока — но вече можеше да проумее една малка част от загадката.

Беше януари и Айрин можеше да слезе по Испанските стълби, без да ѝ се пречат туристите и амбулантните търговци. Виа Венето пък беше почти празна. Тя вървеше бързо, тъй като беше твърде студено, за да се наслаждава на гледката. Палтото ѝ бе от тъмен туид, топло и с класическа кройка. Тя се сви в него и смело закрачи срещу

на срещния вятър, за да стигне до фойето на хотел „Екселсиор“. Той я очакваше. Тя бе увита с кожи, а от нея лъхаше лекият мирис на скъп парфюм.

Те се целунаха, а после намериха спокойно ъгълче и поръчаха кафе и малки чашки кристалночиста Стрега.

— Как е Лили? — попита Лон, докато се измъкваше от самурените кожи. — Хареса ли ти Париж?

Айрин стана, за да си съблече палтото, сгъна го и го положи спретнато на облегалката на близкия стол.

— Лили е добре, удивително слаба. И Париж е чудесен. Но...

— Какво? — попита Лон. — Изглеждаш разтревожена. Какво се случи?

— Скарахме се жестоко. Лили изприказва ужасни неща, обвини ме... Не, не съм справедлива. Просто беше ядосана. Спогодихме се.

— Майките и дъщерите често имат спорове — рече Лон меко. — Това се очаква.

— Да — съгласи се Айрин. — Сигурна съм, че си права. А и при тези обстоятелства...

Тя не довърши и двете жени се погледнаха, преди да си кимнат разбиращо. Нямаше нужда да обличат с думи общите си спомени. Магията развали Лон.

— Разкажи ми още за Лили, щастлива ли изглеждаше?

— Горедолу, ако се изключи това-онова — каза Айрин замислено. — Успях да я питам и за Андрю Мендоса.

— Е, и?

— Наистина са приключили, преди около две години.

— Слава Богу. А Хари Креймър?

— Не го е споменавала. Реших, че ще е най-добре да оставя нещата така.

— Да, умно си решила. — Стрегата вървеше елегантно, а внимателният сервитьор се появи с още кафе, само като видя една повдигната вежда.

— Достатъчно за Лили — отсече Айрин твърдо. — Кажи ми какво да правим. Защо избра Рим? Студено е и е влажно.

— Знам. Изглеждаше добра идея, преди да дойда. Мислех си за Сицилия. Някоя къща на село. Можем да почакаме до пролетта. В Сицилия се запролетява рано.

— Звучи чудесно — рече Айрин с неподправен възторг.

Два месеца, след като Лили се върна от Париж, през февруари 1974, Рут обяви, че има предложение да правят оранжерия в едно селище по южното крайбрежие на име Лаймингтън. Беше на два часа път с влак и те обикновено не приемаха поръчки толкова далеч от Лондон, но работа се намираше трудно, така че решиха да отидат и да проучат нещата на място.

Лаймингтън се оказа богат на криволичещи улички, излизащи от тази част на Атлантика, гледки към остров Уайт и търговска улица с открит пазар. Градчето излъчваше чар.

— Някак ми напомня на Фийлдинг — каза Лили на Рут, когато свършиха с клиента и седнаха в едно кафене до гарата.

Рут сбърчи нос.

— Мразя всичко селско. Което ме прави странна птица. Англичаните, предполага се, носят любовта към земята във всяка своя фибра.

— Може би затова и аз съм така — призна Лили. — Защото съм половин англичанка.

Напоследък Рут се бе отказала от естествената храна. Тя глътна вкусното парче сладкиш и попита:

— На колко години си била, когато баща ти е починал? Никога не си казвала.

— Не съм била родена. Загинал е в автомобилна катастрофа, докато майка ми е била бременна.

Рут присви очи.

— Лили, как така никога не си споменавала бащиното си семейство? Срещали ли сте се?

— Не. Потърсих ги, но нямах късмет. А и не мисля, че бракът на нашите е бил щастлив, защото майка ми въобще не споменава Хари Креймър.

— Това е често срещано име, но не като Смит и Джоунс. Може да се провери.

— Би могло. Но аз не можах да го проследя. Анди ми помагаше да търсим, когато... — Лили замълча.

— Анди да върви по дяволите — отсъди Рут твърдо. — Трябва да има Креймърови навсякъде. Даже тук в Лаймингтън. Ще ти докажа. — Тя изчезна за миг и се върна с телефонния указател в ръка. — Ето — рече тя, докато го отваряше, — обзалагам се... — Рут замълча.

— Какво има?

— Има само един Креймър.

— Е, и? — настоя Лили.

— И той се казва Хари.

Рут предложи Лили веднага да навърти номера в лаймингтънския указател. Тя си го преписа, но забеляза, че влакът за Лондон тръгва след по-малко от петнадесет минути. Щеше да се обади от къщи. Не казаха нищо повече. След няколко дни Рут очевидно забрави случката. Лили, разбира се, помнеше всичко.

„Може да е жив“, бе казал Анди преди години. Идеята може би не беше толкова абсурдна, за каквато Лили винаги я бе мислила.

Тя вдигаше слушалката в дневната си по няколко пъти на ден, но така и не се обади. В разговора с Рут, който произведе такива смайващи резултати, имаше нещо магическо. Лили искаше да се върне в Лаймингтън и да види дали може да съживи вълнението, което бе усетила, когато видя името Хари Креймър черно на бяло. Можеше да го направи сама. Не се нуждаеше от Рут Оуенс, а най-малко пък от Анди Мендоса.

Насрочи пътуването за неделя. Връзките не бяха добри като през седмицата, така че ѝ отне часове. Стигна до Лаймингтън след два. Гарата бе празна, улиците — също. Лили усети за момент студения следобеден въздух. Отиваше на сняг. Сигурно ще удари на камък. Сигурно трябва да се обърне и да се прибере. Не, дошла е дотук. Глупаво е да се отказва сега.

Кафето, в което бяха чакали влака с Рут, беше затворено. И да имаше хотел с уютно фоайе, тя не го виждаше. Беше твърде студено, за да търси топло местенце с телефон. Единствена възможност оставаше будката на ъгъла.

Вратата не се затваряше добре. Вятърът я пронизваше, очите ѝ сълзяха, носът ѝ течеше. Тя вдигна слушалката.

Какво, за Бога, щеше да каже? Здравейте, мисля, че съм ви дъщеря. Не, разбира се, че не. Само дете мислеше, че може да са роднини. А ако той кажеше не, не е възможно, щеше да затвори

телефона. Какво лошо имаше? Нямахме какво да губи. Пригответи си монети и набра номера с ледена ръка.

На третото позвъняване се обади мъж. Лили пусна монетата, изчака я да падне, изчака и пиукането, което означаваше, че се обажда от уличен телефон.

— Мога ли да говоря с господин Хари Креймър?

— На телефона. — Имаше приятен глас, красив и твърд.

— Господин Креймър, не сме се срещали, но и аз се казвам Креймър. Лили Креймър. Мъча се да открия някакви роднини.

— Разбирам. Американка сте, нали?

Както винаги акцентът ѝ, твърде малко повлиян от четирите години в Лондон, я бе издал.

— Да — призна тя. — Но баща ми беше англичанин.

— Колко интересно. Не мисля, че имам роднини в Америка, но никога не се знае със сигурност, нали? Светът е малък. Вижте, разбирам, че се обаждате от уличен телефон...

— Да. А и съм в Лаймингтън само за малко.

— Защо не дойдете да се видим? Ще се радвам да пийнем чай. Можете ли сега?

След петнадесет минути Лили седеше в една малка къщичка над лаймингтънския залив, отпиваше от хубавия чай и опитваше топлите кифлички с девънширска сметана. Дневната бе пълна с избелели покривки и удобни възглавници, а във въздуха се носеше ароматът на огъня в камината. Срещу Лили седеше нисък, деликатен човек с бяла коса. Имаше голям бастун с позлатен връх, който държеше в ръце, носеше черни очила. Хари Креймър бе спял.

— Глаукома — обясни той. — Изгубих си зрението преди десет години. Не знам какво щях да правя без моята Клодет. — Той потупа по коляното жената до себе си. Можеше да я открие без колебание, като че ли помежду им имаше тайна форма на общуване, която не изискваше обичайните сетива.

— Нека обясня за съпругата си — рече той. — Клодет е францужойка. Не говори английски. Един от онези хора, за които е невъзможно да научат друг език, освен собствения си. Срещнахме се в Париж през четиридесет и шеста и стояхме там до преди няколко години. За съжаление трябваше да я доведа тук. Но се налагаше заради здравето ми. Трудно е да се премести двойка старци като нас след

толкова много време. Аз се разбъбрих, а вие сте дошла с цел. Добре, госпожице Креймър, разкажете ми за семейството си, а аз ще видя дали познавам някого. Всички Креймъррови имаме отлична памет.

Лили погледна Хари Креймър, после жена му. Клодет бе едра жена с майчинско излъчване и голям бюст, облечена със син пуловер и сива пола. Косата ѝ бе опъната на кок, а в скута си имаше плетка. И може би не схващаше и дума от разговора, но разглеждаше Лили разбиращо. Тя промърмори нещо на френски.

— Клодет казва, че съм ви притеснил — преведе той. — Съжалявам, че липсата на зрение ме прави такъв досаден стар глупак. Ще ми кажете ли какво ви тревожи, мила моя?

— Нищо. Наистина. — Лили не можеше да каже, че през петдесета не би трябвало да е имал жена или да е бил в Париж.

— Много добре. Какво ще ми кажете за бащиния си род?

Самата учтивост, такива бяха и двамата. С което ставаше още по-трудно.

— Нищо — заекна Лили. — Затова съм тук. Както споменах, бил е англичанин. Майка ми се е казвала Айрин Петуърт, преди да се ожени. От Фийлдинг, Масачузетс. От нея знам, че Хари Креймър, баща ми, е загинал в автомобилна катастрофа, преди да се родя. Никога не е говорила много за това, така че когато чух името ви си помислих, че може би не ми е разказала точно и...

— Помислихте, че си струва да опитате — каза старият човек меко. — Разбирам. И наистина съжалявам. Никога не съм бил женен за друга, освен за скъпата ми Клодет. Почти тридесет години. И нямаме деца.

Една невероятна възможност по-малко. Лили се извини, че ги е обезпокоила и не след дълго си тръгна.

Клодет я изпрати, а после се върна и взе плетивото си. Няколко мига двойката стоя мълчаливо. Хари Креймър проговори пръв:

— Може би трябваше да я отпратя, когато позвъни, но ми се струваше прекалено безсърдечно. Така или иначе, дал съм дума. Не можех да ѝ кажа нищо, нали? Жалко. Изглеждаше приятна млада жена. Хубава ли е?

— Много — увери го жена му. — И наистина е жалко. Но ти нямаше избор.

— Не — измърмори Хари. — Не мисля, че имах.

Клодет се присегна и го целуна по бузата. Стаята изстиваше, така че тя сложи поредната цепеница в огъня и се замисли за удобството и спокойствието на живота им тук. Слава Богу, че Хари не си науми да изравя отдавна погребани скелети.

Лондон, Ню Йорк, Фийлдинг, 1975-76

— Погледнете насам, госпожице. Благодаря, достатъчно.

Човекът със светлометъра направи още няколко странни движения и се отдалечи. Лили погледна отчаяно Питър Фаулър, единствената позната физиономия в помещението. Питър бе погълнат в разговор с един гримиран мъж на средна възраст и това усили сюрреалистичното й чувство.

Една жена се приближи до синята платформа, на която тя седеше. Предполагаше се да изглежда като дневна, но се намираще в едно телевизионно студио. Лили бе заобиколена от светлини, кабели и жици, както и от хора, които се щураха наоколо, като че знаеха какво правят. Това явно не знаеше само тя.

— Успокойте се, госпожице Креймър — каза жената с усмивка. — Аз съм Шарън Райт, продуцентката, и ви обещавам, че това ще е едно много свободно шоу. Ще се справите отлично. — Тя повиши глас. — Всички по места, моля. В ефир сме след три минути.

Господи! Какво правеше там? Как бе успял Питър да я убеди да участва? Устата на Лили бе пресъхнала, дланите й се потяха. Питър и другият мъж, Иън Чеймбърс, водещият, дойдоха и седнаха при нея. Някъде в тъмнината зад островчето блясък светна червена лампичка. Прозвуча музика. Операторът се приближи и насочи камерата към лицето на Иън Чеймбърс.

— Добър ден — каза той. — Днес мои гости са Питър Фаулър, британският редактор на едно от най-успешните американски списания, „Лайфстайл“, и Лили Креймър, дизайнер на кухни. Така че не се учудвайте, че днес ще си говорим за новото съзнание, свързано с кухните. Кога всички се превърнахме в чревоугодници? — Тонът му бе лек и спокоен, като на някой съсед, който се бе отбил на размисъл. Лили бе толкова напрегната, че ноктите й оставяха следи по дланите.

— Трябваше да бъде готвач — обясни Питър, когато й се обади в шест и половина тази сутрин. — По-точно готвачка, някаква дама от Англия със собствена телевизионна програма. Но точно снощи тя взе,

че получи апандисит. Чеймбърс току-що ми телефонира да ме пита ще имам ли нещо против да гостувам сам. Аз предложих да покани и теб.

Ето така стана, че Лили седеше сега под жестоката топлина на прожекторите и слушаше как Питър и Иън Чеймбърс си говорят за кухнята като символ на статуса, като барометър за състоятелност.

— Няма повече уют — започна Чеймбърс. — Това ми липсва. Жена ми ремонтира нашата скоро. Сега е като лаборатория, цялата в стомана и черно стъкло.

— Високи технологии — съгласи се Питър. — Всяка джаджа, за която си мечтал. А си мисля, че единственото нещо, за което модерните дами използват кухните, е да претоплят замразени храни или полуфабрикати.

За момент Лили забрави къде се намира. Тя се наведе напред.

— Слушайте, и двамата не знаете какво говорите. — Мъжете се обърнаха и я загледаха. — Добрата кухня кара сърцето да пее. Тя е нервният център на къщата, особено сега, когато почти никой няма прислуга. Трябва да е красива, удобна и практична. А цялата тази глупост с рибените филета си отиде заедно с миниполите. Жените са по-заети от всякога, но когато имаме време, ние наистина готвим, с любов, внимание и умение. Честно.

— Честно какво? — попита Чеймбърс. — Мислех, че простата, приготвена с любов храна, е честна.

Питър показа съгласие и Лили подхвана отново.

— Вие, хора, описвате една жена, която си седи вкъщи и пече хляб. Жената днес е по-скоро лекар, адвокат или пък брокер. Може би все още пече хляб, но за собствено удоволствие, а не за да задоволява прищевките ви.

Именно камерата, която жужеше току до брадичката ѝ, припомни на Лили, че е казала всичките тези думи пред хиляди хора. Затвори си устата. Коленете ѝ трепереха и тя благодари на Бога, че не стои права. Питър ѝ се усмихна.

— Ето едно изказване за свободата на жената — обобщи Иън Чеймбърс. — Клиентите ви жени ли са, Лили?

— Не, и това, което вие наричате „свобода на жената“ няма нищо общо с темата ни. — Ритъмът на разговора я завладяваше отново и я преизпълваше с убеденост. — Въпрос е просто за справедливост — продължи тя. — Всички ядем, и мъжете, и жените, така че защо всеки

да не се научи и да готви? И да поиска красива и удобна кухня, където да го прави?

Питър поклати глава и се приближи към водещия, за да се противопостави на Лили.

— Но в „Лайфстайл“ открихме, че най-прекрасните кухни се намират в къщите на хора, които не са и мечтали да готвят сами, елитът, свръхбогатите. В края на краищата, не е ли всичко въпрос на пари?

— Не. Мислите така, само защото списанието ви черпи информация от ограничен кръг източници — опонира Лили. — Обикновено къщите, които снимате, ви се предлагат от специалистите по вътрешно обзавеждане. Повечето от тях не биха приели да дадат само съвет или да се ангажират с някаква дребна работа. Правят цялата къща с вносни коприни и антична мебел или не правят нищо.

Сега забрави напълно камерите. Лили бе погълната в спора с Питър и Иън Чеймбърс, поклащаше вълнистата си тъмна коса, размахваше ръце, когато искаше да подчертае нещо, и се разпростираше върху въпрос, който ѝ бе познат и я засягаше лично. Докато я прекъснаха на средата на изречението.

— Благодаря ви, Лили Креймър, дизайнер, и Питър Фаулър, британски редактор на „Лайфстайл“. Опасявам се, че нашето време приключва. Следващата седмица мои гости ще бъдат...

Чеймбърс изговори пред червеното око на камерата последните си реплики. После прожекторите угаснаха и Шарън Райт се появи от мястото си зад ъгъла.

— Жестоко, Иън. Всичко е готово. Благодаря и на двамата. — Тя се обърна към Лили. — Специални благодарности, че успяхте да дойдете толкова бързо. Бяхте чудесна. Не забравяйте да гледате шоуто. Утре следобед в пет.

— Утре следобед? — Очите на Лили се разшириха от удивление. — Но преди да започнем, казахте, че сме в ефир.

Останалите се засмяха.

— Скъп спомен от дните, когато правехме всичко на живо — поясни Шарън Райт. — Сега записваме. Рискът е много по-малък.

— Така че ако стоях зле или бях казала ужасни неща, никой нямаше да знае, освен вас?

— Абсолютно никой — съгласи се Иън Чеймбърс. — Съжалявам, трябваше да обясня. Но вие не бяхте ужасна. Защо жена ми не бе поговорила с вас, преди да похарчи цяло състояние за този ужасен кухненски ремонт?

В таксито до Питър Лили се улови, че мисли не за телевизионния си дебют, а за милия човек до себе си. Питър Фаулър бе много специален.

Приятелството им се зароди преди осем месеца, когато Питър звънна, за да каже, че в „Лайфстайл“ замислят статия за работата на Лили, защото тя е заела една празна пазарна ниша, „между архитект и декоратор“, както се изрази самият той. Докато статията се пишеше, Лили, Питър и един фотограф споделяха буквално и дните, и нощите. Когато свършиха, тя бе открила две истини за себе си.

Първата бе относително проста. Най-добрата ѝ и вълнуваща работа бе свързана с готвенето и храненето. Текстът на Питър обобщава: „Всичките проекти на Лили са оригинални и хитроумни, но кухните и трапезариите ѝ са истинско откровение, синтез между кича на Нова Англия и помпозността от Стара Англия, който някак си се получава...“

Втората истина бе по-сложна.

Двамата продължиха да се виждат, след като статията бе завършена. Лили не бе сигурна какво точно изпитва. Питър бе забавен, отличен компаньон и не ѝ беше безразличен, но, очевидно, не по начина, по който той виждаше нея.

Нещата излязоха на бял свят една нощ, когато вечеряха в малката ѝ къща, в комбинираната дневна и трапезария, която тя бе докарала почти до съвършенство, поне за миниатюрните ѝ размери.

— Лили, да не нахлувам в нечия чужда територия? — попита Питър изведнъж.

Лили вдигна глава от даровете на морето, които поднасяше.

— Не разбирам.

— Имаш ли си някой друг?

— Друг мъж ли имаш предвид?

Той се усмихна.

— Напоследък може да е и друга жена. Но не променя въпроса.

Тя му подаде чинията.

— Не. Не и нещо специално. Какво те накара да го помислиш?

— Ти. Вече е май. Познаваме се от януари, но сега, когато завърших статията, ми показваш ясно, че времето ми е ограничено. Виждаме се веднъж седмично, може и два пъти, ако съм много настоятелен. Така че ми се ще да ме осветлиш веднъж завинаги как стоят нещата. Или как не стоят.

— Да не би да е заради миналия четвъртък? — попита тя меко.

Питър се намръщи и кимна.

— Предполагам.

Миналият четвъртък дълга разходка в топлия, слънчев следобед, страхотният апартамент на Питър в Мейфеър, бутилка вино — резултатът бе неизбежен, освен ако не го бе възпряла. Тя не го възпря. И научи нещо за себе си. Сексът като спорт не беше за нея. Питър се оказа играч от световна класа, но тя виждаше само лицето на Анди, чуваше гласа му, усещаше неговите ръце.

Питър Фаулър я люби нежно и внимателно на килимчето пред камината, но освен чисто физическата реакция, тя не почувства нищо. Ледът беше твърде здрав, за да се стопи, и той го усети.

По-късно, в къщата на Мазбро Роуд, когато Питър поиска обяснение, тя започна да рови из храната си.

— Съжалявам. Ти нямаш вина. Бях напрегната.

Той посегна и я хвана за ръка.

— Хей, няма нужда да обясняваш нищо. Това не е тест и двамата не си пишем оценки. Добрият секс се нуждае от време. Просто си мислех, че сме преминали на следващия етап от нашата, както го наричат, връзка, макар че мразя тази дума. Но после ти беше хладна, както винаги. „Звънни ми следващата седмица, Питър...“. Какво става, Лили?

Тя се замисли за момент.

— Предполагам, че не искам никого прекалено близо до себе си, даже и теб. Не се доверявам лесно. Би ми се искало, но не успявам.

Той стана и започна да рови из бутилките в един шкаф.

— Имаш ли скоч? Виното не ми се струва достатъчно силно. Ето, има. — Той си наля и се върна на масата.

— Слушай, чувал съм за теб и Анди Мендоса. Имаше куп клюкари, които умираха да ми разкажат.

Лили понечи да каже нещо, но Питър вдигна ръка.

— Не, нека довърша. Ако следваме класическия сценарий, тук е моментът, когато аз питам какво е станало и ти ми разказваш ужасна история. Но, както казват, не върви, Лили. Всички имаме белези и незараснали рани. Такъв е животът. Възрастните събираме отломките и продължаваме нататък.

— Добре — каза тя след малко.

— Добре? Какво означава това?

— Означава, че те разбирам.

— Но нищо няма да се промени. Ти просто искаш да си бърбиш и да се смееш с някого от време на време. — Той си изпи скоча и отново стана. — Съжалявам, Лили, прекалено съм стар за това. Стигнах до този етап в живота си, когато имам време само за истински неща. Евтините имитации ми вдъхват досада.

Не бяха се срещали от онази нощ през май до този августовски ден. Така че Лили подбираше думите внимателно.

— Питър, много мило от твоя страна, че издейства да ме поканят в шоуто. Благодаря ти.

Той успя да се засмее.

— Такъв съм си аз, старият мил Пийти. — Той я хвана за ръка. — Да си останем приятели, Лили. Обичам да губя достойно.

Тя стисна пръстите му.

— Приятели — повториха.

На следващия ден Лили включи телевизора към пет, изпълнена с трепетно очакване. След секунди чу познатата тема и този път разбра, че това са части от стар английски мадригал. После се появи компютърна графика с две говорещи глави, последва ги Иън Чеймбърс, а накрая — Питър и самата тя. Лили гледаше удивена. Като че ли съзерцаваше непозната, жена, която не бе виждала. Телевизионната Лили бе толкова жизнерадостна, толкова подвижна и общителна, даже остроумна.

Четиридесет минути след като Чеймбърс пожела на зрителите довиждане, телефонът ѝ звънна.

— Госпожице Креймър, обажда се Шарън Райт от „На гости при Чеймбърс“. Откак излязохме в ефир, хората постоянно ни се обаждат да питат къде могат да ви намерят, за да ремонтират кухните си.

Лили се усмихна. Нещата се подреждаха точно както Питър бе обещал — точно така я убеди да участва в шоуто въпреки ужаса ѝ от

телевизията. Освен това, на този етап от живота си тя се нуждаеше именно от това, защото преди няколко месеца Рут бе обявила, че се жени за един декоратор и иска да работи с него. Щеше да е най-добре съдружието между Оуенс и Креймър да се разтури.

Лили бе съсипана, но не можеше да направи кой знае колко. Подписа договора за разтурване, който Рут размаха под носа ѝ без правни консултации, макар че по-късно разбра, че е трябвало да поиска обезщетение срещу правото на доскорошната си съдружничка да ползва общата им клиентела. Започна да си търси поръчки самостоятелно. Това се оказа една много трудна задача.

Рут винаги бе отговаряла за изявите на двойката. Лили бе работила относително на по-заден план преди статията на Питър, а и тя бе прочетена от малко хора в сравнение с публиката на „На гости при Чеймбърс“. След телевизионното шоу всичко се промени. Изведнъж Лили бе на път да постигне забележителен успех, дори да събере малко слава. Трупаха се не само потенциални клиенти, поканиха я да гостува в още две телевизионни програми и четири-пет радиопредавания. Понякога се поглеждаше в огледалото и се усмихваше. Започваше да става знаменитост.

Като че ли в потвърждение на това, през август ѝ се обади един американец на име Дан Кери, агент, който я караше да подпишат договор. Беше навлязъл в една телевизионна новост, кабела, и искаше тя да размисли върху възможността да се премести в Ню Йорк и да започне собствено шоу. Лили намери идеята за абсурдна — но запази визитката му.

Малко преди Коледа Питър ѝ звънна да ѝ каже, че „Лайфстайл“ е продадено.

— Сега нещата движат някакви нафукани икономистчета. Ще променят прицела, каквото и да значи това. Много промени на върха и половин дузина редактори на улицата, включително и аз.

Лили му съчувстваше и изпитваше известна вина, защото шоуто на Йън Чеймбърс, което се бе оказало златна възможност за нея, за Питър се превърна в нещо като лебедова песен, но нямаше кой знае какво да се направи.

В края на февруари 1976, по-малко от година след телевизионния ѝ дебют в „На гости при Чеймбърс“ Лили бе толкова заета, че реши да си наеме секретар и счетоводител. Ала ако щеше да има персонал,

нямаше да може да продължи да работи от малката си дневна. И тя започна да си търси офис. В един дъждовен мартенски следобед търсенето я отведе в едно лондонско предградие, известно като Майда Валеј, където погледът ѝ случайно бе привлечен от колекцията готварски книги, изложени в книжарницата на ъгъла.

Лили си погледна часовника, реши, че може да отдели петнадесет минути, и влезе. Не обърна внимание на множеството в другия край. Заинтересува я купчината еднакви книги. Корицата бе в синьо и бяло, картината представляваше еврейска звезда, оградена от бодлива тел, а заглавието бе „Агония, проучване на израелската политика на Западния бряг“. Автор бе Андрю Мендоса.

Тя взе един екземпляр. От задната корица я гледаше Анди. Ъгловатото лице, умните очи, които гледаха света с леко снизхождение зад роговите очила, полуусмивката — той не се бе променил и ѝ бе болезнено познат. Лили погледа снимката, усети как сълзите ѝ напират и остави книгата.

И вдигна глава, за да срещне живия поглед на автора.

Анди раздаваше автографи на една маса отляво. Множеството, което го закриваше, когато тя влезе, се бе разпиляло. Сега той беше сам и я гледаше. Взираха се един в друг. Той се попривдигна.

Какво искаше да направи, да се обърне и да избяга или да стои твърдо на мястото си? Да го оплюе? Да заплаче? Да се държи обикновено и изискано? Само ѝ се струваше, че има избор. Да го види без предупреждение и без да има време да вдигне гарда, всичко това я изпълни с непреодолима радост и дълбоко отчаяние.

Мигът алхимия като че ли продължи цяла вечност, но всъщност трая само секунди.

Една жена се приближи по наелектризираната ос между погледите им и развали магията.

— Господин Мендоса, исках да се срещнем, защото...

Анди се обърна към жената, усмихна се, взе книгата, която тя му подаде, и каза нещо. Лили изтърва екземпляра на „Агония“, който държеше, и избяга.

Два дни ѝ се гадеше, имаше треска и трепереше независимо колко увеличаваше отоплението. Абсурд, казваше си. Всичко бе свършило. Преди почти четири години. Беше хванала грип, не се разболя, защото видя Анди Мендоса. Ала знаеше, че точно това е

причината, и че не би могла да предвиди кога ще се случи отново. Лондон бе неизброден град, но и двамата с Анди станаха знаменитости. В този ограничен кръг пътищата им все някога щяха да се срещнат.

В неделя тя си наложи да излезе и да си купи вестници с надеждата, че те ще ѝ отвлекат вниманието от него. „Агония“ беше във всички списъци на бестселърите. В „Обзървър“ имаше статия, отразяваща срещата между Анди и израелския посланик:

„Откога сте специалист по външните работи, господин Мендоса? Струва ми се, че сте натрупали реномето си в други области“.

„Аз съм експерт по това как високопоставените злоупотребяват с властта, господин посланик. Точно това става на Западния бряг. И като човек, чиито корени са същите като вашите...“

Лили смачка вестника и го хвърли в кофата заедно с чаените листа.

По-късно същия ден си включи радиото — и чу как интервюират Анди заедно с министъра на външните работи. Изход нямаше. Анди Мендоса изведнъж се оказа по-голям от живота, сякаш изпълваше хоризонта, плаваше над Темза и летеше над улиците и парковете. Той съсипваше любимия град на Лили — Лондон.

Лошо ли беше това? В един момент в книжарницата той сякаш понечи да я заговори. Може би точно сега се бе измъкнал от дългия си зимен сън и щяха да се срещнат и да поговорят. Може да започнат отново.

Точно тази истина призна тя пред себе си през тези два ужасни дни. Би дала душата си да започнат отново. Другото признание бе, че Анди явно не споделяше тези чувства. Ако не беше така, щеше да се обади много отдавна. Даже и да не смееше заради начина, по който бе прекратил връзката им, нямаше да я пусне да излезе от книжарницата. „Лили“, щеше да извика, „почакай, моля те“. Сетне би я отвлякъл в някое кафене или кръчма, биха поговорили и...

И всичко бяха само фантазии. Анди Мендоса очевидно не се интересуваше повече от Лили Креймър.

Изведнъж Англия сякаш се сгромоляса върху нея. Страната не беше наистина нейна, а на Анди. И тук тя щеше да бъде вечната жертва на способността му да ѝ причинява смъртна болка. Трябваше да се махне.

Обади се на Питър Фаулър.

— Питър, как изглежда Ню Йорк?

— Ню Йорк? Както всичко, което си чела, чувала и гледала по филмите. Голямата ябълка. Убийственият град. Домът на най-големите, най-умните и най-хитрите. Залозите са големи до небето, а печели само този, който играе. Да извадя ли още няколко клишета?

— Няма нужда — рече Лили. — Тези стигат.

— Да, предполагам. Лили, да не се местиш в Ню Йорк?

— Може би. — Каза това, но не беше истина. Колебание нямаше, беше решила. Намери визитката на Дан Кери на бюрото си и в понеделник му позвъни.

През всичките дълги часове на полета до Ню Йорк, Лили държа пръстите си сплетени около триъгълно парче злато. Беше нейният талисман, който откри преди толкова години във Фийлдинг. Окачи го на верижка и сега го носеше на врата си. Замисли се за тайнствените думи на иврит, които бяха изписани: „да забравя“... Тя се връщаше у дома, за да забрави, но и за да запомни.

През първите си месеци в Америка Лили се посвети на непрекъснатата работа. Шоуто, което Дан Кери ѝ бе измислил и бе продал на един малък кабелен оператор, беше първо в списъка. Сценаристите от телевизията се отказаха от идеята на Лили програмата да се казва „Пир на колела“ и измислиха по-обикновеното „Къде да похапнем“, което, казаха, щяло да се приеме по-добре. Лили бързо научаваше правилата на играта в новия ѝ свят. Вдигна рамене и се съгласи със смяната на заглавието, въпреки че я смяташе за ужасна.

Веднъж продължила кариерата си, трябваше да намери и къде да живее. Лили си бе донесла двадесет и две хиляди долара, най-вече от продажбата на лондонската къща, но реши да не се опитва да си купи нещо в Манхатън, където цените на имотите изглеждаха астрономически. Дан ѝ помогна да наеме апартамент в една нова сграда на Източна Осемдесет и втора улица, последната в града, както

поясни, и тя подписа обширен договор, скъса си нервите да запомни, че има и допълнителна клауза, обзаведе апартамента и се нанесе. Останалите осемнадесет хиляди вложи във взаимоспомагателна каса, която обещаваеше високи лихви.

Всичко това отне огромно време и енергия. Уикендът на Деня на труда^[1] през 1976 беше първият свободен за Лили, откак бе пристигнала в Ню Йорк. Той започна с една ужасно топла петъчна вечер. Апартаментът бе климатизиран, но нюйоркските улици бяха непоносими. Тя съжали, че не е успяла да избяга от града за трите свободни дни.

На следващата сутрин в шест, тъкмо на зазоряване, Лили изведнъж се събуди и осъзна, че е решила нещо, докато е спяла. Облече дънки и фланелка и събра малко дрехи в леката чанта.

До седем и тридесет стигна до летище „Ла Гуардия“. В Бостън беше в девет. След четиридесет минути таксито ѝ приближаваше Фийлдинг. Лили се увеси на прозореца — гледаше и очакваше да я връхлети чувството, че се връща у дома.

В покрайнините на града имаше нова бензиностанция на самообслужване и нов търговски център. Паркингът бе претъпкан.

— Това е Фийлдинг, госпожице — обяви шофьорът.

— Да, знам.

— Добре, къде искате да отидете?

— Завийте надясно ей там. Ще ви кажа кога да спрете.

Таксито остави Лили в далечния край на Хейвън Авеню, до библиотеката. Тя беше затворена за празниците. Улицата бе тиха. Лили тръгна на юг към магазините, като се чудеше дали ще види познати. А дали те ще я разпознаят? Надали. Не видя никого. Хейвън пустееше. На няколко места беше отворено, например в магазина на Петуърт, но между лавиците имаше само неколцина купувачи. Без съмнение, заради новия търговски център.

Тя вървеше бавно и тъжно заради промяната, но си казваше, че е неизбежна. Слънцето се издигна и стана горещо. Щеше да стигне до Уудс Роуд след минута и там щеше да бъде по-хладно.

Когато зави по познатия маршрут, Лили почувства истинско удоволствие. Наоколо все още стояха старите дървета. Те сякаш я поздравяваха за добре дошла.

Забави крачката още повече, като внезапно обзет от стеснение влюбен младеж, после седна под един бор, като се наслаждаваше на момента и забавяше края му. Мина момче с въдица. Беше като герой от картина на Норман Рокуел: дете на около десет, с рошава тъмна коса и лунички. То огледа Лили любопитно.

— Добре ли сте, госпожице? — попита детето след миг.

— Да — увери го Лили. — Благодаря ти, че попита. В Уилок ли отиваш да ловиш?

— Да. Страхотно кълве напоследък.

— Успех.

— Благодаря. — Той продължаваше да се върти, очевидно искаше да пита още нещо. — Тук някъде ли живеете?

— Не, живяла съм, но вече не.

— О, на гости, а?

— Точно така. — Лили не можа да устои. — Знаеш ли старата къща на Кент? — попита тя.

— Голямата, надолу по пътя? Разбира се. Там ли отивате?

— Не точно. Спомних си, че е там, и исках да я видя отново.

— Пътят стига малко след моста. Но вчера вратата беше затворена, собствениците не се появяват много.

Вратата беше нова. Преди я нямаше. Лили стана и отупа дънките си от боровите иглички и тревата.

— Познаваш ли ги?

— Не, не точно. Татко казва, че е лудост хора без деца да купуват такава голяма къща. Особено след като не са тук през повечето време.

Лили промърмори нещо в съгласие и двамата повървяха в мълчание за около десет минути, после стигнаха до началото на пътя. Спряха. Две големи, назъбени врати, побити в камък, стояха затворени с верига и катинар. Обилната лятна растителност не позволяваше да се види къщата.

— Виждате ли, казах ви, че е затворена — рече момчето.

— Да, каза ми. Ще се върна в града. Успех с рибата!

Той махна за довиждане и се отдалечи. Лили направи няколко крачки обратно, почака секунда-две, после се обърна да провери. Момчето си отиде и пътят бе празен.

Тя влезе в гората. Имаше повече храсталаци, отколкото си спомняше, добре, че обу маратонки. Веднага си спомни, че наблиз

има отровни храсти. Още бяха там, едва не стъпи направо при тях. После зави в западна посока и накрая стъпи на една пътека, която минаваше покрай до болка познатата растителност. През юни дърветата цъфтяха с бели цветове, а сега листата им блестяха в есенни багри. Тя очакваше да види пилчарника. Вместо това изведнъж се намери на една зелена ливада.

Сърцето ѝ заби до пръсване. Разрушеният пилчарник го нямаше, а на негово място светеше голям правоъгълен басейн, облицован с плочки и покрит с фибростъкло. От едната страна имаше малка постройка, очевидно към него. Всички прозорци бяха с капаци. Тя постоя още малко, като се опитваше да осъзнае какво ѝ подсказва къщата.

Хора без деца, които не я използват твърде, слагат порти и строят басейн, трябва да са богати. Какво, тогава, би трябвало да са направили със самата къща? Тя стисна очи в усилието да преглътне сълзите. Абсурдно бе да плаче, без да знае дали въобще има защо. Загубата на пилчарника не значеше много. По дяволите, басейнът бе страхотно допълнение. Постройката към него блестеше в синьо и кафяво. Защо да строят нещо в унисон, ако са променили голямата къща?

Единственият начин да се убеди бе да продължи. Така и направи надолу по пътеката, вече разширена и очертана със заоблени тухли. И това добре. Пътеките в старата градина бяха очертани по същия начин. Едно време тази водеше към задната врата и кухнята. Все още беше така.

Лили се приближи към къщата отстрани и веднага забеляза, че всичко е наред. Нищо не бе променено, а само подобро.

Гледа дълго през прозорците и си представяше всяка стая. Накрая се отпрати към задната страна. Верандата още бе цялата в бръшлян, а изящният прозорец на трапезарията бе непокътнат. „Слава Богу“, прошепна тя в съкровена благодарствена молитва.

Завесите бяха спуснати и Лили така и не видя вътрешността на къщата без мебелите, които познаваше и обичаше. Така е по-добре, разсъди тя, когато се върна в Ню Йорк. По-добре да няма никаква представа от промените, които са станали. Някой ден, когато къщата бъде отново нейна, тя ще претърси всеки антиквариат в Нова Англия.

Ще отиде на всеки търг. Колкото и време да отнеме, ще възстанови всичко. Някой ден.

[\[1\]](#) Денят на труда в САЩ — първият понеделник на септември.
— Б.пр. ↑

Ню Йорк, 1981

Лили прослуша отново съобщението на телефонния си секретар. „... Анди Мендоса. Знам, че не искаш да ме виждаш, но трябва да говоря с теб. Моля те, въпросът е на живот и смърт...“

Натисна бутона, познатият глас замря, а тя застана неподвижна, парализирана от емоции, които не можеше да назове. Колко пъти си бе представляла точно тази сцена? Милион? Ала това бе преди години, а сега бе престанала да мечтае за Анди. Съзнателно, вероятно. Мечтата обаче отново я изпълваше, обхващаше цялото ѝ същество — поток от копнежи, отчаяние и надежда.

Боже! Лили притисна пръсти към запулсиралите си слепоочия. Нямахше да ѝ стори това отново. Нямахше да ѝ се наложи да страда още веднъж от мъката, която Анди Мендоса означаваше. Докато думите се оформяха в съзнанието ѝ, тя си погледна часовника. Единадесет и десет. Той беше оставил номер в „Хилтън“ и казваше, че ще я чака цяла нощ да му се обади. Лили вдигна слушалката.

— Вече не си пухкава — каза Анди.

— А и ти вече не си толкова мършав. Сядай.

Той се отпусна на един от столовете на цветя в дневната на Лили. Почти полунощ, но все още меко. Отвъд отворения прозорец улицата бе тиха. Сякаш бяха сами в цялата вселена.

— Как ме намери? — попита Лили. Искаше да попита и защо, но не го направи, не още.

— Лесно. Бях чувал, че си в Ню Йорк. Когато пристигнах, отворих указателя.

— Да, разбира се, че е лесно. И идваш за първи път, нали? И не си се връщал в Лондон от Испания с години? Така ли е?

— Не — рече той тихо. — Не е така.

— Наистина не е така — процеди Лили през зъби.

Беше си казала, че ще бъде хладна, резервирана, може дори да го убеди, че е забравила цялата работа. Ала обвиненията изригнаха и не можеха да бъдат спрени.

— Беше отвратително — прошепна тя. — Защо? Винаги съм искала да знам защо. Защо трябваше да си толкова жесток?

Той се отпусна на стола с протегнати напред дълги крака и се загледа във върховете на обувките си.

— Казах си, че така ще е по-човечно. Защо да сипвам сол в раната? Не виждах пред нас никакво бъдеще. Мислех, че ако се измъкна от твоя свят, ще ме забравиш.

Лили се втренчи в него. Същата пясъчно руса коса, същите остри черти на лицето, вездесъщите рогови очила — всичките познати, някога любими. Част от нея се разтапяше, искаше да се хвърли върху му, да го прегърне, да го почувства истински: Анди беше с нея, дишаше същия въздух, заемаше същото място. Другата част от нея изгаряше от гняв: беше чакала толкова дълго и си бе представяла толкова различни отговори. Сега имаше възможност да зададе въпросите.

— Сериозно? Наистина си помисли, че ще е по-човечно да ме оставиш наред път, без да знам какво се е случило? Не вярвам. А ти постъпваш още по-отвратително, след като ме лъжеш след всичкото това време.

— Лили, недей. Не ми причинявай това, мила.

Тя потрепери и се обърна, за да скрие сълзите си. Нямаше да плаче пред него на тази среднощна среща. Ала беше чувала гласа му хиляди пъти в ума си, беше чувала хиляди пъти да я нарича „мила“ по начин, който означаваше толкова малко за него и толкова много за нея.

— Ти не можеш да го понесеш — повтори тя с горчивина. — Сърцето ми се къса заради теб.

Тя сви юмруци, за да не се хвърли към него с гняв и копнеж, и ги пъкна в джобовете на хавлиените си панталони. Беше ги нахлузила, след като говориха по телефона. Изборът беше инстинктивен и самозащитен: нищо съблазнително, или стеснително хубаво, просто това, с което пазаруваше в събота сутрин.

— Харесва ми как си се подстригала — каза той. — Като Клеопатра. Отива ти.

— Хич не се опитвай да ме омагьосваш — процеди тя отново през зъби. — За Бога, Анди, не се опитвай да ме омагьосваш.

— Нищо, което кажа, няма да е подходящо, нали?

— Предполагам, че да.

— Значи по-добре да си тръгвам.

Тя не искаше това.

— Не. Какво стана с въпроса на живот и смърт?

— Съществува и наистина е на живот и смърт.

— Добре, тогава остани. Нещо за пиене?

— Чаша истински чай. Имаш ли?

— Разбира се. Гордините в Лондон опитомиха дивата чужденка.

Чакай малко.

Тя отиде в кухнята, кипна вода и сложи три лъжици чай в затопления чайник. После нагласи табличка с чашки и малка каничка мляко. Той го пиеше без захар, припомни си без усилие. Той още седеше в същата поза в дневната, вперил поглед в обувките си. Лили наля чай и му го подаде.

— Ето, по-добре е от хладката вода с пакетче отстрани.

— Определено. Пак ли ще ми се нахвърлиш, ако те попитам как я караш?

Тя вдигна рамене.

— Добре. Даже много добре. Имам собствено телевизионно шоу, представям ресторанти и говоря за кухни.

— Знам.

Това я учуди.

— Наистина? Да не си бил в Ню Йорк дълго?

— Не. Идвам може би веднъж годишно, за да се видя с американските си издатели. Но винаги се осведомявам какво правиш.

— Колко далновидно. Ти май също си преуспял. Виждам книгите ти навсякъде.

— Провървя ми със заглавията. Успяват да завладеят пословично непостоянната публика. Понякога даже раздавам автографи по книжарниците.

— О, това ли — рече Лили с гримаса. — Още една от чудесните ти демонстрации на заинтересуваност относно моите чувства.

— Чакай малко, не аз бях виновен, а ти. Ти се обърна и си излезе. Беше ми до болка ясно, че не искаш да ме виждаш.

— Това ли си помисли?

— Да. — Дръзко. Беше му писнало да го укоряват.

— Не беше така. Чаках да ми дадеш знак, а ти не го направи.

— Малко си почакала, около двадесет секунди, доколкото си спомням. Нямах време, за никакъв знак.

— Лъжеш.

Той въздъхна.

— Лили, признавам, че постъпих много зле. Но мотивите ми не бяха такива, каквито предполагаш. Наистина си мислех, че постъпвам правилно. Нараних те и съжалявам. И аз бях доста наранен. Обичах те и ти го знаеш.

Казваше го за пръв път в живота си. Тя стисна чашата чай, но не отпи. Думите се блъскаха в гърлото ѝ, и аз те обичах и още те обичам... Нямах да ги каже. Нищо не можеше да я накара да се разкрие така. Не отново, не и след трудно извоювания мир. Ала не можеше да махне с ръка и да забрави миналото.

— И все още не можеш да ми кажеш защо?

Той се замисли за момент.

— Предполагам, че мога да опитам. Ще ми се наложи, ако искам да разбереш какво правя тук по нощите десет години след всичко това. Лили, спомняш ли си суонингската история?

— Убийството на далечния ти братовчед от Аманда Кент, къщата в Съсекс? Да, спомням си. Все още ли работиш над това?

— Никога не съм спирал. Не мога да се сдържа. Може би на това казват фикс идея. От години подозирам, че Мендоса са до ушите вътре в убийството и в изчезването на лейди Суонинг.

— Добре Предполагам, че е нужно да знаеш. Но щеше да обясниш защо си отиде, без да кажеш и дума. Продължавам да слушам, а не чувам нищо такова.

— Ще стигна и дотам. Как е майка ти?

— Майка ми? А, разбирам. Връзката, в която винаги си вярвал. Айрин е добре. Живее във Флорида. Не я виждам много.

— Виж, все още мисля, че е силно замесена в цялата работа. Мисля, че е била секретарка на Аманда Кент и ѝ е помогнала да избяга, след като Суонинг е бил застрелян. Подозирам го, откак ми каза, че е отраснала заедно с Аманда във Фийлдинг и е дошла в Англия малко след нея. И онази работа с баща ти и предупреждението на

семейството ми, когато търсехме Хари Креймър. Той би бил важен за тях само заради майка ти, защото Айрин е замесена в аферата Суонинг.

Лили го гледаше втренчено. Остави чашата и отметна коса от лицето си, като че ли като го видеше по-ясно, щеше да си изясни и останалото.

— И понеже това беше малко вероятно, едно на милион, ти...

— ... си тръгна — довърши той. — Но когато си тръгнах, вече не беше едно на милион. Не е важно как и е твърде дълго за обясняване, но докато бях в Испания по Коледа седемдесет и първа, получих потвърждение, че името на секретарката е било Айрин. Или поне го разбрах като потвърждение. Как, по дяволите, можехме да продължим, след като знаех това?

Тя поклати глава.

— Изпуснах нишката. Много бързаш. Да речем, че си прав, че Айрин е част от цялата работа. Можело е да не ми кажеш. Очевидно никой, освен теб не се интересува повече. Просто е трябвало да зарежеш цялата работа.

— Не можех — прошепна той. — Не мога.

— Защо не? — почти изкрещя тя. — За Бога, защо не?

— Защото през целия си живот съм искал да се разгранича от тях. Мендоса са всемирно зло, Лили. Те са лешояди. Хранят се с всеки, който е по-слаб от тях. А повечето хора са. Мисля, че мога да докажа, че са прикрили едно хладнокръвно убийство. А ако не го направя, значи съм като тях.

Никога не го бе излагал с думи толкова ясно, дори и пред себе си. След като го каза, Анди осъзна, че е разкрил повече, отколкото бе искал. Тя му го бе измъкнала с въпросите си и с припомнянето на нещо, което дължеше от толкова време.

— Съжалявам — прошепна той. — Ти ме беше забравила. Не трябваше да идвам тук и да разравям останките.

Понечи да стане, но тя му направи знак да се спре.

— Недей, нищо не можеш да поправиш. Вече си тук и говорим. Ако не стигнем до сърцевината, няма да намеря покой.

— И аз — призна той.

— Все още не си ми казал всичко, нали? Излязло е нещо ново, иначе защо ще идваш?

— Да, нещо ново за мен, иначе е доста старо.

Той бръкна във вътрешния си джоб, извади един плик, а от него — снимката, която му бяха доставили в Мадрид.

— Тази снимка е от тридесет и девета. Вярвам, че това е единственият съществуващ екземпляр. Очевидно са положени много усилия, за да се унищожат и негативите, но този се е изплъзнал. Получих го в Мадрид преди няколко дни. Снимано е в Малага, Южна Испания. Ще я погледнеш ли?

Лили протегна ръка. Анди ѝ подаде снимката и тя я загледа, удивена от роклите, от дългия наниз перли и усмивката на едното момиче, от глуповатата шапка на другото.

— Трябва ли да познавам някоя от тези жени? — попита тя накрая.

— Предполагам, че да.

Тя поклати глава.

— Не, не ги познавам. Мислиш, че едната е Айрин?

— Да. Заедно с Аманда Кент, лейди Суонинг.

— Още ли пазиш вестникарските изрезки след убийството? Онези със снимките на Аманда.

Той кимна и тя отново протегна ръка, като знаеше, че са в него. Лили гледаше като зрител на тенис мач, мърдайки глава наляво-надясно.

— Не съм сигурна. Може би онази вляво с малката шапчица и перото е същата жена. А за майка ми, предполагам, че дясната може и да е тя. Но това е бледо чувство. Айрин е била на тридесет и три, когато съм се родила, сега е на шестдесет и шест. През тридесет и девета трябва да е била... — Лили спря, за да пресметне — ... на двадесет и две. Не знам как е изглеждала на двадесет и две.

Анди взе снимката и погледна нея и Лили.

— Ти не приличаш на майка си, нали?

— Не. Никога не съм приличала.

— Мислех така, защото видях нещо познато. Ако си изглеждала като Айрин на същата възраст, това би обяснило всичко. — Той сложи снимката в единия плик, а вестникарските изрезки — в другите и върна всичко в джоба си.

— Не изглеждам като Айрин. А като Креймърови, предполагам, с изключение на него.

— На кого?

— На Хари Креймър, с когото говорих.

— Какво? Кога? — Той се наведе. — Намерила си Хари Креймър? Той е жив?

— Беше. Сигурно вече е умрял. През седемдесет и четвърта в Лаймингтън открих един стар джентълмен на име Хари Креймър. Отидох да го видя. Беше сляп и към седемдесетте. И имаше жена французойка, с която бяха женени от четиридесет години, без деца. Никакъв удар, никакво попадение, никаква грешка. Даже не съм и приближавала.

Анди си свали очилата и ги завъртя за рамката.

— Може да е имал връзка с майка ти. Може би цялата тайна е затова, защото си незаконно дете.

Лили поклати глава.

— Не. Не мисля. Първо не е присъщо на Айрин. Второ, всичките инстинкти ми подсказваха, че старецът казва истината. Не ме познава. Просто не беше същият Хари Креймър.

— Добре, след като казваш. — Той отново погледна снимката. — Трябва да има нещо, с което да сравним, снимки на майка ти като млада, или пък като малка.

Лили стана и събра приборите за чая на табличната.

— Не съм виждала такива. Винаги съм ти казвала, че Айрин е резервирана. Не е типът майка, която ще ти покаже стари снимки и ще те засипе с истории от млади години.

— Казвала си даже и повече. Говорили сме няколко пъти и ти даде да се разбере, че тя се отнася към миналото като към тема табу. Нещо, което не се обсъжда. А за нейното поколение, това не се връзва с теорията за твоето незаконно раждане.

Лили отиде в кухнята и той я последва.

— Така е — каза тя. С Анди се чувстваше като захвърлена във времева дупка. Лили изми чиниите, а Анди автоматично се зае да ги избърсва.

— Виж — рече тя накрая, — майка ми е костелив орех. Преди няколко години се скарахме жестоко, защото продаде къщата във Фийлдинг.

Той остави кърпата и сложи ръка на рамото ѝ. Докосна я за пръв път, откак бе дошъл.

— Къщата, която обичаше толкова много?

— Същата. Разбрах веднага щом ти си тръгна. Така и не го преживях. И още не съм. Понастоящем с майка ми едва си говорим. И все пак не вярвам, че е участвала в убийство. Всъщност тя е наивна и... благородна. Жестокостта не ѝ е присъща.

Анди протегна ръка и тя се сгуши плачейки на рамото му. Плачеше за всичко — заради любовта им, заради това, че той бе обсебен от един грозен отрязък история, заради това, до което манията му го беше довела, заради мъката, че го е загубила, заради болката от загубата на къщата.

— Никой, освен теб не разбира как се чувствам — въздъхна тя, докато хлипаше. — Никой.

— Много хора нямат усещане за място — отговори той. — Днес всички се движим и това сякаш няма значение. Но такова нещо има и, ако го чувстваш, то те завладява.

Усещане за място. Да, точно това беше. Но една фраза, каквото и прозрение да представляваше, не можеше да спре плача ѝ. Анди я вдигна, отнесе я в дневната и седна, като я държеше в скута си, позволи ѝ да се наплаче и я люлееше като бебе. Не беше бебе, разбира се, беше зряла жена. И ако позволеше това да продължи, щеше да се стигне до едно нещо, а тя не го искаше. Не по грешка, както беше, неслучайно, не без мисъл за последствията и не без изяснени отношения. С огромно усилие на волята Лили се отскубна от ръцете му.

— Не така — рече тя.

— Не — съгласи се той. — Не така и не сега. Тръгвам си, мила. Да ти звънна ли утре?

Тя кимна, защото не смееше да заговори.

На следващата сутрин Лили се яви в студиото в шест и тридесет. Записваха части от следващите три предавания, отрязъци, които включваха нея и някакви диаграми. Беше предаване в предаването, Лили показваше скици на типични кухни, неща, разпространени из цяла Америка, и обясняваше как те могат да се превърнат в нещо повълнуващо.

— Купонясвала ли си, Лили? — попита гримьорът. — Очите ти са целите червени.

— Да — излъга тя. — Снощи бях на голям купон. Можеш ли да оправиш щетите?

Той отстъпи и я огледа.

— Да, но ще искам повишение заради допълнителната работа.

— Ще те черпя едно — обеща Лили.

Това беше шега, не сериозно оплакване. Гримьорът започна да действа с големите си четки, като от време на време отстъпваше и си хапеше устната. След десет минути обърна към нея силен прожектор и я огледа на светлината.

— Добре, публиката ти няма да узнае, че си била лошо момиче.

— Мерси. Много съм ти задължена. Няма да забравя.

Тя тръгна по коридора към помещението с нейния декор. Използваха го и за други предавания, но след шест години тя мислеше за него като за свой. Джоуни файн, продуцентката ѝ, я очакваше.

— Добро утро. Изглеждаш толкова уморена, колкото се чувствам аз.

— О, чудесно. Много ме окуражи. Мислех, че гримьорът е прикрил всичко.

— Може и да се получи пред камерата. Готова ли си?

— Да.

Ала не беше. Диаграмите бяха на статив и трябваше периодично да ги отмята, за да показва следващата. Листата все се изплъзваха от пръстите ѝ. Веднъж се обърка и отметна два наведнъж, разбра чак към средата на обясненията си. „Съжалявам“, промърмори тя. Започнаха отново. Този път си забрави репликите.

— Лили, всичко наред ли е? Да не си болна?

— Не. Съжалявам, Джоуни. Дай ми пет минути, после ще го направим още веднъж отначало и всичко ще бъде наред.

Прекара кратката почивка при кафе машината в дъното на коридора, като отпиваше от кафявата водниста имитация и се опитваше да събере разпилените си мисли. Неприятностите бяха с Анди Мендоса. Не, не само с него. Също и с Питър, и с Джереми Крендъл. Тримата мъже и различните им роли в живота ѝ се преплитаха в съзнанието ѝ. Това трябваше да престане, поне за няколко часа. Сега имаше задача, която нямаше нищо общо с тях, а само с нея самата. Трябваше да действа професионално. Лили изправи рамене и се върна в студиото. Този път всичко мина като по вода.

Върна се в апартамента към обяд. Чу телефона, докато отключваше и изтича да го вдигне, като забеляза, че червената

лампичка на телефонния ѝ секретар свети.

— Аз съм, скъпа.

— Питър, здравей. Видя ли се с Крендъл? Как мина?

— Видяхме се. Не съм сигурен как мина. Без размахване на юмруци, даже без викове. И двамата бяхме нащрек, много хладни. В края на краищата не мисля, че си казахме нещо важно. Той определено не се пречупи. Нито пък аз.

— Подозира ли, че ние мислим, че лъже?

— Да, мисля, че да. Ала всичко е догадка, на този етап никой не издава нищо. Някакви вести от Лон?

— Точно влизам. Чакай, ще си проверя секретаря.

Тя остави слушалката и прослуша съобщенията. Анди беше звънял два пъти. Чу гласа му и се стресна като предната нощ.

— Нищо от Лон — докладва тя на Питър.

— По дяволите, Лили, какво да правим сега?

— Виж, случи се някакво абсурдно съвпадение. — Тя се поколеба, като подбираше думите си. — Няма да повярваш, но снощи се появи Анди Мендоса.

— Права си, не вярвам.

— Истина е. И, помни, Анди никога не е имал нищо общо със семейството си. Той не е част от любимата ни групировка Мендоса, но ако съвсем случайно знае нещо, няма да ми навреди да го попитам.

— Лили, сигурна ли си, че можеш да се довериш на този тип? Нямам предвид в личен план, това си е твоя работа. Но Мендоса са истинска сила. Висшата лига. Като Морган и Ротшилд, че даже и повече.

— Знам. И всичко е наред. Мога да се доверя на Анди.

— Как можеш да го кажеш след...

— Не ме питай, Питър, моля те — прекъсна го тя.

Той пое дълбоко дъх.

— Добре, миличка, топката е при теб. Не се мотай.

— Няма. Ще ти звънна, когато имам нещо да докладвам.

— Или ако се чуеш с Лон. Това е засега.

И двете съобщения от Анди изискваха да му се обади веднага. Така и направи. Сигурно я бе чакал край телефона в стаята си, защото отговори веднага след сигнала.

— Къде беше? Тревожих се.

Като че беше едно време. Когато винаги си знаеха ангажиментите.

— Аз съм работещо момиче, Анди. Имах ранен ангажимент в студиото.

— Да, разбира се. Колко съм глупав. — Звучеше раздражено. — Виж, май не обясних много добре снощи. Мъчи ме от много време. — Беше го обмислял и сега си изля душата по бездушната жица. — Не се обадох само защото си мислех, че можеш да разпознаеш Айрин. Надявах се, разбира се, но и не можех да продължа, преди да кажа първо на теб. Разбираш ли?

— Да, Анди, всичко е наред, за това разбирам. Както и да е, казах ти преди, няма начин да си помисля, че майка ми е замесена в нещо такова. Просто не е в неин стил.

Той не отговори на това.

— Обядвала ли си? Да обядваме ли заедно?

— Добре. Защо не? — Едва не го покани да дойде, имаше салатата в хладилника. Ала не го направи, не беше готова да пристъпи в кухнята и да му приготви храна, да влезе пак в онзи ритъм, който някога ѝ доставяше такова удоволствие. Щеше да боли твърде много, когато свърши.

— Близо до вас има хубаво място. „Блу Били“ на петдесет и шеста между Бродуей и седмо авеню. Страната към града. Малък блок, ще го намериш. Ще се срещнем там след четиридесет минути.

Ресторантът бе претъпкан. Той я чакаше на бара отпред, но бе запазил маса.

— Казаха след десет минути. Ще пийнеш ли нещо?

— „Перие“ с лимон.

— Още ли си на диета?

Той се усмихна — старата усмивка, която грееше, когато тя седеше с него в пекарната в Брайтън, ядеше кифлички със сметана, оплакваше се колко е пълна и се опитваше да осъзнае защо този чудесен човек ѝ обръща толкова много внимание.

— Все още правя много неща — рече Лили.

— Същите, но различни — отвърна Анди меко и докосна с пръст бузата ѝ. — Бях забравил как очите ти си сменят цвета, когато носиш синьо.

Бе облякла тъмносиня блуза от креп, панталони на Калвин Клайн в синьо-сиво каре и сако в тон. Синьото бе любимият цвят на Анди. Нарочно ли беше? Тя не знаеше, може би подсъзнателно. Кожата под пръста му пламна и тя се отдръпна. Той се втренчи в нея с тигровите си очи зад роговите очила, а после сведе поглед към питието си.

След секунди салонният управител потупа Анди по рамото, взе питиетата им и ги заведе до тяхната маса. Появи се сервитьор, много млад и свеж и агресивно отворен.

— Здравсти, хора, аз съм Боби, вашият сервитьор днес: Специалитетите ни са... — Той изрецитира дълъг списък с ястия, невъзможно бе да се схване кое кое е и, разбира се, нямаше начин да се узнае и цената.

— Разбра ли нещо? — попита Анди, когато момчето се отдалечи.

— Не много. Ужасен маниер, но се разпространява. Аз правя все така по телевизията. Ето колко съм влиятелна. Тук обаче правят страхотни тестени специалитети.

— Не обичам студени спагети.

— Спри да бъдеш такъв ужасен англичанин. Все си знаете ростбифа и йоркширския пудинг.

Накрая той се нави и двамата поръчаха тестения специалитет на деня. Беше много вкусен.

— Предполагам, че в края на краищата студените спагети ми харесват — заключи Анди.

— Това не са спагети, а фусили. — Лили размаха набодените на вилицата макарони. — Различните изделия имат различен вкус и вървят с различни сосове и подправки.

— Както кажеш.

Тя се спря.

— Много приказвам, както би казал ти, нали?

— Малко. За да избегнеш по-неприятните теми. Мисли ли още за това, което казах?

— Разбира се. Но искам да попроменим темата. Това чака от 1939, Анди, не би ли могло да почака още малко?

— Разбира се.

Винаги можеше да ѝ отдаде цялото си внимание и да я накара да го разбере. И още го правеше. И не само с нея, помисли си тя. Това беше една от дарбите му, заради нея, може би, хората, за които

пишеше, му разкриваха най-съкровениите подробности от своя живот. Горедолу това щеше да направи и тя.

— Спомняш ли си един разговор, който водихме преди години? За съвпаденията.

— Спомням си. По-скоро спор, по моему.

— От време на време. Както и да е, имам специална изненада за теб.

— Съвпаденията сякаш ни преследват. Добре, продължавай, слушам те.

— Затънала съм до уши в групировката Мендоса. И мисля, че се опитват да ме прекарат. Те или някой, който работи за тях.

— Каква изненада, та те прецакват всички. Как, по дяволите, се забърка с тях?

— Не само аз. Участвам в превземането на една компания. Имам двама партньори. Един от тях има дългогодишна връзка с твоето властно семейство, така че естествено отидохме при тях за съвет. Това, което се опитваме да направим, им е специалитет.

— Да завладяват, да, в това са добри. Само ти ли мислиш, че ви пързаят, или и партньорите ти са съгласни?

— Единият е съгласен, другият не можем да го открием в момента. — На върха на езика ѝ беше да обясни за Лон, но не го направи. Беше твърде сложно и щеше да отнеме твърде много време. — Човекът, с когото се предполага, че работим, се казва... — Лили спря и се огледа. — Може би е по-добре да не казвам.

Анди поклати глава.

— Започвам да се чувствам като герой на Робърт Лъдълм.

Лили не обърна внимание на това, а извади от чантата си листче хартия и надраска на него името на Джереми Крендъл. Сетне бутна съобщението към Анди.

— Това име да ти говори нещо?

Той го погледна и пак поклати глава.

— Нищичко. Съжалявам. Но аз нямам нищо общо с бизнеса, ти знаеш.

— Да, просто се надявах. Анди, можеш ли да попроучиш? Много, много дискретно.

Той сви устни и помисли за момент.

— Да попитам ще е лесно. Притеснява ме дискретната част. Щом става въпрос да се затягат редиците и да се налага дисциплина, роднините ми засенчват дори мафията.

Тя бе съкрушена.

— Точно от това се страхувах.

— Не се предавай толкова лесно, мила. Когато има желание... и така нататък. Нека помисля малко.

Той искаше да остане с нея и след обяда.

— Една разходка в Сентръл Парк — предложи той. — Или пък кино, ако предпочиташ.

— Не мога. Съжалявам. Имам страшно много работа. — Всъщност нямаше нищо належащо за следобеда, но се ужасяваше от това, което ставаше и от начина, по който се чувстваше. Анди и Лили отново заедно, като че ли последните десет години не съществуваха. Ала не беше така, тя все още ближеше рани и нямаше да падне в капана толкова лесно за втори път. Така че се разделиха и тя обеща да му се обади на следващия ден.

Както се оказа, звънна му същата вечер, след като говори с Питър, който действаше според плана, но нямаше какво да докладва.

— А твоят кротък Мендоса? — запита той.

— Той не е кротък. Нищо конкретно не можа да каже. Обеща да си помисли. Виж, Питър, бих искала двамата да се срещнете. Няма да навреди, а и ако той излезе с нещо, ще е по-добре да си го видял, преди да прецениш.

— Добре. Както и да е, ще се срещна с Уелингтън.

— Уелингтън? — учуди се тя.

Питър се разсмя.

— Мисля си за Ватерло.

— Охо. А аз съм Наполеон. Нали така?

— Точно така.

— Върви по дяволите. Ще видя какво мога да уговоря и ще ти се обадя. Как си с програмата за утре?

— Натоварено, но това има предимство. Само се обади колкото е възможно по-рано. Между другото, видя ли цените при затварянето на пазара?

— Не. Кажете ми.

— „Бейс и Демър“ са паднали с половин пункт.

— Чудно. Точно това ми трябваше да чуя.

Когато тримата се срещнаха на закуска на следващия ден, Анди погледна факта от различен ъгъл.

— Ако акциите падат, това означава, че нещата утихват. Това може да е добре за вас, както си мисля.

Питър кимна. Дойде на срещата предубеден. Преди години, когато бе малко влюбен в Лили и готов да се задълбочи, точно призракът на този човек разруши всичко. Освен това, той не би могъл да хареса никого с името Мендоса. Ала Анди все пак го впечатли. Дружелюбен, много пряк, без фалшива скромност, когато Питър спомена, че е чел и харесал повечето му книги. У него имаше всичко, което харесваше в английския дух — учтивост, чар и особено чувство за хумор. А и ум. Анди сякаш бе преценил ситуацията много точно.

— Имам нещо за вас — каза той. — Не е много. Бих искал да обещаая, че ще ви намеря и повече, но едва ли.

— Много бързо, така или иначе — отсече Питър. — Давай.

Бяха в апартамента на Лили, нямаше нужда да приказват кодирано. Анди отвори малък бележник.

— Джереми Крендъл е започнал работа за групировката Мендоса преди седем години. Направо от Уортънската бизнес школа.

— Все си мислех, че е от Харвард — забеляза Лили.

— Същата работа — прекъсна я Питър. — Те се множат. Продължавай, Анди.

— Винаги е бил в нюйоркския офис и това сякаш го прави леко низвергнат. Практиката им е да пращат най-добрите и най-умните в Европа, обикновено в Испания, за да бъдат посветени.

— Така че може да действа солово заключи Лили. — Да ни хвърля на вълците по свои собствени съображения, които нямат нищо общо с шефовете му.

— Казах, че вероятно го прави леко низвергнат — натърти Анди. — После се оказа, че говори чудесно испански и е прекарал две години в университета в Саламанка.

Питър свирна през зъби.

— Значи би могъл да е присъединен?

— Именно. — Анди затвори бележника шумно. — Но е твърде произволно предположение. Може би Саламанка и добрият испански

просто са го накарали да се кандидатира пред групировката и тя го е приела пак заради тях. Тук няма нищо злоещо.

Лили подпря главата си с ръка и изтика трохите от кроасана към другия край на масата.

— Не, няма. А ние наистина се хващаме като удавници за сламка. Както и да е, как ще ни помогне да знаем какво си е наумил Крендъл? Ако не намерим начин да му попречим, полза няма.

Питър се тревожеше за друго.

— Би ли ни казал откъде си получил информацията? Ако някой е наясно с подозренията ни, по-добре ще е да знаем.

— Няма повод за притеснение — увери го Анди. — Реших, че най-доброто прикритие е липсата на такова. Проучих чрез една секретарка в лондонския офис. Казах ѝ, че един тукашен вестник ме е помолил да напиша нещо за семейната фирма в Ню Йорк. Роднините ми не харесват това, което пиша, но знаят, че така или иначе ще го напиша, така че ми се дава всякаква нужна информация. Забележителният ми полубрат смята, че така е по-добре, отколкото аз да си измислям. Затова обаче и информацията е толкова оскъдна. Не съм достатъчно добре поставен, за да разбере за вас истинските тайни.

— В наше време няма тайни — отбеляза Лили. — Само бази данни в компютрите. — Тя стана и започна да прибира масата. Мъжете помогнаха. Когато свършиха, тримата се върнаха в дневната. — Добре, момчета, някаква идея как да продължим?

Питър тутакси погледна Анди. Не го харесваше чак толкова.

— По-добре да си тръгвам и да оставя вас двамата да кроите планове — рече Анди веднага. — Да ти се обадя ли по-късно, Лили?

— Да, обади се. — Тя го изпрати и когато се върна, попита: — Добре, хареса ли ти?

— Много. Разбирам чувствата ти. — Гласът на Питър омекна. — Все още си влюбена в него, нали, скъпа?

Тя се отпусна на стола.

— Предполагам, че да. Така и не го разлюбих. Но се плаща до смърт, че ще се повърти, а после отново ще изчезне. Не мисля, че ще преживея това още веднъж, Питър.

— Недей — отвърна Питър меко. — Поне веднъж помисли за себе си, за своите собствени интереси. Несподелената любов е досадна. Питай патилия.

— Да. — Тя му се усмихна. — Де да бях се влюбила в теб.

— По едно време и аз исках същото. — Той стана и я целуна по челото. — Безплатните съвети свършиха. Лили, трябва да направим нещо. Ужасно е, че не сме се чували с Лон, но не можем да чакаме повече.

— Знам. Какво обаче да направим?

— Виж, всичките оперативни решения досега са идвали от Джереми Крендъл. Той изпълняваше ролята на шеф, нали?

— Точно така.

— Добре, с теб знаем, че той играе двойна игра, действа в нечия полза или каквото и, да е. Не трябва да му се вярва. Така че ще следваме инстинктите си. Какво казват твоите?

— Да говорим с някои от членовете на борда — отговори тя веднага. — Това казах и веднага след като чухме за белия рицар. Защо да последват съвета на Рандолф Демър и да продават на този тип от Ню Мексико, когато могат да бъдат убедени, че ще правят повече пари с нас?

— И аз мисля така — съгласи се Питър. — И имаме две възможности, като не е задължително да ги споменаваме направо. Или получаваме гаранции, че някои от тях ще гласуват с нас и насрочваме събрание на акционерите, или се връщаме към оригиналния сценарий, откупуваме дела на един-двама и ставаме притежатели на контролния пакет. — Той запали цигара. — Това ни връща на въпроса с парите.

— Не — възпротиви се Лили. — Не и по начина, по който ти мислиш. Парите не са проблем, Питър. Мисля, че това е димна завеса от страна на Крендъл. С това, което имаме, и плановете ни, не виждам защо, която и да е банка да не ни подкрепи. Ако постигнем съгласие да купим ние, а не откаченият милионер, мисля, че ще можем да направим сделка.

— Добре, има смисъл. Значи всъщност искаме да купуваме. Това е позицията ни за началото на преговорите.

— Да, точно така. — Тя отиде до бюрото си и измъкна листа с членовете на борда от чекмеджето. — С кого започваме?

— Не ми трябва да ги чета отново. Знам ги наизуст. И знам кой е най-вероятен за каузата.

— Уила Грейсън? Низвергнатата дъщеря на покойния господин Бейс?

— Не. Бейс е мъртъв от дванадесет години. Не мисля, че госпожа Грейсън все още жалее за него. Някой по-скорошно разсърден. Майката на Харви Майкъл Демър.

На следващия ден, в четвъртък Лили трябваше да записва представяне на един ресторант следобед, но беше свободна до три. Решиха, че тя трябва да се обади на госпожа Демър.

— Според Харви Майкъл — беше казал Питър, — мамчето не само се страхува от стареца, тя го мрази. Значи може би мрази мъжете изобщо. Това е само догадка, Лили, но мисля, че твоите шансове са по-добри.

И тя се съгласи. Ето защо в единадесет сутринта в четвъртък стоеше във фойето на една страда на източна шестдесет и пета улица под погледа на сладострастния портиер. Беше се обадила на жената предната вечер. На теория едно неочаквано посещение би било по-успешно, но на практика то беше невъзможно. Напоследък не можеше да се добереш до горните етажи на никоя манхатънска сграда, без да те проверят и обявят. Така че трябваше да телефонира и да намекне, че иска да обсъдят нещо във връзка с нейното шоу.

— Лили Креймър — бе възкликнала жената. — Да не повярваш! Но моята кухня не е нищо особено. Когато мъжът ми беше жив, доста ядяхме навън. А сега не...

— Това е сериал за манхатънските апартаменти. Просто искам да поговорим. — Лили я прекъсна меко.

— Добре, това не вреди. Елате.

Така че сега портиерът я изучаваше и говореше по домофона.

— Да, точно така. Дамата, която говори за ресторанти по телевизията. Виждал съм я много пъти. Тя е Лили Креймър. Сигурен съм.

Лили бе благодарна на човешката природа. Можеше да се разхожда по всяка улица, да се храни във всеки ресторант, да пазарува във всеки магазин и да не я разпознаят. Но ако притисне паметта им, ако каже коя е, сложи телевизионната си усмивка и попита дали я познават, хората неизменно откликваха. Може би не го правеха, но поне казваха, че е така. Никой не иска да си признае неинформираността, поне за попкултурата, не и в Ню Йорк. Тя благодари на портиера и се отправя към стълбата.

Луиз Демър бе приказлива блондинка. Към средата на петдесетте, опита се да предположи Лили. Не особено красива, тя имаше издължено, тясно лице без брадичка, но беше висока и забележителната ѝ някога фигура все още бе много добра. Носеше една от онези стари увиващи се рокли в стил Даян фон Фюрстенберг. В момента това не беше последен крясък на модата, но пък подчертаваше фигурата ѝ.

Тя стисна ръката на Лили със смесица от отегчение и жизнерадост и я заведе в дневна — каша от периоди и стилове, претъпкана с мебели и окачени на всеки сантиметър от стената предмети.

— Седнете. Тук светлината е по-добра. — Госпожа Демър приседна на един люлеещ се стол, а на Лили посочи мекото канапе.

— Много мило от ваша страна, че ме приехте — каза Лили. — Но да ви кажа още отначало, няма да говорим за шоуто ми.

Другата жена отвори уста, а сетне скочи.

— Вижте, госпожо, не знам коя сте и какво става тук, но...

— Госпожо Демър, аз наистина съм Лили Креймър. Нямам никакви лоши намерения. Но трябваше да ви видя, а се страхувах, че няма да се съгласите, ако ви кажа истинската причина.

Очите на Луиз бледнееха. Тя ги присви, когато заизучава посетителката си.

— Може би трябва да кажете бързо и да се махате оттук.

— Добре, ако искате, ще направя точно това, след като ви обясня. Но ще ме изслушате, нали?

— Нали няма да ми струва нищо? Нали не продавате някаква стока?

Крадци, изнасилвачи, убийци и амбулантни търговци, нюйоркчани смятаха всички тях за еднакво опасни.

— Определено не — увери я Лили. — Обратно. Искам да купя нещо.

— Какво?

— Акциите ви в „Бейс енд Демър Пъбликейшънс“.

— Господи — възкликна госпожа Демър, а сетне го повтори. — Господи! Затова ли е всичко? И какво общо имате вие? Освен това, свекърът ми продава компанията на някакъв нумизмат от Ню Мексико.

— Не може да го направи без съгласието на борда. А никой не може да накара вас да си продадете акциите, ако не желаете.

— Не познавате онова говедо свекъра ми. — Жената беше седнала след първия си изблик, но сега отново стана. — Господи! — Това сякаш ѝ беше любимата дума. — Искам да пийна нещо? За вас?

Единадесет и петнадесет сутринта. Ала това беше в реда на нещата.

— Малко шери, ако имате.

— Може би, само да видя. — Тя се порови из шкафа с напитките в ъгъла. — Синът ми Харви, от време на време купува такива неща. Да, „Тео Пепе“, това е шери, нали?

— Да — потвърди Лили и благодари, когато пое пълната чаша. Домакинята си наля водна чаша скоч. С едно ледче.

— Ако на мен ми се пие нещо, трябва да е силно — рече тя. — Шерито добро ли е? Нали не е станало на оцет? Бог знае откога е тук. Както казах, сигурно го е купил Харви. Него го няма от няколко седмици. Замина за Европа. Защо не дойдохте по-рано? Харви си продаде акциите. Мислех, че старият пръч ще умре, когато научи. — Тя се изсмя.

— Вече притежавам акциите на Харви, госпожа Демър — обяви Лили и зачака.

Тънките устни отново се разтвориха.

— Как? Той ги продаде на онзи умник, който опита да ни завладее скришом. Питър някой си.

— Питър Фаулър от „Фаулър Дистрибушън“. Той ми е партньор. Госпожа Демър се отпусна назад и отпи от скоча си.

— Мисля, че започвам да разбирам защо сте тук.

— Надявам се. Вижте, готова съм да ви предложи значително повече от пазарната цена. В последните два дни акциите паднаха от седем и петдесет на шест и деветдесет. След още малко ще се върнат на шест и двадесет и пет или дори по-малко. Защото на Уолстрийт знаят, че този нумизмат просто ще си седи със списанията, както прави свекърът ви от години. За вас печалба няма. Не и ако нямате емоционална привързаност към сегашното положение.

Блондинката се засмя.

— Емоционално, хареса ми. Не, никакви емоции, що се отнася до тези проклетни списания. Когато се венчахме със съпруга, ми, бяхме

две влюбени деца. Аз бях артистка и старецът не ме одобряваше. Ревност, това е причината. Обзалагам се, че ме е желаел. — Тя протегна крак. Чорапът беше от най-стегнатите, а токчето — от най-високите. — Все още не е зле, нали?

— Определено — потвърди Лили. И това не беше ласкателство, а истина. — Направо да позеленея от завист. — И това беше истина. Но не по отношение на краката на домакинята.

— Заради краката или заради акциите ми? — контрира блондинката през смях. Значи не беше глупава.

— И за двете — призна Лили.

— Да, обзалагам се. Така де, старецът очерни живота на моя Харви. Имам предвид съпруга ми, синът ми е Харви Майкъл Джуниър. Не че проклетият Рандолф не се опря и на него. Направи го. А животът ме заради него е ад.

— Тогава защо...

— Защо не прегърна шанса да сторя нещо, което ще го накара да се гърчи? Не е толкова просто. Виждате ли този апартамент? Той всъщност не е мой. Притежава го тръст начело с Рандолф Демър. Същото е и с доходите ми. И те идват от тръста. Не мисля, че в крайна сметка може да ми отнеме всичко. Адвокатът ми казва, че не може. Но със сигурност може да ми направи живота черен, докато трае битката.

Лили отпиваше от шерито. Умът ѝ работеше на пълни обороти. Имаше няколко секунди преднина, защото Луиз Демър си бе изпила питието и бе станала да си налее още едно.

— Още малко от това?

— Не, благодаря. Вижте, опитвам се да изясня нещо. Вие притежавате шест процента от акциите.

— Точно.

— А ние имаме двадесет и пет. Така че ако ни продадете вашите, ще имаме тридесет и един процента и ще надминем свекъра ви.

— Останалите от борда ще го подкрепят, а заедно те имат... — Луиз спря, за да пресметне.

— Без вашите акции и тези на сина ви, единадесет процента — довърши Лили. Отдавна го бе съобщила. — Двадесет и осем и единадесет прави евентуалните тридесет и девет процента, който Рандолф Демър контролира. Но мисля, че можем да присъединим един-двама от членовете на борда. Защо да не го направят? Ние

представяваме възможност за печалба. А свекърът ви и неговият купувач — не.

— Искате да кажете, че можете да присъедините Уила, така ли? Тя остава с другия голям пакет. Останалите са далечни братовчеди и такива неща. С по един-два процента всеки.

Лили не отговори. А и не трябваше, цифрите бяха красноречиви.

— Но, както казах — продължи Луиз, — не мога да ги продам на вас. Старецът може да ми стъжни живота.

— Ами ако ви предложим не само привлекателна цена? Ами ако ви дадем привилегировано място в управителния съвет? Ще участвате в бъдещите печалби, а сега ще получите добра сума. Най-доброто отвсякъде.

— Наистина ги искате, нали, миличка?

Лили стана, но не се усмихна.

— Да, наистина ги искаме. Не ви будалкам за това, госпожа Демър. И вие не ме будалкате. Наистина искате да продавате. Наистина искате старецът да затъне до ушите.

Домакинята вдигна рамене.

— Това не е тайна. Наистина искам.

— Добре, а аз ви показвам как да го направите с най-малък риск. Ще се включите ли?

— Най-малък не значи никакъв.

— Не, не значи. Няма такива неща в живота. Както, сигурна съм, сте забелязали.

— Да.

Те се гледаха миг-два. Лили беше решена да не заговаря първа, а и не трябваше.

— Изкушена съм. — Блондинката отпи от скоча. — Много съм изкушена. Но трябва да си помисля и да се консултирам с адвоката си. Ще ви се обадя.

— Добре. Но не мога да ви дам повече от двадесет и четири часа. Ще ви се обадя утре сутринта в единадесет.

— Ако трябваше да заложиш живота си — попита Питър покъсно, — за какво щеше да заложиш? Какво ще реши?

Лили помисли за момент.

— Ще ни ги продаде — каза тя накрая.

Така се и оказа. Ала имаше условие.

— Трябва да чуя от Уила Грейсън, че ще се присъедини към вас и ще прецакаме стареца. Докато това не стане, няма да стане и сделката.

Това беше задача на Питър. Лили бе посетила Луиз Демър в четвъртък, отговорът дойде в петък сутринта. Питър звънна на Уила Грейсън веднага, но му казаха, че е заета през целия уикенд. Не получи отказ, но тя му каза, че няма да успее преди неделя вечер.

— Може би дотогава ще сме се чули с Лон — рече Питър обнадежден. — Не ми се прави всичко това, без да й кажем. Може би даже не е законно.

Двамата седяха на бара в едно кафене в града и ядяха сандвичи с риба тон.

— Не можем да чакаме — рече Лили. — На този етап всичко е разговори и обещания. Никакво правно обвързване.

— Но след около половин час ще се обвържем — отвърна Питър. След тридесет минути имаха среща в банката отсреща.

Това беше банката, с която Питър работеше от години. И личните, и служебните му сметка бяха там — логичното място, откъдето можеха да потърсят финансиране.

— Да бяхме дошли първо тук и никога да не се бяхме обвързвали с групировката Мендоса — каза той на Лили, докато чакаха в шумното фоайе човека, с когото трябваше да се видят.

— И аз мисля така, но всичко започна с парите на Лон и тя беше в правото си да избере екипа.

— Да, не ми припомняй. — Той наистина се тревожеше за Лон. Лили разбираше. Съгласна беше, че е странно да не се чуят почти седмица и Лон да не остави координати, но не споделяше загрижеността на Питър.

— Лон не е малка — успокои го тя. — Мисля, че може да се грижи за себе си много добре. Глупаво е да се тревожим, ако всъщност няма нищо тревожно.

Въведоха ги в един кабинет отзад. Банкерът се ръкува с тях, настани се и даде знак, че слуша. Питър представи случая с малки допълнения от страна на Лили, а служителят седеше търпеливо.

Казаха всичко. Спецификата на „Бейс и Демър“, историята и съдържанието на списанията, съставът на борда, както и бъдещите планове на Ел Пи Ел. Отне им половин час, но човекът зад бюрото не

ги притесни, нито пък даде вид, че му губят времето. Накрая всичко бе казано и всеки аргумент — използван.

— Така че се нуждаем от около милион, за да контролираме нещата и да започнем операциите — завърши Питър. — Ще се включите ли?

Беше ред на банкера. Той не бързаше. Натъпка тютюн в лулата си, след като попита Лили дали има нещо против, а после я запали. Накрая каза:

— За днешните стандарти, това е една много малка сделка, Питър. А малките сделки не си струват бумащината.

— Добре, има ли изключения?

— Понякога да. Но едно нещо ме смущава. Казвате, че съветник ви е бил човек от групировката Мендоса. Те са царе на тези неща. Защо сега идвате при нас?

Те очакваха този въпрос и се бяха подготвили. Лили започна.

— Както Питър обясни, те се включиха само заради връзката си с нашия трети партньор, сенъора Лонола Перес. Групировката Мендоса вече ни каза, че не ги интересува нищо под двадесет и пет милиона.

Банкерът засмука лулата си и кимна.

— Съжالياвам, че госпожа Перес не е с вас днес. Бих искал да се срещнем.

— И ние съжالياваме — рече. Лили. — Но тя е в Испания. Там са повечето от активите ѝ. Втори пласт финансова защита. Лон иска да провери дали не може да освободи малко капитал, при положение че не можем да започнем привилегировано изкупуване.

Банкерът кимна отново.

— Ясно. Но и това е част от проблема. Това не е чисто привилегировано изкупуване. Ако беше, щеше да е много по-просто. Първо, петте списания, които искате да продадете, едва ли ще ви донесат достатъчно, за да покрият разхода от закупуването на целия пакет. Второ, имате враждебен противник. Това може да донесе проблеми.

— Не и когато спечелим контрола — отговори Питър. — Враждебен е само Рандолф Демър. Останалите искат просто мир и печалби. Веднъж да го махнем, останалите ще се кротнат.

— Може би. — Лулата създаваше завеса от синкав дим. — Разбира се, трябва да говоря със съвета по кредитите и ще го направя.

Мисля, че знам какво ще кажат, а на този етап това отговарям и аз. Може би. Впечатлен съм от плановете ви и от инициативата, която проявявате. Да не споменаваме степента на собствената ви финансова обвързаност. Знам, че ти си първокласен мениджър, Питър, а и госпожица Креймър е великолепно предимство. Реномето ѝ ще значи много за бъдещето на трите списания, които изберете да запазите и продължите. Но все още казвам, може би. Зависи първо как ще реагира съветът. Второ, дали наистина ще присъедините тези двама акционери. — Той разгледа книгата, които Питър му беше дал. — Госпожа Демър и госпожа Грейсън, нали? Трябва да ги присъедините, иначе, опасявам се, ние въобще няма да се включим.

Така и оставиха нещата.

— А утре? — попита Питър, докато с Лили пиеха мрачно кафе в ресторанта отсреща. — На работа ли си?

Лили поклати глава.

— Не, ще отсъствам. Само за двадесет и четири часа. Ще се върна до неделя следобед, преди ти да се захванеш с Уила Грейсън.

Питър сложи в чашата си половин лъжичка захар.

— Кажи ми да си гледам работата, ако искаш, но сама ли ще отсъстваш от града?

— Не, не сама.

— Разбирам. — Той се обърна и сложи ръка върху нейната. — Бъди внимателна, миличка. Не тръгвай с главата напред.

Тя отново поклати глава.

— Не е каквото си мислиш. Не си устройвам романтично бягство. Почти по работа е.

— Мислех, че в момента ти е писнало от работа.

— Не моя, а работа на Анди. Аз само ще помагам.

Така я бе и помолил:

— Лили, не мога да отлагам повече. Трябва да отида във Фийлдинг. Ще дойдеш ли да ми помогнеш?

Ню Йорк, Масачузетс, Испания, 1981

Бяха решили да отидат с кола до Бостън и да тръгнат много рано. Анди я взе преди зазоряване в събота. Беше наел порше. Мощната кола се плъзна по празните манхатънски улици.

— Ще минем по моста „Джордж Вашингтон“, нали? — попита Анди.

Лили изпълняваше ролята на навигатор. Тя погледна картата в скута си.

— Можем, разбира се.

— Моля те, хайде да го направим. Като малък имах една книга, „Градовете на света“. Там имаше снимка на моста „Джордж Вашингтон“. Изглеждаше ми като най-фантастичното нещо в цялата вселена.

Минаха по магистралата „Хенри Хъдзън“, като гледаха как тъмнината избледнява, а от другата страна на реката се показват палисадите на Джърси. Когато стигнаха до моста, слънцето още не беше изгряло и светлинните изглеждаха като чудна огърлица.

— Иха! — изкрещя той. — Ето го. Здравей, мост, казвах ти, че ще се видим някой ден.

— Невъзможна ли изглеждаше мечтата? — попита Лили. — Защо, след като си бил толкова богат?

— Да си богат не значи същото, когато си дете. Тогава по-скоро значи ограничение. Голяма къща, много прислуга, всичко трябва да се прави по някакъв първобитен ритуал.

— Но вече не.

— Не, вече не. И определено днес не. — Той се облегна, изпъна ръце, а покритите му с ръкавици длани стиснаха кормилото. — Най-после свободни! — възкликна той. — Всемогъщи Боже, най-после сме свободни!

Ентузиазмът му бе заразителен и Лили се засмя от удоволствие. Небето розовееше, когато тръгнаха на изток по шосето „Крос Ривър“, все още със спокойно движение, и се отправиха към Мерит.

— По-забележително, отколкото пътя през Нова Англия — отбеляза Лили.

Настроението на Анди предполагаше по-забележителния маршрут. Както и почивка за закуска в „Макдоналдс“.

— И в Лондон има „Макдоналдс“, но не е същото.

— А сега може би ще ми кажеш, че искаш да видиш Дисниленд.

— Абсолютно. И Холивуд, за да се разходя с купе покрай домовете на звездите.

— С автобус — поправи го Лили. — От тази страна на Голямата вода, купетата са само по влаковете и каретите.

— А евтините полети отзад в самолета?

— Прав си. Но сега им казваме просто икономични.

— Бива — рече Анди. — Но снощи бях на вечеря у редакторката ми и тя ми поднесе кифлички, а ги нарече соленки. С основното ястие, представяш ли си?

— Да, защото соленките всъщност са хляб. Това, което си мислиш, е бисквита.

— Да, презрамките са колан, а коланът — жартиери.

Лили се облегна, спокойна както никога.

— А фибите са шноли, правистът е адвокат, социално слабият е безработен, сладкото са бонбони, плочникът е тротоар и сто други, които съм забравила.^[1]

— Да забравиш кралския английски трябва да е държавно предателство. А твоята порода от край време сте си предатели. — Той се обърна и й се усмихна. — Но аз ви харесвам. Наистина, много. — Погледът му направи местоимението лично и съкровено, километрите се редяха пред тях, „Поршето“ напредваше, а времето минаваше в шеги и закачки.

Към девет бяха на масачузетския разклон, а до десет и петнадесет стигнаха до фреймингъмския изход.

— По-добре да свием тук — каза Лили, като погледна картата. — Няма нужда да влизаме в самия Бостън. Не и ако искаш да отидем направо във Фийлдинг.

— Да — отговори той. — Искам. Лили, много мило от твоя страна, че се включваш. Като се има предвид...

— Като се има предвид нищо. Казах ти вече, подозренията ти са абсурдни, поне що се отнася до майка ми. Освен това, аз обичам

Фийлдинг.

А преди години, когато беше млада и вярваше, че всичко може да бъде прекрасно, тя мечтаеше да го заведе там и да му покаже къщата си. Това щеше да бъде техният меден месец, Анди щеше да се влюби в къщата точно като нея и щяха да я купят. Щеше да се влюби и в нея самата и да живеят щастливо до дълбоки старини. Преди години, в мечтите ѝ.

Лили се отправи към търговския център в покрайнините на града, доволна, че го е виждала и преди и че няма да се стресне отново. Беше по-голям и шумен, отколкото си го спомняше, но това се очакваше.

— Всичко това е ново за мен.

— Прословутият американски „търговски център“. Но не точно оригиналът, нали?

Той имаше предвид историческата „алея“ с дърветата, която водеше от Бъкингамския дворец до Арката на адмиралтейството. Крале и кралици я прекосявали в разкошни карети и с разрешението на лорд-мера влизали в град Лондон.

— Не точно — съгласи се Лили. — Но и Фийлдинг си има история. Той е един от най-старите градове в Нова Англия.

Тя го упъти към Хейвън Авеню.

— Библиотеката е зад ъгъла. Мисля, че трябва да почнем оттам.

Той погледна към часовника на таблото на „Поршето“.

— Движим се във времето отлично. Не искаш ли първо да ме разведеш?

— Бих искала, но зависи от теб.

— Нека първо обиколим — реши Анди. — Не ти правя реверанс, искам да усетя духа на мястото.

— Добре, тогава към следващия светофар. След това отляво е аптеката на Кент. — Но когато се обърна, тя не беше там.

Там, където бе винаги, имаше ресторант със завески и саксии по прозорците.

— Това е било аптеката на Кент — забеляза Анди. — Да не си объркала ъгъла?

— Няма грешка — рече Лили. Тя гледаше магазините от двете страни на пътя. Нито един не беше както преди. Имаше бутици и магазинчета за сувенири, даже и художествена галерия.

— Идвах тук, когато за пръв път се върнах в Щатите през седемдесет и шеста — припомни си Лили. — Всичко се е променило оттогава.

— Конкуренцията започва от предградията — разсъди Анди. — Винаги така става. Нагоди се или загиваш, това е първо правило на всяка главна улица в западния свят.

— Централна улица — поправи го Лили по инерция. — Главната улица в Англия е централна тук... Господи!

— Какво?

— Това е магазинът на Петуърт.

Анди погледна бързо там, където тя посочи. Видя червена тухлена постройка с кръгли светлини отвън и широко стълбище, което водеше към вход, ограден с разсадени дървета. Имаше и надпис: „Фийлдингска Аркада“. Бяха спрели на червен светофар. Лили отвори прозореца на колата и се взря.

— Като че ли градът е коренно променен — рече Анди. — Нечия представа за шика на осемдесетте.

— Магазинът на Петуърт е бил тук повече от сто години. Всички са полудели.

— Икономии, икономии... Долар повече в банката... Оттук накъде?

Светофарът светна зелено.

— Наляво към Уудс Роуд — насочи Лили. „Поршето“ взе завоя гладко. Тя понечи да отвори уста, но после я закри с ръка. — Спри — процеди.

Той удари спирачки и паркира отстрани на пътя. До него Лили дишаше тежко и бе пребледняла.

— Какво става, миличка?

— Погледни. Просто погледни.

Той не знаеше какво да очаква, а това, което видя, не го учуди особено. Отново стандартната американска гледка. Редица едноетажни и двуетажни постройки с морава отпред, тераси и плъзгащи се врати. Циментови пътечки с млади дръвчета. Всичко беше дървено, със сиви кедрови плоскости и голям дървен знак срещу тях: „Стопански сгради“. До него още един, по-скорошен на вид надпис: „Съвременен начин на живот с чара на традициите — апартаменти с една и две спални. Изложбена зала и офис — право напред“.

— Да разбирам ли, че и това е ново? — Той посегна и сложи ръка на коляното ѝ. Лили беше с дънки и той усещаше как тя трепери под дебелия памучен плат.

— Да — отвърна тя. Все още шепнеше. — О, Господи, изсекли са всички дървета.

Той почака няколко секунди, като разбираше болката ѝ, но не знаеше как да я облекчи.

— Да се връщаме ли, мила, или да продължим?

— Продължаваме.

Той тръгна леко напред, като се страхуваше какво ще открият и се надяваше да не е това, което си мисли.

— Около миля по-надолу отляво има врата. — Гласът ѝ беше нисък и трепереше леко. — Нова е спрямо моето време, но я видях през седемдесет и шеста.

Облицованите в сиво сгради вече бяха зад тях. Като че ли бяха отминали постройките и Анди вече дишаше малко по-леко. Появиха се два огромни клена и няколко бора.

— Това са старите дървета, нали?

Лили кимна, като потрепваше от напрежение, което издаваше почти осезаем шум.

— Ето я.

Железните порти стояха отворени, почти скрити от гъстия храсталак. Анди щеше да пропусне мястото, ако беше сам.

— Да влизам ли?

— Да — промълви тя. „Поршето“ тръгна по дългата пътека, все още обградена с дървета. — Не можеш да видиш къщата оттук. Не и преди да свиеш. — Тя се бе навела напред, отново обнадеждана, почти непоносимо възбудена.

— Някаква идея какво ще кажем на който и да живее тук сега? — попита Анди. — Мисля...

Така и не каза какво мисли. Когато свиха, се озоваха пред един строеж.

Беше още нов, но къщата беше напълно разрушена. Една огромна дупка в земята сочеше бъдещите основи, но те още не бяха положени. Зад дупката имаше кална пътека. Тя идваше от страна на „стопанските сгради“ и на нея бяха паркирани два трактора и булдозер. Строежът пустееше, защото беше събота.

Той спря и се обърна, за да я прегърне, но тя вече бе отворила вратата с трясък и тичаше по наранената земя. Той я последва.

— Лили! Моля те, мила, да си тръгваме. Тук няма да си помогнеш.

Тя не му обърна внимание. Сега беше до самата дупка и се взираше в нея. Анди я настигна и се опита да я хване за ръка, но тя се освободи.

— Лили — повтори той.

Тя поклати яростно глава и той замълча.

На няколко метра имаше друг временен знак. След минутка тя отвърна взор от зеещата рана и тръгна към него. Анди я последва и прочете през рамото ѝ: „Тук ще се намира заседателната зала на Стопански имоти Уудс Хейвън“. В краката му имаше някаква брошура, изпусната и забравена. Беше зацапана с кал и влажна. Той я вдигна.

Четири цвята. Скъпа, много модерна изработка. На корицата беше комплексът, покрай който, бяха минали. Първата страница започваше с кратка история: „Град Фийлдинг е основан през 1649 и официално провъзгласен през 1690. Дотогава две семейства вече притежават неотменна част от миналото и бъдещето му: Кент и Петуърт. Джозая Кент построява мелница близо до река Уилок и се установява във фермата Хейвън. През 1682 той купува дърветата между фермата му и мелницата от Адам Петуърт за двадесет и шест дървени шилинга...“

До него Лили не мърдаше, нито проговаряше. Анди сгъна брошурата, пхна я в джоба на коженото си яке, обърна се към нея и я обгърна с ръце.

— Ела, мила. — Той говореше меко, с разбиране за мъката ѝ. — Да стоиш и да гледаш само ще влоши нещата.

Тя повдигна лице и той видя, че по бузите ѝ се стичат сълзи, въпреки че не бе издала нито звук.

— Хайде — рече той отново.

Той внимателно започна да я води към колата, но не бяха минали и няколко крачки, когато Лили се отскубна от него и изтича по пътя. Анди постоя несигурно за момент, после реши да не я следва. Погледа я как се отдалечава. Когато се скри, той се върна в колата, подкара към края на пътя, паркира и зачака.

Лили не знаеше накъде бяга, нито защо. Към какво? Откъде? От нищото. Там, където беше нейната къща, сега нямаше нищо. И вътре в нея нямаше нищо. Почувства се празна, извън времето, пространството и емоциите. Краката ѝ сякаш не стъпваха по твърда земя, като че се движеше в мъгла.

Тя зави по пътя и продължи покрай дърветата. Наляво. Трябва да завие наляво, защото апартаментите са надясно. Напред по черното асфалтирано пространство, без да усеща минаващите коли и хора. Бързо. По-бързо от когато и да било. Защото тя не беше обвързана от земното притегляне, а продължаваше в мъглата.

Накрая усети биещото си до пръсване сърце, острата болка в гърдите, когато си поемаше дъх, пулсирането в главата. И не може да продължи. Падна, където бе спряла. На колене, с длани, опрени в земята, приведена, с полюшваща се глава, тя вдишваше отчаяно, защото трябваше да оцелее.

Минаваше време, но тя не можеше да каже колко. Мъглата започна да се разсейва, а очите ѝ — да фокусират обстановката.

Беше на брега на река Уилок. Тревата под нея бе кафява, но на няколко сантиметра от лявата ѝ ръка растеше коприва. Тя я загледа: листата все още бяха миниатюрни, но жилчиците си личаха. Тя ги преброи. Шест. Сетне повдигна взор. Брегът пустееше, с изключение на един човек малко по-надолу. Той стоеше във водата с ботуши до коленете и държеше въдица. Като че ли не я беше забелязал.

Лили стана, все още замаяна. Можеше да възприема само незначителни неща, малки несъществени детайли като шестте жилчици по листата на копривата. Нищо повече. Когато стана, залитна. Изведнъж ѝ се догади, вълните прииждаха една след друга. Щеше да повърне. Един първичен срам я накара да се прикрие сред дърветата зад нея.

Изтича към тях. Между старите, изгнили пънове и един бор имаше млада растителност. Лили се наведе до стъблото на една фиданка и дълго не се надигна.

Най-накрая в устата ѝ остана само вкусът на жлъчка, тя се изправи и вдиша дълбоко, после пак. Гаденето престана. Чувстваше слабост, беше потна, но вече не ѝ беше зле. Тя отчупи няколко клончета от бора и ги сложи върху мястото, където се бе облекчила. После се върна при реката.

Познаваше го толкова добре, знаеше толкова пълно всеки сантиметър от земята, че не трябваше да се колебае. Искаше ѝ се да пийне нещо и да си измие лицето, но тук вода нямаше. Брегът бе висок и стръмен и реката течеше на метър-два по-надолу. Трябваше да повърви надолу-, преди брегът да се снижи и тя да може да докосне водата, без да падне. Рибарят все още беше на мястото си. Лили се извърна и се отправи към пътя.

Анди седеше в колата и чакаше. Когато я видя да се приближава, излезе. Не каза нищо и не тръгна срещу нея, но когато тя стигна до него, той я прегърна и я притисна до себе си.

— Реших, че трябва да те оставя сама — рече той.

Тя кимна, защото все още не смееше да говори, той я заведе до колата, отвори ѝ вратата, след това седна зад кормилото и завъртя ключа.

— Ще се измъкнем ли оттук, ако продължа право напред?

— Не. — Щеше да им се изпречи реката.

— Много лошо — каза той, върна се, обърна и подкара обратно по пътя, по който бяха дошли. Когато минаваха покрай апартаментите, Лили гледаше право напред, ни наляво, ни надясно. Двата мълчаха и не проговориха, преди да отминат търговския център и да се отправят към разклона.

— Къде отиваш? — Гласът ѝ бе глух и безжизнен. — Искаше да отидеш в библиотеката. Всичко е наред, добре съм.

— Няма да те подлагам на това — рече той. — Не и днес.

— Всичко е наред — повтори тя. — Наистина. Нищо не може да се направи. Така че се захващай с това, заради което си дошъл.

Той забави.

— Сигурна си?

Тя кимна отново.

— Не — промълви той. — Не съм чак толкова себично копеле.

— Анди, върни се. Да отидем в библиотеката. Искам да отидем. Когато минахме оттам, изглеждаше същата.

Така и направиха. Беше дванадесет и половина, когато се качиха по широкото гранитно стълбище и влязоха в голямото помещение, все още пълно със златисти дъбови столове, маси и лавици, с мирис на книги и политура за мебели. До вратата имаше машина за студена вода, Лили се спря пийна и забеляза, че нещо е добавено. Имаше знак:

„Ново крило и тоалетни“. Една стрелка сочеше към къс коридор, който не си спомняше.

Тя каза нещо на Анди, после тръгна по посока на стрелката и спря до вратата с надпис „ЖЕНИ“. Платнената ѝ чанта бе останала в колата по време на цялото кошмарно преживяване, а сега бе при нея. Изми си ръцете, плисна си вода на лицето, сложи си молив и червило и се среса. Обикновени, автоматични действия, докато болката я изгаряше отвътре. За щастие не си бе изцапала дрехите. Носеше дънки и широка вълнена риза над черното поло. Беше побледняла, но иначе изглеждаше като че нищо не се бе случило.

Когато се върна в главното помещение, Анди седеше на една маса и се взираше в стъклото на машината за разчитане на микрофилми. И това беше ново. Тя седна при него и той вдигна взор.

— Добре ли си?

— Добре.

Той се върна към заниманието си, а тя се огледа. Каквото и да съдържаше новото крило, тук промените бяха малко. Изпита такава благодарност, че почти се разплака отново. Забеляза, че библиотекарката я гледа. Почуди се дали се познават. Бяха на една възраст. Тя си спомни за госпожица Демел и се усмихна. Библиотекарката реши, че се усмихва на нея, и се усмихна в отговор. Лили стана и се приближи към бюрото ѝ.

Библиотекарката проговори първа.

— Вие сте Лили Креймър, нали?

— Да. Съжалявам, мисля, че се познаваме, но не мога да си спомня в момента. — Гърлото все още я болеше и тя се удиви, че думите излизат от него без усилие.

— О, не, не мисля. Аз съм от Канзас Сити. С мъжа ми се преместихме тук миналата година. Познавам ви заради телевизията. И защото всички във Фийлдинг говорят как сте отраснала тук.

Като че ли ѝ припомниха за един друг живот в друго измерение. Телевизията, Ню Йорк и всичко друго важно до тази сутрин ѝ изглеждаха част от един далечен, не съвсем реален свят.

— О — рече тя, — разбирам. Значи сте тук от година?

— Да, съпругът ми е програмист. Работи в Бостън, но предпочита да живее тук. Фийлдинг е идеалното място, достатъчно близо и все пак много непосредствено.

— Не колкото преди.

Говореха тихо. Госпожица Демел винаги казваше, че в една библиотека трябва да се пази тишина, без при това човек да изглежда като че му е отсечен езикът. Очевидно и по-младите библиотекарци смятаха същото.

— Тук ли беше новата постройка на Уудс Роуд, когато дойдохте?
— попита Лили. Трябваше да узнае, да задържи раната отворена.

— О, да, поне от няколко години, доколкото знам. Апартаментите са хубави, разгледахме ги. Ала не си купихме. Много са скъпи. Искахме най-малко две спални и щеше да ни излезе поне сто хиляди.

Лили кимна. Буцата в гърлото ѝ отново се надигаше. Мислеше, че щом проговори, ще се разплаче отново.

— Купихме къща на Мил Стрийт — продължи библиотекарката.
— Много е стара и я ремонтираме сами. Как ми се иска да имам кухня като онези от шоуто ви.

Лили трепереше вътрешно, но успя да се усмихне.

— Ще имате. Напредвайте бавно, стая по стая. Страхотната кухня е повече внимателно планиране и въображение, отколкото пари. Ще видите.

Влезе една жена, която се приближи към бюрото, библиотекарката се обърна към нея, а Лили се отдалечи и отиде отново при Анди. Той все още бе привел глава над машината за микрофилми. Старите вестникарски изрезки и снимката на двете жени в Малага стояха на масата до него. Когато тя седна, той вдигна глава, усмихна ѝ се и докосна с ръка бузата ѝ.

— Ти си силна жена — рече той.

— Коравата Лили, това съм аз. — Гласът ѝ не беше много весел, но поне се опитваше. — Какво откри?

Той се намръщи.

— Много, но не вярвам да ни помогне твърде. Погледни.

Той пренави филма, показва ѝ как да го движи, смениха си местата и тя се съсредоточи в екрана. Пред нея беше първа страница на „Фийлдинг Пост Таймс“ от 25 април 1939 година. Заглавието беше огромно: „Аманда Кент търсена за убийство“.

Статията заемаше цялата първа страница.

„Полицията в Англия издирва Аманда Кент, дъщеря на покойния Томас Кент и съпругата му Джейн, живеещи на Уудс Роуд, за убийството на съпруга ѝ, Емери Престън-Уайлд, виконт Суонинг...“.

Разказът продължаваше с описание на убийството и изчезването на Аманда. На същата страница имаше снимка на Аманда от преди пет години, когато е била на деветнадесет. Беше официална, момичето бе облечено в широка роба и носеше двоен наниз перли. Косата ѝ бе дълга до раменете и навита. Много красива, но някак обикновена и скучна — може би заради фотографа и условностите на времето. Лили придвижи микрофилма напред. „Пост Таймс“ беше седмичник и до днес, доколкото знаеше, и на всеки два месеца излизаше с голяма статия за убийството и изчезването на Аманда. Тя ги прегледа всичките, но за Айрин не се споменаваше.

Вдигна поглед. Анди се взираше в снимките на лейди Суонинг. Погледна през рамото му, а сетне се върна към микрофилма.

— Вижда се, че е същото момиче — отбеляза тя.

— Да, но на тази все още не е ясно, нали?

Тя погледна снимката от Малага.

— Не, не е ясно. Може би, това е всичко.

Той каза нещо едва чуто. Тя си помисли, че е проклятие и не го помоли да повтори. Той посегна към машината.

— Погледни още нещо.

Той смени филма и придвижи новия напред, докато намери, каквото търсеше.

— Ето, кажи ми какво мислиш за това.

Този път датата беше 17 март 1935 година. Заглавието гласеше: „Магазинът на Петуърт продаден“. Под него имаше снимка как Айрин се здрависва с плешив мъж. Тя носеше рокля с дълъг ръкав, а мъжът — тъмен двуреден костюм. И двамата се усмихваха смутено за снимката.

Лили прочете текста.

„Мис Айрин Петуърт обяви днес, че нейният четвърти братовчед, Хенри Дейвис Петуърт от Нютън, е купил магазина на Петуърт на Хейвън Авеню. Магазинът е отличителна черта на Фийлдинг вече повече от век. Той е бил Централен магазин на Фийлдинг, докато покойният баща на мис Петуърт не го е разширил и не му е дал името си...“

Статията продължаваше с това, че Айрин е наследила бизнеса след трагичната смърт на родителите си няколко месеца по-рано, а накрая я цитираше, че е „... много удовлетворена, защото магазинът на Петуърт остава в семейството“.

Звучеше точно като казано от Айрин. А и на снимката бе самата тя. Лили я гледа дълго. Щеше да познае майка си, дори да ѝ я бяха показали без всякакви обяснения. Не че чертите ѝ бяха много ясни. Но приведената глава, начинът, по който стоеше... Беше си Айрин без всякакво съмнение. Тя обърна внимание на кадъра в Малага. Анди безмълвно ѝ подаде малка лупа.

Въпреки големината ѝ, лупата бе много силна, като тези, които използваха фоторедакторите. Лили нагласи разстоянието между лещата и снимката, така че да я вижда ясно. Роклите, шапките, перлите, огрените от слънцето лица на двете жени вече се различаваха без проблем. Лили ги гледа дълго, сетне се извърна към машината. Накрая посочи снимката на масата.

— Нито едната от тези две жени не е Айрин.

— И аз така мисля — рече Анди. Тонът му бе неутрален. Ако и да беше разочарован, не се издаде. — Това е, ако приемем, че тази във вестника прилича на майка ти.

— Прилича. Бих я разпознала винаги. — Тя отново посочи другата снимка. — Снощи си мислех, че една от тези двете може и да е тя. Времето е същото, възрастта е същата. Но когато сравнявам тази снимка с образа на Айрин четири години преди това, съм сигурна. В този ден тя не е била в Малага.

— Така изглежда — съгласи се Анди. — Но даже и с лупата не можеш да си сигурна за другата. Че е Аманда Кент, искам да кажа.

Лили сви устни.

— Нека погледна „Пост Таймс“ отново.

Той започна да сменя микрофилма, когато библиотекарката се приближи.

— Току-що си спомних за това. — Тя сложи куп книги с кожена подвързия на масата помежду им. — От същото време като вестниците, които поискахте.

Книгите бяха около тридесет на четиридесет сантиметра, облечени в тъмночервена кожа. Отгоре със златисти букви бе написано „Албум“, а отдолу — „Фийлдингска гимназия“. Анди изглеждаше объркан.

— Годишници — обясни Лили. — Стандартна американска практика. Спомен от гимназиалните години за випускниците. — Тя ти разгледа. — Ето я 1934, годината, когато е завършила майка ми.

Двамата разгледаха книгата заедно и намериха три неупорядочени снимки на Айрин, ангажирана в различни училищни мероприятия. Новата информация просто потвърди предишното им заключение. Нито едната от двете жени на снимката в Малага не бе майката на Лили.

— Аманда Кент е родена през 1919 — рече Анди. — Кога ли ще да е завършила?

— Да опитаме 1937. — Лили намери нужния том, но Аманда не беше там. Още малко търсене и откриха, че е завършила през 1936. — Да завършиш на седемнадесет не е необикновено — обясни Лили. — Зависи кога точно си роден.

Анди не слушаше. Той разгръщаше албума от 1936.

— Тя е почти на всяка страница — забеляза той. — Известна. И красива.

— Семейство Кент са имали власт тук. — Лили се приближи и погледна през рамото му. Аманда Кент ѝ се усмихваше в поне дузина различни пози. Седеше на шейна и махаше на зимния карнавал. Играеше в училищната пиеса. Беше и Кралицата на бала. Всички снимки бяха черно-бели, разбира се, така че цветът на кожата ѝ не можеше да се установи. Косата и очите ѝ също стояха неопределено. Носът ѝ бе чип и тя винаги се усмихваше. Беше чудесна. — Не изглежда като че може да убие някого — промълви Лили.

— Че и хладнокръвно — добави Анди. — Но убийците рядко си личат на пръв поглед.

През последните десет минути бе влязъл един мъж, който бе седнал на близката маса. Сега той се обърна и им изшътка. Изглеждаше към седемдесетте: Лили си помисли, че го познава отнякъде.

— Шшт — повтори той. — Това е библиотека, не е дискотека.

Анди се смръщи и се върна към годишника. Той го заизучава с лупата, сетне постави снимката от Малага до най-ясната от гимназиалните снимки на Аманда. Сравни двете, а после махна на Лили да погледне.

Тя го направи внимателно. След това се обърна и поклати глава.

— По дяволите — прошепна Анди, като не обърна внимание на вледеняващия поглед на стареца. — И аз така мисля.

Беше идвал в Бостън още веднъж, за представяне на една книга, и го хареса. Бяха говорили да отидат там след Фийлдинг. Вместо това се отправиха на запад към Бъркшир.

— На тишина и спокойствие — отсъди Анди. Беше проучил картата и няколко туристически справочника и когато излязоха от библиотеката, позвъни по телефона и направи резервация.

Грейт Барингтън беше друг типичен град от Нова Англия. Наблизо беше Тангълууд, прочута лятна сцена на Бостънския симфоничен оркестър, а на две мили от центъра бе хотел „Гарсън Хаус“. Бивша собственост на човек, направил състояние с една от многобройните текстилни фабрики през деветнадесети век, сега това беше луксозен хотел със запазен, викториански дух и красиви градини през рано настъпилата пролет.

— Поискайте два стаи, господин Мендоса — каза администраторката. — Мога да ви дам, но се чудех дали не бихте предпочели апартамент с две спални?

— Би било идеално, ако имате — отвърна Анди.

Тя му се усмихна.

— Да, имаме. Резервиран е месеци напред за тангълуудския сезон, но по това време няма проблеми.

Малко беше да се каже така. Като че ли Анди и Лили бяха единствените гости на хотела.

— В момента сервираме само закуска — продължи администраторката. — Ресторантът отваря през юни. Наблизо обаче

има два-три чудесни места, където можете да вечеряте. Добре ли е така?

— Добре — увери я Анди.

Апартаментът също беше добър. Голяма дневна с изглед към градината и мостчето в далечината, две спални. Едната бе решена в меко зелено и тапети на рози, а другата — в синьо и бяло с тъмносин килим.

— Цветя за дамата? — попита човекът, който донесе двата им малки куфара.

— Определено — отговори Анди.

Лили не взе участие в решението. Веднага щом се качиха в апартамента, тя отиде до прозореца и остана там, загледана в градината, докато двамата мъже уреждаха всичко. Там беше и когато Анди даде бакшиш на пиколото и затвори вратата зад него.

Той се приближи към нея и посегна да я докосне — сетне се отдръпна. Дотук всичките му опити се проваляха. Нормално погледнато, нямаше право. Така че седна в един от удобните фотьойли и започна да си наглася лулата. Тя все още не проговаряше. След пет минути той каза:

— Лили, мога ли да ти разкажа една приказка?

— Само да не завършва „и живели щастливо до края на дните си“. Не съм в настроение за това. — Тя не се обърна.

— Не, не точно. Но започва с „имало едно време“. Много време. Разказва се за фамилията Мендоса. Знам, че не се котираме добре за теб, но мисля, че и това е в тази посока. — Той натъпка още тютюн в лулата си и я запали. — В Кордова казват, че семейството е основано преди римляните да дойдат в Испания, преди рождението на Христос. Никой не може да го докаже, разбира се, но така казват. И някъде през пети или шести век след Христа се предполага, че Мендоса са избягали в Африка, защото евреите са били преследвани.

— Дотук нищо ново, нали? — Първият знак от нейна страна, че го слуша.

— Не, нищо. Както и да е, историята продължава, че са преуспели в Африка. Но не са били щастливи, не са я смятали за свой дом. — Той си помисли дали да не ѝ каже за мотото, което по всяка вероятност са приели, „Ако те забравя, Ерусалиме, нека забрави десницата ми изкуството си“... Можеше да я попита дали пази

златната си плочка. Но времето сякаш не беше подходящо. Пропусна тази част. — Предполага се, че са били лихвари и финансисти още тогава. И много богати. Искали са да се върнат в Кордова, така че са се съюзили с маврите и са подкрепили нахлуването в Испания. Когато ордите им прегазили земята, зад тях са били Мендоса. Така родът си е възвърнал земята в Кордова и са построили къщата. Не знам колко от това е истина, но едно е със сигурност. В тази къща е имало членове на семейство Мендоса още оттогава.

— Много хубаво — рече Лили. — Не знам обаче някой да иска да завладява Фийлдинг. А и моята къща вече не е там.

— Не в това е въпросът. — Лулата угасна, той я остави в пепелника и забрави за нея. Наведе се и падна на колене, само и само тя да го погледне. — Всъщност два въпроса. Първо, това, което са направили, за да останат там хиляда и двеста години, е отвъд всякакви фантазии. Убийства, изнасилвания, грабежи, от тези истории ще ти се изправи косата. Нищо не е било достатъчно, никоя цена не е била висока. Сменяли са си религията с тази, която е била на мода, сваляли са правителства. Родители са убивали децата си и обратно. Каквото и да кажеш, Мендоса вече са го правили.

— И всичкото за една къща?

— Не мисля. Ей сега ще стигнем дотам. Къщата, всъщност не същата къща естествено, старата е изгорена до основи и построена наново и Господ знае още какво, но е на същото място. Както и да е, къщата е символ, да останат в Кордова — също. Това е идентичността им. Богати, властни и жители на Кордова. Това сякаш е всичко. Ти не си като тях, Лили. Ти си нещо повече от една къща и парче земя.

Най-накрая тя се отмести от прозореца и тръгна из стаята, като вземаше и оставяше неща и накрая се строполи в едно кресло срещу неговото.

— Знам това. Няма да умра. Даже няма да полудея и да закрепця по улиците, въпреки че трябва да съм мръднала малко, когато видях, че къщата я няма. Така де, болката не намалява. Толкова я обичах — прибави тя, като закри с ръце лицето си сякаш от целия свят.

— Защо, Лили? — Той стана, отиде до нея и коленичи. — Защо я обичаше толкова? Знам, че е била красива къща, казвала си ми. Спомням си и снимката, която ми показа. Но ти можеш да правиш красиви къщи най-добре от целия свят. Можеш да си имаш друга. А

дори, ако искаш, можеш да си построиш дубликат. Трябват само пари. Но няма да е същото, нали?

— Не, определено не — чу се между пръстите ѝ. Все още бе закрила лице с ръцете си.

— Виж, знам, че не струва нищо от психологическа гледна точка, прости. Но мисля, че е правилно. В съзнанието си ти си оплела това да си Лили с това да имаш конкретна къща на конкретно място. Може би заради майка ти, може би защото не познаваш баща си. Каквато и да е причината, в главата ти проклетата къща е била символ на нещо фундаментално. Но грешиш. Това е загуба и ти, естествено, имаш право да тъжиш. Но е разрушена само къщата. Не Лили. Твоята личност не зависи от някакъв сбор тухли и хоросан.

— Не тухли и хоросан — рече тя мрачно. — Дърво и камък. — Все там.

— Да, така е. — Лили най-накрая го погледна. Той все още бе на колене край стола ѝ, тя се наведе и постави лицето му в дланите си. — Знаеш ли, сега, като си пораснал, си много готин. Благодаря.

Той взе ръката ѝ в своите.

— Бърза помощ, доктор Анди. Понякога не проработва.

Постояха още малко така, сетне тя се освободи и се изправи.

— Става късно. Ако искаш вечеря, най-добре да намерим ресторант.

Отидоха там, където им препоръчаха в хотела, в „Дюкяна на Притчет“. Останките на една стара ковачница бяха превърнати в ресторант, който привличаше пътници от Бостън и Ню Йорк. Мястото имаше атмосфера и предлагаше традиционна кухня от Нова Англия.

— Омари, миди или раци — каза Лили. — Все известни масачузетски храни, но мисля, че сме твърде далече от извора, за да попаднем на най-доброто.

И двамата се опитваха да бъдат мили. Разгледаха менюто и обсъдиха всички предложения.

— А патицата? — попита той.

— Не е местен специалитет, така че едва ли е върхът на готвача.

— Тогава ростбиф — отсече той. — Обичам дебелия американски ростбиф. Може да ме хвърлят от „Гауър“, ако някой у нас научи.

И двамата поръчаха от най-доброто и миди за предястие. Лили едва отхапваше.

— Съжالياвам, не съм много гладна.

— Хапни поне малко — настоя Анди. — За да знам, че няма да се строполиш, преди да те върна в Ню Йорк.

Лили се опита да му угоди, но спря, преди да е достигнала с вилицата устата си.

— Анди, историята, която ми разказа, за семейството ти, беше все за Испания. Как Мендоса са стигнали до Англия?

— Още една дълга история. Свързана е с търговията с шери. Оставям я за друг път. Поуката е по-различна, може да ми трябва някой ден.

Преди години той говореше, сякаш ще се разделят всеки момент и това я изпълваше с тъга. Сега звучеше, като че ли ще бъдат заедно за вечни времена, ала това провокираше други емоции. Тя предпочиташе да не се занимава с тях.

— Говорим все за мен — рече тя. — Но ти днес си разочарован.

Той се усмихна.

— Не по същия начин. А и не съм съкрушен, просто ще трябва да опитам пак.

— Да опиташ какво? Ако снимката не е на Айрин или на Аманда Кент, какво ти остава?

— Инстинктът ми — каза той бавно. — Всичко, което правя, се основава до голяма степен на инстинкта. Когато имам историята, аз го знам. Знам, че е там. Продължавам да ровя и накрая всичко си идва на мястото.

— Значи това ще направиш, ще продължиш да ровиш?

— Да. Този път продължавам със Суонинг докрай. Мотая се вече твърде дълго. — Той си наля още от бургундското, което пиеха. — Много ли си ми сърдита?

— Сърдита? Не, защо?

— Майка ти...

— Не е на снимката и няма да се върже в историята. Казвам го пак и за последен път. Нищо не може да ме накара да повярвам, че Айрин Петуърт Креймър е замесена в чието и да е убийство. — Сервитьорът дойде и взе празните им чинии. Лили изчака, докато той

се отдалечи. — Интересното е, че в момента съм й толкова бясна, че почти предпочитам да беше.

— Искаш да кажеш, че ако първо не беше продала къщата, строежите нямаше да напреднат толкова много.

— Да. — Тя чувстваше, че отново се задушава. — Да сменим темата: Кажи ми нещо повече, какви си ги вършил през последните години. Къде живееш, например? Предполагам, не в онази мизерна квартира в Хакни.

Той се ухили.

— Не съвсем. Купих къща в Кенсингтън, към края на Бромптън Роуд.

Лили повдигна вежди.

— Много добре.

— Наистина. Чуй, по-добре да ти кажа нещо друго. Ожених се преди няколко години.

Тя отпиваше от виното си, но сега остави чашата с нарочно забавени движения.

— Разбирам. Да, мисля, че беше добре да ми кажеш.

— Не ме гледай така, ще потъна в земята. Не е каквото си мислиш. Беше ужасно. Женитба през седемдесет и осма, развод през седемдесет и девета. Тя искаше да уредим финансовите въпроси в брой, така че аз запазих къщата.

Стомахът ѝ се успокои. Толкова се беше вдигнал, че тя мислеше, че ще се удари в биещото ѝ до пръсване сърце. Да върви по дяволите! Защо все още можеше да ѝ причинява това?

— Как се казваше? — Не даваше и пет пари, но трябваше да го каже, за да прикрие реакцията си.

— Не се смей, Фиона. Фиона Фарадей.

Лили се изкикоти.

— Няма да се извинявам, заслужаваш си го. Добър вечер, Найджъл. Обзалагам се, че сте били чудна, двойка.

— О, да, как ли не. Тя се ожени за един френски граф веднага щом приключихме с развода. Защо говорим за това?

— Започнахме, защото ти ми разказваше за къщата си. Хубава ли е? Обичаш ли я?

Той усети нещо в тона ѝ, някакво завръщане на предишното отчаяние.

— И аз не искам да говорим за домове. Достатъчно за днес.

Лили се бе преоблякла за вечеря. Носеше рокля от мек, плюшова плат. Беше тъмен, но жизнерадостен, между синьо и виолетово.

— Изглеждаш чудесно — рече Анди. — Как се казва този плат?

— Копринено жарсе. Благодаря. И ти не си за изхвърляне. Така съм си те представяла винаги, в голям апартамент близо до Савил Роу.

— Мислех, че ще бъдем в Бостън тази вечер, изглеждаше резонно. — Той посегна през масата и докосна медальона, който тя носеше, сетне разбра, че по-раншният му незададен въпрос всъщност е получил отговор. Тя все още притежаваше златната плочка. — Това е плочката с надписа на иврит, нали?

— Да, сложих я на верижка преди няколко години. Нося я постоянно.

— Определено е свързана с Мендоса. Това е едно от нещата, които разбрах на Коледа през седемдесет и първа.

— И които те накараха да...

— Да — прекъсна я той бързо, като не искаше тя отново да споменава предателството му. За да отвлече вниманието ѝ, той ѝ разказа историята на Съюзън за мотото прието в Африка, и за плочката, изработена в Кордова.

— Сигурна ли е, че плочката е била по-голяма от това? — запита Лили.

— Да. И сигурно е права. Съюзън много добре се справя с такива неща — когато става въпрос да се разрешават загадки и да се подреждат детайли. Твоята плочка е свързана с моето семейство. Абсолютно съм сигурен.

— Може би — отвърна Лили. Не ѝ се говореше повече за стари загадки.

Сервитьорът се появи и Анди поръча кафе и коняк.

— Обичаш ли испански коняк? — попита Лили.

— Понякога. В Испания всичко е наред. Навсякъде другаде е малко силничко. Не знам защо.

— Не съм съгласна. Една приятелка ме научи преди време. Живяла е в Испания много години и е развила вкус. Много ми харесва.

— Да питаме ли дали имат? — Анди вдигна ръка да повика сервитьора.

— Не се тревожи. Сигурно нямат. Както и да е, обичам и друг коняк.

— Къде в Испания е живяла приятелката ти? — Просто лека реплика за успокояване на страстите от деня.

— В Мадрид, мисля. Не говори много за това. Ала все още използва испанското си име. Всички я наричат сеньора Перес.

Анди се намръщи.

— Звучи надуто.

— Не, не е. И подхожда на Лон. Тя е чудесен човек. Ще я харесах.

— Запознай ни тогава.

— Може. Ако си още в Ню Йорк, когато се върне. В момента е в Испания.

Той вдигна глава.

— Започвам да разбирам. Тази ли сеньора Перес е третият партньор, когото Питър спомена онази сутрин, като ме запознаваше с положението, за да проучим онзи Джереми някой си?

— Да.

— Ясно. Тя трябва да е нещо специално. Забелязах как очите на Фаулър светнаха, когато заговори за нея.

— Толкова ли е очевидно? Прав си, Питър е влюбен. Ала, опасявам се, чувствата му не са споделени, поне не по същия начин.

— Лош късмет. — Питиетата пристигнаха. Анди разклати своето. — Слушай, планирам да остана в Ню Йорк повечко. Ако нямаш нищо против.

Думите му би трябвало да я направят щастлива... не да я стреснат. Тя склучи ръце около чашата с кафе, като търсеше топлина, но кафето бе охладняло също както нея самата.

— Това, което правиш, не зависи от мен, Анди.

— Не, точно сега зависи.

Прибраха се в „Гарсън Хаус“ след единадесет. В дневната на апартамента имаше чудесна уредба. Управата на хотела явно възприемаше сериозно музикалните вкусове на гостите си — но очевидно очакваше да си носят записи сами, защото в стаята такива нямаше. Анди повъртя копчето на радиото и намери Моцарт. Пиесата

свърши след две минути. Един човек започна да говори за пчеларството и за производството на мед в Нигерия. Анди отново завъртя копчето. Танцова музика в старомоден бигбенд стил. Той протегна ръце.

Лили се намести без усилие.

— Сигурно остаряваме — забеляза тя. — Преди не танцувахме така.

— Аз съм се учил. Когато бях малък. Часовете по танци бяха задължителни за невръстните синове на привилегированите.

Тя положи глава на рамото му и двамата затанцуваха бавно на мекия саксофон и щрайховете. Тя усещаше какво става, той също.

— Хайде стига — рече тя, когато музиката заглъхна.

— Добре. — Той я пусна без противене. — Не и ако не си съгласна.

Лили не мислеше, че ще заспи, но се унесе почти веднага. След няколко часа обаче отново се събуди. Беше още тъмно. Намери си часовника на нощната масичка. Четири сутринта. Лежеше неподвижна и се вслушваше. От другата стая не се чуваше нищо. Ала така и така той не хъркаше.

Всяка спалня имаше собствена баня. Лили отиде в своята и се погледна в огледалото над мивката. Нищо от днешните случки не си личеше. Изглеждаше добре. Далеч от двадесет и една, но защо да се изненадва. Времето минава, всичко се променя, а човек продължава по пътя си. Кой беше казал, че е готов да изживее живота си в тихо униние? Не си спомняше. Но не беше тя. Пак тя не беше готова и да живее само с обещания за бъдещето. Днес видя докъде водят такива мечти. До една голяма дупка в земята.

Вратата му беше полуотворена. Откъм леглото не се чуваше нищо.

— Спиш ли? — прошепна тя.

— Не. Лежа си тук и мисля.

— И аз не спя.

— Така си и мислех. Ще дойдеш ли при мен или само така се надявам?

— Точно това се чудех. Зависи. За тази нощ, надеждите се оправдават. За след това не знам.

— Добре.

Той отметна завивките, тя се намести и той я зави.

— Студено ли ти е? Мога да затворя прозореца.

— Не, остави го. Анди, целуни ме, моля те.

— Ей сега. Искам обаче първо да кажа нещо.

— Да?

— Обичам те, Лили. От толкова много време. Преди това ме плашеше. Сега вече не.

Тя не отговори. Можеше да каже, че тя също го обича — това беше истината — но трябваше да се сдържи. Вътре в нея имаше твърде много болка. Наместо това се притисна към него. Чувстваше се напълно познато и естествено. Просто чудесно.

Той намери устните ѝ със своите, целуваха се дълго. Тя носеше къса копринена нощница, която стигаше само до средата на бедрото. Той сложи ръка под нея и погали кожата ѝ. Мъжествеността му се притисна до крака ѝ. Лили си поигра с връзките на пижамата му.

— Сега — прошепна тя с копнеж. — Недей чака. Сега.

Анди спря пред блока на Лили в пет и половина следобед в неделя.

— Мога ли да оставя колата тук? — попита той.

— Не, не може, ще ти сложат талонче. Освен това...

— Да?

— Анди, моля те, не се обиждай. Предпочитам да остана сама тази вечер. Много е... — Тя поклати глава и тъмната коса обрамчи бледото ѝ лице. — Не знам.

— Аз знам. Всичко е наред, мила. Ще върна това нещо и си отивам обратно в хотела. Да ти звънна ли по-късно за лека нощ?

— Да, ще ми бъде приятно. — Познатата улица, звуците и миризмите на града ѝ действаха, връщаха я към света, който обитаваше. — Не се учудвай, ако дава заето. Тази вечер Питър има важна среща. Ще ми се обади веднага след това. Може да трябва да се звъни доста.

— Америка си е Америка. Няма нищо свято, даже неделя вечер. Добре, ще звъня, докато се свържа.

Питър се обади в девет и петнадесет.

— Здравсти, как беше уикендът?

— Горe-долу. Ще ти разкажа някога. Не сега. Питър, не ме дръж в напрежение. Видяхте ли се?

— С кого? — попита той невинно.

Вълнението тръгна отдолу и постепенно обхвана цялото тяло на Лили, той нямаше да се шегува, ако новините бяха лоши.

— Много добре знаеш с кого. И подозирам силно, че Уила Грейсън просто е казала: „Ела, Вълчо, изяж ме“.

Той се изсмя.

— Не точно. Не беше точно този тип. Но, знаеш ли, Лили?

— Какво?

— Добре де, случайно се договорихме.

— Жестоко! Питър, ще ни подкрепи ли? Сигурен ли си?

— Абсолютно. Отракана дама. Обади се на Луиз Демър, преди да си тръгна. Бях на другия телефон. Двечките цвилеха от удоволствие, докато си точеха зъбките. Ще се изкефят да набутат старото копеле.

Лили въздъхна.

— И аз ще се изкефя. А никога не съм мислила, че съм такава кучка.

— От най-добрата порода. Малко смяна на темата. Не си се чувала случайно с Лон?

— Не, проверих си секретаря веднага щом си дойдох. Нищо.

Той помълча секунда-две. А после рече:

— Ако не се обади до утре вечер, ще трябва да направя нещо.

— Какво можеш да направиш?

— Не знам. Да звънна в американското посолство, да ги помоля да проверят. Не мога просто да я оставя в онзи бермудски триъгълник.

Лили остана убедена, че ако Лон иска да се свърже с тях, тя ще го направи, но нямаше смисъл да го казва на Питър.

— Добре. Но остави тази работа за още един ден.

— Ясно, съгласен. Ще звънеш ли на банката сутринта? Трябва да се видя с едни дистрибутори. Все си напомням, че е в интерес на Ел Пи Ел да продължавам с компанията си.

— Да, разбира се. Нашият дружелюбен банкиер обаче ще иска нещо повече от честната ни дума. Как да го убедим, че Грейсън и Демър ще се включат?

— Приготвили са специално писмо. Всички ще го подпишем. Може би утре следобед късно. Така че чакай включване.

Лили потвърди и се разделиха. Танго за танто, помисли си тя. Даваш нещо и получаваш нещо. Нейната загуба беше ужасна, но печалбата за последните двадесет и четири часа също бе забележителна. Започна да я смята, когато телефонът звънна отново. Тя сложи ръка на слушалката и почака. Трябва да е Анди. Самото удоволствие да го знае си заслужаваше.

В Мадрид беше ранна понеделнишка сутрин. Лон се събуди в спалнята в бяло, златисто, розово и сиво — миниатюра на стила *fin de siècle*. Повече френски, отколкото испански, но мадридският „Риц“ винаги си бе такъв. Прислуга с бели ръкавици и бледосини ливреи, кристални полилеи, златиста дамаска по стените, шарени килими в пастелни тонове — хотелът не се бе променил, откакто го бе видяла за пръв път преди четиридесет години.

Лон натисна едно копче до леглото си. След по-малко от три минути на вратата дискретно се почука и тя се отвори.

— *Su desayuno, Senora.*

Един келнер в бяло остави табличка на масичката до леглото ѝ и изчезна светкавично. Лон пренебрегна кошничката топли кифлички и сребърните чинийки с масло и конфитюр и наля топло мляко и гъсто черно кафе в порцелановата чаша. Започна да отпива, докато набра легендарната администрация на „Риц“ и помоли да ѝ приготвят кола за след половин час.

Кафето изстина. Лон го остави. Стомахът ѝ се свиваше. След двадесет и пет минути бе взела душ, беше се облякла с пола, поло, сако и ботуши и бе слязла долу. След още десет се насочваше извън Мадрид в наетата от администратора кола към малкото селце Сан Доминго де ла Круз. Дългото име принадлежеше на една махаличка дълбоко в планината с десетина къщи, смесен магазин и — в най-далечния край — ловната резиденция на някакъв богат Мадрилено.

Ако не го познаваше толкова добре, щеше да пропусне отклонението по калната пътека, която завиваше заплашително, спускаше се и се вдигаше и имаше сухи скалисти поточета. През сезона те се пълнеха с вода и запълзяваха към равнината, поглъщайки всичко по пътя си.

Сега зимните дъждове бяха свършили, беше настъпила късна пролет, а бадемите и прасковите бяха разтворили розови цветчета на априлското слънце. Така и не ѝ стана ясно кой сезон е най-красив тук на високото, въпреки че някога познаваше мястото твърде добре през всичките. Струваше ѝ се толкова отдавна, като в друг живот. Лон поклати глава като че да прогони паяжините от спомени и махна крак от педала за газта, защото приближаваше друг страховит завой.

Сан Доминго де ла Круз се появи без предупреждение от двете страни на тесния път. Първо имаше две бензиноколонки. Тя си спомни времето, когато съдържателят наливаше гориво в резервоарите от ръждива кофа, с която загребваше от един варел зад къщата. Самите къщи не се бяха променили. Бяха ниски, бели, покривите на къщите — с червени плочи, а капациите на е прозорците — със зелени. Тя премина през селото бързо, така че дори и паметливите местни хора да нямат време да я разпознаят. Фермерите бяха на крак от часове. Сега минаваше десет, жените бяха приключили с домакинстването и пазаруваха за обяд.

Десетки очи гледаха как елегантното „ферари“ профучава през Сан Доминго. Те видяха колата да завива по една още по-висока пътека и си помислиха, че някой отива в резиденцията. Ел Мадрилено винаги имаше много гости.

Икономката бе много възрастна. Без съмнение си имаше име, но никой не си го спомняше. Викаха ѝ просто Мамачита, малката мама. Когато беше млада, бе висока не повече от метър и петдесет, а сега бе даже по-дребна, прегърбена и помъдряла, и изглеждаше като зъл гном. Изглеждаше невероятно да си спомни нещо. Ала се усмихна, когато Лон паркира и излезе от колата.

— *Hola, mi nina. Estoy contenta al ver tu cara una vez mas antes de ir a mi lecho de muerie.*

Лон целуна старата жена по двете бузи.

— Ти никога няма да умреш, Мамачита. Дон Диего няма да позволи.

Жената вдигна рамене и се засмя.

— Понякога човек не може да управлява нещата, даже и да е дон Диего. С теб знаем това, нали? — Тя се усмихна и премигна.

— Да, знаем го. Той тук ли е?

— Не още. Каза ми да те очаквам. Снощи телефонът звънна след полунощ. — Каза го гордо, не раздражено. Телефонът бе инсталиран преди по-малко от десет години. Мамачита продължаваше да се удивлява, че той звъни, както през деня, така и когато всички са си легнали. — Имам кафе. И churros. Влез вътре, студено е.

Старата жена бе запалила огън в голямата каменна дневна и бе сложила маса и два удобни стола пред камината. Лон седна, протегна краката си, обути в ботуши, и си стопли ръцете. Мамачита донесе табличка с обещаното хапване. Кафето бе най-силното на света, а churros, дълги завити кифлички от пържено тесто, бяха топли и хрупкави.

Въпреки вълнението, Лон бе изгладняла по време на пътуването. Хапна. Някъде часовник удари единадесет.

— Каза ли дон Диего кога ще се върне? — попита тя.

Мамачита се отнасяше с фамилиарността на стария прислужник, който е работил толкова много, че счита младите си работодатели за свои деца. Тя се усмихна дяволито.

— Не, иска да те накара да чакаш. Иска да се престори, че е като едно време и когато той дойде, ти ще...

— Да, знам. — Лон я прекъсна с едно махване на ръката.

Старата жена се разбъбри. Каза, че дрехите на Лон са хубави и че се радва, че бюстът ѝ не се е отпуснал.

— Моят виси като виме на крава. — Тя откопча черната си памучна рокля. — Защото имам седем деца, а ти нямаш никакви. Вярно ли е, че в Америка младите жени не искат деца, докато не станат на тридесет?

— Понякога. Все по-често напоследък — призна Лон. — Заети са да правят кариера.

Тя не чу дългия коментар, който последва. Искаше Мамачита да си отиде и да я остави сама. Трябваше ѝ една седмица проучване, питане и размисъл, за да дойде тук. Една седмица на жестока вътрешна борба, докато се опитваше да намери начин да получи, каквото иска, и да защити тези, които обича. Сега беше решила. Искаше ѝ се да остане сама за малко и да обмисли отново, но Мамачита стоя до нея при камината почти до обяд. Тогавя чува да се приближава друга кола.

— Това трябва да е той. Ще ида да видя — рече старата жена.

Тя излезе. Лон остана на мястото си. След минута чу два чифта стъпки до входната врата. Мамачита отвори и отстъпи, за да влезе Диего.

Той не поздрави Лон веднага, просто я погледна.

— Sal — рече той на старата жена.

Бягай. Команда като на куче. Тя си тръгна, но не раболепно. По-скоро се изхили и изкоментира как работодателят ѝ вече остарява и оглупява.

— Трябва да я нашляпам — каза Диего на Лон. — Здравей — добави той най-последно.

— Здравей, Диего. Изглеждаш добре.

— И ти. Млада и красива както винаги.

— Благодарение на теб — забеляза тя меко.

— Да. А, значи си спомняш? В последно време помислих, че си забравила.

— Не. Какво те наведе на тази мисъл?

— Това, което правиш в Ню Йорк. И това, че си в Испания от седмица, а ми се обади едва вчера.

Тя не беше учудена. Предполагаше, че той знае. Другите, с които бе разговаряла, също предполагаша. Затова и бяха толкова предпазливи.

— Наплашил си всички, Диего. Не намерих поддръжка. Даже и у Мануел. Липсва му куражът от едно време.

Той вдигна рамене, отиде до масата и си наля голяма чаша бренди от бутилката, която Мамачита бе оставила.

— Едно време с Мануел бяхте големи куражливи. Той се изчерпа. Но не и ти, а?

— Да, мисля, че и аз се поизчерпах. Не се чувствам много смела, Диего. Само...

— Отчаяна? — Той изрече думата с известно, удоволствие. Тя поклати глава.

— Не. Не съм отчаяна, защото вярвам, че ако ме разбереш, всичко ще бъде наред.

— Това, което правиш в Ню Йорк, не е наред.

— Защо не, за Бога? Диего, имам само малък проект, който включва мен и двама приятели. Как е възможно това да те засяга?

— Засяга ме.

Лон отпи от брендите си, преди да попита:

— Защо?

Той се усмихна.

— За мен не е нужно да отговарям на въпроси, *querida*. Тази среща е по твоя молба. А и си спомням, че преди известно време каза, че нямаш нужда от нищо повече от моя страна.

— Всичко беше свършено, Диего. И двамата го знаехме.

Той поклати глава.

— Ти се чувстваше така, не аз.

— Но се договорихме да си останем приятели. Ти ме подпомагаше много щедро. Защо изведнъж се намеси в живота ми?

— Не прощавам лесно и ти го знаеш.

— Не съм направила нищо, за което да ми прощаваш.

Той вдигна рамене.

— Може би. Но тръстът ще премине към фамилията, след като умреш. Защо да ти позволявам да се забъркваш с тези списания?

Тя отговори с въпрос.

— Диего, защо не си се пенсионираш? С Мануел трябваше да сте предали всичко на синовете си много отдавна.

Обикновено той се държеше изискано, сега обаче се изплю в огъня. Пламъците засъскаха, а после продължиха да горят.

— Синовете ни са корумпирани.

— Как? От какво?

— От демокрацията. От музиката, която слушат, от боклуците, които четат и гледат по телевизията. Цяла Испания е корумпирана. Хуан, най-големият, ще стане на петдесет след няколко месеца. И знаеш ли как си прекарва времето? По жени в Моите Карло. И играе тенис. Жени се вече два пъти. На такъв човек да дам ключовете на царството на Мендоса?

Тя разбираше. Отчасти това я и бе отблъснало, войнстващият десен фанатизъм, абсолютната неспособност да се разбере чиято и да е друга истина, освен собствената. Нямахше да каже нищо повече за Хуан, който страдаше от съдбата на синовете на забележителните хора.

— А синът на Мануел, Роберто?

— Още по-зле, той е глупав.

За момент се възцари тишина. Накрая Лон отново проговори.

— Познавам една млада жена, която не е корумпирана и заслужава помощта ти. И знам, че като пречиш на мен, ти всъщност

пречиш на самия себе си. Това не е в стила на Мендоса.

Очите му бяха лешникови. Те се свиха и той я изгледа.

— Querida, ти познаваш много добре стила на Мендоса. Научила си го. За какво говориш?

— Седни — рече тя. — Седни, налей по едно и ще ти разкажа.

До шест Лон се прибра в Мадрид. Тя остави колата при портиера на „Риц“ и помоли администратора да ѝ запази място на полета до Ню Йорк на следващия ден.

— Късно следобед — поръча тя. — За да мога първо да понапазарувам.

— В пет има полет на ТУА. Пристига в седем и тридесет нюйоркско време.

— Това е идеално.

Вече в стаята си тя звънна на камериерката, поръча чай и топла вана и се загледа в телефона от злато и слонова кост. Трябваше да звънне на Лили... на Питър... И на Айрин. Утре.

Тя се предаде на емоциите от деня и дълго плака.

---

[1] Почти непреводима игра на думи със съответните названия за едно и също понятие в британски и американски английски. — Б.пр. ↑

Ню Йорк и Лондон, 1982

— Изглеждаш много уморена, толкова ужасен ли беше полетът?
— Лили прибави ръчния багаж на Лон към двата куфара и я последва заедно с Питър в дневната на къщата на Десета улица.

— Не е от полета, просто в Испания не ми бе никак лесно.

— И всичко това за нищо — рече Питър с горчивина. — Само защото онзи мошеник Крендъл е въртял нещо солово.

Лон поклати глава.

— Не. Джереми изпълняваше нареждания. — Тя потъна в едно канапе, събу си обувките и си вдигна краката. — Налей по нещо, Питър. Лили, седни тук, да те виждам. Сега, кажете ми пак какво стана. Не мисля, че разбрах всичко в таксито.

Питър се зае с бутилките и чашите, така че започна Лили.

— Просто е като бял ден. Успяхме. — Тя си погледна часовника, беше осем вечерта. — За да бъдем точни, от последните четири часа ние вече притежаваме тридесет и един процента от акциите на „Бейс и Демър“. Надминаваме Рандолф Демър.

— Но как? Кой ви продаде акциите си? Откъде пари?

Лон звучеше превъзбудено, а Лили реши, че тя е даже поизтощена, отколкото изглежда.

— Купихме дела на Луиз Демър, мамчето на Харви Майкъл.

Питър раздаде питиетата.

— Спомняте ли си какво ми каза момчето? Че майка ме мрази стария Демър? Ние решихме, че това я прави лесна мишена и Лили отиде да се срещнат. Оказа се, че сме прави.

— Добре, а парите? — попита отново Лон. — Джереми каза, че няма смисъл да се разговаря с членовете на борда, докато не попълним касата на Ел Пи Ел. Ето защо...

— Джереми излъга през перлено белите си зъбки — прекъсна я Лили. — Възползва се от нашата неопитност.

Питър беше дал на Лили чаша шери, която тя държеше, но не отпиваше.

— Първо трябва да разбереш това. Не знаем защо, но от един момент нататък с развитието на това, което той наричаше план, той започна да ни дава лоши съвети. А най-лошият бе онази димна завеса, че ни трябва повече пари да завършим превземането. С Питър разбрахме това малко след като ти тръгна, така че отидохме в любимата банка на Питър и получихме парите.

— Не е толкова любима и не е толкова просто — добави Питър. — Но достатъчно. Ще продадем петте списания, които не желаем. Така е логично. И... — Той погледна Лон. — Лили е права, изглеждала твърде уморена за всичко това. Ще запазя подробностите от сделката с банката за друг път. За момента, вярвай ми, се оправяме.

— Само още едно нещо трябва да научиш веднага — каза Лили. — Имаме писмено уверение от Уила Грейсън, че ще гласува за нас. В замяна на привилегировани акции от Ел Пи Ел. Така че не само надминаваме Демър, но и контролираме борда. Демър загуби, спечелихме ние.

Лон не ги гледаше, а се взираше в пространството.

Питър бе на кушетката до нея. Той стана и започна да разтвива врата и раменете ѝ.

— Ако смяташ, че сме били страшно нагли да направим това, без да се консултираме с теб, мога само да кажа, че трябваше да действваме бързо, теб те нямаше и не знаехме как да те намерим.

— Не, няма нищо. — Лон сложи ръката си върху неговата и му се усмихна. Усмивката бе слаба, но поне се опитваше. — Направили сте правилното нещо. Победата означава винаги това.

Това, както разбра тя, бе направил и Диего. Изцеди я до крайност, разтвори я и изучи от начало до край. Победи я след всичките тези години. Диего победи. Лон погледна бързо Лили и усети как сълзите ѝ парят в очите.

Лили не забеляза. Все още си мислеше за триумфа от следобед.

— Лон, един въпрос. Да имаш представа какви са мотивите на Джереми Крендъл?

— Няма собствени мотиви. Следва инструкции. — Искаше да спре дотук, но Лили я гледаше толкова настойчиво, че не можеше. — Виж, не мога да обясня всичко. Има нещо общо с мен и... с някого в Испания.

Лили едва не попита дали този някой не е Мендоса, дали връзката ѝ с групировката не е лична. Въздържа се. Не тук и не сега.

— Добре, достатъчно е. — Лили си допи шерито и стана. — Казваш, че това няма нищо общо с Ел Пи Ел, с мен или с Питър. Това го прави твой проблем. В което няма нищо лошо, след като всичко свърши добре. Сега мисля, че трябва да се махаме оттук и да те оставим да поспиш.

— Не си отивайте — помоли Лон. — Така и така няма да спя. Прекалено съм развълнувана. Останете. Ако не сте яли, винаги можем да измислим вечеря.

Лили поклати глава.

— Не мога, скъпа, може би само Питър.

— Сигурна ли си? — попита Лон. Очевидно не искаше Лили да си тръгва.

— Сигурна е — отвърна Питър вместо нея. — Докато те нямаше се случи и още нещо. Дойде един стар приятел. Лили е влюбена. — Подхвърли го леко, закачливо, сигурен, че тя няма нищо против Лон да знае.

— Не сега — отсече Лили кратко. — Ще разкажа на Лон за това по-късно.

Тонът ѝ бе рязък. Питър вдигна рамене.

— Както искаш.

Лон погледна двамата, понечи да стане, но Питър я спря с ръка на рамото ѝ.

— Остани на място. Аз ще изпратя Лили.

Той последва Лили във фоайето и тя го ухапа с дрезгав шепот.

— За Бога, Питър, може да е свързана с Мендоса по начин, за който си нямаме и представа. Трябва ми време да обясня за Анди.

Той се плесна с длан по челото.

— Права си. Съжалявам, беше глупаво.

— Няма нищо. Но не казвай повече. И не оставай до късно, тя изглежда ужасно.

— Лаская се да смятам присъствието си за желано и нужно — прошепна той. — Казват му нежна грижа.

Така явно мислеше и Лон, защото той си тръгна много след полунощ.

Лили беше обещала на Анди да се срещнат в „Хилтън“ за по питие преди лягане. Пристигна в десет и петнадесет. Той чакаше в бара и се взираше в чашата приведен. Тя се намести до него.

— Здравсти! Какъв е този мрачен вид?

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Заради теб.

— Заради мен? Защо?

— Защото закъсняваш. Бях убеден, че няма да дойдеш.

Лили не отговори. Барманът се приближи и тя поръча „Перне“ с лимон. Изчакаха, а после се преместиха на една маса в най-отдалечения ъгъл.

— Да не си се колебаела дали да дойдеш? — попита Анди.

— Не, въобще. Задържаха ме. Приятелката ми позакъсня с връщането, трябваше да отидем до тях и да поговорим. Отне време.

— Плащам си за греховете, нали? — рече той меко. — Очаквам да изчезнеш без нито дума, защото аз направих така.

Тя се заигра със сламката си.

— Не стана точно така, но е интересно как го възприемаш. Не е много подходяща основа да продължим, нали?

— Не много.

— Какво да правим тогава? — Тя се наведе. — Какво да правим, Анди?

— Зависи от много неща. Аз знам какво искам да направя.

— И може би трябва да ми кажеш — рече тя. — Този път искам да знам точно какво искаш.

Той бавно отдели пръстите ѝ от чашата и ги сплете със своите.

— Искам да прекараме остатъка от живота си заедно. Искам да се оженя.

Лили почака за миг, като държеше ръката му и се бореше с вихър от чувства, които не можеше да проумее. Стана твърде бързо и дойде в твърде объркан за живота ѝ момент. Още се страхуваше колко е уязвима спрямо него.

— Не още — рече тя накрая. — Сега е мой ред да кажа, че ми трябва време.

— Добре. Но значи ли това, че не искаш да си отида?

— Да, точно това значи. — Тя шепнеше. — Моля те, не си отивай.

— Няма — обеща той.

След два дни, докато разказваше на Лон за Анди, Лили успя да го формулира по-добре.

— Едно време го обичах толкова много. Толкова ме боля, когато ме изостави. Все още го обичам, но не мога да отключа веднага всички врати. Нали има смисъл?

— Да. — Лон си разбъркваше кафето постоянно, защото трябваше да прави нещо с ръцете си. — Има смисъл за мен. Ако той не беше Мендоса, може би нямаше да разбирам толкова добре.

— Приятелят ти в Испания, този, който се опита да ни спре, и той ли е Мендоса?

Лон кимна.

— Очаквах да се досетиш. Да. Те са необикновено семейство. Невинаги приятни, но забележителни. — Тя постави ръка върху тази на Лили. — И могат да бъдат много опасни, мила.

Точно каквото ѝ каза и Анди преди години, несъмнена истина, но с едно изключение.

— Анди не е опасен — настоя Лили. — Той не прилича на семейството си. Казах ти, не може да ги понася. Моля те, не съди за него от роднините му. Искам да го харесаш.

— И аз искам да харесам този необикновен Мендоса — добави Лон с усмивка. — И ще го харесам, сигурна съм. Кога ще се срещнем?

— Скоро — обеща Лили. — Четиримата. Вие с Питър, Анди и аз.

— Двойна среща на моята възраст — рече Лон сухо.

— Ти нямаш възраст — настоя Лили.

Днес Лон беше отпочинала, не така уморена и вгълбена, както снощи.

— Всеки има. Все повтарям това на Питър. Много е глупав. Заслужава някой на неговата възраст. — Тя вдигна ръка, за да възпре репликата на Лили. — Добре, не ти. Но някой като теб.

— Хората обикновено не мислят какво трябва и какво заслужават — рече Лили. — Повечето просто искат и това е.

— Да. Независимо дали е добре или не.

Лоялността на Лили към Питър изискваше да се възпротиви.

— Мисля, че Питър би бил добър за всекиго. Той е толкова мил, а и знаеш, че те обича.

— Знам. Имах предвид, че аз не съм подходяща за него. Ала Питър е упорит. Много ми е трудно да продължавам да отказвам, а на моята възраст трябва вече да съм се научила.

Лили не можа да се въздържи.

— И колко е това?

— Не, недей. — Лон се засмя. — Даже и ти недей. Някои тайни ще си отидат с мен в гроба.

Звучеше жизнерадостно и лековато, а Лили нямаше нищо против да ѝ угоди.

— Добре, няма да отгатвам. — Тя си погледна часовника. — Трябва да съм в студиото след час. Да ставаме.

Беше почти три. Ресторантът бе на практика празен. Сервитьорът дойде и бързо представи сметката при знака на Лили. Лон настоя да плати. Събраха си нещата и излязоха на Първо Авеню.

— Ще те оставя — предложи Лон. — Към града съм, на път ми е.

Двете пресякоха улицата, за да хванат по-лесно такси. Застанаха пред елегантен антиквариат. На витрината имаше надпис: „Само за професионалисти“. Беше забранено да пристъпваш прага без декоратор. Лили го погледна, после пак.

Лон вдигна ръка. Едно такси спря.

— Таксито...

— Ти продължавай — рече Лили почти шепнешком, докато се взираше във витрината на магазина.

Лон измърмори някакво извинение към шофьора и освободи колата.

— Какво има? Какво става?

Тя се приближи, за да погледне витрината, очаровала така Лили. Бяха шест махагонови стола от времето на кралица Анна с красива ръчна дамаска. Тя затаи дъх, поколеба се само миг, а сетне каза с лек тон:

— Чудесни са, нали?

— От моята къща са — рече Лили. Беше казала на Лон за дупката в земята — единствената останка от дома ѝ във Фийлдинг. Лон не ѝ съчувства особено. Не бе особено впечатлена и сега.

— Може и да не са — противопостави се тя. — Как може да си толкова сигурна?

— Така. Майка ми направи покривките. Заместители на оригиналните. Отне ѝ години. Така и не разбрах, че е свършила. — Последните ѝ думи отзвучаха през рамо, докато тя пристъпваше към вратата. Беше заключено, но магазинът не беше затворен. Лили натисна звънеца.

Прие ги пълен мъж с остър поглед. Изглеждаше сякаш под тезгяха има пистолет и може да изтъргува всичко, което нийоркските улици му предложат.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Шестте стола на витрината всъщност трябва да са осем — рече Лили. — При вас ли са другите два?

— Да, всъщност са при мен. Но ги няма покривките.

— Покрити са с кафяво кадифе, нали?

— Точно така. — Той отметна глава и я загледа. — Откъде знаете?

— Бяха в родната ми къща. Преди години. — Витрината беше върху висока платформа, свързана с вътрешността на магазина. Лили погали червеникавото дърво на елегантния крак и прокара пръст по релефния цвят на розата на седалката.

— Къде е била къщата ви? — попита мъжът.

— Във Фийлдинг, около Бостън.

— Може би — отвърна той. — Намерих ги в Бостън. Мисля, че двойката, която ми ги продаде, ги е купила на някаква разпродажба преди години.

— През 1972 — помогна Лили. — Колко искате за осемте?

— Мила, къде ще сложиш осем стола за трапезария? — възпротиви се Лон, проговаряйки за пръв път, откакто бяха влезли.

— Не знам. На склад. Няма значение. Колко? — запита Лили отново, докато си вадеше чековата книжка.

— Две хиляда и двеста — рече мъжът. — Класически стил, много стари. С отстъпка, разбира се. Предполагам, че една от вас е оформител.

— Не, не сме — отрече Лили и се обърна към Лон. — Виж, не мога да покрия две и двеста. Ще ми заемеш ли парите?

— Разбира се, но не мисля...

— Не продаваме на широката публика — отсече мъжът, като я прекъсна.

Лили не обърна внимание на протестите на Лон и се обърна към търговеца.

— Аз не съм широката публика. Гледате ли телевизия?

Той отново отметна глава и я загледа.

— Чакайте. Така си и мислех, че ми изглеждате позната. — Той щракна с пръсти. — Сетих се. „Къде да похапнем“. Лили Креймър.

— Точно така. Ще ми продадете ли столовете, без да ме карате да ви вода оформител?

Той се засмя.

— Не, съжالياвам. Доколкото знам, не се продаваше.

Трябваше да се задоволи с това и с обещанието, че той ще намери бостънските си партньори, ще ги пита дали са купили други неща на същата разпродажба и дали не биха искали да ги продадат.

Лили написа чек на търговеца, а Лон — на нея.

— Гаранцията ще ти я дам по-късно — обеща Лили. — Вече закъснявам за работа.

Лон махна с ръка.

— Няма значение. Но все още не знам какво ще правиш със столовете.

Лили не отговори. Това не можеше да се обясни. Обърна се към мъжа.

— Запазете ми ги няколко дни. Ще намеря как да ги складирам и ще ви се обадя къде да ги пратите до края на седмицата.

Помисли, че Лон ще предложи да ги съхранява, но това не стана и Лили си замълча.

Лили намери и купи столовете и това трябваше да я въодушеви, но всъщност само направи загубата ѝ още по-остра.

— Продължавам да се разкъсвам — призна тя на Анди през нощта в леглото. — Всеки път, когато си помисля, отново ми се гади.

Той не се опита да ѝ противоречи. Погали я по косата, целуна я и я привлече към себе си.

— Добре, тогава помисли практически — предложи той. — Какво искаш да правиш със столовете?

— Не знам. Определено няма да се впишат в този апартамент.

— А в голяма къща някъде извън града? На поносимо разстояние от Манхатън, но вън от хаоса.

— А в рая? В момента съм малко затруднена. Взех парите за столовете от Лонола Перес.

— Трябваше да ми се обадиш. Чуй ме, скъпа, сигурно не съм се изяснил добре. Нещата наистина се промениха от времето на Хакни. Аз съм... както казват, отворително богат.

— Късметлия. Всичко е наред, и Лон е така.

— За една такава къща — продължи той, — какво всъщност мислиш?

Тя се отдръпна и се опита да различи лицето му на лунната светлина от прозорците.

— Сериозно ли говориш?

— Защо не? Нека ти кажа нещо. Първо, взех важно решение. Зарязвам книгата за Суонинг.

— Анди, няма нужда да го правиш. Ако се тревожиш заради майка ми, казах ти...

— Знам какво ми каза. Не е заради Айрин, а защото проклетото нещо ни причини толкова много неприятности. И още повече на доста други хора. Например на лорд Суонинг. Писна ми.

— Освен това, искам да започна нов роман. Скоро привърших с една документална книга за Южна Америка. Издателите са доволни и аз мога да си отдъхна. Така че ще се пробвам за втори път, сега му е времето.

Тя си спомни какво бе казал той преди време — че репортерството не е истинско писане.

— Добре, мисля, че идеята е чудесна. Каза, че имаш да ми казваш няколко неща. Какво друго?

— Че мога да напиша роман тук и в Англия, така че ще остана за известно време. Всичко е наред, нали? Даже и да не си готова да кажеш, че ме искаш завинаги.

Тя го прегърна.

— Всичко е наред. Къде ще живееш? — Не му предложи да се нанесе. Той не го и очакваше, защото апартаментът ѝ бе твърде малък, а и той наистина разбираше чувствата ѝ.

— Това имах предвид, когато споменах за къща извън града. Това всъщност искам. Ще се разтърся. А междувременно мога да поостана

в „Хилтън“. Ще говоря с тях утре за някакъв месечен наем.

На Десета улица Лон въобще не заспа. Нощта бе дълга и пълна с тревоги. На зазоряване тя се поддаде на импулса и звънна във Флорида.

— Не исках да те безпокоя с това — рече тя на Айрин. — Но като се прибави всичко друго, не ми дава мира. Тя наистина обича този човек.

— Анди Мендоса — повтори Айрин. — Сигурна ли си, че тя каза това?

— Разбира се. Как мога да сгреша за нещо такова?

— Предполагам, че не би могла. Но той я заряза. Не мислех, че Лили може да прости нещо такова.

— Добре, но той се върна. А тя му е простила, защото, както казах, наистина го обича.

Айрин въздъхна.

— Срам и позор. Лили заслужава нещо по-добро от един от тях.

— Айрин, тревожа се за Лили. Тя живее с миналото. Вчера например направи нещо безумно. — Тя обясни за столовете.

— Представи си, намерила ги е след всичките тези години — отвърна Айрин. — Колко странно.

— Странното беше да ги купи. Тя има апартамент с две стаи и кухня. Айрин, сащисана съм. Ти си единствената, която я познава достатъчно добре, за да помогне. Мисля, че трябва да дойдеш в Ню Йорк и да поговорите отново защо си продала къща? Мисля, че е време да се сдобрите истински.

— Може би — каза Айрин. — Ще си помисля.

След два дни тя позвъни на Лон и ѝ каза, че се е отказала.

— Както сама каза, познавам Лили. Няма да е добре да форсираме нещата. Трябва да ѝ вярваме достатъчно, за да ѝ позволим да се оправи сама. И съм сигурна, че ще го направи.

Няколко дни след този разговор Лили се свърза с майка си. Размениха дежурните любезности, сетне дъщерята попита:

— Спомняш ли си сделката за онези списания, за която ти писах? Успяхме да получим контрол над компанията.

— Наистина ли, скъпа? Предполагам, че е много вълнуващо.

Айрин не звучеше развълнувано. Лили не обърна внимание, не се обаждаше заради „Бейс и Демър“.

— Ходих във Фийлдинг преди няколко седмици. Знаеш ли какво става там?

— Много промени, предполагам.

— Да. Много. — Лили пое дълбоко дъх. Беше си обещала, че няма да прави нова сцена. Какъв смисъл имаше? Казаха бе всичко преди много време. Не се обаждаше, за да укорява Айрин заради ужасните последствия от глупостта ѝ. И все пак. — На Уудс Роуд се строят апартаменти.

— Така ли?

Само това, така ли. Все едно да си удряш главата в каменна стена. И да кажеш на Айрин за дупката в земята на мястото на къщата, резултатът щеше да я същият. Лили си помисли, че щеше да полудее, ако бе станало така.

— Чуй — рече тя, — завърши ли покривките за столовете в трапезарията?

— От къщата?

— Разбира се. За какви други столове да питам? — Не, не така.

— Имам предвид покривките, които правеше толкова много време, заместителите на оригиналните.

— Бродирани рози. Да, спомням си. Не, бях завършила само шест, когато продадох комплекта.

— Няма да повярваш, но видях столовете в един антиквариат тук и ги купих. Всичките осем. Но, както каза, само шест имат покривки. Мислех, че си направила и другите два.

— Не, продадох всичко.

Лили скръцна със зъби.

— Майко, случайно да можеш да ми направиш още две? За да се завърши комплектът?

— Предполагам, че ще мога. Но ще отнеме малко време. Работата е бавна, а очите ми не са, каквито бяха.

— Всичко е наред. Столовете са на склад. Нямам място за тях.

— Тогава защо ги купи?

Лили трябваше да стисне слушалката, за да не изкрещи. Как можеше майка ѝ да ѝ задава такъв въпрос? Защо ги е купила?

Защо бе отраснала в такъв невероятен дом, защо не можеше всичко да се върне? Защо обичаше този дом с толкова страст?

— Купих ги, защото са ни принадлежали — рече тя бавно, като се опитваше отчаяно да търпи. — Един ден няма да живея в мизерен апартамент и ще имам място за тях. Междувременно ще съм ти изключително благодарна, ако завършиш покривките. Аз не мога. Просто не шия.

— Да, знам. Добре, чудесно. Вземам конците и започвам утре. За щастие все още имам модела и размерите. Някъде.

Още един дълбоко съкровен разговор между майка и дъщеря.

След една седмица, в първия петък на май, Лили, Анди, Лон и Питър отидоха на вечеря в „Льо Перигор“. Класически френски ресторант, един от любимите на Лили. Обстановката бе чудесна, храната — отлична. Всички се опитаха да направят вечерта добра. И все пак Лили реши, че не се е получило.

— Не хареса Лон, нали? — попита тя Анди по-късно.

— Едва ли бих могъл да устоя — отвърна той. — Красива, чаровна, интелигентна, богата. Някакъв дефект?

Лили се засмя.

— Осъзнаваш ли, че придобиваш нюйоркски говор? Но не отговори на въпроса.

— Всъщност я харесах. Само дето имам ясното впечатление, че тя не ме хареса.

Което, докато размисляше по-късно, си беше така. Лили мислеше да му каже за връзките на Лон със семейството му. Реши обаче да не споменава. И може би щеше да бъде най-добре, ако за в бъдеще избягваха „двойните срещи“.

Ню Йорк, Лондон и Лаймингтън, 1981

Лили отдавна бе решила, че нюйоркчани са малко шантави. Възторжени от краткото слънце през пролетта и топлия вятър, те забравяха колко бързо мекотата и горещината ще се стопят. Късата памет бе нюйоркската детска болест.

— Страхотен ден — рече Лон в един невероятен юнски понеделник.

— Засега е добър — съгласи се Лили, докато изстискваше лимон в чашата със студен чай.

Говореха почти два месеца, след като бяха получили контрол над компанията, в тесния офис на четвъртия етаж на едно старо здание на Западна двадесет и девета улица. Офисът не бе нито красив, нито модерен. Едно време принадлежеше на Рандолф Демър, а сега — на Питър. В момента той бе далеч от работното място и двете жени стояха сами.

— Какво ще стане, ако не монтират климатика преди празненството? — попита Лили.

— И ние, и гостите ще се издушим — отвърна Лон.

— Да отговорим и на това: как ще поспретнем това място преди четвъртък?

Лон се засмя.

— Предполага се, че ти си експертът тук.

Лили поклати глава.

— Експерт съм да разруша цялото нещо и да го построя отново. Не мисля, че ще мога да се справя за три дни.

— Не и с нашия бюджет. — Питър се бе върнал и чу коментара на Лили. — Климатик може, за да работят хората. Но украсите ще почакаат.

— Знам — каза тя. — Но говорехме да поспретнем мястото преди празненството.

— Мислех, че нарочно решихме да го направим тук, вместо в някой ресторант. — Той повтори аргументите, които бе използвал

преди. — Съгласихме се, че ще бъдем напълно честни относно това кои сме. Празненството е в чест на новата насока и новия вид на списанията ни. И ще кажем на народа, добре, офиса ни е скапан, но я чуйте плановете ни.

— Знам — съгласи се Лили. — Но значи ли „мизерен“ „благородно обеднял“?

Питър се огледа.

— Гадничко е, а?

— Малко е да се каже. Но ние не искаме гадно празненство. А малко *ambiente*^[1], както биха казали италианците.

— Защо не оставите това на мен? — рече Лон. — И двамата имате толкова много работа, а аз съм толкова безполезна. Мога да се заема поне с украсите за празненството.

— Вече се зае с храната — отговори Питър. Той все още мислеше Лон за крехка, независимо колко добре се доказваше обратното. — Но можеш и още, нали?

— Разбира се. Смятай го за уредено. — Тя се обърна към Лили. — Какво ще облечеш?

Лили се усмихна.

— Какво предлагаш? Ти си любимият ми моден консултант.

Лон повдигна с ръка лицето на Лили.

— Толкова си се разхубавила напоследък, че почти няма значение. Нали така, Питър?

— Страхотна е — съгласи се той. — Какво ли не прави любовта.

— Я спрете, вие двамата. Ще изглеждам елегантна и делова. Може и да нахлузя анцуг и маратонки.

В четвъртък, когато Лили пристигна, за да поздрави критиците, издателската конкуренция, хората от телевизията и известните готвачи и ресторантиори, беше облечена в лен с цвят на кехлибар — къса, тясна рокличка с високи рамене и тясна талия. Абсолютната простота в свършена кройка.

Лон одобри.

— Чудесно. Бил Блас, нали?

Очите на Лили се разшириха.

— Откъде знаеш? Да не видя етикета?

— Не, видях я в „Бергдорф“ преди време. Има и сако, нали? — Лили кимна. — Трябваше да кажа, че съм помислила точно за теб —

добави Лон. — Но не стана така. И все пак ти отива.

— Не го купих от „Бергдорф“. Хванах едно намаление на Бродуей. Платих с кредитна карта. Така или иначе, не ми пасваше на финансите. — Лили изглеждаше засрамена. — Много, скоро ще се чудя как да си платя картата „Виза“ с „Мастеркард“. Напоследък просто откачам.

— Но приятно. — Лон приглади едното рамо. — Да си влюбена ти прилича, мила. Наслаждавай се.

Лили се смръщи.

— Докато мога, имаш предвид.

Лон не отговори.

— Успяхте ли малко да пооправите тука?

Празненството по откриването се проведе във външния офис, защото това беше най-широкото им пространство. Лон отмести всички бюра към стените и ги покри с евтин, но красив плат. Напълни стаята с цветя — огромни букети люляк и момина сълза.

Снабдителите бяха ново откритие на Лон, испанска двойка в началото на кариерата си. Не вземаха толкова скъпо, колкото известните имена, които обикновено се грижеха за такива празненства. Бяха и по-сговорчиви. Донесоха си маси за бара и бюфета, но не възразиха, когато Лон сложи от плата си под собствените им ленени покривки.

— Изглежда убийствено — рече Лили.

— Не бих се изсилила толкова, но става — усмихна се в отговор Лон. — Анди ще идва ли?

— Може би по-късно, към края. Точно навреме, за да ме закара на летището.

Лили заминаваше за Лондон за шест дни заради един ангажимент, поет от Дан Кери преди месеци. Беше продал десетина нейни предавания на независимата британска телевизия Ай Ти Ви. Цялата нация умираше за „Далас“ и „Династията“, така че защо да не опитат и от лъскавите нюйоркски ресторанти? Лили бе обещала да отиде и да даде едно рамо на предаванията, когато започнат да ги показват — моментът беше дошъл.

— Как ще се справи Анди без теб? — попита Лон.

— За една седмица? Прекрасно, сигурна съм. — Сетне, импулсивно: — Лон, харесваш ли го? Първо си помислих, че не.

— Да кажем, че на първо време не съм била сигурна. — Тя замълча с красноречив жест и широките, свободни ръкави на роклята ѝ зашумоляха.

Лон носеше черен шифон с пурпурни лалета. Дрехата имаше неравен подгъв, който се мърдаше заедно с нея, а тя бе прибавила дълъг наниз разкошни перли към простото обло деколте. Сега свали огърлицата и я преметна през главата на Лили.

— Ето, когато сложих тези, реших да ти ги дам. Нека да е сега, а не по-късно, изглеждат добре с Бил Блас.

Лили прокара пръсти през перлите. Всяка беше особена и различно оформена.

— Невероятни са. Никога не съм виждала нещо подобно.

— Викториански са — обясни Лон. — Траурни бижута от времената, когато дамите са се занимавали с такива неща. Не особено ценни, но колекционерска рядкост. Наслаждавай им се. Притежавах ги доста време, сега е твой ред.

— Не за траур, надявам се.

Лон се опита да се възпротиви, но нямаше време. Блестящите знаменитости пристигаха и Лили бе в центъра на вниманието.

— Лили, колко си хубава...

— Поздравления, мили ми Питър. Чувам чудесни неща за дейността ти...

— Това е Лонола Перес, нали? Чувам, че притежава дял от холдинга. Трябва да е истина...

— Виж, знам, че Лили Креймър може да говори, но дали може да пише? Какво ще помогне тя на Фаулър сега?

Шумоленето на гласовете се превърна в шум, а сетне в крясък. Лили изпитваше удоволствие. Нивото на децибелите става оглушително и тя бе сигурна, че партито е успешно.

— Страхотна храна, Лили. — Пепе, ресторантьорът от Гринидж Вилидж, си взе деликатно късче от сепията. — Напипали сте следващия моден крясък.

— Можем да се обзаложим, Пепе. — Устните на Лили я боляха от усмивки. — И не забравяй, че първо си ги опитал тук. Така ще бъде и с новите ни списания, страхотните нови идеи първо там.

— Не. — Той поклати глава. — Първо съм ги опитал в Испания. Не си ги изобретила ти, мила. Даже и ти.

Уханието на люляците се смеси с аромата на пикантната храна от бюфета. Помещението направо гореше. Климатикът беше включен, монтьорите направиха всичко възможно да приключат за празненството, но нещо се бе повредило. Не работеше. Лили зърна как Лон говори тревожно с главния келнер. Явно се безпокояха за леда. Пепе получаваше част от вниманието ѝ, докато тя се оглеждаше над главите за Питър.

В началото не можа да го открие, после го видя да идва откъм, асансьора. Разбра веднага, че той не би искал да го безпокоят за температурата. Носеше куп списания.

— Чуйте всички! — извика той. — Направо от машините, както се казва. Първите броеве на новите „Светът на храната“ и „Ремонти у дома“.

Това беше триумф, сутринта печатарят бе казал, че няма да може да ги приготви навреме. Лили успя да привлече вниманието на Питър. Вдигна и двете си ръце в шампионски поздрав. Той ѝ се усмихна и миг след това се изгуби. Списанията тръгнаха сред нетърпеливите гости.

Изданията не бяха изцяло обновени, за това трябваша шест месеца. Ала бяха успели да направят нови корици и благоразумно да прибавят някои нови рубрики, между които колонката на Лили, която вървеше и на двете места.

— Защо не? — беше попитал Питър. — Два отделни пазара, практически не се припокриват. И „Ремонтите“ са на два месеца, а „Светът“ — на един. Да опитаме, поне първият път.

Така и направиха. Лили се тревожеше за колонката.

— Никога не съм го правила преди — изплака тя, когато дойде време да напише първата.

— Не ми сервирай такива неща толкова късно — укори я Питър. — Ще ти назнача собствен редактор. Ти само нахвърляй идеите, а ние ще ти ги спретнем на хартия.

В крайна сметка не се получи така. Анди се зае с писмовните усилия на Лили и им придаде форма за публикуване.

— Съзирам опитната ръка на приятеля ти — рече Питър, когато Лили му връчи ръкописа.

— Само малко изглаждане — призна тя. — Но не и заглавието, то си е мое. Какво мислиш?

— Мисля, че си истински гений. Страхотно е.

Страничната на Лили в двете списания се казваше „Домът“. Щеше да пише за нещата, които правеха къщата дом, като се концентрираше върху кухнята и трапезарията, тъй като с това я свързваше широката публика. Първата и статия бе за разположението на мебелировката в трапезарията — как можем да мислим творчески и да приготвим различни неща за различни случаи, ако сме планирали всичко добре.

Тя говореше за писанието си с експерта по вината на „Таймс“, когато пристигна Анди.

— Ако съдя от звука, всичко е успешно — извика той в ухото ѝ.

— Да, и аз така мисля. Анди, това е... — Тя се обърна, за да ги запознае, но човекът от „Таймс“ бе изчезнал. — История от Напа Вали, без съмнение — промърмори тя. — За благородници.

Анди изглеждаше объркан.

— Ще ми кажеш ли за какво говориш?

— Няма значение. Хапни, пийни нещо.

Той се намръщи.

— Не, тук прилича на зоологическата градина.

Тя се усмихна, но Питър я извика и тя трябваше да остави Анди да се погрижи сам за себе си.

Той чакаше до вратата след четиридесет минути, когато тълпата се бе разотишла и бяха останали само неколцина стари приятели, които си бърбеха с другите ѝ двама партньори. Лили мислеше, че Лон като че ли иска да се измъкне, но Питър я държеше здраво за ръката.

— Да се измъкваме или ще си изпуснеш самолета — забеляза Анди.

Тя си взе сакото, шлифера и двата куфара. Анди я разгледа замислено:

— Два куфара за седмица, това не е старата Лили. Тя би пътувала с раничка.

— Новата Лили ще се появява по телевизията десетина пъти и ще трябва да се преоблича по три пъти на ден.

Асансьорът беше стар и бавен. Анди продължаваше да я изучава, докато се придвижваха сантиметър по сантиметър надолу.

— Сигурно съм луд да те пускам в Лондон сама, когато изглеждаш толкова страхотно.

— Няма страшно, господин Мендоса. Аз съм женена жена. — Тя се надигна, целуна го и двамата останаха прегърнати, докато вратата не се отвори със скърцане във фойето.

Полетът и бе в единадесет, а те бяха на летище „Кенеди“ преди десет. Имаше време за по едно питие. Анди все още я гледаше, като че искаше да запази спомена една седмица.

— Харесва ми тази рокля. Нова ли е?

— Да. — Сакото беше на тигрови шарки в същия кехлибар като роклята. Копчетата бяха имитация на топази. Тя ги разкопча и го съблече.

— И тези перли са нови, нали? — Той посочи дългия наниз на врата ѝ.

— Нови за мен. Подарък от Лон. Казва, че са викториански. Жените са ги носили като траурни. Защо гледаш така? Не се готвя за погребението ти.

Той се намръщи.

— Точно си помислих нещо. Напомниха ми... — Той понечи да каже нещо, но обявиха полета ѝ. — Ще ти кажа, когато се върнеш — промълви той.

Още изглеждаше замислен, когато Лили грабна ръчната си чанта, сакото и шлифера и се отправиха към изхода.

Ай Ти Ви я посрещна много добре. Настаниха я в „Коно“ на „Карлос Плейс“, близо до американското посолство на „Гроувнър Скуеър“. „Коно“ беше целият от махагон, мед, мрамор и меко кадифе — може би най-елегантният малък хотел в Лондон, последният бастион на идеализираната Англия от Едуардови времена. Лили го обожаваше, обожаваше и завръщането си. Единственият неприятен факт беше, че тя просто не можеше да намери време да се види със старите приятели.

За нея отговаряше една жена на име Шели Купър. Тя ѝ определи график, в който едва оставаше време за сън.

Сутрешната телевизия беше новост в сравнение с времената на Лили. В момента имаше две програми, едната по Ай Ти Ви, а другата по Би Би Си и Лили трябваше да се появи и по двете.

— Как убеди Би Би Си да ме покажат, когато шоуто ми върви при конкуренцията?

Шели Купър се ухили.

— Лесна работа, скъпа. Защото ти си, известната, прочутата Лили Креймър. Завръщане към началото. Ще се появиш още два пъти по Би Би Си. Шоуто на Тери Уогън рано привечер и „Пebъл Мил към един“, за да покрием и следобедната аудитория. По Ай Ти Ви имаш пет появявания. Включва се и „На гости при Чеймбърс“, разбира се.

Лили се усмихна.

— Ето това е връщане на местопрестъплението. Всичко е чудесно, но добре, че оставам само седмица. До края на всички в страната ще им е писнало от физиономията ми.

В понеделник тя участва в една от сутрешните програми и записа шоуто на Тери Уогън за същата вечер. След бързия обяд се включи в диалог със слушателите по радиото. Продължи час. Накрая бе толкова изтощена, че копнееше за кратка почивка в хотела, за да събере сили преди вечерята с някакви хора, за които онази Купър бе казала, че са важни.

Шоуто на Уогън започна в шест. Лили го гледа от прекрасната си стая в „Коно“, докато се обличаше за вечерята с търговската асоциация на производителите на кухненско обзавеждане. Слагаше си втората перлена обеща, когато телефонът иззвъня.

— Госпожице Креймър, обаждам се от шоуто на Тери Уогън. Току-що излъчихме вашето участие и...

— Знам — прекъсна Лили. — Гледах го. Беше чудесно, вие бяхте страхотни.

— Благодаря. Обаждам се заради един човек, който се обади, че ви е гледал в шоуто. Твърди, че трябва да се свърже с вас. Настоява, че е спешно.

— Сигурно иска да му направя кухня — рече Лили, докато се занимаваше с обещата. — Вече не приемам частни поръчки.

— Това и казах — съгласи се младата жена. — Но той наистина настояваше, че е лично и важно. Естествено, не му дадох координатите ви, но се съгласих да ви дам неговите.

— Добре — рече Лили и посегна за лист и молив. — Давайте.

— Името му е Хари Креймър и даде номер в Лаймингтън.

— Здравей, скъпа. Мина време и ето, вече си известна.

Малката къщичка в Лаймингтън изглеждаше по-зле, отколкото Лили си я спомняше, но слепецът все още се движеше из нея със смайваща лекота. Тя го последва вътре и потърси жена му.

Като че ли я виждаше, Креймър каза:

— Разбира се, очакваш да намериш Клодет. За съжаление тя почина преди година.

— Съжалявам. — Автоматичен отговор, въпреки че наистина го мислеше. Спомняше си колко близки изглеждаха.

— И аз — съгласи се Креймър.

Беше сряда сутрин и тя бе успяла да се освободи с цената на пренебрегване на група ресторантьори и бяс от страна на Шели Купър. Хари Креймър бе приготвил табличка с кафе и бисквитки. Нагласи я на масата. После, вече спокоен, проговори:

— Ще налееш ли, мила?

Лили го гледаше, докато пълнеше чашите. Не беше се променил много. Хари Креймър имаше същата бяла коса, същия крехък вид, сякаш се разпадаше. И все пак той беше жив, докато спокойната, здрава Клодет — не. Лили му подаде кафето и забеляза, че къщата наистина е порутена. Дамаските и завесите бяха протрити, а масите сякаш не бяха лъскани от месеци.

Той отново показва чудната способност на слепите да четат мисли, защото не могат да виждат лица.

— Опасявам се, че къщата се е поразрушила, откак загубих Клодет. Опитвам се, но...

— Сам ли живеете?

— О, да, така предпочитам. Социалните работници искаха да ме изпратят в дом, но аз се възпротивих. Пращат човек един-два пъти седмично, а и съседите се отбиват — оправям се.

— Господин Креймър, не искам да бъда груба, но имам много малко време. Беше ми много трудно да стигна дотук. В Англия съм само за няколко дни.

— Знам. — Той вдигна ръка. — Чух те да го казваш по телевизията. Късметлийка. Мислех да се свържа с теб, но не бях сигурен как, след като се върна в Америка.

— Знаехте ли, че съм се върнала у дома?

— О, да. Един съсед идва от години да ми чете вестници и списания. Много мило, така държа връзка и с теб.

— Защо казахте, че трябва спешно да се видим? Последния път настоявахте, че не знаете нищо за мен и че не сме роднини.

Той въздъхна.

— Тревожа се за това оттогава. Така и не съм сигурен, че постъпих правилно. Но докато се реша, ти бе напуснала страната, а Клодет бе умряла. Сякаш нищо не можеше да промени решението, за което съжалявах. До снощи, когато се появи в шоуто на Тери Уогън и каза, че си в Англия за седмица.

Тя копнееше да чуе за какво става въпрос по същество, но нямаше смисъл да избързват. Той все още говореше:

— Сега му е времето, казах си. Ако искаш да поправиш старото зло, Хари Креймър, сега му е времето. Така че звъннах в телевизията и те се съгласиха да ти предадат съобщение.

Той продължаваше да си играе с тежкия бастун, който стоеше зад стола му, но не се използваше в къщата. По едно време го изтърва, Лили посегна, вдигна го и отново му го подаде.

— Благодаря. Ти си добро момиче. Клодет и аз го разбрахме още отначало, така че... — Той спря, поколеба се, после продължи. — Виждаш ли, скъпа — рече той меко, — когато се срещнахме през седемдесет и четвърта, аз те излъгах.

Лили пое остро дъх. Всъщност не беше изненадана. Обходният му начин на свръзка изясняваше, че има да каже много повече, отколкото преди. Ала тя не можеше да търпи повече. Искаше да узнае веднага единственото важно нещо.

— Да не твърдите, че наистина сте ми баща?

Той се усмихна.

— Не, не съм.

Странно, но почувства облекчение. Не си бе признавала, че предпочита да е така, но беше истина. Лили не чувстваше сродство с Хари Креймър, никаква искра на разпознаване. Не искаше той да е човекът, за когото тя бе мечтала, копняла и търсила.

— Тогава, кой сте вие? — попита тя.

— Не съм твой баща — повтори Креймър. — Но присъствах, когато се роди. Заех ти името си. — Той се поколеба.

Лили можеше само да чака.

— Лоялността е хубаво нещо — продължи Хари Креймър, — но след всичките тези години изглежда по-маловажна. Да изживееш целия

си живот, без да знаеш истината за нещо толкова основно, просто не е справедливо.

Тя бе започнала да трепери и не можеше да спре. Прекара трепереща целия час, в който той разказа своята история.

Лили се справи някак си със следващия ден и половина и никой не разбра, че нейният свят се е преобърнал надолу с главата. С изключение на Анди. Звънна ѝ в полунощ в четвъртък, докато тя лежеше в огромното хотелско легло и се взираше в тъмнината. Когато чу гласа му, почти изгуби свирепия самоконтрол, който си бе наложила след срещата с Хари Креймър.

— Какво става, Лили? — попита Анди в първите десет секунди. — Звучиш ужасно.

— Нещо се случи, но не мога да обясня по телефона. Ще се върна утре късно следобед. Ще дойдеш ли на летището?

— Затова се обаждам, скъпа. Не съм в Ню Йорк.

— А къде?

— В Уестлейк. Във фамилната къща в Гразмиър.

— Значи си в Англия?

— Да. Но и аз не мога да обяснявам по телефона. Ще остана още един-два дни. Ще се върна в Ню Йорк до неделя. — Гласът му омекна. — Освен ако твоята криза е спешна. Мила, трябва ли ти? Идвам в Лондон още сега, ако искаш.

Разбира се, че ѝ трябваше. Но не още, няколко самотни дни в Ню Йорк бяха добра идея.

— Винаги си ми нужен — рече тя меко, — но мога да почакам до неделя. Ще си тръгна по плана. Само, Анди, ела си възможно най-скоро.

Заради часовата разлика Лили беше на летище „Кенеди“ в петък в пет и стигна до апартамента си до шест и половина. Поседя взряна в пространството за малко, а после грабна лист и химикалка и започна да нахвърля бележки. Опита се да го направи още в самолета, но бе твърде изтощена. В момента имаше някаква адреналинова еуфория и главата ѝ се поизчисти. Искаше да има всичко черно на бяло — отговорите на Хари Креймър ѝ въпросите, които те бяха повдигнали.

Остави химикала към десет. Лили погледа още малко в пространството, а после реши. Нямахте да живее с тази тайна и да се преструва на невинна, каквато вече не беше. Каквито и да се окажеха

последствията, щеше да изкара всичко наяве. Дължаха ѝ се обяснения и тя щеше да ги получи.

Посегна към телефона, пое дълбоко въздух и вдигна слушалката. Щеше да се обади първо на Айрин, а после и на Лон.

В неделя Анди отиде у Лили направо от летището. Чакаше го. Прегръщаха се дълго, накрая тя се отдръпна и го загледа.

— Уморен си.

— Малко. И...

— И какво?

— Ела и седни. — Той я заведе до един от столовете, накара я да седне и приседна на облегалката. — Имам много да ти казвам. Някои неща няма да ти харесат, но реших, че не мога да ти ги спестявам заради това.

Лили като че ли не реагира.

— Добре. Слушам.

Анди извади снимката от Малага от джоба си. Посочи към жената с шапката с периферия, онази с перлите.

— Това е братовчедка ми Шарлот. Беше известна с накитите си. Затова си спомних най-накрая. Вечерта на празненството, когато ти носеше наниза, аз разбрах, че всъщност подсъзнателно съм я разпознал. Даже при положение че тук е снимана на тридесет, а аз не съм бил роден.

— Разбирам — рече Лили. — А другата? И нея ли знаеш коя е?

— Аманда Кент Престън-Уайлд. Лейди Суонинг, както подозирахме отначало. Но преди времето на тази снимка си е направила пластична операция. Ето защо не прилича на други снимки на Аманда.

Лили стана, без да продума. Той я последва в кухнята, докато тя наливаше питиета, скоч без лед за двама им. Разтревожи се — беше толкова нетипично за нея. Както и мълчанието.

— Ще ми разрешиш ли да изстрелям останалата част от историята, докато още имам смелост? — попита той. — Мразя да те наранявам, а знам, че ще стане така.

Лили се обърна към него.

— Давай — рече.

Той не можа да я погледне.

— Сигурен съм, че Аманда е претърпяла още пластични операции. — Той пое дълбоко дъх. — И съм също така сигурен, че Лонола Перес е Аманда Кент.

Лили не каза нищо. Думите му отшумяха в тишината помежду им.

Анди отметна глава и я заизучава.

— Звучи абсурдно, но имам чувството, че не ти казвам нищо ново.

— Не, не точно. Срегнах се още веднъж с Хари Креймър, докато бях в Англия. Да се върнем в дневната. Мой ред е.

Този път Лили настоя да седне срещу него, за да го вижда по-ясно, докато говори.

— Има нещо много важно, което не знаеш — рече тя тихо. — Аманда Кент е моя майка.

---

[1] Атмосфера. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
АМАНДА И АЙРИН

Фийлдинг и Лондон, 1935-36

Тъкмо бащата на Айрин, Бил Петуърт, разшири Фийлдингския универсален магазин и го нарече на свое име. Беше на същата възраст със сина на Сам и Аманда Кент — Томас, завършил Андоувър и Харвард, бостънски бизнесмен със значителни вложения в акции и облигации. През 1911 Бил се ожени за фийлдингската девойка Мери Симс. Томас се бе оженил две години по-рано и доведе жена си Джейн в голямата къща на Уудс Роуд.

Не им вървеше с бащинството, нито на Томас, нито на Бил. Мери Петуърт пометна три пъти, преди да роди Айрин през 1917. А през 1919, след десет безплодни години и почти изгубила надежда, Джейн Кент роди момиченце. Кръстиха детето Аманда на баба му.

Обикновено двете семейства не общуваха кой знае колко, но момиченцата ходеха в едно и също училище — „Ейбрахам Линкълн“. Аманда и Айрин се срещаха на площадката, когато възпитателите събираха първи и трети клас, и между тях пламна някаква особена алхимия, която не познаваше социалното разделение и ги подтикна да разпознаят една в друга сродни души.

По-късно, както предполагаха градът и семействата, пътищата им щяха да се разделят. Аманда Кент щеше да заприлича на богатите млади дами на своето време и накрая щеше да се омъжи най-вероятно далеч от дома. Айрин Петуърт пък щеше да вземе някое местно момче, което да наследи магазина, и щеше да си остане във Фийлдинг, както десетки жени от рода Петуърт преди нея.

В Америка през двадесетте обаче времената се променяха и нещата не се получиха така. Във Фийлдинг нямаше леки момичета, нито пък танцьорки или жени, които пушат на публични места, но новият повеи се усещаше. Старият ред определено си отиваше. И може би именно за това, напук на всички традиции, двете момичета останаха неразделни приятелки.

Другарството им се смяташе за странно, но докато двете бяха млади, градът запазваше по-голямата част от неодобрението си за

Айрин. Хората във Фийлдинг не харесваха потомката на Петуърт. Студена е, казваха, придава си важност. Миловидна, русичка, но ѝ липсва топлина и естественост. Аманда пробуждаше повече дружелюбност и то не само като дъщеря на Кент. Беше сладурана и невероятно красива, вечно усмихната и неизменно весела.

Двадесетте години бяха шантави, а тридесетте — трудни. През времената на възход Томас Кент бе продал по-голямата част от земята си, като си бе оставил само пространството около къщата, и бе вложил всичко на борсата. През двадесет и девета настъпи колапсът и той остана на доизживяване. Нещата така и не се подобриха.

— Няма какво да се прави — рече той на жена си към края на 1935. — Трябва да събера малко пари или ще загубим всичко.

— Томас — отвърна Джейн меко, — а картината на Констабъл?

— Точно за нея си мислех — призна той.

След няколко дни у Кент дойде експерт от Бостън. Приеха го в гостната с тапетите на рози, с мебелите, покрити с червено кадифе и мраморните маси. Джейн сервира сладкиши и отличен чай „Ърл Грей“.

— Какво мислите за моя Констабъл? — попита Кент госта си.

Мъжът от Бостън погледна за миг картината, преди да заговори.

— Бихте ли ми казали откъде я имате?

— Дядо ми я е донесъл от Англия около 1835. Дал я е като част от зестрата, когато родителите ми са се женили през 1870.

Експертът кимна.

— Правдоподобно. Констабъл е починал в Англия през 1837. Рисувал е до края на живота си. Но...

Томас и Джейн се наведоха напред нетърпеливо.

— Какво?

— Вижте — рече човекът явно притеснен. — Аз не съм последна инстанция. Може да потърсите и друго мнение.

— Казаха ми, че сте най-големият специалист в Бостън относно английските пейзажи — прекъсна го Томас. — Затова съм ви поканил.

— Разбирам. Мислите да продавате картината?

— Вероятно — призна Томас.

Специалистът въздъхна.

— Съжалявам, наистина. Според мен е фалшива. Можете да проучвате, колкото си искате, но аз нямам съмнения. Вървете в кой да е

музей и разгледайте негови работи, даже ранни. Тогава и вие ще се съгласите.

— Толкова ли е зле? — попита Томас тихо, като че ли събеседникът му не бе произнесъл присъдата си.

— Толкова.

— Не искате ли да я огледате на по-светло? — попита Джейн. — Тук е доста мрачно следобед.

— Простете, госпожа Кент, но наистина няма нужда от по-обстоен преглед.

Ето как финансовата криза не можа да бъде овладяна чрез картината на Констабъл и нещата се влошиха. Един ден след пет месеца Томас Кент отиде в бостънския си офис и се обеси.

Погребах го в първия понеделник на май, във фамилия парцел на Кент на гробището до Съборната църква. Денят беше слънчев, а по лазурното небе се събираха пухкави облачета. Седемнадесетгодишната Аманда си пожела да завали. Ако беше станало така, може би никой нямаше да забележи, че тя не пророни нито сълза за баща си.

— Не мога — каза тя на майка си по-късно, когато останаха сами в къщата. — Не чувствам нищо друго, освен гняв, че той ни причини това.

Джейн прояви повече търпимост от дъщеря си.

— Всеки се пречупва в един момент — рече тя. — Идва краят и повече не може да се продължава. Татко просто се пречупи.

Аманда имаше дълга коса с цвят на лешник. Сега я отметна нервно от слепоочията си.

— Аз също се пречупих. Не мога да продължа, мамо. Какво ще кажат хората? Какво ще правим?

— Хората я карат, както си знаят, малко истина и много украса. А пък ние просто ще трябва да затегнем коланите и да направим един труден избор. Този, който баща ти не успя да направи.

След четири дни Джейн уговори с адвоката си да продаде част от земята около къщата, за да плати най-належащите дългове. За щастие имаше купувач, който се интересуваше отдавна и не беше напълно обеднял от Депресията. Джейн се съгласи на една цена, въпреки че знаеше, че имотът би струвал два пъти повече при по-добри времена.

— Просящите нямат избор — каза тя на дъщеря си.

— Аз не мога да прося, мамо — прошепна момичето. — Просто не мога. — Аманда говореше с такова отчаяние, че не можеше да не ѝ се вярва.

— Не — промълви Джейн. — Сигурно не можеш. И татко ти не можеше.

Майката замълча, но продължи да размишлява. Слабостта на съпруга ѝ не я бе изненадала. Джейн бе разбрала малко след женитбата им, че Томас е човек, който се опира на името, богатството си и осигуреното си място в обществото. Аманда сигурно бе наследила същия недостатък.

Целта на Джейн бе да запази нещата в предишния порядък, доколкото може. Церемониалният неделен обяд се сервираше винаги в трапезарията и винаги в един. Неделята след погребението на Томас не правеше изключение, само дето на махагоновата маса седяха само Аманда и Джейн и една жена наготви и сервира ростбифа, картофите, ряпата, морковите и бисквитите.

— Яж си яденето, Аманда — рече Джейн, когато видя, че дъщеря ѝ само си играе с храната. — Татко не би искал да гладуваш само защото си е отишъл от нас.

Ала майката знаеше, че не скръбта по бащата бе отнела апетита ѝ. Думите бяха изречени по инерция. Аманда не отговори и в трапезарията с цветното стъкло и синкавия порцелан се възцари мълчание.

— Мисля, че тези покривки са си изпели песента — забеляза Джейн след няколко минути. — Толкова са се изтъркали, че не стават за нищо.

Аманда погледна протритите розови цветове по Дамаската на съседния стол.

— Да — съгласи се тя тъжно. — Така е.

Винаги бе изпитвала удоволствие от факта, че живее в най-хубавата къща в града. В последните години, докато примката около врата на баща ѝ се затягаше, зданието не се поддържаше. Още една точка в списъка на греховете му.

— Ще намериш ли кой да ги претапицира?

Джейн въздъхна.

— Мила моя, ще трябва да ги препокрия сама с един стар кафяв плат, който ми се намира случайно. Нямаме пари да платим нови

покривки. Но ти просто не разбираш, нали?

— Не. — Аманда остави вилицата. Ако не беше толкова добре възпитана, щеше да я тресне. — Не разбирам. И никога няма да разбера. Виж, имам идея. Защо не продадем картината на Констабъл? Трябва да е доста ценна.

— Няма никаква стойност — рече Джейн тихо. — Миналия декември татко доведе експерт да я погледне. Фалшива е. Де да не беше, щяхме да спасим доста неща. — Гласът ѝ се пречупи. — И баща ти щеше да бъде тук с нас днес.

Пред лицето на суровия живот Аманда остана безмълвна.

По-късно, когато майка и дъщеря се върнаха в дневната и готвачката донесе кана кафе, за да завърши ритуала на неделния обед у Кент, Джейн се върна на въпроса за нещастieto на Аманда.

— Имам план, Аманда, но нямам много пари да го осъществя. От теб зависи почти всичко.

— Как зависи? Какъв план?

Джейн се облегна.

— Мисля, че трябва да напуснеш Фийлдинг. Няма начин да се примириш с по-малко от това, на което си свикнала. А ако останеш, ще трябва да направиш точно така.

Сивите очи на Аманда се присвиха, докато тя гледаше майка си.

— Да напусна и да отида къде? В Бостън?

— Не, не е достатъчно далеч. Всеки в Бостън знае коя си и какво ти се е случило. Имам предвид Европа, може би Англия. Заради езика. Плюс това, предците ни са англичани. Всичко пасва.

— Какво ще правя там? — попита Аманда.

— Точно това зависи от теб. Ала ми се струва, че за красиво и интелигентно момиче с твоето възпитание винаги има възможности. Ще се оправяш сама, миличка. Всичко, което аз мога да направя, е да ти посоча пътя. Трябва да остана тук и да се грижа за нещата.

Умът на Аманда работеше на пълни обороти.

— Ако нямаме пари, как ще отида в Англия?

Джейн бе измислила това предварително, с комбинацията между ума си и наложителността. Ако беше права и Аманда имаше фаталния недостатък на Томас, нямаше много време. Беше вдовица на самоубиец. Нямаше намерение и с потомството ѝ да стане нещо също толкова ужасно.

— Мога да отделия триста долара от продажбата на земята — обясни тя. — Няма да платя сметката на Петуърт веднага. Просрочили сме я с три години, но предполагам, че Бил Петуърт ще почака още малко.

— Триста долара определено не са много — рече Аманда.

— Не, но ще ти дам и още нещо. Още притежавам перлите си. Искала съм да ги продам десетки пъти, но баща ти не ми разреши. — Гласът ѝ омекна и леко потрепери. — Първо те бяха символ за него, обещание, че неблагоприятията са само временни. После парите от тях не можеха да променят нищо.

Джейн извади кърпичка и си избърса очите, но когато проговори отново, гласът ѝ бе спокоен.

— Оцениха перлите на хиляда долара. Така че трябва да можеш да ги продадеш поне наполовина. Имаме и брошката на баба ти. По нея има истински диаманти и сапфир.

— Обзалагам се, че ще успея, ако ги продам в Англия — рече Аманда. Вълнението бе започнало да я обхваща и да събужда отново жизнерадостта, която ѝ бе толкова присъща.

— Да, и аз мисля така — съгласи се Джейн. — Да започна ли да проверявам за кораб?

— О, да. — Аманда прекоси стаята и коленичи до стола на майка си. — Мамо, благодаря ти. Ти си ангел. Виждам светлина в тунела, а бях помислила, че съвсем съм се загубила.

Джейн нежно постави ръка на главата на дъщеря си.

— Не и ти, миличка. Няма да ти позволя да се загубиш. Сега предполагам, че ще припнеш да разкажеш на Айрин, но се погрижи тя да разбере, че е тайна. Не можем да си позволим да се разчува, преди да сме готови.

Аманда бе открила още преди години, че скъпата ѝ приятелка пази добре тайни С Айрин прекарваха безбройни часове заедно — на реката Уилок, в руините на стария пилчарник на Кент или на терасата у Аманда, или пък на двора у Айрин. Казваха си всичко и винаги се заклеваха да запазят чудесното си приятелство.

В неделята, когато Джейн направи предложението си и промени очертаанията на света на Аманда, момичетата се бяха уговорили да се срещнат при къщата на Кент. Аманда грабна едно черно вълнено палтенце от гардероба до помещението на иконома и го наметна над

черната си копринена рокля — трябваше поне да се преструва, че е в траур — и се спусна по пътеката, в края на която чакаше Айрин.

Двете момичета се прегърнаха, както правеха винаги, когато се срещаха и разделяха. Беше им навик от години, както много други. Бяха еднакво високи. Аманда бе по-слаба, а Айрин — по-пухкава. Айрин имаше по-светла коса, бледоруса, но и двете имаха сивкави очи.

Въпреки че Айрин беше с две години по-голяма от Аманда, винаги отстъпваше лидерството. Като че ли нарочно бе забавила развитието си, за да върви успоредно с приятелката си.

Първата менструация на Айрин дойде на четиринадесетгодишна възраст, три месеца след като Аманда бе получила своята на дванадесет. Горедолу тогава двете започнаха да се затварят в спалните си, да си събличат дрехите и да изучават новосъзрелите си тела с клиническа точност. Тези епизоди бяха абсолютно невинни, не им хрумваше нищо друго, но с времето се въздържаха от това поведение, за което знаеха, че не е много редно. Останаха само прегръдките.

— Благодат! — крещеше Аманда, докато притискаше буза до тази на приятелката си. — Благодат! Благодат! Благодат!

— За какво говориш? Аманда, какво става?

Айрин бе винаги по-въздържаната от двете, по-стандартната и подозрителната. Може би затова толкова обожаваше Аманда, чиито ентузиазъм и жизнерадост компенсираха всичко, което според нея ѝ липсваше. Ала, понякога, както в този ден, прекаляваше. Баща ѝ не бе изстинал в гроба.

— Каква ти благодат, когато бедният ти баща е мъртъв от седмица?

— Въобще не ми го споменавай — рече Аманда гневно. — Не искам да чувам името му. Всичкото ни нещастие е заради него. Ще се оправим само защото мама е толкова смела и съобразителна.

— Какво ще се оправи? Как? Аманда, понякога си толкова... неточна. Успокой се и ми каже какво става.

Двете отидоха при реката, седнаха на високия бряг и Аманда Кент разказа на Айрин Петуърт, че заминава.

— За колко? — запита Айрин тихичко.

— Не знам. — Слънцето печеше. Аманда си съблече палтенцето, нави го, сложи си го като възглавница и се изтегна на меката пролетна трева. — Години, може би. А може би завинаги. Трябва да си намеря

богат англичанин, за когото да се ожена, Айрин. Не виждаш ли? В това е целият смисъл.

Айрин не отговори веднага. Една червеношийка ги обикаляше, грабна тръстика и отлетя безшумно. Накрая момичето каза:

— Много ще ми липсваш.

Аманда се обърна и я хвана за ръка.

— Не колкото мен, Айрин. Но имам страхотна идея. Защо не дойдеш с мен?

Айрин поклати глава.

— Не мога. Майка ми не е добре. Как да я оставя? Освен това, и в магазина нещата не вървят. Семейството ми не може да си позволи да ме прати в Англия.

— Добре, че ми напомни за магазина. Ще помолиш ли баща ти да почака още малко майка ми да му плати сметката? Ще пратя парите от Англия, колкото се може по-бързо.

— Не мога да му кажа, ако искаш заминаването ти да остане в тайна. Но съм сигурна, че няма да притиска. Така ми каза преди няколко вечери.

— Добре. Тогава всичко е наред. — Аманда стана, отупа се и протегна ръка. — Ела, миличкото ми. Да се върнем вкъщи да ми помогнеш да реша какво да взема за Англия.

Аманда беше единственият човек на света, който наричаше Айрин галено. Тя се замисли как ще оцелее, без да чува никой да я нарича „миличкото ми“.

Аманда отплува за Англия на първи юни. Докато „Куин Мери“ акостира в Саутхемптън след осем дни, един от залозите, препоръчан от Джейн, се бе изплатил.

Малка първокласна каюта на плаващия дворец струваше сто седемдесет и пет долара — голяма част от състоянието на Аманда, но се похарчи.

— Това е инвестиция — рече Джейн. — Можеш да срещнеш подходящите хора само в първа класа.

Аманда се съгласи и пътува като бял човек. Сприятели се с високата смугла жена, която носеше перли и мъжки панталони, пушеше тънки черни пури и не беше красива, но много привлекателна и забавна. На американското момиче му хрумна, че тя би трябвало да

култивира мъже, а не жени, но пък не можеше да си избира възможностите.

— Аз съм нетрадиционна — рече Шарлот Суидъм вечерта, преди да акостират. — Не трябва да очакваш всички в Англия да бъдат луди колкото мен.

— Лоша работа — отвърна Аманда весело, — но по принцип за две като теб не би стигнал светът, камо ли Англия.

Двете се засмяха, Шарлот хвана Аманда за ръка и я притисна до себе си по начин, който я караше да се чувства особено, въпреки че още не знаеше защо.

В Саутхемптън слънчевият, магически живот на големия лайнер се замени от суровата действителност. Светът изведнъж се превърна в мрачни докове, дребнави митничари, псуващи хамали и свъсени сиви небеса. За пръв път Аманда се изплаши.

— Я стига — рече Шарлот, като видя изражението на спътничката си. — Добре дошла в Империята. И не се тревожи за нищо. Ще ме посрещнат. А аз ще дам нареждания на който и да дойде да се грижи за нещата ти като за моите. Ще се измъкнем бързо. А междувременно се дръж за пеша ми и прави, каквото ти се казва.

Така че Аманда буквално се хвана за яркочервената пелерина на Шарлот и последва нарежданията. А късметът продължи да я преследва, защото не след дълго се намери в един „Ролс Ройс“ с униформен шофьор, ваза с една роза, кана шери и малки кристални чашки. Огромният черен автомобил ги закара до Лондон — до една чудесна къща на Гордън Скуеър от времената на късното Регентство.

— Да си чела нещо на Вирджиния Уулф? — попита Шарлот. — Или на Вита Саквил-Уест? Знаеш ли какво означава Блумсбъри?

Аманда поклати глава и Шарлот се засмя от удоволствие.

— Невинното ми малко агънце! Блумсбъри е около нас, ние сме точно по средата. Семейство Улф всъщност живеят наблизо, на Тависток Скуеър. Но не се тревожи, ще се научиш. Аз ще се погрижа, а ти ще бъдеш добро момиче и ще правиш точно каквото ти казвам.

Шарлот беше на двадесет и пет, със седем години по-голяма от американската си приятелка. Този път Аманда бе водена, а не водеше, както с Айрин. Нямахше нищо против. Трябваше да си хване богат съпруг, а Гордън Скуеър изглеждаше идеално място за започване на търсенето.

Поканата да остане при Шарлот дойде скоро след срещата им. Аманда прие без колебание. Вече бе разпитала стюарда на кораба и бе открила, че мис Суидъм е роднина на някой си лорд Уестлейк. В Англия това означава богатство, вярваше Аманда.

— Не съм в настроение за онази грамада в Лейк Дистрикт, където живеем — беше казала Шарлот. — А и ти искаш да видиш Лондон, не провинциите. Така че ще останем в града, освен ако семейството не изиска тържествена поява.

Така отсъди Шарлот, така и стана. Аманда не можеше да бъде по-доволна.

Седмица след пристигането си в Лондон, тя дискретно продаде майчините си перли и бабината си брошка за двеста лири. Както се оказа, парите ѝ трябваха само за джобни, за неща, които Шарлот пропускаше, а те бяха малко. Англичанката поемаше всички разходи и плащаше всички сметки.

На Аманда се предостави не само безплатна храна и спане, но и контакти с висшето общество. Двете с Шарлот често гостуваха на вечерни партита, където елегантните мъже и жени се отнасяха с милата Шарлот и хубавката ѝ американска приятелка като с колоритно допълнение към атмосферата. Обществото „Блумсбъри“ решаваше какво да се прави и какво — не сред определена част от елита. Вкусовете им бяха „модерни“. Тези кръгове се забавляваха със странностите на Шарлот. Освен това, тя имаше бърз и жив ум и невероятни връзки.

— Майка ми е най-малката дъщеря на Джеймс Мендоса, вторият лорд Уестлейк — обясни Шарлот в един ленив юнски следобед, когато двете жени седяха в оранжерията на къщата и отпиваха следобедното си кафе сред папратите и портокаловите дръвчета. — Мендоса по принцип са испанско семейство.

Американката не се интересуваше особено от семейната история на благотелката си, но знаеше, че тя се е посветила на изучаването на тъмното минало. Затова зададе и логичния въпрос:

— Кога са дошли предците ти в Англия?

— През шестнадесети век заради търговията с шери. То се прави в Испания, но после идва тук — процъфтяващ бизнес. И Мендоса, естествено, са се включили. — Тя спря и погледна косо към Аманда,

която изучаваше шоколадовите бонбони в изящното сребърно блюдо.
— И нещо друго — добави тя.

— Какво?

— Преди да ти кажа, ще се закълнеш ли да отговориш честно?

Аманда вдигна глава, най-сетне заинтересувана.

— На какво?

— Първо се закълни.

— Добре, заклевам се. — Думите бяха придружени с кикот, който контрастираше на сериозното изражение на Шарлот.

— Какво мислиш за евреите?

— Евреите! Странен въпрос. — Аманда помисли за момент. — Наистина не знам — рече тя накрая. — Не съм срещала. Всичките са чужденци, нали? Мъжете имат бради, жените носят шалове и говорят със смешен акцент.

Шарлот изсумтя.

— Виждаш ли, и ти си предубедена. Каква абсурдна идея! Не всички са такива. Аз например не съм.

— Ти! Шарлот, ти не си еврейка. Как би могла?

— Предците ми са били. Точно това обяснявах. Семейство Мендоса от Кордова всъщност са евреи. Когато арабите завладели Южна Испания, станали мюсюлмани. След няколкостотин години християните отблъснали арабите и семейството отново станало еврейско. През 1492 всички евреи в Испания били заточени и изхвърлени от страната. За да не последват тази съдба, Мендоса станали християни. Но след век един на име Рамон предпочел отново да стане евреин. Така че фамилията го изпратила в Лондон да организира този клон от бизнеса с шери.

— Тук, в тази къща? Колко интересно. — Аманда бе истински заинтригувана. Тя отмести бонбоните и се съсредоточи върху Шарлот.

— Не в тази къща, пиленце. Тя е строена през 1825. Рамон отишъл на едно място, наречено Крийчърч Лейн в Ийст Енд. Сега е развалина, но тогава там са живели много испански и португалски евреи. Криели са се от Инквизицията. Престрували са се на протестанти, но всички знаели, че са евреи. Англичаните прокудили всичките си евреи през тринадесети век, но позволили на тези да останат, защото помагали на търговията.

Аманда отметна глава и се втренчи в събеседницата си.

— Значи наистина си еврейка?

— Не и както ти си представяш. Прадядо ми Джоузеф Мендоса купил Уестлейк, имота ни в Гразмиър, през 1825, точно когато е купил и тази къща. После започнал да се тревожи. Английските закони не изяснявали въпроса с евреите. Джоузеф не бил сигурен, че ще може да прехвърли собствеността на наследниците си.

Шарлот кръстоса дългите си крака и запали нова пура. С бричовете и перлите си тя изглеждаше непозната и екзотична.

— Едно е било да имаш малко, ненатрапчиво местенце в Ийст Енд — продължи тя, — а друго — да притежаваш великолепна градска къща и резиденция с двеста и четиридесет стаи в стил Тюдор. Някой може да изревнува и да създаде проблеми. Джоузеф не смятал всичко, което притежава, да отиде за короната заради някаква формалност. Затова, когато баща му умрял през 1835, той станал християнин и се присъединил към англиканската църква.

Шарлот дръпна от пурата си и изпусна кълбо синкав дим в топлата, огряна от слънцето стая.

— Куп братовчеди Мендоса не последвали примера на Джоузеф. Някои от тях са евреи и до днес, но и двата клона на фамилията влагат в семейната банка, поне мъжете, а Уестлейк е нещо като място за среща на всички.

Аманда съзря нещо важно за самата нея в цялата история и сега наистина искаше да разбере.

— Как е получил титлата си прадядо ти? Купил я е с къщата?

Шарлот се изкикоти.

— Почваш да се понаучаваш, а? Не е било толкова просто. Джоузеф дарил доста пари, за да се покрийт разноските по коронацията на кралица Виктория и не след дълго тя му учредила владение. — Шарлот щракна с пръсти. — И хоп, той станал лорд Уестлейк и Мендоса продължили да наследяват титлата поколение след поколение.

— Просто ей така — рече Аманда замислено.

— Просто ей така — съгласи се Шарлот. Аманда изглеждаше развълнувана от историята. — Какво мислиш?

Аманда махна с ръка.

— О, нищо особено, за историята и за това колко... непредвидим може да бъде животът.

Аманда затвори книгата, където бе прочела стиховете на Уърдсуърт за Френската революция и усети чувство на близост. Поетът сякаш бе изразил собствените ѝ мисли, породени от лятото на 1936 в Лондон. Тя погледна красивите кожени подвързии на книгите, картините с коне, които, бе ѝ обяснила Шарлот, бяха дело на ужасно известен художник на име Джордж Стъбс. Взря се в стария дъб и махагон и великолепните орнаменти по гипсовия таван и измърка от удоволствие.

Благодарение на вдъхновението на майка ѝ и на късмета тя се бе озовала на точното място в точното време. Всичко, което се бе разпаднало в живота ѝ, можеше да се събере наново. Нещо повече, даже да стане по-добро, отколкото си бе мечтала.

Усмивката ѝ се превърна в твърд израз на решителност. Нямахше да позволи нищо да застане по пътя ѝ към златните възможности, особено приказките на Шарлот. Докато действаше умно, всичко щеше да бъде наред. И нямаше да има значение, че някои от вкусовете на английската ѝ приятелка не бяха просто ексцентрични, а направо чудати.

Шарлот приемаше покани почти всяка вечер, но настояваше да пие чай у дома всеки ден и не позволяваше Аманда да се появява в обикновени дрехи за ритуал. В пет следобед тя трябваше да облича екстравагантното бельо, което Шарлот ѝ бе купила от „Хародс“.

— Обожавам да те виждам като някаква упадъчна куртизанка от belle ероque, сладката ми. Направи ми това удоволствие.

И Аманда ѝ угаждаше. Всеки ден малко преди пет тя отиваше в спалнята си срещу тази на Шарлот, събличаше си роклята, комбинезона, чорапите и бикините и обличаше свободно розово копринено бельо с дантели. Над него слагаше пастелно сатенено кимоно и го завързваше така, че да обгръща тялото ѝ. Когато часовникът до спалнята удареше пет, Аманда се присъединяваше към своята домакиня за чай.

Чаят се сервираше в малката дневна до спалнята на Шарлот — по стените висяха стари гоблени, а мебелите имаха тъмnozлатисти дамаски. При студено време в камината се запалваше огън, но в повечето случаи летните дни бяха топли. Когато Аманда пристигаше, табличната с чая бе вече поднесена и никаква прислуга не смущаваше покоя им, докато Шарлот не звъннеше.

Чашите наливаше винаги домакинята. Така стана и в онзи юлски следобед, когато Аманда бе открила собствената си душа в стиховете на Уърдсуърт. Мислеше си пак за тях, когато се облегна на дивана с поглед, вперен в Шарлот.

Англичанката добави захар и мляко към чая на Аманда, но не й го подаде, когато тя протегна лениво ръка. Сякаш не забелязваше, че все още държи крехката порцеланова чаша.

— Луда съм по теб. Осъзнаваш го, нали, Манди?

Тя бе първият човек, който наричаше Аманда Манди. На нея не й харесваше, но не се и възпротиви. Шарлот наричаше себе си „господарката“ и това не бе просто шега.

— Аз също съм луда по теб — отвърна Аманда, докато лекичко вземаше чашата от ръцете на Шарлот. — Толкова си мила с мен, как мога да не те обожавам?

Отговор не последва.

Аманда отпиваше от чая си и си взе от маслените кифлички в сребърното блюдо на масата помежду им. Още не бе отхапала, когато Шарлот се хвърли напред, падна на колене до дивана и я взе.

— Престани! Престани да ядеш и да се държиш, все едно не съм казала нищо важно. Знаем, че си невинна, но със сигурност не чак толкова.

Аманда се разтревожи. Шарлот изглеждаше истински ядосана.

— Мила, не разбирам за какво говориш. — Бързо придоби този навик — да нарича жените „мила“. Беше много британски, а тя се опитваше да бъде точно такава. — Мила, само ми обясни, сигурна съм...

— Няма да обяснявам — прекъсна я Шарлот. — Ще ти покажа.

След миг тя притисна устни до устните на малката си приятелка и започна да развързва връзките на сатененото й кимоно. То се разтвори бързо и Аманда се показа, точно както Шарлот си бе мечтала и както бе нагласила — бледа гола плът, с изключение на розовите гащички, меки гърди, мек корем, меки бедра изпод дантелите. Шарлот се откъсна и се отдръпна малко, за да погълне гледката с тъмните си очи.

Аманда бе като вцепенена, но не от отвращение, а от изненада. Шарлот носеше мъжки панталони и пушеше пури, но това бе само декор. Тя беше жена. Тогава защо внезапно наведе глава и започна да

смуче гърдите ѝ? Защо си играеше с копринените ѝ гащички? Мъжете правят такива неща. И трябва да си много внимателна, ако не си женена. Аманда знаеше всичко това, но сегашните особени обстоятелства съвсем не се вместиха в съзнанието ѝ.

— Шарлот, чуй мила, не мисля... А-а-а... О, скъпа... Трябва да спреш, цялата треперя, Шарлот...

— Шшт — прошепна Шарлот. — Не казвай нищо. Не мисли, отдай се на чувството. Безопасно е. Обичам те, прекрасна моя Манди. И ще ти покажа какво е любов.

Това, което стана в златистия следобед на дивана на Гордън Скуеър, можеше да се нарече изнасилване. Ала след първите пет минути, когато зависимостта на Аманда от Шарлот ѝ попречи да протестира, то се превърна в опознаване на непознати досега удоволствия. И докато двете се преобличаха в стаята на Шарлот за вечерята с приятели в Белгрейвия, спираха всяка минута, за да се прегръщат и целуват. Тогава Шарлот казваше с блясък в очите:

— Знаех си, че си сестра на Сафо. Още когато се срещнахме. Може би.

Не след дълго Аманда разбра, че обожава нещата, които правят с Шарлот. Обхващаше я слабост при мисълта за устните ѝ, ръцете ѝ, дългото ѝ жилаво тяло и малките твърди гърди. Ала когато анализира всичко, което знаеше сега за Шарлот Мендоса Суидъм и семейството ѝ, тя разбра, че не може да прави дългосрочни планове въз основа на това забележително приятелство. Шарлот бе нейният праг към света на истинската сигурност. Тя самата обаче не бе неин извор.

Така че през септември, когато Емери Престън-Уайлд — срещнала го бе на една вечеря, вдовец, благородник, богат, красив и очевидно луд по нея — и предложи женитба, Аманда прие. След няколко дни тя събра целия си кураж и каза на Шарлот, че е сгодена и ще се жени.

— Не можеш да го направиш — извика Шарлот, пребеляла и сгърчена от гняв. — Няма да ти позволя. Той беше женен за братовчедка ми Филипа до смъртта ѝ. С двадесет години е по-голям от тебе. И най-лошото, той е мъж. Не разбираш ли, Манди! — Вече крещеше. — Мъж!

— Знам.

— Не можеш. Не разбираш какво означава. Или все още не осъзнаваш какви сме? По дяволите! Ще ти покажа.

И още веднъж тя се хвърли ненаситно върху младата си приятелка, а Аманда се превърна в трептящо кълбо нерви. Ала когато страстта утихна, не се бе променило нищо, освен че Аманда бе разбрала колко внимателна трябва да бъде.

— Емери, скъпи, ужасно ли ще бъде, ако просто подпишем?

Лорд Суонинг изглежда годеницата си с изненада.

— Ужасно? Предполагам, че не. Но защо? Мислех, че всички момичета предпочитат голяма сватба. Няма ли да идва майка ти?

— Майка ми не е достатъчно добре, за да пътува. — Аманда не бе споменавала за бедността на Джейн. — Татко почина само преди пет месеца. Не мисля, че мога да издържа една голяма сватба без мама.

— Разбира се, скъпа. — Емири веднага прояви съобразителност и разбиране. — Колко съм глупав, че не помислих за това. Докато ти си с мен, съкровище, сватбата няма значение. Просто ще подпишем.

Суонинг Парк и Лондон, 1936-39

Седмица след като семейство Престън-Уайлд се завърна от изненадващата си женитба и меден месец в Гърция, Шарлот дойде в Съсекс, за да застане срещу Аманда.

— Как беше? — попита тя невярната си любовница. — Как беше първата брачна нощ? Кучка! Почувства ли с него това, което чувстваш с мен?

Отговорът беше отрицателен, но Аманда нямаше намерение да си признава.

— Шарлот, най-добре да се разберем. — Тя беше лейди Суонинг, имаше право да казва, каквото мисли, и да диктува условията на връзката им. — Ожених се за Емери и няма да позволя никакъв скандал да засегне било мен, било съпруга ми. Ако опиташ нещо такова, ще ти го върна така, че няма да те спаси името Мендоса. Ясно ли е?

Тъмните очи на Шарлот се взряха в Аманда със смесица от копнеж, болка, гняв и молба. Тя отвори уста, но думите не стигаха и тя се обърна. Раменете ѝ леко потреперваха, тя хлипаше, но без сълзи.

— Добре — рече Аманда меко. — Мисля, че вече си наясно с фактите, както би казал Емери.

Бяха в една от оранжерииите близо до къщата на главния градинар и уж се наслаждаваха на великолепните лилии. Шарлот си мислеше, че цветята не са и наполовина толкова великолепни, колкото Аманда. За някакви си тридесет дни тя се бе променила изцяло. Наивната малка американка се бе превърнала в Нейна светлост и играеше ролята си до най-малкия детайл с вещината на велика актриса.

Аманда повдигна китка с лек, елегантен жест и погледна златния си часовник. Шарлот с болка забеляза, че това е същият часовник, който ѝ бе подарила в чест на първия им любовен следобед на Гордън Скуеър.

— До обяда има четиридесет минути — рече Аманда с глас, отмалял от копнеж. — Трябва да се върнем в къщата. А ако се

закълнеш никога повече да не ме наричаш Манди, можеш да дойдеш в стаята ми. — Тя разтвори устни и прокара език по тях. — Да ти покажа сватбената си рокля — добави шепнешком.

Суонинг Парк изискваше твърде малко от новата си стопанка. Къщата съществуваше от близо четиристотин години, ритуалите ѝ бяха запечатани в самите ѝ каменни основи, а начинът ѝ на живот се диктуваше и поддържаше от отлично обучените прислужници, повечето от които бяха родени зад същите тези стени. Аманда нямаше да прави кой знае какво.

Това обстоятелство не тревожеше Емери. Той се бе оженил за младата американка, защото я намираще очарователна и хубавка, а и беше чул, че американките са особено плодовити.

Надяваше се отчаяно тя да го дари със син. Лорд Суонинг бе последният от рода — единствен син на единствен син. Първата му жена, Филипа Мендоса, бе развила рак на матката, който я остави безплодна и накрая я довърши. В духа на привилегията, учредена за предците му от Елизабет Тюдор, само мъже можеха да наследяват титлата, и то по права линия. Така че нуждата от син бе належаща. От Аманда той очакваше горе-долу само това.

Месеците минаваха, а лейди Суонинг не зачеваше въпреки всички усилия на съпруга ѝ. По някое време и ожесточени борби под копринените юргани и ленените завивки, Емери забеляза, че младоженката не се наслаждава на ласките му. Може би проблемът бе в това. Аманда бе очевидно фригидна и това влияеше на вероятността да забременее. Ако само се размърдаше малко под него, ако покажеше малко повече ентузиазъм и простенеше един-два пъти... Но не би.

Емери се вбеси от този факт и гневът му започна да придобива грозни очертания. Скоро правенето на любов за него съвсем се отдалечи от любовта. То бе по-скоро безмилостно нападение на непристъпна крепост.

— Може да се поопиташ — често мърмореше той.

— Опитвам се — шепнесе Аманда, — а и да съм ти отказвала някога?

Това бе истина, но нейната реакция не се промени. Тя така и не забременя.

Емери не можеше да свърже поведението на Аманда в леглото с приятелството ѝ с шантавата Шарлот Суидъм, нито със странната

компания, с която се бе движила преди женитбата.

Неговият тип хора не правеха такива връзки. Той живееше с това си положение през деня, а през нощта изливаше пламтящия си гняв върху непомръдващото тяло на Аманда.

На пръв поглед нищо между тях не се бе променило. Изглеждаха влюбени и се появяваха навсякъде, където трябваше. Семейство Престън-Уайлд ходеше на точните срещи в точното време, гостуваше и приемаше гости, пътуваше из цялата страна за уикенди, посветени на лов, риболов, крикет или, през зимата, бридж. Аманда беше винаги красива и жизнерадостна и Емери не можеше да каже нищо. Трябваше да се задоволи с това.

Що се отнася до самата нея, през повечето време тя обичаше този си живот. В останалата част скърцаше със зъби и търпеше. Появи се, обаче, и един постоянен дразнител, с който дълго време не можеше да се справи. Нямаше пари.

Не плащаше за нищо като лейди Суонинг. Имаше икономка, която се грижеше за къщата, и задоволяваше всичките ѝ капризи от сметките на съпруга ѝ. Емери плащаше, без да протестира, така че тя нямаше основание да го моли за пари, но пък така не можеше да помага на Джейн.

Аманда не бе забравила трудностите на майка си, но не можеше да измисли как да ѝ помогне. Да обясни на Емери беше немислимо, оставаше Шарлот, но пък на нея не можеше да позволи никакво допълнително влияние.

Положението продължи близо година. Докато през 1937 тя получи писмо от майка си и приложена изрезка от „Фийлдинг Поуст Таймс“ от седемнадесети март.

Там беше Айрин, чиито родители бяха загинали в железопътна катастрофа преди няколко месеца — тя продаваше магазина на четвъртия си братовчед. Най-после Айрин бе свободна от отговорности, а сигурно имаше и малко пари. Аманда реши веднага да я покани в Суонинг Парк. Преди да види снимката във вестника, не бе осъзнала колко и липсваше най-старата ѝ и най-добра приятелка. Писмата въобще не заместваха срещите помежду им.

Аманда ѝ писа същия ден и се почувства щастлива още когато пускаше писмото. Скоро проведе и разговор, който разшири възможностите.

С Емери имаха гости за вечеря. Тя водеше дамите в дневната и бе оставила господата с пурите и питиетата им, когато чу една от жените да говори нещо за секретарка.

— Имаш секретарка? — попита Аманда с изумление. — Но за какво?

Беше все още твърде млада и американизирана и можеше да си позволи такива директни въпроси. Дамата със секретарката се ухили.

— Не бъди толкова шокирана. Определено не е за работа, мила. Социална секретарка. Много е важно да се подреждат ангажиментите. Особено ако се занимаваш с благотворителност и други обществени дела.

Още преди края на месеца Аманда се бе записала в две църковни общества годишен музикален фестивал и фонд за моряшки вдовици. Емери одобряваше ангажирането ѝ с делата, присъщи на една светска дама.

През ноември 1937 Айрин Петуърт пристигна в Суонинг Парк.

— О, миличка, не мога да повярвам, че наистина си тук.

Те се прегръщаха, говореха и ходеха на дълги разходки. Аманда показваше на Айрин всички предимства на живота си като лейди Суонинг. Добре де, почти всички. Не споменаваше какво става, когато вратата между спалнята на мъжа ѝ и нейната се отвори, и така и не призна за връзката си с Шарлот.

— Приятелката ти Шарлот ме ужасява — призна Айрин, скоро след като се срещнаха.

— Ужасява те? Глупости. Шарлот просто е ексцентрична. А това е стар английски навик.

— Може би. Но включва ли това да гледаш на кръв някой, с когото току-що си се запознал?

— Айрин, това е абсурдно. Шарлот не го е направила.

— Направи го. Всъщност няма значение. Не съм дошла заради нея, а заради теб.

Айрин бе готова да преодолее враждебността, но не и Шарлот. Може би защото бе все още отчаяно влюбена в Аманда, тя осъзна това, което Айрин не подозираше, а Аманда не искаше да признае дори пред себе си — Аманда бе влюбена в Айрин. Шарлот изгаряше от омраза и гняв, но не виждаше какво може да се направи по въпроса.

Емери, от друга страна, хареса Айрин веднага. Допадна му спокойствието ѝ. Хората я оценяваха като дистанцирана, дори студена, ала той разпозна дълбоките страсти, които бушуваха у нея. Освен това, тя бе цяло щастие след непрестанното весело бърбрене на жена му, което прикриваше безчувствеността ѝ. Когато Аманда предложи Айрин да остане за неопределено време, той бе доволен.

— Мислиш ли, че ще се съгласи? — попита. — Няма ли си свой живот в Америка?

— Не, вече не. Родителите ѝ загинаха неотдавна, какво ти казах. Но... — Аманда се поколеба. — Айрин не е добре финансово — рече тя. — Не мога просто да я помоля да остане. Трябва да ѝ осигурия някакъв доход. Емери, чудех се, бих ли могла да я наема за социална секретарка?

Емери вече мислеше за нещо друго.

— Секретарка, да, защо не? Има смисъл при всичките ти благотворителни дела.

— А мога ли да ѝ плащам по три лири и десет на седмица?

Той повдигна вежди.

— Не е ли малко много, скъпа?

— Знам, че е. Но Айрин не е прислуга. Тя е дама и е привикнала с този начин на живот. Толкова искам да ѝ помогна, Емери.

Той вдигна рамене.

— Добре. Прави, каквото искаш.

— Твоя секретарка? — учуди се Айрин, когато чу предложението. — За три лири и десет на седмица? — Тя пресметна на лист хартия и вдигна поглед изумена. — Аманда, това са почти седемнадесет долара. Какви ще са ми задълженията?

— Почти никакви. И чуй, миличка, това са пари, доста повече от нормалното. Нарочно помолих Емери да даде толкова. За мама. — Аманда обясни, че иска тайно да праща десет долара от седмичната заплата на Айрин на Джейн във Фийлдинг. Айрин, разбира се, прояви разбиране и се съгласи.

За почти година животът в Суонинг Парк течеше спокойно, но пламъкът на сложните връзки тлееше под повърхността. Шарлот продължи да ги посещава и с Аманда продължаваха да крадат мигове за забранените си удоволствия. Айрин не подозираше нищо, докато

един следобед в късното лято на 1938 не налетя на двете жени в къщичката близо до езерцето.

Двете не правеха нищо особено, но блузата на Аманда бе разкопчана. Тя беше зачервена, а косата ѝ — разбъркана. Освен — това, Айрин можеше да се закълне, че секунда преди да се покаже Шарлот целуваше гърдите на Аманда. И щеше да сметне идеята за абсурдна, ако Шарлот не ѝ бе хвърлила поглед, изпълнен с черна омраза.

Айрин мисли с дни какво да предприеме или да каже. Аманда бе женена, имаше титла. Със сигурност това не беше работа на Айрин. Освен това и тя самата бе съзряла много през последните няколко години. Беше все още девствена, но познаваше живота, дори и лесбийството.

Беше пристигнала във втора класа на малък обикновен кораб и се отегчаваше от повечето си спътници, така че прочете доста. Сред книгите в корабната библиотека откри и „Бездната на самотата“ на Радклиф Хол. Прочете я с жив интерес и съчувствие. Даже се зачуди дали самата тя не е лесбийка, ако това бе същността на любовта ѝ към Аманда. Беше решила, че не е, и последните няколко месеца го доказаха, но това не обясняваше връзката между Аманда и Шарлот.

И всичко нямаше да има чак такова значение, ако Айрин не подозираше и чувствата на Емери. Беше все по-убедена, че лорд Суонинг отдавна вече не обича жена си, може би защото не го бе дарила с дългоочаквания наследник. Само да дадеше на Емери повод, Аманда можеше да се намери на улицата. Айрин се разкъсваше и не можеше да реши какво да прави.

Точно Аманда направи така, че тази дилема временно се разреши.

В деня, когато Айрин завари Аманда и Шарлот да се любят в къщичката, Шарлот побесня от гняв. Тя успя да се сдържи, докато Айрин си тръгна, но след това закрещя, замята се и започна да сипе обвинения. Сред тях бе и онова, което си бе обещала никога да не отправя.

— Гадна малка кучка! Ти не можеш да си вярна на никого, нито на мъж, нито на жена. Влюбена си в проклетата Айрин, а нямаш смелост да направиш нищо по въпроса.

Още когато го каза, Шарлот искаше да си отреже езика. Познаваше Аманда твърде добре и знаеше, че в бързия ѝ ум се крие ѝ частица глупост. Аманда не си бе признавала какво чувства. Ала сега, с идеята, загнездена в главата ѝ, щеше да го направи.

След две седмици в една бурна септемврийска нощ, когато вятърът свиреше в безбройните комини на Суонинг Парк, а старите дъски в къщата скърцаха, Аманда се вмъкна в леглото на Айрин.

— Не спиш, нали? Аз не можах, не и в тази буря. Страх ме е. — Тя се сгуши при старата си приятелка. Не бяха били толкова близко физически от детските си години.

— Върни се в леглото си, Аманда. Какво ще каже Емери, ако дойде да те търси?

Аманда се изкикоти.

— Не се тревожи, няма. Емери спи като пън. Особено когато е пил толкова вино, колкото снощи.

Айрин реши да опита.

— Така и така го казваш, не мислиш ли, че Емери прекалява с пиенето напоследък?

— Може би. Не съм забелязала.

— Обърни внимание, Аманда. Мисля, че Емери е нещастен. И че ти трябва да направиш нещо по въпроса.

Аманда леко постави ръка върху бедрото на Айрин.

— Миличко, не искам да говоря за Емери. Искам да говоря за нас двете.

Айрин пое дълбоко дъх.

— Няма за какво да говорим.

— Напротив, има, даже все още да не знаеш.

Айрин отмести ръката на Аманда от крака си — нежно, но твърдо.

— Знам. Знам какво имаш предвид и мисля, че се досещам за теб и Шарлот.

— Шарлот е курва. Тя е само за разнообразие. Обичам теб, миличко. Винаги сме се обичали.

— Да, но не по един и същи начин. — Айрин посегна, светна нощната лампа и седна в леглото. — Аманда, не те обвинявам и не ме интересува какви са ти... вкусовете. Ала аз не ги споделям и ако не можеш да приемеш този факт, ще трябва да си отида.

Аманда бе достатъчно интелигентна, за да не насилва нещата. Познаваше Айрин твърде добре и разбираше, че тя говори истината.

— Добре, ако си сигурна — рече тя небрежно. — Дай ми една цигара и да поговорим.

Говориха за живота и любовта, за мъжете и жените и за съвпаденията, до които ги бе довел съвместният живот. Така че Аманда успя да каже накрая:

— Айрин, осъзнаваш ли, че Емери е влюбен в теб?

— Ти си луда!

— Не съм. В момента събира кураж да ти каже. И ако още не ти се е обяснил, помни ми думата, съвсем скоро ще го направи.

— О, Аманда, това е ужасно. — Айрин почти се разплака. — Ако е истина, значи действително трябва да си отида.

— Да не си посмяла! Нали ми казваше да си изпълнявам задълженията, ако не искам да ме изхвърлят на улицата. Аз не искам. А не мога да живея без моята си любов. Ако ти не ме искаш, ще продължа с Шарлот. Така че трябва да останеш и да отвличаш вниманието на Емери от мен. Нали така би постъпила една истинска приятелка?

Молбата бе абсурдна за което и да е приятелство, но тяхното бе поначало специално. Още повече, Айрин нямаше къде да отиде, а и ако беше честна пред себе си, трябваше да признае, че е поласкана задето лорд Суонинг я превръща в желана жена.

Аманда бе преценила съпруга си прекрасно. Той пристъпи към действие в началото на ноември. Двамата с Айрин бяха сами в дневната и пиеха кафе. Аманда си бе легнала рано под предлог, че я боли глава. Емери застана край табличката с напитките, която икономът бе оставил.

— Да пийнем по едно, скъпа? Да се постоплим в тази студена вечер?

— Хм, може би малко кайсиев ликьор.

Емери наля и й занесе. Пръстите им се докоснаха.

— Пийни малко — прошепна той дрезгаво. — И ме остави да пийна от същата чаша. Като че ли само това мога да получа от теб.

Айрин се втренчи в него за момент, отпи от ликьора и му подаде малката кристална чаша. Емери я допи наведнъж, после се наведе и я целуна.

След един час Айрин Петуърт вече не беше девица.

Скоро след Коледа разбра, че е бременна. Нито тя, нито Аманда бяха споменавали случката с Емери, но Айрин подозираше, че Аманда знае. Струваше ѝ се жизненоважно Аманда да не узнае за детето. Това беше усложнение, с което Айрин не можеше да се справи.

За Айрин нямаше съмнение какво ще направи Емери, ако му каже. Щеше да умре от удоволствие и да я настани в собствено имение, някъде далеч от Суонинг Парк. Ако имаше син, щеше тихомълком да го признае и така да се осигури с това, което отчаяно желаше — наследник за титлата.

Това не устройваше Айрин. Тя не бе влюбена в Емери. Беше му се отдала, защото ласките му ѝ харесваха, защото имаше чувството, че се оставя по течението — не знаеше как да се справи със страстите в старата внушителна къща. Ала ако признаеше бременността си и родеше това дете, щеше да се обвърже за цял живот като любовница на Емери Престън-Уайлд. Тази мисъл я ужасяваше.

Тя се поколеба около седмица и тогава реши какво да прави. Имаше само един човек, който можеше да ѝ помогне.

В един студен януарски ден Айрин отиде в Лондон. Емери и Аманда бяха в Монте Карло на двуседмична ваканция. Шарлот, знаеше Айрин, си беше на Гордън Скуеър.

Икономът взе името ѝ, отдалечи се, върна се след миг и я въведе в дневната.

— Мис Суидъм ще ви приеме след мъничко — рече той и излезе с поклон.

Шарлот се появи след няколко минути. Запали една от тънките си пури, наля си питие и чак тогава поздрави Айрин, като нарочно не ѝ предложи чаша. Сетне се облегна на един венециански бюфет в стил рококо и я изгледа от глава до пети.

— Добре, защо си дошла? Да ме молиш да оставя Аманда на мира?

— Не, нищо подобно.

— Разбирам. Тогава какво?

— Имам нужда от помощ. А ти си единственият човек, за когото се сещам и който може да ми помогне.

— Защо, за Бога, трябва да ти помагам?

— Защото няма да ти струва нищо. Защото не съм ти съперница за вниманието на Аманда и мисля, че ти вече го знаеш. Защото проблемът ми може да рефлектира върху Аманда, а ти едва ли искаш това.

Шарлот присви очи и помисли за момент.

— Все основателни причини — рече тя тихо. — Какво има и какво мога да направя аз?

— Бременна съм. Решила съм да направя аборт, а не мога да го уредя.

— Боже! — Шарлот запали нова пура от предната. — Мога ли да попитам кой е бащата?

— Не се ли сещаш?

— Мисля, че да. Носиш копеленцето на проклетия Емери, нали?

Шарлот спря за момент. Айрин не каза нищо и тя разбра, че това значи потвърждение.

— Седни — рече тя. — Ще поръчам чай. След това ще звънна на няколко човека и ще поразпитам. Не се тревожи, сигурна съм, че може да се уреди.

Докато Аманда и Емери се върнаха от Монако, Айрин бе направила необходимото и се бе върнала в Суонинг Парк. Изглеждаше, като че нищо не се бе случило, но не така се чувстваше.

Никой не я бе предупредил за емоционалните последствия. Женските списания от онова време не признаваха съществуването на аборта, психолозите не пишеха статии в масовата преса, жените не пращаха писма как са се чувствали преди, след или по време на аборт. Айрин нямаше с какво да сравни собствените си чувства.

Имаше по-голям късмет от повечето жени. Въпреки че абортът бе забранен в Англия, Шарлот ѝ бе намерила вещица специалист, който работеше в добре обзаведена клиника. Упоиха я успешно, оперираха я чисто и не ѝ се наложи да изтърпи нищо злоещо. Ала последствията бяха ужасяващи.

Айрин преживяваше дните и безсънните нощи с чувство на ужасна загуба, като че бе едновременно предателка и предадена. Не знаеше какъв първобитен инстинкт бе събудила, нито какво ирационално табу бе нарушила. Ала плачеше през цялото време, мразеше се и започна да обвинява Емери, въпреки че той нямаше нищо общо с решението ѝ, нещо повече, би се противопоставил, ако знаеше.

Отгоре на целия този емоционален хаос, който отчаяно се опитваше да скрие, лорд Суонинг ѝ даде и конкретен повод да го презира. През февруари 1939 той се присъедини към британския фашистки съюз на сър Осуалд Моузли, „Черноризците“.

Айрин бе аполитично животно. Никога досега не се бе вживявала в какъвто и да било социален въпрос и не съчувстваше особено на евреите. Ала мирогледът на „Черноризците“, философията им и представата им за бъдещето нарушиха всичките ѝ представи за ред, американското ѝ чувство за равенство. Още по-лошо, фашистките уклони на Емери дойдоха, докато Адолф Хитлер вече шестваше по света. „Черноризците“ сякаш желяха за Англия съдбата на Германия. Айрин бе обидена. По съвсем различни причини, така се чувстваше и Шарлот Мендоса.

— Всички копелета са еднакви — рече тя на Аманда. — Помни, аз произхождам от голям еврейски род, въпреки че през живота си не съм стъпвала в синагога. Когато четеш толкова история, колкото чета аз, научаваш нещичко. Знам какво са ни сторили тези, които са мразили евреите. Сега Моузли и неговата сган искат това да се случи отново. А Емери и останалите антисемити просто следват. Каквото са правили винаги. Нищо ново под слънцето.

Аманда слушаше тази пледоария, но не се интересуваше много-много.

— Не мисля, че Емери планира да те изсели от страната, мила ми Шарлот. Не трябва да се впрягаш толкова.

Шарлот обаче знаеше. Знаеше и Айрин. Всяка по свой собствен път и начин влияеше на Аманда. Планът им да премахнат всякакви нейни чувства към Емери обаче нямаше да успее, ако междуременно не се бяха случили две други неща.

Първо, Аманда разбра, че Емери е направил няколко невероятно лоши вложения и е излязъл силно на червено в банката. Научи го, когато случайно отвори едно писмо, адресирано до съпруга ѝ. Веднага го запечата отново и не каза нищо, но подозираше, че за да си плати дълговете, Емери ще трябва да продаде голяма част от дяловете си в различни предприятия.

Какво значеше това за нея? Бяха ли бижутата ѝ в безопасност? А кожите? Къщата, прислугата, колите? Тя реши да направи малко дискретно проучване, по който повод откри и вторият ужасен факт.

Емери се опитваше да покрие загубите си, като стане агент на един германец на име Алфред Круп фон Болени Халбах.

Хер Круп бе оръжейникът на Хитлер, Емери се бе срещнал тайно с него, докато бяха в Монако и очевидно го бе убедил, че цяла Англия ще последва фашистката идея в най-скоро време. И ще бъде добре, ако се набележи място за оръжейна фабрика в Англия и тя се подготви. Емери се грижеше за всичко, така че в момента, в който правителството на Нейно Величество се присъединеше към хер Хитлер, щеше да се започне производство, да се помогне веднага на нацистите и да се натрупат огромни печалби.

Аманда беше аполитична като Айрин, а и нямаше нейното морално чувство. Ала инстинктите ѝ относно човешката природа бяха непогрешими и тя бе почти сигурна, че подготвяният от Емери сценарий никога няма да се осъществи.

Британците нямаше да се поведат по проповедите на омразата от страна на Моузли. И по-важното, поне за нея, бе, че ако участието на Емери в делата на нацистите и сделката му с Круп се разчуют, той щеше да стане за посмешище и да се лиши от уважението на избраното общество. Още по-лошо, ако Англия наистина влезеше във война с Германия, той можеше да бъде съден за държавна измяна. Да изтърпи перспективата да бъде съпруга на такъв човек беше извън възможностите на Аманда.

Така че когато Шарлот ѝ предложи да убие съпруга си, идеята не изглеждаше чак толкова абсурдна.

Двете жени обмисляха предложението в спалнята на Аманда в един мразовит мартенски следобед.

— Работата е — рече тя прямо, — че дори и да го направя, това няма да ми помогне особено. Разбира се, ще отстраня Емери и това ще те устрои идеално. Но какво печеля аз от цялата работа?

— Свобода — рече Шарлот.

— Свобода за какво? Да направя какво?

Шарлот не отговори пряко. Каза само:

— Можеш да се измъкнеш.

— Как? Имаш предвид да изглежда като нещастен случай? Да изтърпя цялото разследване и да чакам наследството? Като в книга на Агата Кристи? Не мога да преживея това. Както и да е, единственото,

което Емери може да ми остави в момента, е тази къща, а тя е ипотекирана и не може да се продава. Другото са куп дългове.

Шарлот поклати глава.

— Не разбираш добре. Не мисля, че имаш нужда от специален план. Просто вземи пистолет от стаята с оръжията и го гръмни. Избери момент, когато наоколо няма никой да дотича. После се измъкваш, аз те посрещам и ти помагам да се измъкнеш от страната.

Аманда се изкикоти леко. Дотук цялата работа бе глупава шега, игра на думи за собствено удоволствие. Не си представяше нито за миг, че може наистина да убие Емери и да се измъкне.

— И къде ще ме заведеш? В Занзибар? Или в страната на сънищата? Шарлот, ти не живееш на този свят.

— Не, определено не в страната на сънищата. Испания. Аманда, имаш ли представа кои всъщност са Мендоса? Осъзнаваш ли властта и богатството на моето семейство?

— Може би, но и от твоя страна е твърде неанглийско да го изтъкваш.

Аманда си лакираше нотите. Шарлот се протегна и бутна сребърния съд от ръцете ѝ, както бе бутнала кифличката преди много време на Гордън Скуеър. Със същите разтърсващи резултати.

— Говоря сериозно, Аманда. И ти трябва да разбереш, иначе ще се намериш в много неблагоприятно положение. Кое то ще бъде жалко, особено при възможността приказно богатите Мендоса да са ти длъжници.

Така Аманда, Айрин и Шарлот стигнаха до онзи паметен Разпети Петък през април тридесет и девета.

Мадрид и Кордова, 1939

Диего се втренчи първо в английската си братовчедка, а после и в американката, която тя бе довела на това изненадващо посещение в деня преди Великден.

— Какво е направила?

— Застреля мъжа си. Преди двадесет и четири часа — добави Шарлот. — Полицията вече я търси навсякъде.

— Разбирам. И затова си я довела тук. В моята къща, при моята жена и децата ми. Където връзката с Мендоса може веднага да бъде забелязана и определена. — Диего не повиши тон — английският му бе съвършен, почти без акцент. — Защо, Шарлот?

— Защото го направи за нас. Защото можеш да направиш така, че тя да изчезне. Никой не може да го направи толкова добре.

Шарлот бе претеглила внимателно вероятностите, преди да реши да дойде при Диего в Мадрид. Мануел, главата на фамилията, живееше в Кордова. По ред причини той щеше да прояви повече съчувствие, но Шарлот вярваше, че Диего е по-способен да се справи с необичайните обстоятелства. Тя го гледаше със затаен дъх и се надяваше да е права.

— Разбирам. Убила е съпруга си за нас. — Диего повтори думите на Шарлот, докато наливаше три чаши с шери.

Той разгледа Аманда отблизо, докато ѝ подаваше пълната с кафява течност кристална чаша. Беше много красива, особено откакто бе махнала нелепата червена перука. И много уплашена. Беше пребеляла и трепереше.

— Значи искаш да я накарам да изчезне? — Диего не се обърна към Шарлот, а продължаваше да се взира в Аманда. — Мислиш, че трябва да я убия? Да не сме в някой американски гангстерски филм?

Аманда въздъхна и се облегна на стола си, ужасена от студенината на Диего и от твърдите му лешникови очи.

— Престани! — извика Шарлот. — Престани да я плашиш и да ме съветваш. Знаеш много добре какво имам предвид.

Диего седна и отпи от виното си.

— Да, може би. Но дори и да направя, каквото ме молиш, не виждам защо.

— Казах ти защо. Направи го за нас. Емери беше фашист. Правеше сделки с Круп. Искаше да предаде Британия на Хитлер. А как ще живеят Мендоса при Хитлер, Диего?

— Не много добре — призна той. — Отдръпнали сме се изцяло от Германия. Но това е само Хитлеровият клон на фашизма, миличка. Тук в Испания подкрепяме Франко и фалангата. Тук в Испания имаме и наказателни закони, както и такива, които преследват укриването на престъпници.

— Диего! Спри с тези глупости! Аманда е тук. И аз съм тук. Трябва да ни помогнеш и можеш да го направиш. Така че, по дяволите, направи го. И престани да ме наставляваш.

Той бе на крачка да ги изхвърли отново на улицата, да ги прати обратно в Англия и да ги остави на съдбата им. Ала погледна отново към американката.

— Моля ви — прошепна Аманда.

Много беше красива.

— Добре — каза Диего. — Кажете ми точно какво стана. Какво сте направили. Отначало. Тогава ще видим как ще е най-добре да се действа.

Шарлот не бе надценила уменията на Диего, нито връзките му. Той бе започнал да трупа влияние през 1931, когато бе на двадесет и пет.

По това време глава на фамилията бе испано-ирландският братовчед на Диего, Майкъл Мендоса Къран. Той бе истински гигант във всякакъв смисъл. Трябваше да се осигури отвсякъде, а опитът му го бе направил далновиден и готов на рискове. След Първата световна война той разшири мрежата на семейството. Към седалищата в Испания и Англия той прибави такива в цяла Европа и Латинска Америка. Роди се групировката Мендоса.

Майката на Диего беше Мендоса. Като Майкъл, той бе потомък на Робърт Изменника и жена му, циганката София. Бе живял като момче в двореца в Кордова и бе наблюдавал невероятното разширяване на обхвата на семейните дела. Когато стана на деветнадесет, Диего намери начин да разсее буцата амбиция, му възложи да отговаря за

чуждестранните инвестиции на групировката. Диего имаше основа да расте.

Годината бе паметна и в други отношения. Испанската монархия бе катурната и страната мина под управлението на републиканците. Пак в тази година Майкъл умря от пневмония, така че Мануел пое управлението във времена на изключително политическо оживление.

Диего правилно бе предрекъл, че Франко ще надделе, защото има подкрепата на германците и италианците. До момента, в който Шарлот и Аманда пристигнаха през тридесет и девета, Мануел бе свикнал да се опира на по-младия си братовчед, чиято интелигентност уважаваше и който знаеше толкова много за задокеанските им операции. И все пак, Диего реши да действа внимателно. Така че във Велики Понеделник отиде в Андалусия.

Двамата мъже се срещнаха в cortijo. Мендоса бяха получили огромното си имение през тринадесети век от един християнски крал, благодарен за намесата им в изгонването на маврите. Къщата бе запазена в прост стил, нямаше нищо общо в разкоша в двореца в Кордова.

Диего и Мануел седнаха на кожените столове в една стая с голи бели стени, В каменната камина гореше дънер, а отгоре висеше портрет на Теодор Херцл, основателят на ционизма.

Именно жената на Майкъл, Бет, върна испанския клон на Мендоса към практикуването на юдаизма. Според закона на равините, halakah, Майкъл беше евреин, защото майка му, Лили Къран, бе дъщеря на еврейски емигранти в Дъблин. Бет, от своя страна, се бе обърнала, но именно тя вдъхна у четирите си деца дълбока любов към старата вяра. Благодарение на нея Мануел бе убеден юдей, а отскоро и страстен ционист.

— Е, Диего — попита Мануел. — Защо така неочаквано? Какво се е случило? Каза, че е по семеен въпрос, а не по работа.

— Да, донякъде. — Диего се взря в портрета на Херцл. — Спомняш ли си англичанина Емери Престън-Уайлд, виконт Суонинг?

— Не сме се срещали, но не е ли женен за наша роднина?

— Беше. Първата му жена беше дъщерята на Чарлс Мендоса Филипа. Умря преди пет години на тридесет.

Мануел кимна.

— И?

— След две години Суонинг се ожени за една американка, Аманда Кент. Оказа се приятелка на братовчедката Шарлот.

— Тази романтична история си има и край, нали, Диего?

— Да. Напоследък се е заплеснал по прелестите на Третия райх. Присъединил се е към фашистите на Моузли. И което е по-важното, имал е серия от тайни срещи с Круп. Най-вероятно е имал план за тайна оръжейна фабрика в Англия. Естествено, в подкрепа на нацистите.

— Копеле — измърмори Мануел! — Можеш ли да го попритиснеш?

— Няма нужда — рече Диего тихо. — Преди два дни малката Аманда го застреля.

— Мъртъв ли е?

— Съвсем. Два куршума в сърцето от близко.

— Отлично — рече Мануел удовлетворен. — Но подозирам, че имаш да ми казваш и още нещо. Слушам, Диего.

— Шарлот доведе приятелката си при мен. Иска да направим така, че тя да изчезне, както тя представя нещата. В момента са вкъщи в Сан Доминго де ла Круз. Никой не може да ги намери там, но това едва ли е сигурно решение.

Мануел запали пура и се втренчи в тавана.

Диего го гледаше и чакаше. Не се съмняваше, че изпитва съчувствие. Шарлот бе решила да включи семейството, за да награди една героиня, затрила още един враг на евреите, още един следовник на Хитлер. Така че Диего очакваше Мануел да му каже да продължава, както е намислил.

Бе подценил омразата на братовчед си към нацистите.

— Ще бъде лесно — рече Мануел накрая, като се наведе да изтърси пепелта от пурата в медния пепелник. — Да направим така, че една млада жена да изчезне и да се появи пак, не би трябвало да е чак такъв проблем. Просто има нужда от ново лице. Знам един човек в Швейцария, който прави чудеса.

Диего бе учуден. Връзките на Мануел с ционистите го бяха водили няколко пъти в Швейцария през последните години, но какво общо имаше той с някакъв пластичен хирург?

— Опитът ти ме впечатлява. Много добре, можем ли да доведем швейцареца тук?

Мануел поклати глава.

— Не, мисля, че ще е най-добре да заведем нея. Той ще има нужда от клиниката и от асистентите си. Ще е най-добре тя да отиде в Швейцария.

— Това означава паспорт — рече Диего намръщен. — Шарлот я е прекарала през границата, докато е можела още да използва собствения си, но сега я търсят навсякъде.

— Не е проблем — отвърна Мануел и махна с ръка.

Диего повдигна вежди.

— Сигурен ли си?

— Да. С едни приятели прекарваме хора до Палестина всяка седмица. Мога да намеря паспорт. А тя може да пътува с мен до Швейцария като моя секретарка. Аз ходя често, така че никой няма да заподозре.

Диего кимна. От това бягство имаше неочаквана полза. Бе открил, че Мануел е по-навътре в ционистката глупост, отколкото бе очаквал. Знанието означаваше сила и Диего го складираше с далеч повече удовлетворение, отколкото парите. Той си погледна часовника и стана.

— Ще оставя тези приготовления на теб.

Мануел изпрати Диего до колата му.

— Само едно нещо — рече по-младият братовчед, докато си тръгваше. — Кажи на твоя швейцарски магьосник да направи така, че Аманда да е пак толкова хубава.

Седмица след бягството им от Суонинг Парк, Аманда бе изпратена в Швейцария, а Шарлот — обратно в Англия.

През юни Мануел доведе Аманда обратно в Испания и Диего отиде в Кордова да я види. Не можа да реши дали молбата му е била изпълнена. Беше все още хубава, но със странна, празна красота. Напълно неутрална. Не изглеждаше като Аманда Кент Престън-Уайлд, но и като никого друго.

Междувременно Мануел я бе харесал много. Бе предложил Аманда да остане да се възстановява в cortijo, а Шарлот да дойде да й прави компания. Диего се разгневи на последното. Братовчедка му го

дразнеше. А и той изпитваше силно желание да легне с малката американска бегълка. Щеше да стане трудно с чуждо присъствие.

Трудно, но не и невъзможно. В Кордова имаше един млад венецуелец, начинаещ поет, приятел на едно от момчетата на Мануел. През уикенда, когато той дойде в Андалусия от Мадрид, Диего използва венецуелеца, за да раздели Шарлот и момичето, което сега се наричаше Луиза заради името на паспорта.

Групата млади хора отидоха на пикник в *sortijo*, а Диего уреди Сантяго, венецуелецът, да вземе всички, освен Луиза на разходка с каручка. Тя трябваше да избягва слънцето според строгите медицински предписания.

Диего влезе в къщата, още щом видя каручката да се отдалечава. Луиза се учуди, но не изглеждаше недоволна. Трябваше да действа бързо — на Сантяго бе наредено да отвлече другите за около час — но и американката не създаде проблеми. Диего я облада на пода пред камината — а Теодор Херцл гледаше от портрета. Удовлетворението бе незначително. Липсваше ѝ всякакъв ентузиазъм. И все пак той ѝ благодари, целуна я, погали я и ѝ обеща подарък, следващия път, когато дойде от Мадрид.

— Искам само едно нещо, скъпи ми Диего.

— И какво е то?

— Айрин да дойде тук. Секретарката ми от Англия.

— Айрин?

— Спомняш си. Знае всичко, помогна ни. Шарлот и аз ти казахме за нея още първия ден.

— А, да, спомних си.

И реши да забрави. Тъй като единствената опасност в тази работа бе участието на твърде много хора — Аманда-Луиза, Шарлот, той, Мануел, швейцарецът... Животът става опасен, когато една тайна се разпространи прекалено много.

— Айрин — повтори той. — Да, сигурно ще е добре. Ще видя какво може да се уреди.

Трябваше да прецени непознатата жена, да разбере дали тя представлява заплаха. Може би ще трябва да направи нещо драматично, нещо като в американски филм, както на шега бе казала на Шарлот първия ден.

Така че Айрин дойде в Испания в края на юли. И това промени всичко.

Доведоха я при Диего още щом пристигна. Той я разпита безпощадно в мадридския си офис, питаше за едно и също нещо хиляди пъти и разследването му в крайна сметка разкри куп детайли, които Шарлот нарочно бе скрила.

Чрез Айрин Диего откри, че това не е просто глупав план с прекалено много участници, а пълнокръвна конспирация. Шарлот бе ангажирала главата на английския клон, Иън Мендоса, четвъртият барон Уестлейк. А Иън бе дотолкова против Моузли, че бе поел веднага. Господ знае кой още бе вътре. В Англия имаше голям заговор и нищо не бе оставено просто на случайността.

Гласът на Айрин отмаля от изтощение, докато отговаряше на безбройните въпроси, но някак си, когато този мъж я погледнеше, тя искаше — не, трябваше, да го задоволи. Диего Парилес Мендоса имаше някаква сила, каквато тя не бе срещала досега и тя събуди у Айрин неочакван отговор. Тя дръзна да не му каже всичко, но му каза, каквото можа.

— Няколко дни преди да се случи, тоест да се случи по план — каза Айрин — лорд Уестлейк дойде в къщата. Унищожи всички снимки на Аманда в Суонинг Парк.

— Не забеляза ли прислугата? — попита Диего.

— Никой не заподозря нищо. Негова Светлост бе много съобразителен. Аз му помогнах, разбира се. А по-късно той уреди името ми да липсва от полицейските доклади и документите.

— Как? Защо?

— Не знам защо. Лорд Уестлейк мислеше, че така ще е най-добре. А що се отнася до това как... Когато един вестник или местен полицейски участък получат нареждане от местен благородник да направят нещо, в повечето случаи го правят. И тогава не видяха защо да не се подчинят.

— А имаше ли защо? — попита Диего, докато я изучаваше. Забележителна беше тази Айрин. Хладна. Свръхинтелигентна. Доста по-различна от Аманда и Шарлот.

Тя не срещна погледа му.

— Предполагам, че не.

— А сега? Какво ще правиш след ваканцията в Испания?

— Не съм решила.

— Разбирам. Поне няма причина да се втурнеш обратно, нали?

— Не, няма.

Те се погледнаха за миг. Само за миг.

Диего настояваше, че Айрин не трябва да ходи в Кордова.

— Вече са забъркани твърде много хора. Дай поне ти да не се намесваш в хаоса в Андалусия. Семейството ми е пословично гостоприемно, за съжаление. Мястото е претъпкано с гости. Венецуелецът, двете бегълки и Господ знае кой още. Шарлот и Аманда, искам да кажа Луиза, могат да дойдат да те видят.

Така и направиха и Диего настани трите жени в празен апартамент на една от компаниите на Мендоса. Имаше три спални, но както Айрин очакваше, а Диего така и не узна, тя зае едната, а Шарлот и Аманда окупираха другата. След няколко дни Айрин сметна, че това е неудобно. Не можеше да каже защо, но беше така. Диего усети това един следобед, когато намина, уж за да види дали имат нужда от нещо.

— Изглеждаш нещастна, Айрин.

— Не, не точно. Просто малко нервна, може би.

— Имам местенце горе в планината северозападно оттук. Сан Доминго де ла Круз, чудно старо селце. Много типично за отиващата си Испания. Ще дойдеш ли да го видиш?

— Много мило от твоя страна. Ще се радвам невероятно, Диего.

Това, което последва, бе очаквано и от двамата — още от първата им среща. Между тях се получи алхимия, мигновено съдбовно привличане.

— Държа тази къща просто обзаведена — рече Диего, когато я въведе в преддверието. — Една жена се грижи за мен, докато съм тук, и оправя, докато ме няма. Няма да ни безпокои.

Айрин се обърна към него. Носеше бледорозова ленена пола и туника в тон. Обувките и ръкавиците ѝ бяха от бяла кожа, на раменете ѝ се вееше бледорозовия шифонен шал, който бе завързала на главата си по време на пътуването.

— Разбирам — рече тя мрачно. — Добре, вече сме сами, така че искам да ме любиш, Диего.

— И аз, querida.

Той я хвана за ръка и я отведе в спалнята, която гледаше към задния двор и където имаше много високо легло с пухени възглавници.

Айрин не прояви никакъв свян. Съблече се бавно и полека, като се наслаждаваше на факта, че той гледа.

— Не съм първият ти мъж, нали?

— Не.

— Но не си се женила?

— Не съм. Сърдит ли си, Диего? Да не ме мислиш за лека жена?

— Мисля, че си най-забележителната жена, която съм срещал.

Но не знам защо се чувствам така.

— Стига с приказките засега.

Той се съгласи, двамата легнаха и се любиха дълго. Първо спокойно, сетне с пламък и страст, а накрая бавно. От Айрин се откъсваха стенания на удоволствие — звуци от самата ѝ същност. До този момент тя не бе осъзнавала, че в центъра на съществуването ѝ се намира такъв скрит извор на усещания. По начин, който тя никога нямаше да разбере, Диего освободи духа ѝ.

Когато я закара обратно в Мадрид, се бе стъмнило. Той паркира колата пред сградата, където бяха отседнали трите жени и се обърна към нея.

— Не мога да уредя да те кача горе преди следващата седмица. А не мисля, че ще изтрая дотогава. Обзет съм от теб, Айрин. Това е думата, нали?

— Това е. — Не каза нищо повече, само го целуна за довиждане.

Когато се качи, намери апартамента празен. Аманда и Шарлот ги нямаше. Айрин бе доволна. Нуждаеше се от малко време сама, за да осъзнае истините, които бе открила за себе си и за чувствата си към този испанец — освен всичко друго, женен.

Започна да се тревожи къде са двете чак след полунощ. Нямаше какво да направи. Беше немислимо да звъни на Диего у дома му. Чака цяла нощ. На следващата сутрин намери Диего в офиса и му каза, че другите две жени липсват.

Хаосът бе пълен, но Шарлот и Аманда се появиха след двадесет и четири часа в Кордова. Били отегчени, казаха, искали приключение. Така че взели влак по цялото андалуско крайбрежие и прекарали деня в старото пристанище Малага. Разбира се, че били внимателни. Шарлот даже свалила бричовите и сложила шапка и рокля, за да не я разпознаят.

Диего побесня, докато разказваше на Айрин историята.

— Няма да предстат колко неприятности причиняват. Или че играят една много опасна игра. Натоварих младия венецуелец да не ги изпуска от поглед, но ще е трудно.

— Добре — рече тя тихо. — Ако не друго, поне означава, че оставам сама в този апартамент.

Кое то беше истина и те се възползваха изцяло от нея.

Снимката в „Лос Диас“ се появи след седмица. Списание то остана по будките само ден, след което Диего иззе всички броеве, намери и унищожи негатива и всички копия на снимките.

— Защо се тревожиш толкова, след като Аманда вече не изглежда като Аманда? — попита Айрин, когато той ѝ каза какво е направил.

— Защото Шарлот все още изглежда като Шарлот, разбира се. Даже когато носи нормални дрехи. И защото приятелството ѝ с лейди Суонинг е широко известно.

— Разбирам. Да, колко глупаво от моя страна. Оглупявам, Диего. Главата ми е дотолкова изпълнена с теб, като че ли не мога да мисля за нищо друго.

— Това значи ли, че ме обичаш, *querida*?

— Не съм сигурна — рече Айрин мрачно. — Може би.

Тя не можа да отговори на въпроса на Диего с повече сигурност, защото нищо в планирания ѝ живот не я бе подготвило за чувствата ѝ, за блаженството, което изпитваше в прегръдките му, или усещането за загуба, когато той не беше с нея. Ала точно тези емоции бяха причината не след дълго Айрин да изслуша невероятния план на Аманда — и накрая да се съгласи с него.

Швейцарският пластичен хирург бе чудесен, точно както бе обещала Аманда, а и процесът не бе непоносимо болезнен. Когато всичко свърши, Аманда, която бе незабележимата Луиза, изглеждаше точно като Айрин Петуърт.

— Винаги сме си приличали малко. В крайна сметка, сигурно е имало някакво смесване в семействата ни някога — беше казала Аманда, когато направи невероятното си предложение. — Еднакво сме високи, и двете имаме сиви очи. Моите са малко по-светли, но никой няма да забележи.

Никой и нямаше намерение. Сега Аманда имаше носа на Айрин, нейната брадичка, нейната прическа. Това бе приносът на доктора,

останалото бе работа на Аманда. Дарбата за превъплъщение, която ѝ бе позволила с такава лекота да приеме ролята първо на наивницата от Блумсбъри, а после и на лейди Суонинг, ѝ послужи още веднъж. Тя познаваше всички жестове на Айрин, маниерите ѝ, дикцията, стойката и крачката. И ги изкопира до съвършенство.

— Слава, слава Богу! — възкликна тя в деня, когато застана пред голямото огледало в дрехи на Айрин и с нейния паспорт в ръка. — Сега мога да се върна в Англия!

Това бе и главната причина за цялата промяна.

— Ще има война — бе казала Аманда. — Англия ще бъде отрязана. А семейството там е казало на Шарлот да се върне вкъщи, иначе ще ѝ спрат финансите. Не вярвам на този скапан паспорт. Според него съм испанка, а аз не съм. И може би британците няма да позволят на испанец да отиде и да остане, както биха позволили на един американец. А аз трябва да остана в Англия. Не мога да понеса да съм отделена от Шарлот.

Айрин може би нямаше да приеме поредния план, само защото за пореден път Аманда не можеше да понесе нещо, но този път си имаше и собствени причини да се съгласи.

— Искаш да останеш в Испания, нали? — бе попитала Шарлот. Явно бе усетила, че между Диего и Айрин има нещо. — Америка декларира неутралитет, а също и Испания. Но кой знае какво ще стане при една война? Може да ти наредят да напуснеш.

Айрин бе размислила върху това и го бе обсъдила с Диего. Аманда и Шарлот искаха да запазят цялата работа в тайна, но тя определено не беше съгласна. Така че каза на любимия си за предложението на Аманда и първо той се възпротиви яростно.

— Защо ще отстъпваш личността си на тази малка авантюристка? — попита той. — Твърде много е, тя е луда. Мисли, че можа да накара всички ни да прескачаме огнени обръчи само защото е направила на света услуга и го е отървала от един нацист. Има още много, а тя не е станала Дева Мария, че да командва и да изисква подчинение. Освен това, мога да ти издействам испански паспорт и без цялата тази лудост. Открих, че братовчедът Мануел се е специализирал в това.

Айрин бе поклатила глава.

— Не, не искам да го правя само заради Аманда. Чуй...

И тя му разказа това, която не се бе осмелила да сподели при разпита първия ден. Диего изслуша невероятната история и когато тя свърши, мълча дълго. Сетне се съгласи, че тя трябва да отиде с Аманда в Швейцария.

— И коя ще бъдеш? — бе попитала Аманда по време на пътуването. — Не може да сме две, тоест ти да си двойна.

— Ще оставя това на доктора — бе отвърнала Айрин. — Само да не ме направи грозна.

Кое то не стана така. Не я направи и безлична, както Аманда след първата операция. Направи я неземно красива.

Женева, Мадрид и Париж, 1939-50

— Всичко си беше там, госпожице — каза хирургът на Айрин, когато свали превръзките и тя се погледна в почуда. — Имате забележителни скули, великолепно строение на лицето: Природата ви е направила почти красавица. Аз просто довърших нейната работа.

Айрин прибави последния щрих. Угоди на една своя детска мечта и когато Аманда си изсветли косата до оригиналния цвят на Айрин, самата тя стана брюнетка. Промяната ѝ подейства чудесно с металносивите ѝ очи и бледата кожа.

Докторът не позволи на нито едната от двете жени да напусне женевската му клиника веднага. Още бяха там, когато на първи септември Хитлер нападна Полша, а и на трети, когато министър-председателят Невил Чембърлейн се обърна към британския народ по кралската радиостанция.

— Нашата страна е във война с Германия.

След два дни Аманда-Айрин Петуърт замина за Лондон заедно с вълната завръщащи се британски поданици. След още ден Диего се присъедини към истинската Айрин в Женева.

Той я погледна и остана безмълвен.

— Най-необикновеното е — рече той накрая, — че това си пак ти. Някак пречистена. С изцяло реализиран потенциал. Невероятна си, querida. А аз съм ти донесъл нещо също толкова невероятно. Поне се надявам и ти да го оцениш така.

Беше донесъл американски паспорт.

— Този път Мануел се престара. Съвсем истински е, никакъв фалшификат. Не ме питай как става, но, както ти казах, братовчед ми се е специализирал в тези неща. Това е истински паспорт. Просто трябва да те снимаме и да сложим вътре снимката. Уредих да се видим с един човек тук, който ще се погрижи за това. Но не си ми казала какво мислиш за новото си име. Сам съм го избирал.

Айрин погледна внимателно името, напечатано на първата страница на паспорта. Лонола Перес.

— Без презиме — обясни Диего. — Решаваме, че си американка от испански произход, а не испанка.

— Името е чудесно, Диего. Мисля, че ще ми отива.

Беше странно, че мисълта да бъде цял живот любовница на Емери Престън-Уайлд ѝ бе отвратителна, но Айрин не очакваше същото относно това да принадлежи по същия начин на Диего. Жената, която вече всички наричаха Лон, знаеше, че не може да бъде нищо друго. Диего бе женен, а в Испания не съществуваше развод. Освен това, той бе баща на четири деца и често бе споменаван като кандидат за правителствена служба. Налагаше се изключителна дискретност.

Ала животът ѝ предлагаше компенсации. До нея бе мъжът, когото, признаваше сега, обичаше. Диего и жена му се бяха споразумели още преди години — тя също си имаше любовници и свой живот — и от тази страна проблеми нямаше. Той осигури на Лон собствен апартамент в Мадрид, както и прислужница, кола и щедър доход. А през първите няколко години имаше и работата с Мануел.

През войната те действаха по спасяването от хитлеровата „крепостна Европа“ първите евреи, тогава бойци по съпротивата и свалени летци. Точно тогава Мануел даде на Лон кодовото име Ла Житанита. То бе първо използвано за София Балон, циганката, която се бе оженила за Робърт Изменника и която стана символ на съпротивата на страната си срещу французите в испанската война за независимост.

В другата война Лон и Мануел се съюзиха с баските в Пиренеите близо до френската граница. Баските напиреха за независимост. Беше в техен интерес да се противопоставят на официалната позиция на испанското правителство за неутралитет в полза на Оста. Бяха корави планинци, героични по свой начин и способни да оценят героизма на една забележителна жена. И фразата Ла Житанита започна да означава наличието на голяма опасност, която изисква много смелост за преодоляването си.

След войната Лон отново бе обичана и желана, но и независима — с това бе изпълнен целият ѝ живот в Испания. Ето защо бе толкова уплашена и шокирана, когато в края на четиридесет, и девета заподозря, че може да е бременна.

Първо не повярва. Беше винаги внимателна заради случката с Емери, а и вече на тридесет и две. Невъзможно бе да е бременна. Ала

беше. Отиде в Барселона, където никой не я познаваше, и един лекар там потвърди.

— Поне два месеца, сеньора. А може и три.

Тя беше извън себе си.

В следващите седмици решаваше десетки пъти да каже на Диего, но не можеше. Той бе невероятно прагматичен. Обичаше я много, но не можеше да понесе такова сътресение в живота си. Щеше да настоява за аборт и да подготви всичко — без съмнение, отлично. И предният път всичко бе отлично.

Лон не бе в състояние да го преживее отново. Някои жени можеха, тя — не. Тогава реши да си плати дълговете.

— Диего, отивам в Париж. Нуждая се от промяна.

— Париж? Много добре, но се надявам да не оставаш дълго. Бих дошъл с теб, но не мога да почивам тази година. Много работа.

— Разбирам. Относно времето, не съм сигурна. Може би шест месеца.

Той изглеждаше ужасен. Лон го погали по челото и го целуна по бузата.

— Опитай се да разбереш — прошепна тя.

— Опитвам се. Но ти не ми помагаш много.

— Просто имам нужда от промяна.

Обичаше го много и знаеше, че поема риск. На четиридесет Диего бе мъж с такава сила и енергия, че жените се разтапяха само като ги погледнеше. Ала тя също знаеше, че я обожава и че винаги ще я обожава, че е любовта на живота му. Чувствата между тях щяха да издържат изпитанието.

— Недей гледа толкова нещастно — прибави тя. — Ще се върна, обещавам, мили. Дай ми малко време да подишам, моля те.

Той винаги знаеше кога да ѝ отстъпва, когато тя наистина искаше нещо. И се съгласи.

Лон бе избрала Париж, защото от края на войната Аманда — все още мислеше за нея под това име — и Шарлот живееха там. Двете щяха да се грижат за нея и да ѝ помогнат да си направи планове за бъдещето.

— Но какво искаш да правиш с това дете, когато се роди? — попита Аманда-Айрин.

— Не съм сигурна. Засега знам само, че трябва да го родя. Преди години направих аборт. Не мога да направя втори.

Аманда-Айрин я погледна с искрено съчувствие, а Шарлот се изсмя.

— Не й обръщай внимание — рече Аманда-Айрин. — Напоследък си губи ума.

Това подозираше жената, превърнала се в Айрин, и не бе сигурна как го оценява. В последните години много неща във връзката ѝ с Шарлот се бяха променили. Тя бе съставена от любов, страст и секс. Страстта бе останала, не липсваше и сексът, но любовта си бе отишла.

Шарлот се държеше различно, откак Аманда се завърна в Англия като Айрин. Може би защото сега знаеше, че я притежава напълно. Тя трябваше да прави каквото искаше Шарлот и когато и да го поискаше. Независимо какво. И това не беше закачливата, шеговита тирания от първите им месеци заедно. Това беше сериозно. Понякога дори грозно и болезнено. Имаше сцени с камшици и дори със запалена цигара, въпреки че тогава тя заплаши да избяга. Шарлот разбра, че говори сериозно и не опита пак.

След войната Шарлот реши да отидат в Париж и тъй като Айрин не притежаваше собствени пари и живот, нямаше друг избор, освен да тръгне. Надяваше се нещата във Франция да се оправят. Точно напротив, те се влошиха.

Шарлот се свърза с най-тъмните елементи от лесбийското общество. Водеше новите си приятели в апартамента на левия бряг, където живееше с Айрин, и тя трябваше да взема участие в разнообразните им забавления. Понякога забавлението бе самата тя. Мразеше живота си, а не знаеше как да го промени.

Старата приятелка, с която Лон се срещна в Париж, бе уплашена и примирена жена, чието падение личеше по очите. Реакцията на Лон би била и по-остра, ако тя не бе прекалено увлечена в собствените си изживявания.

Нае стая в малък хотел в Монмартр и остана там през цялата си бременност. Периодът не бе толкова труден, колкото очакваше. В същия хотел отседнаха един мил англичанин и съпругата му францужойка, които се сприятелиха с Лон и ѝ помогнаха невероятно много.

Англичанинът се казваше Хари Креймър, а жена му — Клодет. Точно тя поразпита и намери на Лон отличен акушер. Бъдещата майка следваше напътствията му педантично — хранеше се добре, често със семейство Креймър, разхождаше се дълго, обикновено с Хари, и почиваше много. Присъствието на Айрин и Шарлот и приятелството с Креймърви караше Лон да се чувства сигурна и защитена. Тя бе щастлива, макар и по странен, необясним начин.

— Ами после? — продължаваше да пита Айрин. — Какво ще правиш с това бебе?

— Не знам. Ще го дам за осиновяване, може би — рече Лон меко. — Май не ми остава нищо друго. — Тази мисъл обаче я караше да се чувства ужасно и тя никога не я обсъждаше.

Дъщерята на Лонола Перес и Диего Парилес Мендоса се роди на 22 март 1950 в една малка частна клиника в Париж.

— Ще я нарека Лили — каза Лон и притисна буза до меките страни на новороденото.

— Лили е галено име — рече Айрин, докато галеше малките пръстчета. — Защо не Лилиан? И Лили за по-кратко.

— Добре. Съгласна съм. Лилиан, но ще ѝ викаме Лили.

Айрин прехапа устни и пое дълбоко дъх.

— Ако дадеш да я осиновят непознати, сигурно ще ѝ сменят името. Винаги го правят.

Напомнянето бе жестоко и Лон стисна очи, като че тъмнината щеше да пропъди ужасната реалност.

— Не, изслушай ме — прошепна Айрин напрегнато. — Отвори очи и чуй. Имам идея.

Лон погледна жената, чиито идеи бяха променили целия ѝ живот.

— Дай бебето на мен — започна Айрин. — Нека я отгледам.

— Ти?

— Да. Не ме гледай така. Нямам предвид с Шарлот. С нея съм приключила. Или поне така ми се иска. Ала си нямам нищичко. Тоест, няма да си имам, освен ако не ми позволиш да взема Лили. Мога да я заведа в Америка. Във Фийлдинг. Майка ми умря неотдавна, къщата на Уудс Роуд се продава. Знаеше ли?

— Не. Как бих могла? А ти как разбра?

Айрин сведе поглед.

— Приятелят ти Хари Креймър проучи.

— Хари? Как, за Бога, се е сетил? — Гласът на Лон просъска. — Господи! Да не си му казала, че си Аманда Кент?

— Не, разбира се. Но една вечер преди няколко месеца той ме попита къде по света бих искала да живея, ако имах право на избор, разговорихме се и аз му казах за Фийлдинг. И преди няколко дни той ми каза, че е проучил и че старата къща на Кент се продава.

Тя се наведе и сграбчи Лон за ръката.

— Не разбираш ли? Мога да я купя, ако поискаш парите от Диего. Както знаеш, аз съм Айрин Петуърт. Никой няма да го постави под въпрос. Не и след всичките тези години. Ще се върна у дома, ще купя къщата, ще отгледам Лили и тя ще има нормален живот. Като нашия, преди да заминем.

Прозвуча като най-тъжното и горчиво заминаване на света. Значи така стоят нещата за жената пред нея, осъзна Лон. Ето защо тя иска да забрави за последните четиринадесет години и да започне отново.

— Сигурна ли си, че искаш да се завърнеш там?

— Да, да, да. Това е единственото, което искам.

Лон погледна момичето, сгушено в скута ѝ, и се предаде на идеята. Скъпоценното ѝ дете можеше да бъде отгледано във Фийлдинг, в красивата стара къща на Кент. Щеше да играе покрай река Уилок, да ходи в училище „Ейбрахам Линкълн“ и във Фийлдингската обществена библиотека... Щеше да бъде не сираче в ръцете на съдбата, а част от Петуъртови на родната им земя. Нейна дъщеря, макар и не наистина. Ала по-истинска, отколкото ако я предаде на случайността.

Лон се реши за два дни. Тогава започнаха и плановете.

— Не мога да ти дам толкова пари, колкото искам — рече Лон. — Защото не смея да кажа на Диего за Лили. Но съм спестила доста през годините, а и мога да продам това-онова, без той да забележи. Мога да взема и от Мануел без излишни обяснения. Мисля, че мога да събера двеста хиляди долара. За колко продават къщата?

— За тридесет хиляди.

— Добре, ще оставим и десет хиляди за нейното бъдеще. Пари за колеж, ако иска да отиде. Така ще останат за инвестиране сто и шестдесет хиляди. Не че разбирам много от тези неща, но съм чувала Диего да говори. Мисля, че при най-сигурни вложения може да

разчиташ на пет процента годишно. Това прави осем хиляди. Ще изкараш с тях, нали?

— Разбира се. И ще осигуря на Лили добър живот. Знаеш, че ще го направя. Заклевам се. Ще я отгледам точно както би го направила Айрин Петуърт.

Лон се усмихна.

— Добре, но когато се прибереш, не можеш да бъдеш Петуърт. Трябва да си вдовица с името на мъжа си.

— Знам. — Ръцете на Айрин стояха в скута ѝ и тя се втрени в тях. — Хари предложи нещо.

— Хари? Мила моя, и това ли си обсъдила с Хари Креймър?

— Да — призна Айрин. — Трябваше да поговоря с някого. — Тя не искаше да каже на Лон, че всъщност Хари Креймър предложи пръв Айрин да се заеме с отглеждането на Лили. Лон щеше да си помисли, че цялата работа е резултат на убеждение. А не беше така — тя почти умря от радост, когато чу за пръв път идеята.

Айрин вдигна очи и срещна погледа на Лон.

— Хари е на наша страна. Казва, че мога да използвам неговото име. Ще ми помогне да си извадя необходимите документи. Така че ще бъдем вдовицата Креймър и дъщеря ѝ Лили. У дома във Фийлдинг.

Жената, за която всички вярваха, че е Айрин Петуърт, се завърна у дома през 1951 — като тридесет и четири годишна вдовица на име Айрин Креймър с едногодишно момиченце Лили и очевидно много пари. Тя купи къщата на Кент заедно с цялото ѝ обзавеждане.

Запазена бе точно както преди, с пурпурните покривки и картината на Констабъл в дневната. Айрин се нанесе заедно с малката Лили и нае Роуз Кармайкъл да идва три дни в седмицата да чисти. Никой не се осмеляваше да спомене ужасната съдба на старата ѝ приятелка Аманда, за която се говореше, че убила благородния си съпруг в Англия и после изчезнала.

Всъщност, никой не говореше кой знае колко с Айрин Петуърт Креймър. Тя бе студена и дистанцирана както винаги и хората така и не я харесаха. Ала Петуъртови бяха неразделна част от града. Така че Фийлдинг си държеше езика зад зъбите и търпеше вдовицата и детето ѝ.

За известно време, след като се върна в Мадрид, Лон мислеше, че Диего подозира, че престоят ѝ в Париж е бил нещо повече от прищявка

и от глътката въздух, от която му бе казала, че се нуждае. Той бе леко замислен и далечен. Може би ѝ се сърдеше. Може би я обичаше по-малко след раздялата.

— Диего, всичко наред ли е?

Лон се осмели да попита една жарка юлска вечер, когато бяха на балкона на апартамента ѝ в Кале Толедо, сърцето на стария град. Диего бе преместил наскоро жена си и децата си в един новопостроен район на запад от града, тихо, чисто и твърде модерно предградие, обитавано от професионалисти. По свой собствен избор Лон остана между Кралския дворец от осемнадесети век, откъдето последният испански крал бе избягал преди двадесет години и музея „Прадо“, където изкуството на Гоя, Веласкес и Ел Греко разкриваше толкова ясно душевността на народа, сред който тя бе избрала да живее.

Само луната осветяваше балкона, улицата долу бе тъмна, но както обикновено шумните тълпи от близкия Plaza Mayor правеха истинска какофония. В сградите около тях стотици хора сядаха на вечеря. Миризмата на лук и чесън, запържени в зехтин, се разнасяше от отворените прозорци и напояваше влажния въздух.

— Да, всичко е наред — отговори Диего на Лон, а после прибави: — Това е истинският Мадрид. Самата Испания. Шумна, мръсна и гъмжаща от хора.

— Да. Затова я обичам толкова. — Лон напълни отново чашите с тежкото червено вино Rioja, което пиеха. — Това ли те тревожи? Мислиш, че старият ред си отива?

— Знам, че е така. И така трябва да бъде. Натам върви светът, querida. И винаги е вървял.

— Тогава защо се тревожиш толкова? Напоследък, откак се върнах от Франция, чувствам, че ми се сърдиш.

Той я погледна, толкова красива на лунната светлина, а удивлението си пролича в гласа му.

— На теб? Каква невероятна идея. — Той присви очи. — Защо да ти се сърдя, mi amor?

Лон не трепна. Знаеше, че навлиза в опасни води, но беше свикнала да посреща опасностите и да ги преодолява.

— За нищо. Просто така си помислих.

Съмнението се разсея. Диего поклати глава.

— Не ти се сърдя. Съжалявам, че изглеждам затрупан от грижи, но наистина съм.

— Много добре, няма да го споменавам повече.

Той вдигна рамене.

— Няма причина да не знаеш какво става. Ти си второто ми аз, ми атог. Вярвам ти напълно и ти го знаеш. — Той пресуши чашата си, премести поглед от нея към тъмната улица долу и снижи глас, като че се страхуваше от шпиони и врагове даже тук. — Предложих един план на generalissimo. Той е малко... необикновен. Искам да видя дали ще се убеди.

— Франко обикновено те слуша.

— Но невинаги. Ала този път смятам, че трябва. Никой не е вечен. Трябва да знаем какво ще стане, след като той си отиде.

— Но той е млад. Всичките сте млади.

— Но не за дълго — настоя Диего. — И ако не започнем да градим бъдещето на Испания отсега, цялата грозна драма ще се повтори. Чуй онези там долу. — Той изви глава към площада, откъдето идваше шумът. — Вино, песни, удоволствия. Само за това мисли средният испанец. Докато някой предложи да се пролее малко кръв — на човек или на бик. И за това обичат да си мислят.

— Мислиш, че след като Франко си отиде, ще има война?

— Може би. Освен ако не им дадем нещо драматично, нещо завладяващо от испанската родова памет, върху което да съсредоточат страстите си, без да се убиват един-друг.

— Какво?

— Крал.

Лон се втренчи в него.

— Крал не е имало от 1931. Да не мислиш, че ще върнат Дон Хуан от заточението? Той има хиляди врагове.

— Не, не Дон Хуан. Синът му, внукът на Алфонсо XIII. Принц Хуан Карлос. Той е само на дванадесет, но аз се срещнах тайно с него в Гърция. Това момче има заложиби на монарх. Ако започнем сега, ако Франко направи нужните приготовления, Хуан Карлос може да бъде обучен и да поеме трона в подходящия момент.

Прислужницата дойде и каза, че вечерята е готова — те отидоха в малката трапезария, осветена от свещи в тежки железни свещници. Пламъците танцуваха и сенките играеха над дъбовата дървесина и

белите стени от седемнадесети век. Пиха още Rioja и ядоха малко гъльби, запържени с лук, бадеми и канела. Лон се замисли за маврите, на които дължаха тези ястия и за войнствените християнски крале, които в края на краищата ги бяха отблъснали — за противоречивата история на нейната втора родина.

По-късно, вече на кафе и коняк, тя попита:

— Мислиш ли, че хората ще приемат връщането на монархията?

— Предполагам, че трябва — рече Диего тихо. — Освен Франко, това е единственото друго нещо, което може да сплоти нацията. Ако не го направим, ще дойдат глупците, които ще пискат за democracia. Но това не е Англия или Франция, на нас демокрацията ни е съвсем чужда. Тук тя никога няма да проработи. На Испания ѝ трябва силна ръка, дори диктатура. Доброжелателна, но все пак диктатура.

Такава остана позицията му и, поне по въпроса с младия принц, той се наложи. Тихо и полека силите, които контролираха Испания при Франко, започнаха да подготвят Хуан Карлос да поеме управлението след неговата смърт.

Лон се срещна с принца няколко пъти и бе толкова впечатлена, колкото и Диего. Смущаваше я не идеята за крал. Позиция и фиксидея на Диего бе, че испанският народ не би могъл да избере истински водачи, а само кукли. Понякога спореше с Диего за това, ала беше безсмислено — той не виждаше нищо правилно в нейната позиция.

— Либерален идеализъм — казваше винаги. — Залъгалка за глупаци, querida. Спри да се тревожиш за тези неща. Просто бъди моята красива любов и остави политиката на мен.

Франко остаряваше, боледуваше и стана ясно, че принц Хуан Карлос е спечелен за каузата на тези, които искаха експеримент с демокрацията в Испания. Диего водеше истинска битка и знаеше, че можа да я загуби. Позициите му ставаха все по-крайни.

Презрението на Лон към всичко това бе съчетано с ужаса ѝ заради лъжата в миналото, заради детето, което бе дала и чийто живот бе толкова далечен от нейния. Това бе единствената ѝ тайна от Диего и тя започна да го обвинява, че е наложил това. Париж и взетите там необратими решения бяха посадили отровно семе в любовта им. То порасна и започна да дава плодове.

През 1971 Лонола Перес бе не петдесет и четири. Изглеждаше много по-млада и все така невероятно красива, както след операцията

през тридесет и девета. Ала у тази жена имаше огромна тъга, която, струваше ѝ се, нямаше да изчезне никога от живота и в Испания с Диего.

— Трябва да замина — обяви тя един златист следобед в къщата в Сан Доминго де ла Круз.

— Да заминеш? Мислех, че ще останем тук до неделя.

Лон отметна тъмната си коса.

— Не това имах предвид. Да напусна Испания.

— Разбирам. — Той се обърна и профилът му се очерта на фона на планините отсреща. — Напускаш мен, това имаш предвид.

— Да.

— Вече не ме обичаш? И тридесет и една години за теб не означават нищо?

— Означават много. Всичко. И аз още те обичам. Но не мога да живея с теб повече. Станал си фанатик, Диего. Обсебен си от идеята да преобърнеш света по свой модел. И може и да успееш, заради дарбите си и властта и богатството на Мендоса. Но аз не искам да стоя и да те гледам как го правиш.

— Политиката няма нищо общо с нас. И никога не е имала.

Тя поклати глава упорито.

— Напротив. Аз те обичам целия, Диего. Въпреки че не съм била твоя жена, а само любовница, чувствам, че съм те имала целия.

— Наистина — съгласи се той. — И още ме имаш. Обожавам те, querida. И това няма да се промени.

Тя не можеше да обясни, нито пък се опитваше. Просто искаше свободата си по разбираем за него начин.

— Ако ме обичаш, пусни ме. Всичко свърши, Диего. Искам да си отида, преди мечтата да е умряла.

— За мен няма да умре никога. Никога — повтори той.

Ала я пусна.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ЛИЛИ, ЛОН И АЙРИН

Ню Йорк, 1981

Лили млъкна.

През тридесетте минути, които ѝ трябваха, за да разкаже историята, Анди не я бе прекъснал нито веднъж.

— Чакай да изясним — каза той сега. — Според теб, идеята е, че Айрин Петуърт Креймър всъщност е Аманда Кент.

— Да.

— А истинската първоначална Айрин е Лонола Перес?

— Да, отново.

— И Лон ти е майка?

Лили вдигна рамене.

— Може и така да се каже. Лон ме е родила, дала е малко пари, а после си е измила ръцете от майчинството. Аз съм била едно огромно недоразумение и пречка в блестящия ѝ живот.

— Не забравяй, че си е имала работа с Диего Парилес Мендоса — рече Анди. — Това би нервирало повечето хора.

Лили поклати глава.

— Не я защитавай, няма значение. Тя не ми е истинска майка, а Айрин. Трябва да я наричам така, не мога да ѝ казвам Аманда след толкова време.

Той подозираше, че тя се надсмива над себе си и че Лон има огромно значение, но не беше време да го казва.

— Добре. Нека оставим нещата така засега.

— Малко чай?

— Да, благодаря.

Лили влезе в малката кухня в синьо и бяло. Анди видя как тя пълни чайника и посяга за чаши и чинийки.

— Защо четири? — попита той.

— Айрин е в Ню Йорк. Дойде от Флорида вчера сутринта. Поговорихме... дълго. С Лон ще бъдат тук всеки момент. Искат да те видят.

Той зарови глава в ръцете си.

— По дяволите, като в гнездо на оси. Къде е отседнала Айрин?

— В малък хотел в града. Лон предложи да я настани, аз — също. Айрин предпочете хотел.

— Лили, сигурна ли си, че говорят истината за тези разменени самоличности? Шарлот каза...

Лили вдигна ръка и го възпря.

— Чакай. Не ми казвай още. Ще бъдат тук всеки момент. И те ще искат да чуят. Само щя трябва да повтаряш.

Лон пристигна първа. Лили се удиви, че и Питър е с нея.

— Настоях да дойда — рече той, докато обясняваше, после се здрависа с Анди и целуна Лили по бузата.

Питър очевидно се съдържаше, но беше много ядосан. Лон бе неестествено притихнала. Тя се настани в един от големите фотьойли, а Питър си донесе табуретка от кухнята и седна близо до нея. Движеше се сковано, всяка крачка бе сякаш подчертана демонстрация на самоконтрол. После взе ръката на Лон и я погледна дълго, с неподправена любов и грижа. За момент Лили видя милия, любвеобилен Питър, когото познаваше толкова добре.

Той знае, помисли си тя. Лон му е казала всичко. Какво ли си е помислил? Какво би си помислил който и да е за една толкова странна и зловеща история? И защо в погледа му към Лили имаше толкова потиснат гняв? Не, поправи се тя, докато го наблюдаваше, не се сърди на мен, а на Анди.

Анди бе заплахата. Питър трябва да знае, че Анди Мендоса рови от петнадесет години около Аманда Кент и Айрин Петуърт. Накрая ги откри и може да издуха цялото им старателно прикритие с писалката си. И какво, запита се Лили. Процес за убийство след четиридесет и три години? Каква, попита се Лили, бе давността в Британия? Имаше ли въобще давност за убийство? Имаше ли значение? Нямах ли скандалната слава да разруши живота на куп хора, включително и нейния собствен? Отровното изражение, с което Питър погледна Анди, говореше, че той си задава същите въпроси.

Анди пренебрегна вълните на враждебност от страна на Питър. Той стоеше зад стола на Лили и леко я галеше по врата.

— Добре ли си? — промълви той.

— Добре съм.

За Лили докосването на Анди доставяше неизразимо удоволствие. Тя си помисли, че той няма да ги хвърли нарочно на кучетата. Но никой не знаеше по-добре от нея, че и той си имаше своите демони и своя емоционален товар. Тя постави ръка върху неговата и я притисна.

Мълчанието между тримата натежа. Питър се изкашля.

— Взех следобед маркетинговите проучвания — рече той на Лили. — Резултатите за това колко си известна в Средния Запад са много окуражителни.

— Добре. Очаквам с нетърпение да ги видя. — Тя се опита да си спомни подробностите за сделката, която разискваха с фирмата за бяла техника и от която не излезе нищо. Мислите ѝ се пилееха.

На вратата се звънна.

— Това трябва да е майка ми — рече Лили, стана и отиде да отвори.

Анди срещаше Айрин за пръв път и неприкрито я изучаваше.

Според Лили, това бе Аманда Кент, жената, която смуцаваше сънищата му от толкова години. Беше хубава руса дама след шейсетте. Ако я беше срещнал в супера, нямаше да я погледне пак. Добре де, бе научил много отдавна, че убийците не са белязани със знака на Каин. Той се взря в Лон и съмненията му се усилиха — невероятно красива, на вид далеч от шестдесет и пет — Лон правеше историята почти невероятна.

Дадоха на Айрин стол и чай. Тя измърмори благодарности и сякаш се оттегли в свой собствен свят. Лицето ѝ бе празно.

Витае някъде, помисли си Лили с лек гняв. Айрин реагираше според очакванията, но беше твърде късно да се прибере отново в черупката си. Лили погледна Анди умоляващо. Когато Лон предложи тази среща за пръв път, тя разбра, че целта ѝ е да отстрани заплахата от писанията му. А сега не знаеше как да започне.

Анди разбра безмълвното съобщение на Лили. Понечи да каже нещо, но Лон го прекъсна.

— Може би ще е най-добре да започваме — рече тя. — Първо, казала съм на Питър всичко. — Тя го погледна и се усмихна меко. Питър също ѝ се усмихна. Съкровеният жест продължи само няколко секунди, но в него имаше нещо, което Лили разпозна като ново,

признание за любовта на Питър, което Лон досега му бе отказвала. Лили нямаше време да анализира тази промяна. Лон отново говореше.

— Предполагам, че Лили те е въвела в нещата, Анди.

— Каза ми историята, която ти си й разказала — потвърди Анди.

— И сега се чудиш как така две жени могат да сглупят толкова и да направят от живота си такъв хаос? — попита Лон тихо.

— Нещо такова.

Лон хвана Питър за ръка и сякаш говореше и на него заедно с Анди.

— Не мога да го обясня по задоволителен начин. Всичко, което мога да кажа, е, че когато човек прави нещо, колкото и да е странно, то има смисъл. Започва да изглежда щураво чак после. Ала тогава е твърде късно.

Лили не можеше да седи спокойно, докато слушаше Лон да говори със същия този глас, с който преди два дни бе разрушила всичките й илюзии. Тя стана и измърмори нещо, че ще донесе още чай.

В кухнята се улови, че иска да прави сандвичи, а в гърлото ѝ се надигна вълна истеричен смях. Вечната жена: какъвто и да е проблемът, предложи храна. Чуваше Анди да говори в дневната. Разпитваше Лон. Лили преодоля пристъпите и се заслуша.

— Честно ли вярваш, че Диего така и не е узнал за Лили? Не го ли подценяваш?

Лили чу как Айрин стене леко. Мъчителен звук. Тя отиде до вратата на кухнята, като държеше чайника, който току-що бе напълнила, и зачака отговора на Лон.

— Вече знае. — Гласът на Лон одрезгавя от горчивина. — След всичките ми усилия, след всичките тези години, сега Диего знае.

Лили изпъшка. Чайникът падна на земята и се разби на парчета.

Анди скочи на крака и отиде при нея.

Лили го отблъсна.

— Той знае? — попита тя остро. — Да не би да казваш, че този... този международен престъпник знае, че ми е баща?

— Да — призна Лон. — Изкопчи го от мен, когато отидох в Испания да искам още пари за Ел Пи Ел.

Анди опита да накара Лили да седне, но тя остана, където беше, без да обръща внимание на парчетата порцелан около себе си. Гневът и

не беше огнен, а леден. Сега знаеше какво означава усещане, което смразява кръвта.

— Казала си му? — попита тя с глас, вледенен от отчаяние и неверие. — Казала си му?

Лон се наведе и цялото ѝ тяло молеше опрощение.

— Лили, моля те, мила... Моля те, разбери. Изглеждаше толкова безнадеждно. Трябваше...

Лили вдигна ръце, като че да отблъсне обясненията на Лон. Обърна се към Айрин. По бузите на майка ѝ се търкаляха сълзи, които правеха вадички в перфектния ѝ грим. Виждаше я за пръв път да плаче.

— Знаеше ли това? Каза ли ти Лон, че е изплюла камъчето пред моя... пред Диего?

Айрин подсмръкна, а сетне кимна.

— Лон ми се обади от Мадрид, когато бе там през април. Чувстваше, че трябва да ми каже. Не знаехме какво може да направи Диего. Толкова е непредвидим. Толкова упорит.

Лили бе пребледняла, сега започна да трепери. Помисли си, че може да се разпадне, просто ей така, на малки парченца.

Анди я привлече силно към себе си. Тя се чувстваше като кукла, без контрол на ръцете и краката си. Ако той не я държеше, щеше да падне.

— Той знае — прошепна тя в скута на Анди. — Знае от седмици. Но...

— Забрави — прошепна той напрегнато, само на Лили. — Копелето не заслужава да се тровиш. Моля те, мила, ела да седнеш.

Лили му позволи да я сложи на един стол. Анди седна отстрани, като тялото му сякаш защитаваше нейното, но погледът му бе върху Лон.

Мъката бе състарила красивото ѝ лице. Кожата бе сякаш опъната като маска по деликатните скули. Изглеждаше крехка, като порцелан, който ще се разпадне при едно докосване. Сякаш против себе си Анди съжали Лон, но не можеше да прости. Заради Лили.

— Виж... — започна той.

Питър се взираше в Лон. Сега се обърна към Анди.

— Млъквай. Каза достатъчно.

Анди не отстъпваше. Първата му грижа бе Лили и той знаеше какво трябва да научи тя, въпреки че сама нямаше смелостта да попита.

— Не още — рече, той на Питър меко. — Лон трябва да ни каже как е реагирал Диего, когато тя му е казала за Лили.

Питър стана. Лон го възпря с ръка на рамото му.

— Ти обеща — промълви тя. — Нямам нищо против да кажа, въпреки че това едва ли ще успокои Лили. — Питър отново седна. — Диего каза, че ще се занимае с това после, по свой собствен начин.

От гърлото на Лили се изтръгна чудат рев на ранено животно. Анди стегна прегръдката си.

— Защо си толкова сигурна, че Диего не е знаел, че има дъщеря? — попита той. — Преди години, когато Лили за пръв път започна да търси Хари Креймър и аз ѝ помагах, Диего помоли брат ми Марк да ме откаже. Защо ще го прави, ако не е знаел за Лили?

— Това няма нищо общо с него — отвърна Лон. — Той се обърна към Марк, защото аз го помолих. Спомняш ли си, Лили писа на Айрин. Когато тя разбра, че търсите Хари Креймър, ми се обади. Аз настоях пред Диего да се намеси, но не му казах защо.

— И той не се досети? — Анди звучеше невярващо.

Лон поклати глава.

— Направи го за мен — повтори тя. — Докато не му разказах за случилото се в Париж и за раждането на Лили, нямаше представа кой е Креймър.

— Казала си му, когато отиде в Испания — рече Лили глухо. — Това беше преди няколко месеца. Защо, след като си мълчала толкова години?

Питър избухна.

— Достатъчно. Божичко, Лили, не виждаш ли на какво я подлагаш? Достатъчно жертви вече.

— Моля те, спри да викаш — помоли Лон. — Лили има право да знае. Искам тя да разбере повече от всичко на света.

Тя отново протегна умоляващо ръце.

— Не си ли спомняш, миличка Лили? Беше се опитал да ми спре финансирането. След като напуснах Диего през седемдесет и първа, той ми създаде фонд. Винаги е бил щедър, а тогава не ми позволи повече капитал. Джереми Крендъл го е информирал за всичките ми

действия. Винаги съм го знаела. Сантяго Кортес, венецуелският поет, е друг негов шпионин. Диего има нужда да се чувства властен, но преди не се бе намесвал в нищо, което правя. А тогава го стори. А аз толкова исках ти да си имаш собствен бизнес, да се освободиш от този ужасен Дан Кери, да имаш чудесен партньор като Питър. Исках всичко това да ти се случи. Никога не съм имала възможност да правя каквото и да било, а тогава внезапно я получих. Диего се опита да ми я отнеме.

— Каза, че го е измъкнал от теб. Как? — попита Лили. В тона ѝ нямаше очевидно съчувствие към Лон.

В двата противоположни края на дневната Питър и Анди се дръпнаха. Движението бе едва забележимо, сантиметър-два, но всеки от мъжете бе някак осъзнал, че болката, на която ставаха свидетели, не бе тяхна и те не можеха нито да я споделят, нито да я облекчат. В случая любовта не им даваше това право. Страданието, престъплението и наказанието принадлежаха на Лили и Лон. Битката бе между тези две жени, свързани от природата.

Анди си помисли, че Айрин също е част от нея. Защо каза толкова малко? Той я погледна. Тя се взираше в тавана. Напрегнатите емоции около нея сякаш не я докосваха. Дистанцията ѝ бе смразяваща. Той потреперя.

Лон все още се опитваше да обясни.

— Когато отидох в Мадрид, говорих с куп хора, все стари приятели. Те ми казаха, че Диего е омекнал. Ала когато им поисках пари, се отдръпнаха. Всички се страхуваха да се замесват.

— Нищо чудно — рече Анди под нос.

Лон му хвърли един поглед, сетне отново фиксира Лили.

— Опитвах се да говоря даже и с Мануел, винаги сме били близки. Но той беше болен. Сюзън каза...

Анди се наведе и прошепна на ухото на Лили.

— Мануел е глава на фамилията, нещо като крал-слънце. Жена му умря преди няколко години. Сюзън е англичанка. Живее в двореца в Кордова. Напоследък се грижи за Мануел.

Лон изчака той да свърши с обяснението и продължи.

— Сюзън каза, че времето е съвсем неподходящо Мануел да бъде безпокоен с проблеми. Над осемдесетте е и се бори от дълго време с упорит вирус. Накрая не ми остана нищо друго, освен да отида при самия Диего. Не виждаш ли? — рече тя умолително и отново се наведе

към Лили. — Толкова исках всичко за теб да бъде идеално. Струваше си рисковете.

— Наистина ли? — попита Лили хладно. Анди виждаше напрежението в раменете ѝ, схванатия ѝ врат. — И какво стана тогава?

— Срегнахме се в къщата на Диего в Сан Доминго де ла Круз. Той искаше... — Лон спря, погледна бързо Питър, после продължи. — Не е важно. Това, което има значение, е, че накрая единствената ми възможност да се сдобия с парите бе да му обясня, че са за теб, Лили, и че ще е грозно да откаже, защото си му дъщеря.

— Но той не ти ги даде — каза Лили.

— Не. Каза, че разбунвам води, които са били спокойни толкова много време. Че вдигам шум. Че иска да спра.

— Шум За мен — продължи Лили с горчивина. — Той е искал да ме забравиш, за да може и той да стори същото. Значи не дава и пукната пара.

Лон се облегна и затвори очи, изтощена от разговора и от емоциите си.

— Наистина не беше заради теб, въпреки че знам, че едва ли ще искаш да го чуеш. Диего видя възможност да ме накаже заради това, че преди години съм го излъгала, а после съм го напуснала. И се възползва. Той не прощава.

Лили зарови лице в ръцете си, като се бореше с объркването и с ужасното чувство на предателство. Лон, жената, която бе харесвала толкова, я бе запратила във Фийлдинг и на практика я бе забравила за тридесет години. А мъжът, който бе неин баща, за когото тя бе имала толкова мечти, бе жив и здрав в Мадрид и напълно незаинтересуван от съществуването ѝ.

— Научавам нещата от живота по трудния начин — прошепна тя.

— Никога не съм искала да узнаваш каквото и да било — рече Лон уморено. — Изборът бе направен още преди години. И изглеждаше най-добре да се придържахме към него.

Ръцете на Лон почиваха в скута ѝ и тя се втренчи в тях, като че можеше да намери някакво утеха или поне разбиране в дългите, тънки пръсти, в пребелелите кокалчета, в синкавите вени.

— За всичко съм виновна аз. Направих ужасна грешка, като се опитах да се сближа с теб, след като се запознах с Питър. Айрин ме предупреди...

Споменаването на името им припомни, че и тя беше там. Обърнаха се вкупом към нея. Тя се бе свила на стола си. Брадичката ѝ бе хлътнала и шията ѝ изглеждаше цялата сбръчкана. Раменете ѝ бяха прегърбени и плешките изпъкваха, фибите ѝ бяха паднали. Русата коса, обикновено прибрана, обгръщаше лицето ѝ. За няколко минути Айрин се бе превърнала в стара, уморена и никому ненужна жена.

— Айрин? — промълви Лон. Сякаш проверяваше дали е още там.

— Мамо — извика Лили.

Айрин не отговори.

Лили се изплаши. В това очевидно отдалечаване имаше нещо странно и ужасно.

— Мамо — повтори тя вече напрегнато. — Добре ли си?

Айрин сякаш не я чу.

Лили се наведе и я хвана за ръката — студена и безжизнена. Страхът и се усили и неусетно замести останалите чувства, с които се бореше цяла вечер. Каквото и да се бе случило, каквото ѝ да бяха направили, това беше нейната майка, жената, която я бе отгледала. И тя отчаяно се опитваше да проникне до нея.

— Мамо, когато снощи се срещнахме при Лон, когато говорихме за Хари Креймър и за всичко останало, спомняш ли си, че ми каза... — Лили замълча. Сивите очи на Айрин бяха върху нея, но я гледаха сякаш без да я разпознават.

— Мамо — повтори Лили, а в гласа ѝ се промъкна паника. — Не си ли спомняш, че каза, че понякога още си мислиш за Шарлот?

— Шарлот — прошепна Айрин. — Шарлот.

Лили бе коленичила до нея и я бе хванала за двете ръце, като се опитваше да им върне топлината.

— Точно така, Шарлот Мендоса. Анди я е видял преди няколко дни. Може да ти каже как е.

— Шарлот — повтори Айрин. — Шарлот. — Тя повтаряше името отново и отново. — Шарлот, Шарлот, Шарлот... — Беше като заклинание — едновременно благословия и проклятие.

Лили опита друго. Думите излизаха дълбоко от самото ѝ същество, необмислени, но всъщност тя отчаяно искаше да каже точно това.

— Мамо, аз разбирам. За теб с Лон, имам предвид. Не те обвинявам за това, което е станало. Не трябва да го мислиш. Знам, че винаги си искала най-доброто за мен.

Айрин отново не чу думите на Лили. Жената, която проговори, бе непозната.

— Шарлот не узна къде съм отишла — прошепна тя. — Бях толкова внимателна, толкова съобразителна.

Лек смях, приличен на кикот, придружи думите. Лили искаше да го спре, но не можеше. Айрин продължи, като че дъщеря ѝ не беше там, като че ли нямаше никой. Всъщност се обръщаше към духове.

— Шарлот все се мислеше за много умна, но така и не разбра, че съм си сменила името и съм се върнала в Америка. Сетне си загуби ума, така че не направи нищо така или иначе. — Острият смях отново се удари в тавана и изпълни стаята. — Шарлот си загуби ума — произнесе Айрин доволна. — Все ѝ казвах, че така ще стане и ето, стана.

Лон дишаше тежко.

— Недей — промълви тя. — Моля те, Аманда, недей.

Не бе наричала старата си приятелка така от четиридесет години, ала сега единствена разпозна духа, излязъл от бутилката, и му даде име.

Зад лицето на майка ѝ бе затворено същество, което Лили никога не бе срещала. Аманда Кент се върна. Тя излизаше от Айрин, излизаше наяве и запращаше всички на други места и в друго време.

— Мамо — помоли Лили. — Моля те, върни се. Нуждая се от теб. Не си отивай сега.

Изведнъж Айрин я погледна, наистина я погледна. В сивите очи проблесна пламъче на разпознаване и вътрешна борба.

— Нуждая се от теб, мамо — повтори Лили. Не бе осъзнала, че плаче, докато не усети треперещите пръсти на Айрин да бършат сълзите ѝ.

Русата глава бе мръднала и се бе установила по друг начин. Всички го видяха. Като че ли се дръпна перде, завеса от прозорец. Дълго поддържаната фасада отново се показа.

— Разбира се, че не си отивам, мила ми Лили, как можа да си го помислиш. — Гласът на Айрин бе нормален — нейният собствен.

Тя я потупа по бузата, ръката ѝ бе стабилна, а плътта — топла и жива.

— Боже, как изглеждам! — промълви тя, като си прибра отново косата. Странното, натрапливо чуждо присъствие бе изчезнало от очите ѝ.

— Говорехме за бедната Шарлот? — Тя се обърна към Анди. — Лили ми каза, че си я виждал. Как е тя?

Анди въздъхна. Другите се раздвижиха, докато напрежението се разсейваше. Лили се изправи и седна на мястото си.

— Кажи ѝ — помоли тя Анди. — Кажи ни за Шарлот.

— Сигурна ли си, че трябва? — попита той, като кимна леко по посока на Айрин.

— Да — рече Лили, след като погледна отново майка си и кимна утвърдително към Лон и Питър. — Давай да приключваме.

— Мисля, че Шарлот е постигнала мир по свой собствен начин — започна Анди. — През повечето време не разбира какво става или къде се намира. Объркана е и е дезориентирана, но мисля, че е доволна.

— Казваш, че е в Уестлейк? — попита Айрин. Очевидно бе, че тя просто разпитва, осведомява се за стара приятелка. Сякаш не осъзнаваше, че само преди миг ги бе ужасила. И не призна опрощението на дъщеря си, освен че веднъж, без особена причина, се наведе и я потупа по ръката.

— Да, Шарлот е в Уестлейк — каза Анди. — Марк прави всичко възможно да ѝ е добре. През повечето време я държат в стаята ѝ под непрекъснато наблюдение. Казват, че я смущават всякакви вълнения. Лекарите го наричат старческа сенилност. Започна, преди да стане на петдесет, но стигна донякъде и спря. От години не се е влошавала. Държи се.

— Знаеше ли брат ти, че искаш да говориш с нея? — попита Лон.

— Не съм го виждал. Марк беше в Лондон с Мануел и братовчедката Сюзън. Между другото, Мануел е много по-добре. Може би знаеш, ходи на театър и дори по магазините.

Лон кимна.

— Знам. Мануел обича Англия. — На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Не отидох в Лондон, а директно в Гразмиър — продължи Анди. — Казах на Марк, че искам да си почина няколко дни в провинцията. Когато стигнах в Уестлейк, убедих сестрата да ми разреши да се срещна с Шарлот в градината.

Той стана, очевидно нервен, отиде до прозореца и застана с гръб към него.

— Тя изглеждаше щастлива, че ме вижда, въпреки че се съмнявам, че знае кой съм. Мисля, че просто се радваше, че може да поговори с някого друго, освен със сестрите. Бъбреше безспир. Повечето бяха безсмислици. Докато...

Анди спря и се взря в околните. Трите жени го гледаха напрегнато. Само Питър изглеждаше все още ядосан. Очите на Анди потърсиха погледа на Лили.

— Продължавай — помоли тя. — Духът се измъкна от бутилката. Не можем да го върнем.

— Добре. Както казах, поговорихме. Накрая, показах на Шарлот снимката, правена в Малага през тридесет и девета. Първо си помислих, че няма да я разпознае, но тя започна да се смее. „Това е денят, в който с Аманда избягахме“, каза.

Той погледна към Айрин. Гледаше го с интерес, но по лицето ѝ нямаше тревога. Като че ли разказваше история, която няма нищо общо с нея.

— Попитах я защо на снимката Аманда не си прилича — продължи Анди, като гледаше Айрин. — Първо не отговори, но после, когато мислех, че вече е забравила, Шарлот внезапно прошепна: „Направи си пластична операция. Така се превърна в Лонола Перес. Не казвай на никого, това е тайна“.

Анди несъзнателно бе имитирал братовчедка си. Звучеше точно като стара жена с разстроено съзнание, чиито мисли бяха като птици, блъскащи крилетата си о неразбиваема клетка.

— Очевидно двете самоличности не бяха еднакви — прибави той. — Предположих, че са, но сгреших.

Всички мълчаха, после Лили прошепна:

— Колко тъжно.

— Шарлот плаща за греховете си — додаде Айрин, като си бършеше очите с кърпичка, която бе извадила от чантата до себе си.

Лили забеляза, че думите и жеста принадлежаха на Айрин, която тя познаваше. Аманда си бе отишла, откъдето бе дошла.

— Всички си плащаме — рече Лон меко.

Питър се наклони към нея.

— Да си вървим. Ти си изтощена. Говорихме достатъчно, няма какво повече да си кажем.

— Още едно нещо — добави Лон. — Първоначалната цел на тази среща. — Тя погледна към Анди. — Искал си да разгадаеш тази загадка през всичките тези години, сега успя. Знаеш всичко. Ще пишеш ли за това?

Той извади лулата от джоба си и започна да я пълни с тютюн.

— Що се отнася до книгата, ще направя, каквото иска Лили. Не знам как някой от вас си представя, че може да бъде другояче. За останалото, знам кой кой е — погледът му срещна този на Лон, — но не съм много сигурен кое кое е. Освен че когато участват Мендоса, винаги е заплетено.

Лон го погледна, кимна леко, за да потвърди, че е прав, и стана. Питър и Айрин я последваха.

Лили не можа да понесе мисълта майка ѝ да се върне в самотната хотелска стая.

— Остани тук — предложи тя. — Моля те, не трябва да стоиш сама.

Айрин огледа малкия апартамент.

— Много мило от твоя страна, но нямаш достатъчно място.

— Аз имам много място — рече Лон. — Не се инати, Айрин. Ела вкъщи.

Може би само дългогодишният навик бе накарал Айрин да откаже това предложение, когато бе направено за пръв път при пристигането и от Флорида. Ала гласът ѝ издаде истинските ѝ желания:

— Мислиш ли, че смея? Дали ще е добре?

Лон въздъхна.

— Няма какво повече да защитаваме, Айрин. Да останеш при мен е напълно безопасно.

— Много добре, тогава ще остана, ако си сигурна.

Лили затвори вратата след Айрин, Лон и Питър в полунощ. Отиде в кухнята и започна да разчиства парчетата от счупения чайник.

Анди постоя и я погледа за секунди, несигурен какво да направи и как да каже всичко, което трябваше да се каже сега, когато бяха сами. Сетне взе от ръцете ѝ метлата и лопатата.

— Аз ще го свърша.

Лили се възпротиви, но после го остави и се облегна на кухненския плот. Той видя, че тя отново плаче, но се почувства някак задължен да довърши премахването на остатъците от по-раншните събития.

— Диего не заслужава сълзите ти — рече той с лек гняв.

Лили си избърса очите.

— Прав си. — Първо гласът ѝ потреперваше, но после обичайният ѝ дух и твърдост се завърнаха. — Да върви по дяволите. Карах без баща през всичките тези години, не ми трябва и сега.

Върна се в дневната и започна да чисти, но спря, както изтупваше една възглавница и потъна в един от фотьойлите.

Анди хвърли парчетата в кофата, остави метлата и лопатата и застана на вратата, като я гледаше. Копнееше да я прегърне, но реши, че не трябва, поне не все още. Трябваше да я накара да свикне с усещанията си, да ги изкара наяве.

— Ти всъщност не искаш да пратиш Диего по дяволите, нали? — попита той.

— А какво друго? — започна Лили в отчаяно усилие да говори твърдо. После спря. — Не, има друго. Поне за мен. Искам да знам.

— Какво искаш да знаеш?

Тя не отговори, а той пристъпи към нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Кажи ми, Лили — умоляваше я той. — Кажи на мен, кажи и на себе си. Какво искаш да знаеш?

— Коя съм! — изкрещя тя през отново рукналите сълзи. — Откъде идвам! Не искам да бъда просто... отломка. Нещо, което могат да изхвърлят като парче от счупен чайник.

— Но ти не си. Това е лудост. — Той взе лицето ѝ в ръце и я накара да го погледне. — Ти си жената, която обичам. Ти си Лили.

— Това, че ме обичаш, е чудесно — прошепна тя. — Но не е достатъчно.

Ръцете на Анди се отпуснаха.

— Слагаш ме на място, нали?

Лили скочи.

— Не. Не го казвай. Не е вярно. Нуждая се от теб. Но това е различно. — Тя започна да крачи. — Толкова е шантаво. Толкова е сложно. Как ще го проумея, Анди? Къде ще намеря себе си? Всичко е отрязано. Всичко се разруши, едно по едно. — Гласът ѝ бе одрезгавял от викане и плач. — Първо беше моята къща, ти каза, че тухлите и хоросанът не са чак толкова важни и аз се опитах да ти повярвам. Но сега всичко отиде на вятъра.

Анди прекоси стаята и я вдигна, взе я в ръце и се притисна към нея, искаше да ѝ даде частица от силата и сигурността си. Изведнъж разбра, че цялата негова история, мястото във вселената, създадено за него от предците с видни имена и жития, добри или лоши, бяха и на Лили. Винаги бе твърдял, че мрази семейството си и плановете му, но знаеше, че те са го белязали. Харесваше ли му или не, той бе един от Мендоса. Тя също.

Занесе я в спалнята и я сложи на леглото. Лили се сви на кълбо, но Анди бе решен да не я оставя. Легна до нея, повтаряше името ѝ, галеше я по косата, по гърба и шията. Накрая разбра, че е заспала, така че стана, намери юрган и зави нея и себе си.

Анди не знаеше колко е часа, когато усети, че е сам в леглото.

— Лили — извика той в мрака. — Къде си?

Чу я да отговаря от банята и след няколко секунди тя бе до него, ухаеща на сапун, в нощница и халат.

— Трябваше да се измъкна от онези дрехи — промълви тя. — Съжалявам, че те събудих.

— Всичко е наред. — Той я дръпна на леглото и погали косата ѝ. Беше влажна. Приличаше на мокра коприна.

— По-добре ли си? — попита той.

— Малко. По-спокойна. Все си мисля за майка си. За Айрин, имам предвид.

— Знам кого имаш предвид.

— Мислиш ли, че ще се оправи? Да не се случи пак? Да не се превърне пак в старото си „аз“?

— Не, не мисля. Мисля, че процесът се отключи, защото те видя толкова нещастна. Иначе има много опит в поддържането на маската. И, както си ми разказвала, го прави, като избягва всякакви емоции. А

това не можеше да стане тази вечер тук, така че се пречупи. Но сигурно няма да се случи повече.

Лили се приближи до него и нагласи тяло о неговото.

— Анди, мислех си, след като и аз съм Мендоса, трябва да сме братовчеди.

— Не ми казвай, че се тревожиш за това. Ако искаш, ще проверя родословните дървета. Може да сме седми братовчеди на трета линия. Разлика няма.

— Не, естествено, че няма. — Тя се подпря на лакът, за да вижда лицето му, осветено от първия лъч на зората, промъкнал се през отворения прозорец.

— Анди, искам да се срещна с тях.

— С кого?

— С Мендоса.

— Искаш да кажеш, с Диего? — попита той. От това се страхуваше най-много, че Лили ще поиска среща с Диего и ще бъде брутално отхвърлена. Би дал всичко, което притежаваше, за да ѝ спести това.

— Може би и с него накрая — призна Лили. — А за начало си мислех за английските Мендоса.

Той я дръпна, така че да подуши уханието ѝ.

— И аз си мислех за същото — призна той. — Винаги съм те държал настрана от тях заради чувствата си към семейството ми. Но те са и твое семейство. И ти определено не си без корени или както там го каза. Всъщност корените ти са много дълги, мила моя. Както и моите.

— Искам да ги видя — рече Лили. — Поне един клон от дървото.

— Да — съгласи се той. — И аз мисля така.

Тя прехапа устни, помисли за момент, после вдигна слушалката и набра някакъв номер.

— Аз съм, Питър — каза тя след секунди. — Да, добре съм... Виж, всъщност не искам да чувам как се чувства тя... Не се обаждам за това. Ще се справиш ли без мен за седмица?

Лили погледна Анди. Той вдигна два пръста.

— Слушай, Питър, може да са две... Добре, имаш ги.

Когато затвори, тя каза:

— Иска още две статии за всеки случай. Мога да нахвърлям идеите за няколко дни, ако ти ми помогнеш да ги оформя стилистично.

— Дадено. А шоуто ти?

— Там е по-лесно — рече Лили, докато набираще още един номер. — Дан Кери може да издейства още няколко повторения. Лято е, сезонът на глупците, както казвате в Лондон, никой няма да забележи.

Лондон, Уестлейк и Ню Йорк, 1981

На Хийтроу Лили и Анди трябваше да се разделят, за да минат през паспортен контрол — британските поданици и европейците надясно, останалите — напред. Срещнаха се отново в багажното, освободиха си багажа и последваха носача в студеното и влажно юлско утро.

Анди бе уредил един служител от гаража, където си държеше колата, да я докара на летището. Лили почти очакваше стария Морис Оксфорд, но напоследък той караше масивно Бентли. Тя се оглеждаше в сините дълбини на всеки старателно полиран сантиметър.

— Малко прекалено, а? — попита той засрамено. — Купих я след раздялата с Фиона, защото трябваше да се поразведря, че съм бил такъв глупак и съм се оженил за абсолютно неподходяща жена. Освен това, синьото винаги ми е напомняло за теб.

Лили се усмихна и не отговори. През четирите дни, откакто се бяха срещнали с Лон, Питър и Айрин в апартамента ѝ, бе замислена и дистанцирана. Анди искаше да вярва, че е заради напрегнатите ѝ приготовления заради двуседмичното ѝ отсъствие от Ню Йорк, но знаеше, че причината е по-друга.

Когато се вляха в невъзможното движение около летището, беше почти десет, но много преди обед мощната кола цепеше въздуха по магистралата през индустриалното сърце на Англия, докато се отправяше на север. Няколко пъти Анди я попита дали иска да слязат за хапване, но Лили поклащаше глава и продължаваха. До два картината се посмекчи, стана по-малко прозаична и индустриална. Лили забеляза табели, които указваха, че се отправят към Лейк Дистрикт, идеалното място за ваканция.

Малко след четири пристигнаха в Гразмиър, английско селце, извадено като от холивудски филм, с глинени и каменни къщички и старомодни кръчми. Централно място заемаше езерото Гразмиър, което успяваше дори в мрачния, тъмнеещ следобед да покаже невероятната си красота в ореол от светлина. Лили не можеше да си

наложи да се държи като турист, въпреки че се опитваше заради Анди. Той не пропусна да отбележи няколко местни забележителности, но чу насилените ѝ отговори и потъна в мълчание, също както по пътя.

Те минаха през селището успоредно на езерото, докато Анди сви по един черен път. Лили видя знак, сочещ на север „Дънмейлски възвишения“.

— Сечище — обясни Анди. — Още една забележителност.

Той възви „Бентлито“ в обратна посока по една още по-малка пътека и намали заради неравния път.

Първо караха покрай висока каменна стена, а после пристигнаха пред две масивни врати от ковано желязо, които стояха отворени. Имаше портиерна, но там като че ли нямаше никой. Анди влезе и спря.

— По-добре да затворя вратите. Предполагам, че са ги оставили отворени заради нас.

Той понечи да излезе от колата, когато откъм младите брезички отдясно се показва възрастен мъж в работни панталони и карирана вълнена риза.

— Няма нужда, господин Андрю — извика човекът. — Аз ще се погрижа. Съжалявам, че не бях на мястото си, когато пристигнахте. Флоси се окучи снощи, шест мъничета, голяма мъка. Вземам тези три в къщата, за да ги дам на Алис.

Той бе стигнал до колата и протегна напред кошницата си. Вътре имаше три малки топчици кехлибарена козина. Очите на кученцата не се бяха отворили още, а огромните им уши стояха прилепени до главичките, все още влажни от раждането.

Анди се обърна към Лили.

— Това е Джейсън Дюрант, нашият пазач, Флоси е ловджийско куче. — Той докосна нежно кученцата. — Прапрабаба ѝ беше моя, когато бях малък — допълни той, преди да представи Лили като голяма приятелка от Америка. След секунди двамата продължиха надолу, като оставиха Дюрант да затвори вратите.

Пътят, прекалено голям, за да се нарече пътека, беше асфалтиран и в отлично състояние. От двете му страни имаше брезии, дъбове и орехи.

— Смесените гори са специалитетът на това място — забеляза Анди в отчаян опит да разсее напрежението на Лили. — Те са почти изчезващ вид. Всички садят бързорастящи иглолистни. Марк се опита

да спаси брястовете ни. Не стана, отидоха си всичките, но сега ги заменя с нов сорт и...

Мълчанието на Лили се стелеше като пелена помежду им.

— Не гориш от интерес към флората и фауната, нали? — попита той.

— Не точно сега — призна тя. — Съжалявам, аз...

— Няма нужда да се извиняваш. Разбирам.

Лили докосна ръката му в лек изблик на топлина, сетне се отдръпна.

— Не мога — промълви тя. — Всичко ми изглежда нереално. Това място, даже ти тук. Не мога да открия никаква връзка с... с нищо.

— Дай си малко време, мила. — Той се почуди дали да я предупреди за великолепието на къщата, към която се приближаваха, но после си припомни, че това е Лили Креймър, чиято работа бяха къщите, жената, с която някога бе посетил кажи-речи всички благороднически домове в Англия.

Като че прочела мислите му, Лили попита:

— Тази къща е в стил Тюдор, нали? Като че ли каза нещо такова.

— Да. Строена е през 1507, две години преди Хенри Осми да се качи на престола. Никой не е живял, в нея цели сто години, преди старият Джо Мендоса да я купи на безценица през 1825.

Движеха се вече повече от пет минути, откакто бяха минали през вратите.

— Кога ще стигнем — попита Лили. — Това е най-дългото пътуване, което съм виждала.

— Вече не е далеч. Виж там. — Анди посочи наляво. — Можеш да видиш покрива над дърветата.

Лили погледна и видя куп кули и кулички, чернеещи на фона на калаеното небе като призрачни стражи от роса и мъгла.

Анди отвори отключената врата и въведе Лили в огромно фоайе. Над тях се извисяваше величествен купол, а от двете страни бяха извивките на разкошното двойно стълбище.

Една стара жена в черна рокля и бяла престилка изтича да ги посрещне с широка усмивка на лицето.

— Добър ден, господин Андрю. Толкова се радвам да ви видя отново скоро, ако мога така да се изразя. Казаха ни, че ще идвате.

Семейството е в оранжерията, сър. Казаха ми да ви дам това, когато пристигнете.

— Благодаря ти, Имелда. — Анди взе бележката от прислужницата и я прочете бързо.

— От братовчедката Сюзън е. — Гласът му отекна в огромното пространство. — С Мануел са пристигнали от Лондон тази сутрин. Марк ѝ е казал, че ще дойдем.

Той спря да чете, погледна си часовника, а после и Лили. Тя разглеждаше разкошните цветове на стенописите над главата си.

— Всички са на чай — рече Анди. — Можем да се присъединим, ако искаме. Сюзън казва, че ще проявят разбиране, ако не пожелаем. И предлага да се настаним в ротшилдовия апартамент.

— Звучи впечатляващо — отвърна Лили.

— Какво искаш да правим? Да отидем и да се срещнем с тях в най-съкровения им английски момент, на чай в оранжерията? — Той видя, че тя потрепери леко. — Виж, няма нужда. Можем да се качим и да си починем. Има толкова време.

— Така ще е по-добре — прошепна Лили.

— Дадено. — Той се обърна към прислужницата. — Ще се измъкнем нагоре и ще се преоблечем, преди да кажем добър ден. Готов ли е ротшилдовия апартамент?

— Разбира се, господин Андрю. Ще пратя Франк да ви качи багажа.

Анди ѝ даде ключовете от колата, а после хвана Лили за ръка и я поведе по стълбите.

Апартаментът се състоеше от две спални, дневна и огромна баня. Лили спря на вратата, като разглеждаше махагоновите стени, украсени с ловни сцени, тежката мебел и мраморната вана в средата.

— Мога да поместя целия си апартамент тук — рече тя, като пристъпи напред, за да огледа медните кранчета във формата на делфини, всяко с буквата „P“ отгоре.

— Апартаментът е бил напълно ремонтиран за барон дьо Ротшилд, когато е идвал тук през 1870 — обясни Анди. — Той е бил приятел на семейството.

— Естествено. — Лили прокара пръсти по опашката на един от делфините и продължи: — Къщата ми във Фийлдинг е построена през 1870. Годината, в която са се оженили Сам и Аманда Кент.

Анди намери гласа ѝ нервен. Беше далечен, като от дън земя. Той си спомни как се чувстваше тя, когато се бяха любили през нощта, преди да тръгнат от Ню Йорк, като че играеше роля, като че истинската Лили бе изчезнала и бе отстъпила място на един манекен.

— Слушай — рече той. — Би ли предпочела отделна спалня? Има две. Ще разбера, ако предпочетеш да си сама.

— Както когато отидохме в Грейт Барингтън? — попита тя. — В деня, когато открих, че къщата ми я няма.

— Лили... — започна той.

Внезапно тя се обърна и го прекъсна, като се хвърли към него. Обви ръце около врата му и се притисна с всички сили.

— Анди, какво става с мен? Вече не знам коя съм.

— Аз знам коя си — настоя той, докато я прегръщаше, доволен, че бентът се е отприщил, но и уплашен да не би течението да я отнесе. Единственото нещо, което успя да каже, бе, което бе казал и преди, за него нямаше друго утешение, освен истината. — Ти си моята голяма любов. Единствената жена, която някога съм искал. Не ме изолирай. Моля, те, скъпа, не си отивай в някакъв далечен свят, не ме оставяй.

— Няма — прошепна тя. — Не искам. — Тя отметна глава назад, така че да го вижда и прокара пръсти през познатите, любими черти на лицето му. — Обичам те, Андрю Мендоса — рече тя меко.

Невероятно, но за многото години, откакто бе разбрала за съществуването на любовта си, за пръв път я признаваше на глас. Преди не се бе осмелявала, защото знаеше, че той не иска това. А пък откакто се бе завърнал в живота ѝ, не бе сигурна, че тя иска. Сега любовта ѝ изглеждаше единственото сигурно нещо в нестабилната вселена.

— Толкова те обичам — рече тя напрегнато. — Само в това съм сигурна вече.

Лили притисна лице към гърдите му. Вдиша мириса на пране от бялата му риза, влажния дъх на спортното му сако, мускусния аромат на кожата му, малко кисел, защото и двамата не се бяха мили близо двадесет и четири часа. Приблужи се още повече и се опита изцяло да се прилепи до него, като се влее във вселената, наречена Андрю Мендоса, мъжът, когото обичаше и който я обичаше.

— Кажу ми, че ще се омъжиш за мен — помоли Анди, шепнейки думите, заровил лице в блестящата ѝ коса. — Да забравим миналото и

духовете му. Толкова сме чакали, мила ми Лили. Толкова грешки сме направили.

Тя отново отметна глава и се втренчи в него. Зад очилата тигровите очи я гледаха с толкова любов, копнеж и упование, че тя знаеше, че вече не може да се съмнява в него.

— Да — извика тя. — Да.

Анди притисна устни към нейните, целува я дълго, а сетне я занесе до огромното легло с балдахин. Положи я леко, а после отиде до прозорците оловни капаци. Когато ги отвори, до тях долетяха миризмите от градината, разтворени във влажния въздух.

— Студено ли ти е? — попита той.

— Не. Чудесно е. — Тя седна и се загледа в разкрилите се красоти.

Ранната привечер най-сетне бе стопила мъглата. От небето струеше светлина, а от върховете на заоблените планини, наречени възвишения, се издигаха розовозлатиста сенки. Лили виждаше само хоризонта, но усещаше по миризмата розите и карамфилите долу в градината.

Анди се върна при нея. Започна да я съблича и да целува всеки сантиметър от кожата ѝ. Тя шепнеше името му.

Любиха се със същото чувство на почуда и откритие, каквото бяха изпитвали през всичките години под юргана на „Принсес Мюз“, но с повече съзнание и умение. Стенанията на удоволствие и триумф придружиха падането на нощта, а сънят и пробуждането идваха на вълни, които отмерваха друго време, различното от обичайното или от живота извън стените на спалнята.

Сутринта Лили слезе заедно с Анди долу, малко засрамена, че не се бе появила на вечеря предния ден.

— Не се притеснявай — каза Анди. — Те също няма да те притесняват. Това семейство е много дискретно, когато се налага.

Утрото бе великолепно, за разлика от вечерта — типичният английски летен ден, който всички си пожелават, но все не идва. Сервираха закуската в трапезария, отворена към осветена от слънцето тераса. Светлината танцуваше по покритите сребърни съдове и икономът попита дали госпожица Креймър би желала наденички, бърбечета или херинга и дали си иска яйцата бъркани или варени.

Лили бе огладняла за пръв път от много дни. Яде наденички, препечен хляб и мармалад и се отказа от яйцата. Всичко беше чудесно, като по учебник, може би само претоплените яйца не си заслужаваха.

Към тях се присъедини една мила жена. Беше нисичка, слаба и спретната. Късата ѝ къдрава коса бе по-тъмна от тази на Анди и имаше доста сиви кичури, които тя и не криеше. Лили си помисли, че това е жената на Марк, но Анди я представи като най-любимата му братовчедка Сюзън.

— Това е Лили — продължи той. — Любовта на живота ми.

— Здравей, Лили. Анди често говори за теб. Добре дошла. Надявам се, че ще се чувстваш добре. — Усмивката на Сюзън бе топла и искрена.

— Много добре, благодаря ви — отвърна Лили. — Къщата е чудесна.

Сюзън направи физиономия.

— С Анди можем да ти разкажем нещичко по въпроса.

— Мразим я единодушно от години — допълни Анди. — Но Лили е експерт по въпроса за къщите. След като казва, че е чудесна, значи трябва да е.

Поговориха малко за къщата, после Сюзън си тръгна и останаха сами. Не се появиха нито братът на Анди, нито братовчедът Мануел.

— Хубавото на това да имаш двеста и четиридесет стаи е — обясни Анди, — че всеки може да си върши работата, без да вижда никого другиго. Както вече ги рекламирах, те са дискретни и ти дават време да починеш и да се възстановиш. Можем да се срещнем с тях на обяд. Или да почакаме до вечеря.

— Но от моя страна е много грубо да не се срещна, с домакинята — възпротиви се Лили.

— Ти вече се срещна. Странни птици са Марк и жена му. Никога не са вкъщи по едно и също време. След като Сюзън е тук, тя естествено приема ролята на стопанка.

— Добре — съгласи се тя. — Да се поразходим малко тогава?

— Колкото искаш — рече Анди. — Ще отнеме месец, за да обиколим всичко.

— Не мислех за обиколки. По-скоро за старчески разходки.

Той се засмя от сърце на шегата ѝ, доволен, че вече приличаше на себе си, и я поведе към градините.

Сюзън обядва с тях, като се извини от името на Мануел, който се чувствал изморен и предпочел да се храни в стаята си. Марк, както изглеждаше, бе отишъл в Гразмиър по работа. След това Лили и Анди почувстваха умората от смяната на времето и се качиха горе за дълга почивка. Поне за Лили тя продължи чак до вечерта. Събуди се чак когато Анди се върна при нея и каза, че е време да се приготвят за вечеря.

Докато слязат в трапезарията, останалите бяха заели местата си. Двамата мъже станаха веднага.

— Това трябва да е Лили — започна по-младият. — Аз съм Марк Мендоса, братът на Анди. Добре дошла в Уестлейк.

Лили отговори учтиво, а Сюзън ѝ посочи мястото отдясно на представителния по-възрастен мъж.

— Братовчед ми, когото всички наричаме тио Мануел — поясни Анди. Мъжът се поклони. Лили протегна ръка, той я взе и я поднесе към устните си. — Майката на тио Мануел е била англичанка, разбира почти всичко, но говори малко — продължи обясненията Анди. — Не се тревожи, Сюзън ще ти превежда.

Тя седеше отляво на Лили. Анди седна на отсрещния край на масата, която изглеждаше дълга цял километър.

Сюзън поддържаше разговора, докато ядяха супата и рибата, после Лили се обърна към стария испанец.

— Често ли идвате в Англия, дон Мануел?

Той не отговори и тя помисли, че не е разбрал. Понечи да повтори въпроса, но той я прекъсна, като заговори бързо на испански, а старческите му очи се заковаха в една точка някъде по нея.

— Тио Мануел пита за това на врата ти — рече Сюзън.

Лили носеше проста бяла блуза. На гърдите ѝ висеше златният триъгълник с надписа на иврит. Тя го погледна, след това се вгледа в лицето на стареца.

— Кажи му, че съм го намерила — рече Лили тихо. — Кажи му, че ако иска, ще му обясня къде и как след вечерята.

Марк извади малка кадифена кутийка от бюрото си и я отвори.

— Ето ги другите три части.

Лили държеше в ръка своето парченце, наведе се и го нагласи на празното място върху сатена по дъното. Заедно с другите, то образуваше полумесец.

Бяха в кабинета на Марк. На масата имаше кафе и коняк, а Мануел пушеше пура. Беше седнал малко по-далеч, така че протегна шия, втренчи се за момент в кутийката, после бръкна под ризата си и извади още един златен къс — по-голям полукръг с дупка от едната страна, през която бе промушена кожена връв. Когато Мануел я постави до другите четири части, кръгът бе пълен.

— Надписът излиза — рече Анди. — Няма нужда да знаеш иврит, за да видиш.

— Ако те забравя, Ерусалиме — цитира Сюзън, — нека забрави десницата ми изкуството си.

— Знаеш ли останалото? — попита Марк.

Сюзън поклати глава.

Шестият барон Уестлейк погледна през прозореца към елегантната градина, където сребристите и бели растения се събираха около каменния фонтан. Той блестеше на лунната светлина. За момент градината сякаш погълна Марк, после той се обърна към Лили.

— При реките на Вавилон, там седнахме, и плакахме, когато си спомняхме за Сион — продължи той.

— Но това е популярна песен! — възкликна Лили изумена. — Не знаех, че е псалм.

— Да, чувал съм песента — рече Марк. — Но там са спестени грубите части. В древния свят не е имало нищо сантиментално. — Той гледаше Лили и продължи. — Последната строфа гласи: „Щерко вавилонска, която ще бъдеш запустена, блазе на онзи, който ти въздаде за всичко, що си сторила нам! Блазе на онзи, който хване и разбие о камък малките ти деца“.

Думите отекнаха във внезапно утихналата стая. Устата на Лили пресъхна. Политиката на Мендоса — този, който не е с мен, е против мен, отмъщение за всичките ми врагове. Точно както винаги казва Анди.

Мануел посегна и прибра своята част от златото, като развали кръга. Лили се поколеба, сетне също прибра своята. Тя почувства, че Марк и Мануел се споглеждат и си разменят безмълвни съобщения, но

не им обърна внимание, докато отново си слагаше златната верижка. Знаеше, че и Анди я гледа, но не срещна погледа му.

Сюзън се осмели да наруши тишината, като посочи трите къса злато на бюрото на Марк.

— Защо е толкова малка? Плочката трябва да е била доста по-голяма, ако е стояла на стената в стаята в старото крило на palacio.

— Защото това не е плочката — обясни Марк. — Тя е изчезнала преди доста време. Този медальон е пристигнал в Англия заедно с първия Мендоса тук, Рамон, който организираше търговията с шери. Донесъл го от Кордова. Първо като едно. Робърт Изменника го разделил след няколко века. Той е бил англичанин, но глава на фамилията в Испания — добави той за Лили. — Робърт разделил медальона на две и дал половината на сина си, който щял да стане испански глава след него, а другата половина на английския си племенник, прапрадядо ми Джоузеф Мендоса.

— Как е разделена английската половина? — попита Анди. — И как, за Бога, една четвърт се е намерила в малко градче в североизточната част на Щатите?

— Почти елементарна история — рече Марк. — Джоузеф имал братя близнаци с петнадесет години по-малки от него. Сесил и Роджър. Някъде около 1835 той изпратил Роджър в Ню Йорк с част от медальона, малко капитал и инструкции да отвори американски клон на банка „Мендоса“, Джоузеф имал трима сина: Джеймс, Норман и Хенри. Те също получили по една трета от останалата част на медальона.

Марк посочи късчетата злато на бюрото му.

— Сега пред нас са тези три части. Ала Роджър изчезнал в черна дупка. Никой не знае какво е станало с него. И до този момент — той погледна към Лили, — никой не е знаел къде да търси четвъртото парче.

— Не е ли търсил Джоузеф по-малкия си брат? — попита Сюзън. — Не е в стила на Мендоса просто да се остави член на семейството на произвола на съдбата. — Тя погледна към Лили, когато каза това.

Това бе първият знак, който Лили получи, че другите — или поне Сюзън — знаят за произхода ѝ. Анди сигурно им е казал. Може би докато тя спеше следобед.

— Обикновено не го правим — съгласи се Марк. Той също гледаше упорито Лили. — Ако знаем, че съществува.

Марк се усмихваше и Лили сметна усмивката за мила. Успя да се усмихне в отговор. Почувства се странно, някак приета, покръстена, което, каза си, бе сантиментална глупост, но все пак истинска.

— А що се отнася до Роджър и Джоузеф — продължи Марк — има много неясни неща. За разлика от повечето ни предци, Джоузеф не си е водил дневник или пък той е изчезнал. Във всеки случай, няма го нито в библиотеката тук, нито в Лондон. Така че Джоузеф може и да е търсил брат си, може дори да го е намерил, но ние нищо не знаем за това.

— Това оставя неразрешена загадката как така нещо, което е принадлежало на Роджър Мендоса, е могло да се озове в къщата на Лили във Фийлдинг, Масачузетс — рече Анди.

— Наистина — съгласи се Марк. — Моля те, Лили, кажи ми отново точно къде си го намерила.

— Зад една картина вкъщи, уж на Констабъл. Всъщност е фалшификат, въпреки че го узнах преди няколко години. Както и да е, когато бях на тринадесет, исках да узная как изглежда тапетът зад картината и я свалих. Беше закрепено на рамката.

— В плик със съобщение на него — добави Анди. — Лили ми го показва преди години. Не можахме да го прочетем цялото, но се казваше: „Кордова, Испания, Домът М-нещо си“. Вероятно Мендоса.

Мануел бе седял и ги бе гледал през цялото време. От време на време английският не му се удаваше и Сюзън му превеждаше тихичко. Внезапно той стана.

— Necesita explicarselo a ella. — Старецът изглеждаше много развълнуван.

— Тио Мануел казва, че трябва да й обясниш — рече Сюзън.

— Какво? — попита Анди.

Марк сякаш поклати глава, като че да предупреди братовчед си, но впечатлението бе мимолетно. Напоследък синът на Мануел Роберто управляваше операциите в Испания, но Мануел оставаше глава на фамилията и в повечето случаи старите правила още важаха. Старецът започна да говори, като спираше от време на време, за да може Сюзън да превежда.

— Тио Мануел казва, че медальонът е *letra acreedor*. Това, на което ние казваме разписка. Казва, че е направен от някакъв бижутер през тринадесети век за Бенхадж Мендоса, тогава глава на фамилията.

Сюзън спря и продължи да слуша Мануел. Историята не беше от известните ѝ, така че тя трябваше да го пита от време на време, за да е сигурна, че разбира. Когато си размениха няколко реплики шепнешком, тя продължи с обясненията.

— През 1391 Андалусия горела във вълни на антисемитизъм. Една нощ един човек предупредил тайно Бенхадж, че в Кордова се готви погром и той се скрил заедно с жена си и синовете си. На следващия ден две хиляди евреи били изклани и оставени по улиците. Цялата *juderia* била срината със земята, включително и по-голямата част от нашия дом, но семейството оцеляло. Бенхадж дал на мъжа, който го предупредил, медальона като обещание, че може да потърси по всяко време помощ от дома Мендоса.

Мануел проговори отново, а Сюзън слушаше, за да може после да преведе.

— След повече от век един от наследниците на мъжа представил медальона и поискал полагаемото му се. Бил винар и станал съдружник в бизнеса на Мендоса с шери. По това време евреите били официално изгонени от Испания и от семейството станали католици, с изключение на Рамон, който се бил върнал към юдейството. Ако той останел в Кордова, всичките щели да попаднат в ръцете на Инквизицията, така че бащата на Рамон му помогнал да се добере до Англия. Дал му медальона. Той трябвало да бъде знак за връзката между двата клона на семейството от страна на членовете в Кордова, който трябвало да бъде винаги почитан.

Мануел се изкашля. Историята бе свършила, но той имаше да казва още. Сюзън се обърна още веднъж, за да чуе думите на стареца, а сетне се обърна към останалите.

— Тио Мануел казва, че след като Лили притежава това, тя също има право на нещо от семейството. Правото трябва да бъде уважено, а частицата от медальона да бъде върната. Той казва, че медальонът трябва да стане цял.

Марк махна с ръка.

— За Бога, времената се променят. Виж, Сюзън, кажи му на испански, че...

Мануел беше разбрал думите на по-младия мъж.

— *Es una verguenza!*

— Казва, че това е позор — преведе Сюзън. — Домът Мендоса никога не греши.

Марк се обърна към Лили и вдигна извинително рамене.

— Скъпа, съжалявам. Още сме много старомодни и феодални, както виждаш. Можем ли да направим нещо за теб или да ти дадем нещо, което ще те убеди да върнеш своята част от медальона? Колебая се да предложи пари, но ако искаш да определиш цена, винаги бихме могли...

— Не се нуждая от пари, Марк — рече Лили меко. Тя усети, че Анди я гледа, но продължи да се взира в брат му. — Чувствам, че всички знаете за мен — продължи тя.

Настъпи притеснена тишина.

— Мила, няма нужда да обя... — започна Анди.

— Знам, че няма нужда да обяснявам — прекъсна го Лили, — но ми позволи за момент да бъда американка и да сложа картите на масата. Аз съм копеле. Очевидно знаете кои са родителите ми и че съм отделена като много малка.

Тя докосна медальона на врата си и го задържа, така че той блесна на светлината.

— Но това е интересна връзка, не мислите ли? Завършва кръга по много начини. От това като че ли се нуждая най-много в момента, от връзки. Тогава нека се уговорим, вие ще разберете какво е станало с Роджър Мендоса и как това малко съкровище се е озовало във Фийлдинг и ще ми кажете. Тогава ще ви го върна.

Ню Йорк, Гразмиър и Лондон, 1981

Ню Йорк бе безпощадно слънчев и горещ. Лон чувстваше това по-силно от обикновено, може би защото Лили и Анди бяха заминали за Лондон преди два дни и тя не можеше да се отърве от чувството за приближаваща катастрофа и за меч, който само чака да се стовари над главите им.

— Лили ще се оправи — рече Айрин, като разбра източника на тревоги на Лон. — Няма смисъл. Всичко ще бъде наред. Ще видиш. Ако Диего искаше да направи нещо, щеше да го направи досега.

— Не можем да бъдем сигурни. Продължавам да си мисля за онова, което не казахме на Лили — добави Лон много тихо.

— Не мисли за това — отговори Айрин твърдо. — Забрави. Трябва да забравиш. — Нямаше и следа от кризата, преживяна през онази ужасна нощ в апартамента на Лили. Когато поклати глава, тя бе жената, в която се бе превърнала, самоличността, която бе приела. — Това е нещото, което знаем само ти и аз. И не трябва да го казваме.

Лон отвори уста и понечи да заговори, но отново замълча. Това беше последният товар, истината, която не можеше да сподели даже със сиамската си близначка, с другото си аз. Айрин не беше права, не беше истина, че никой друг не знаеше. Диего знаеше.

Лон му бе казала преди години. Ако не беше, той никога нямаше да разреши последното пътуване до швейцарския пластичен хирург, онзи, който създаде маските, зад които се скриха двете с Айрин. Не го беше споменавал, не я бе заплашвал с тази тайна, не я бе дори загатвал четиридесет и три години — но Лон знаеше, че той си я спомня добре.

— Да, Айрин — каза тя, като криеше смущението си, както го беше крила толкова години. — Сигурна съм, че си права.

След няколко минути се оплака, че я боли глава, и отиде в дневната си. Постоя за момент, като се взираше през прозореца към Десета улица — прашна и пуста в металическия блясък на слънцето в късния следобед — и реши.

Лон седна зад бюрото си и започна да пише. Писалката се движеше бързо по страницата, като че се пречистваше, като че мастилото бе някаква страшна отрова, която изхвърляше от организма си. Свърши след час. Сгъна петте листа, сложи ги в плик, запечата го и се почувства малко по-добре.

На вратата се почука леко. Когато извика „Влез“, Лон очакваше Айрин. Вместо нея обаче влезе Питър, който се приближи и я целуна.

Лон притисна лице до неговото в жест, който за момент изглеждаше яростен в нуждата и голото си желание, но после тя потисна вулкана, който едва не избухна. Усмивката ѝ за добре дошъл бе топла, но сдържана.

— Как си? — попита Питър, докато я изучаваше.

— Добре. Щях да бъда по-добре, ако се бях чула с Лили, но предполагам, че това няма да стане.

— Сигурно не — съгласи се той. — Виж, знам как се чувстваш, но това вече е неин проблем. Тя трябва да го разреши по свой собствен начин.

— Да, Иска ми се да не беше така, но знам, че е истина.

Питър очевидно идваше от кабинета си. Той разхлаби вратовръзката си и откопча горното копче на ризата.

— Много е горещо тук. Да не е развален климатикът?

— Не съм забелязала — призна Лон. — Но си прав. Трябва да е развален.

Той си свали сакото, хвърли го на един стол, отиде до прозореца и започна да рови из климатика. След пет минути се предаде с въздишка на отвлечение.

— Сложничко. Извън възможностите на „Поправки по домовете Фаулър“.

Запали цигара и я загледа през дима.

— Виж, трябва да знаеш, планирам да се нанеса, още щом Айрин замине за Флорида, така че мисля, че на това място му трябва централна климатизация. Много е по-удобно и сигурно. Ще ни хареса, когато остареем.

Стоманеносивите очи на Лон бяха тъжни, а гласът ѝ — приглушен.

— Мили ми Питър, аз съм стара. Трябва да приемеш фактите. Скоро навършвам шестдесет и пет.

Брадичката му се изопна.

— Е, и?

— Е, и ти си с петнадесет години по-млад. Това е лудост.

— Къде пише, че да обичаш някого е лудост?

— На много места, Питър. Много. В цялата история на човешкия род.

Той загаси цигарата и падна на колене до нея. Лон прокара пръсти през гъстата му тъмна коса. Мислите ѝ се четяха по лицето.

Кажи ми истината — помоли той. — Ако беше обратното, ако аз бях по-старият, нямаше да е толкова немислимо, нали?

Тя се усмихна.

— Не, нямаше. Щеше да предизвиква учудване, но поне нямаше да е нечувано.

— Именно — каза той, стана и придърпа един стол близо до нейния. — И ще ти кажа защо мъжът трябва да е по-стар. Това е едно древно табу на основата на нуждата да се възпроизвежда расата.

Сега той седеше срещу нея и фокусираше цялото ѝ внимание. Питър лансираше една идея — това, заради което бе дошъл този следобед.

— Помисли — рече той. — Мъжете нямат ясна граница на репродуктивните способности. Щом жената е в състояние да има деца, хората приемат бракове с голяма разлика. Не мисля, че расата ще изчезне само защото ние няма да я възпроизведем, нали? Освен това — добави той с лека усмивка, — ще ми направи изключително удоволствие да бъда доведен баща на Лили. Просто помисли какво оръжие ще бъде това срещу шегите ѝ.

Лон се засмя, но после стана сериозна.

— Мислил си за това, нали? Имам предвид, не само със сърцето си, но и с ума си.

— Не съм мислил почти за нищо друго — призна той. — Когато научих за пръв път истинската ти възраст, бях шокиран, няма да отричам. Но после си помислих как се чувствам, колко те обичам, и нищо друго нямаше значение. Омъжи се за мен, мила ми Лон. Моля те, омъжи се за мен.

Тя поклати глава.

— Не, мислила съм и за това. И не мога да се оженя за теб. Просто не мога.

— Защо не, по дяволите? Лон, обичаш ли ме?

— Да — призна тя много тихо. — Да, мили мой, обичам те.

— Тогава всичко е наред — рече той тържествуващо и посегна, за да я вземе в прегръдките си. Лон го избегна. Питър се отдръпна, наранен и неочаквано предпазлив.

Тя докосна плика на бюрото си, онзи със страниците, които бе написала, преди той да дойде.

— Не, нищо не е наред. Толкова много съм видяла, любов моя, толкова много съм преживяла. Не мога да се отдам, както се полага в един брак. Освен абсурдната разлика в годините ни, аз се нуждая... — Тя се поколеба. — Нуждая се от дистанция.

— Даже от мен?

— Да, даже от теб.

Той се спря и не отговори веднага.

— Това значи ли, че ме искаш вън от живота си? — попита той след секунди, като не можеше да прикрие болката и страданието в гласа си.

— Не — прошепна Лон. — Това трябва да кажа. Това заслужаваш ти. Но съм твърде себична. Ще разбере, ако си отидеш, но не мога да кажа, че искам.

— Няма да си отида. Търсил съм нещо специално през целия си съзнателен живот. Защо иначе съм още ерген? Накрая намерих. Не очаквай да го изоставя.

— Питър, аз не съм вечна. Възрастта ще започне да си личи, ще започна да се разпадам и да боледувам от ужасни болести. Може и да оглупея като бедната стара Шарлот Мендоса. Тогава какво?

— Мен пък утре може да ме блъсне, кола — възпротиви се той.

— Мога да се парализирам. А може да получа рак, да ослепея или каквото и да е от хилядите неща, които „заплашват плътта ни“, както е казал поетът. Тогава какво?

— Тогава аз ще продължа да те обичам и да се грижа за теб, докогато мога, но не е същото, мили.

— Добре, приемам. А ти пък трябва да приемеш, че в момента и двамата сме здрави и се обичаме. Дай да се насладим на щастиято си, Лон. То не пада от небето, ако не си забелязала.

— Забелязала съм. — Тя вдигна плика. — Искам да направя нещо за мен.

— Всичко по силите ми — обеща той веднага.

— Вземи това писмо. Не го чети сега, остави го някъде. Ако нещо ми се случи или ти се умориш да си обвързан с мен, прочети го тогава. То ще ти даде... — Тя спря, не беше сигурна как да изрази мислите си. — То ще те осигури с резервен вариант. Утешение за съвестта ти, ако някога поискаш.

— Ако доживеем до сто и петдесет, никога няма да ми омръзнеш — каза той тържествено.

Лон не отговори. Тя все още държеше плика. След няколко секунди той го взе и го сложи в джоба си.

— Не си ли любопитен? — попита тя.

— Предполагам, че малко. Но недостатъчно, за да не мисля за нищо друго. И се съмнявам, че някога ще бъда. Твоето тайно послание ми се струва като отвлечане на вниманието. А ние? Какво искаш да правиш?

Лон се наведе и положи длани от двете страни на лицето му.

— Искам да продължим, както досега, за известно време. Но подлежи на обсъждане и промяна, Питър. По всяко време и от всеки от нас. Съгласен?

— Съгласен. И все пак ще започна да се държа като доведен баща на Лили.

— Нетърпелива съм да го видя.

Целувката им се смеси със смеха.

Сюзън отвори вратата на стаята на Шарлот, без да чука.

— Добро утро — поздрави тя сестрата. — Дошла съм да видя братовчедка си.

Жената изгледа Сюзън подозрително.

— Тя не трябва да се вълнува. А посетителите...

— Глупости. Аз не съм обикновен посетител. — Сюзън се огледа из стаята. Сестрата я бе присвоила. На дивана имаше нейно плетиво, а по масите — нейни списания.

Къде е братовчедка ми? — попита Сюзън.

— Мис Мендоса е в спалнята си, която, изглежда, предпочита.

Сестрата бе пълна и бавна. Стана, когато Сюзън влезе, а сега огромните ѝ бели обувки, прашни от много лъскане, бяха сякаш вкопани в земята. Униформата бе толкова колосана, че със сигурност можеше да стои права и сама.

— В стаята си, значи — повтори Сюзън остро, като мина покрай нея. — Значи ще я видя там. Само за няколко минути. — И преди сестрата да каже нещо, тя вече влизаше в спалнята.

Затвори вратата и потърси ключ. Нямаше. Естествено. Не биха позволили на Шарлот да се заключи.

Братовчедка ѝ бе на седемдесет и една, със седемнадесет години по-възрастна от самата Сюзън, но изглеждаше още по-стара. Косата ѝ бе жълтеникава и рядка, а лицето ѝ бе като мрежа от бръчки. Сюзън почувства прилив на съжаление. Жената, която помнеше, бе много различна. Защо проклетата сестра не слагаше малко синка в косата ѝ, за да премахне този ужасен цвят? И да я посресва от време на време?

Тя отиде до прозореца, където седеше Шарлот.

— Здравей, мила, аз съм, Сюзън. — Тя се наведе и нагласи одеялото, което покриваше кокалестите колене.

Шарлот като че ли не чу в първия момент. Сюзън се почуди дали не бе оглушала. Тогава повиши тон.

— Шарлот, нали ме помниш?

Сбръчканото лице се обърна към нея, а една трепереща ръка посегна и докосна косата ѝ.

— Разбира се. Днес е рожденият ти ден, нали? Ставаш на петнадесет.

Сюзън пое дълбоко дъх.

— Да, точно така. Имахме тържествен обяд по случай рождения ми ден. Всичките ми любими лакомства. Агнешко, картофи и сладкиш с шери.

— А специалитетът бяха скариди на скара. Обикновено е сардини, но днес имахме скариди, защото е твоят рожден ден.

— И ти ме покани в стаята си да ти разгледаме съкровищата. Нали, Шарлот?

— Не си спомням. Предполагам. Искаш ли да ги видим сега?

— О, да, с удоволствие.

Шарлот понечи да стане. Сюзън я възпря.

— Кажи ми къде са, аз ще ги взема. Ти си уморена. Денят беше дълъг.

— Уморена. Да. Мънистата са ей в онова чекмедже на тоалетката.

Сюзън отиде до облага маса с инкрустиран плот и покривка от английска бродерия. Чекмеджето беше празно. Боже, ужас. Защо ще ѝ вземат нанизите?

— Не са тук, скъпа. — Тя се върна при братовчедка си. — Да не си ги сложила някъде другаде? В някое скривалище?

— Скривалище? — Шарлот изговори думите безизразно и монотонно. Изведнъж от нея се изтръгна остър, режещ звук. Чак след секунди Сюзън позна, че това е смях. — Никой не знае скривалището ми.

Отново се обърна към Сюзън. За миг очите ѝ бяха отново живи и блестящи, като че старата Шарлот надзърташе иззад някакво було.

— Аз съм сестра на Сафо. Няма да го отричам. Цялото проклето семейство просто трябва да го приеме. Ти ще станеш ли сестра на Сафо, Сюзън?

— Не мисля, но мисля, че ти имаш право да бъдеш, ако такъв е твоят избор. Да нямаш писма в скривалището си, Сюзън? От жени, които са ти били любовници?

Очите отново угаснаха.

— Не казвам.

— Но нали каза, че ще ми покажеш съкровищата си? Каж ми къде е скривалището ти, мила, така че да намеря нанизите. Спомни си, ти обеща, а и аз имам рожден ден.

Шарлот не отговори. Тя се обърна и се загледа през прозореца към розовите градини и към оранжерииите, където преди години една невероятно скъпа програма за отглеждане на рози бе дала на света жълто пълзящо растение, наречено Глупостта на Сесил. Сюзън последва погледа на старицата.

— Братовчедът Сесил направи розовите градини, нали, Шарлот? През 1839.

Отговорът дойде бързо, в поток от напрегнати слова.

— Не, започнал ги е през 1840. Никой, освен мен не помни истинската история в това семейство.

— Да, ти си експертът. А по-големият брат на Сесил, Джоузеф? Водил ли си е дневник, Шарлот?

— Разбира се. Всички Мендоса са си водили дневник. Работила съм с него.

Сюзън се опита да не издаде вълнението и нетърпението си. Беше тук от почти десет минути и колосаното чудовище в дневната можеше да нахлуе всеки момент и да развали магията. Тя хвана Шарлот за ръце и искаше истинската жена да се завърне от мъглата на забравата.

— Моля те, мила, не мога ли да погледна в скривалището ти? Да видя нанизите, а може би да зърна и дневника на Джоузеф?

Пръстите на Шарлот потръпнаха и за миг хванаха ръцете на Сюзън здраво и целенасочено.

— Много добре, след като е рожденият ти ден. Плочата над камината се отваря, ако я бутнеш.

Това крило на къщата бе от времето на кралица Анна, достроено в края на седемнадесети век, много преди идването на Мендоса. Камината бе малка и изящна, оградена с дърворезба в цвят между бялото и най-бледото розово. Сюзън прекоси стаята и прокара пръсти през простичката мраморна поличка. Над нея имаше два реда овални плочи, покрита с лека патина. Тя натисна всяка плочка. Нищо не стана.

— Коя плоча, Шарлот? Къде да натисна?

Отговор нямаше. Мъглата отново обгърна жената до прозореца.

Сюзън чу шум откъм дневната. Сестрата сигурно идва. Тя бързо прокара пръста през плочите. Към края на първия ред намери скритата кукичка. Когато я отвори, плочата увисна на една верига и разкри четири рафтчета.

Там имаше пет-шест кутии — някои кожени, други порцеланови, а трета — от рисувана коприна — и три облечени в кожа книги с обков. Сюзън премести китните и ги остави настрана, а после отвори една от кутиите.

— Виж, скъпа, ето ги мънистата ти.

Нанизите от малахит, нефрит и абаносова кост и тъмночервен камък, който Сюзън взе за гранат, бяха натъпкани в кутиите. Сюзън постави пълни шепи от тях в скута на братовчедка си. Шарлот отново издаде скърцащия звук и прокара нанизите през възлестите си пръсти.

— Моите красавици. Не съм ги виждала от толкова време.

Сестрата отвори вратата.

— Извинете, госпожо, но наистина мисля... — Тя замълча, когато видя какво прави пациентката ѝ. — Боже! Това ли са нанизите, които все търси? Така и не можехме да ги намерим. Нейна светлост

продължава да купува нови за мис Шарлот, но тя все ни кара да ги отнасяме.

— Да, тези иска. И има още в шкафа зад плочата. Отваря се хитро, трябва да се освободи една кукичка.

Сюзън събра обкованите томове, отиде до братовчедка си и я целуна по бузата.

— Сега си отивам, скъпа. Благодаря ти, че ме почетете за рождения ми ден.

Шарлот не обърна внимание на сбогуването. Беше заета да си играе с нанизите, като ги слага по три и по четири на врата си.

— Това е точно дневникът на Джоузеф — каза Сюзън на Лили и Анди на следващия ден.

Беше малко след единадесет. Закуската свърши преди няколко часа, а после Марк заведе Лили в кабинета си и я засипа с въпроси.

— Нуждая се от цялата информация, която можеш да ми предоставиш, ако трябва да разреши загадката, Лили — обясни той.

— Ще ти кажа, каквото знам, но това едва ли ще разкрие връзката между моя дом и семейството ви.

— Но от това трябва да започнем — настоя Марк.

Така че Лили описа Фийлдинг и старата си къща и как Аманда Манинг дошла от Ню Йорк, за да се омъжи за Сам Кент през 1870 — и какво знаеше за начина им на живот и за тайните, които бяха излезли от техния дом.

— Звучи, като че наистина си обичала това място — рече Марк, когато Лили замълча. — Кой живее там сега?

— Никой, то не съществува. Майка ми продаде къщата през 1971. Преди няколко месеца я разрушиха заради някакъв нов строеж, Фийлдинг ще става модерно предградие. — Тя не можа да прикрие тъгата в гласа си.

— И тук се случват такива неща — рече Марк съчувствено. — Срам и позор. Не ми изглежда като напредък.

Лили стана. Не можеше да понесе да седи и да обсъжда смисъла от новото строителство с човек, който вероятно финансираше немалко от него.

— Опасявам се, че това е всичко, което мога да кажа.

Марк също стана.

— И това е доста — отговори той, като я придружи до вратата. — Преди нямаше начин да проследим Роджър Мендоса, а сега ти ни даде гореща следа. Като знаем името Манинг, може да стане много просто. Има куп агенции, които вършат подобни услуги. Ще говоря с хората си в Ню Йорк да се заемат с това веднага.

Това може би ще бъде следващата задача на Джереми Крендъл, помисли си Лили. Ала каза, че очаква с нетърпение да чуе какво са открили.

— Ти ще узнаеш първа — обеща Марк. После замълча, за да отвори вратата на кабинета. — Може ли да кажа още нещо?

— Да, разбира се.

— Анди ми каза, че ще се жените. Искам да предам най-добрите си пожелания и да кажа, че с голямо удоволствие те приветствам в семейството. И го мисля по-... да речем, по-искрено от обичайното.

Лили отмина намека за незаконното си рождение. Марк нямаше намерение да я обиди.

— Благодаря — отвърна тя. — Обичам Анди много и съм сигурна, че ще бъдем щастливи. — И си тръгна.

„Нещата около Мендоса винаги са заплетени“, бе казал Анди и беше прав.

Сега стоеше на предишното място с Анди и Сюзън, пиеше кафе от изящна порцеланова чашка, гледаше да не обръща внимание на дъжда навън и разглеждаше книгите, които Сюзън ѝ бе представила като дневници на Джоузеф Мендоса.

— Шарлот е работила върху тях с години, преди да се разболе. Вътре имаше страници нейни бележки.

Сюзън разтвори книгата на бюрото. Не беше за вярване, че ясният, стабилен почерк бе създаден от ръцете, които сега трепереха в спалнята, но без съмнение беше така.

— Изглежда, че Шарлот е свързвала отпратките на Джоузеф към другите документи, които е изучавала в Британския музей — продължи Сюзън. — Тя попълваше данните за шестнадесети век и за това как Рамон Мендоса се е установил за пръв път в Ийст Енд.

Анди разглеждаше бележките, у него се бе събудил изследователят.

— Добра, внимателна работа, всички препратки са описани с номера на страници и заглавия на книги.

— Защо Шарлот е криела дневника? — попита Лили.

— Не мисля, че е било така — обясни Сюзън. — Мисля, че просто е държала това, което е ползвала, в стаята си, често в шкафа зад камината. Идваше и си отиваше оттук често. Когато замина за Париж с Айрин, вероятно просто е забравила да върне дневниците в библиотеката. А когато се е върнала, умът ѝ вече се е губел.

— Добре — рече Лили — какво казват книгата за медальона?

Сюзън се намръщи. За разлика от Мануел и Марк, тя не изпитваше нужда да си върне частта от старото съкровище, която Лили притежаваше, но харесваше тази американка. И разбираше смущението ѝ относно начина, по който биологичните ѝ родители се бяха отнесли с нея. Сюзън просто искаше да запълни някои от празнините, да направи така, че тя да се чувства по-добре, а може би да задоволи и собственото си любопитство.

— Не много, опасявам се. Джоузеф наистина споменава, че е разделил медальона и е пратил едно от парчетата в Ню Йорк заедно с брат си Роджър. После продължава на два абзаца за нещо друго — писмо от София, което, казва, ще изпрати в Америка заедно с Роджър.

— Какво писмо? — попита Анди.

Сюзън вдигна рамене.

— Нямам представа. Както и да е, Роджър не е искал да отива. Не е искал да има нищо общо с бизнеса, искал е да става художник. „Пълна глупост“, казва за това Джоузеф.

На вратата дискретно се почука и икономът влезе, за да съобщи, че търсят госпожица Креймър по телефона. Лили го последва навън, върна се след пет минути.

— Беше Айрин — каза тя на Анди. — Обаждаше се от къщата на Лон. Искаха да питат как съм. Трябва да приближава края на света, ако Айрин Петуърт Креймър се обажда от отвъд океана, за да пита дали съм добре.

Сюзън въздъхна, после прикри с ръка устата си, като че искаше да оттегли звука. Но беше късно, и Анди, и Лили се бяха втренчили в нея.

— Айрин Петуърт ли каза? — промълви Сюзън невярващо.

— Айрин Петуърт Креймър — поправи я Лили. — Майка ми. Жената, която ме отгледа и която винаги съм мислила за своя майка. Лон Перес я уредила тя да ме осинови няколко дни, след като съм се родила.

Анди се обърна към Сюзън.

— Знаеш за връзката на Айрин със Суонинг Парк, нали? Винаги съм подозирал, че знаеш. Знаела си, още когато баща ми прикриваше следи след убийството.

Сюзън се поколеба, сетне въздъхна.

— Предполагам, че сега няма смисъл да отричам. Но едва ли можеш да кажеш, че съм знаела. Била съм на единадесет, когато Аманда Престън-Уайлд е застреляла съпруга си. Знаех само, че чичо Иън предупреди, че не трябва да споменаваме нищо, ако типовете от вестниците дойдат да душат. Особено не трябваше да споменаваме Айрин Петуърт, секретарката на Аманда.

— И защо продължаваше да мълчиш? Когато те питах, беше седемдесет и първа. Според теб, Айрин бе отдавна мъртва.

Сюзън поклати глава.

— Не точно. Била е много млада, когато се е случило. А и си спомних какво бях подочула. Айрин е била невинна жертва. Шарлот и Аманда са били на дъното на цялата работа. Наистина вярвах, че Аманда е мъртва. Все още мисля, че се е самоубила, след като е застреляла Емери. Ти каза, че Шарлот е полудяла, така че оставаше само Айрин. И ако тя е трябвало да се защити през тридесет и девета, значи е трябвало и през седемдесет и първа.

— По дяволите — промърмори Анди. — Като си помисля какво си можела да ми спестиш...

— Не ме гледай така — възпротиви се Сюзън. — Наистина исках да ти изясня нещата онази Коледа в Кордова. Не си ли спомняш, че споменах името на Шарлот?

— Смътно. Но на времето не направих връзката.

Сюзън затвори книгата на масата.

— Добре де, не бях аз виновна. А сега е твой ред да отговориш на един въпрос. Какво общо има това с Лон Перес?

— Срещала ли си се с Лон? — попита Анди, като се стараше да запази гласа си неутрален.

— Разбира се. Всички знаят за нея и Диего. — Сюзън отново се хвана с дневниците и не погледна Лили. — А и Лон идваше от време на време в Кордова да се вижда с Тио Мануел. Работили са заедно през войната. Била е истинска героиня. Мануел ми е разказвал невероятни истории.

Анди и Лили се спогледаха. Точно името Айрин бе стреснало Сюзън. Тя не знаеше коя е Лон, нито пък за разменените самоличности. Очите им размениха беззвучното послание.

Сюзън бе погълната от собствените си мисли.

— Но откъде Лон познава Айрин? О, разбирам — рече тя, като направи връзката. — Лон трябва да я е познавала, ако е дала детето си на нея, когато... — Тя замълча. — Съжалявам, все продължавам да разсъждавам. Сигурно ти причинявам болка, Лили.

— Ще се оправя — увери я Лили. — Имам много опит.

Машината на Мендоса откри информацията, поискана от Марк, за четири дни. Ако не беше неделята, щяха да бъдат и три.

Лили научи за успеха им след вечеря в сряда вечерта.

— Поръчал съм кафе и коняк в Дългата галерия — рече Марк. — Имам много да разказвам, а това изглежда подходящо място.

Дългата галерия се простираше по цялото протежение на втория етаж. На една от стените имаше прозорци, които гледаха към градините и парка, а другите бяха изпълнени с портрети на праотци Мендоса. Анди бе довел Лили тук предния следобед. Наистина бяха забелязали брадички като нейната сред безбройните предци, въпреки че Анди призна, че преди не е виждал прилика.

Галерията изглеждала много по-различно вечерта, отколкото на дневна светлина. Портретите тънеха в сянка и живите бяха по-силни от мъртвите.

— Казах на Дейвис, че ще се погрижим сами — рече Марк, като обясняваше отсъствието на иконома. — Ето ни, всичко е уредено.

Напитките бяха на една количка близо до столовете. Лили се настани и оправи гънките на червените копринени панталони, които бе облякла с многоцветна мароканска туника.

— Изглеждаш фантастично — прошепна ѝ Анди на ухо, докато се настаняваше до нея. — Трябва ми целият ми самоконтрол, за да не ти се нахвърля още тук.

— И ще те нарекат Андрю Изнасилвача, когато ти качат портрета на стената зад нас — прошепна тя в отговор.

Марк извади бутилка коняк с циганка на етикета.

— Това ли трябва да е София? — попита Лили, като взе кристалната чаша с тъмната течност.

Марк се загледа в бутилката.

— Съмнявам се, че прилича на Ла Житанита, но трябва да е вдъхновено от нея. Точно съпругът на София Робърт е започнал да праща бутилирано шери в Англия. Преди е идвало само в бурета. От отбраните шерита до коняците е имало само една крачка.

Лили изчака, докато поднесат и на другите, а Мануел пушеше единствената пура, която лекарите му позволяваха. После промълви „Наздраве“ заедно с другите и отпи от хубавия коняк. Очите ѝ не се спираха върху Марк. Той изглеждаше малко самодоволен. Тя несъзнателно попила медальона около врата си, Марк я видя, усмихна се разбиращо, Лили осъзна какво прави и отпусна ръка.

— Ще започваме ли? — попита Марк.

Никой не отговори.

Той извади куп сгънати листи от вътрешния джоб на самото си.

— Това пристигна късно следобед. Между другото, изпратено е с помощта на една забележителна нова технология, в областта на която, ако е рекъл Господ, фондът за нова разработки на Мендоса би могъл да прояви голям интерес. Наричат я факсимилна поща, въпреки че не се съмнявам, че скоро ще ѝ викат само факс.

Той протегна един от листата, за да го прегледат. Хартията бе тънка и блестяща.

— Използват се телефонните кабели, за да се изпрати моментално фотокопие. Такива неща е имало и преди, но това ще е достатъчно евтино за всекиго. Предполагам, че скоро ще бъде толкова обичайно, колкото телефона.

— Марк — промълви Сюзън, като хвърли съчувствен поглед на Лили, — спри да говориш за печалби и говори по същество.

— Да, разбира се. Добре, изглежда е имало Роджър Манинг, който е живял в Ню Йорк от... — Той спря, сложи си очилата и погледна към книгата, които държеше. — Поне от 1840, когато се е оженил, до 1882, когато е починал. Бил е непрофесионален художник и е притежавал малък магазин, в който е продавал материали за рисуване. В един квартал, наречен Мърей Хил. — Той погледна Лили въпросително.

— Източният край на Манхатън — помогна тя. — През трийсетте.

Анди се обърна към нея.

— Нещо ми хрумна ей сега. Знаем ли дали бащата на Аманда Манинг-Кент не се е казвал Роджър?

Лили поклати глава.

— Нямам представа как се е казвал. Никога не съм имала причина да се опитвам да открия.

Марк се изкашля. Все още гледаше книгата си, когато каза:

— През 1846 Роджър е регистрирал раждането на четвърто дете, дъщеря от жена му Ребека. Името на детето е било Аманда.

— Бинго! — възкликна Анди.

— И не забравяйте — добави Сюзън, — според дневника на Джоузеф, брат му Роджър е бил нещастен, че са го изпратили в Америка, защото искал да става художник. — Тя се обърна към Марк. — Каза, че този Роджър Манинг е бил художник-любител, нали?

— Точно така. Аз също разгледах дневника на Джоузеф. Има няколко отпратки, които потвърждават, че Роджър не е имал нюх за бизнес. Джоузеф казва, че брат му е направил неуспешни инвестиции и е загубил всичките пари, които са му били дадени, за да създаде американски клон на банката.

— Да — съгласи се Сюзън. — Джоузеф изпратил още пари, но когато Роджър загубил и тях, той очевидно си е измил ръцете относно съдбата му. Според дневника, двамата братя така и не възстановили връзката си.

— Обзалагам се, че Роджър Мендоса си е променил името на Манинг — вметна Анди. — Трябва да е искал да се освободи от семейството, след като е прецакал нещата в Америка. Така че Роджър Манинг е наистина Роджър Мендоса, баща на Аманда, която е живяла в къщата, където е била отгледана Лили и където е намерено парчето от медальона.

Той се обърна и хвана Лили за ръка.

— Изглежда, че Марк отговори на въпроса ти, мила.

— Да, той спазва своята част от сделката. — Лили освободи ръката си и измъкна верижката със златото от врата си.

— Чакай малко — рече Марк. — Има и още. Тук има забележително количество информация. — Той размаха купчето хартия. — Изглежда, че хората ни са впрегнали най-малко петнадесет изследователи, след като отправих молбата си. Един от тях е намерил книжа и един дневник, принадлежал на Аманда Манинг-Кент в нюйоркското историческо общество.

Лили затаи дъх.

— Не мога да повярвам. Книжа на Аманда? Неща, които е писала собственооръчно?

Марк кимна.

— Не знаех... През всичките тези години съм мечтала за нея и не съм знаела, че мога да откроя толкова много. Чудя се защо нямат книжа на Аманда във Фийлдингската библиотека.

— Очевидно се е върнала в Ню Йорк. Когато е починала, някой племенник или племенница са ѝ събрали нещата и са ги връчили на Историческото общество. Не е необичайно. Сума частни книжа се обработват по абсолютно същия начин. Стоят си недокоснати и непрочетени, докато не се намери техен изследовател. Животът на Аманда не е бил забележителен. Никой не се е замислял за нея. Освен нас. Мисля... — Марк замълча. — Вижте, най-добрият начин да обясня, е да ви прочета целия доклад.

Той спря за момент, а после започна.

Ню Йорк и Фийлдинг, 1841-1910

Няколко години след като пристигнал в Ню Йорк, Роджър Мендоса се оженил за Ребека Шулман. В Англия братът на Роджър Джоузеф се обърнал в християнството и се присъединил към англиканската църква. Роджър не бил много запален, но мислел за себе си като за евреин. Жена му също била еврейка и тъкмо тя предложила, след като и двамата нямали определен интерес към религията, да спрат да се самоопределят като евреи.

Роджър всъщност стоварвал цялата вина за неуспеха си в бизнеса на предразсъдъците, с които се срещнал в Ню Йорк.

— Няма значение към коя религия ще се числим — рекъл той на Ребека. — Американците винаги ще мислят за Мендоса като за еврейско име.

— Тогава ще го променим — обявила Ребека. — Защо да не се наречем Манинг? А ти трябва да престанеш да се опитваш да бъдеш, каквото не си, Роджър. Забрави семейството си в Европа, хайде да се отделим и да си живеем свой живот по свой собствен начин.

След няколко месеца господин и госпожа Роджър Манинг напуснали модния градски кръг, където ги познавали, и се преместили в по-малко заможния квартал на Тридесет и трета улица и Мадисън Авеню.

Идеята да се отвори магазин за материали за рисуване била на Роджър. Той събрал останките на капитала, даден му от Джоузеф, и

отворил малък магазин на Бродуей, където продавал платна, четки и бои. Това предприятие осигурявало скромен, но постоянен приход и между 1841 и 1846 Ребека и Роджър добили четири деца, най-малкото от които — единствено момиче — кръстили Аманда.

През 1870, когато Самюъл Кент я завел във Фийлдинг като своя втора съпруга, Аманда била на двадесет и четири. Докато не се появил Сам, тя се страхувала, че може да остане стара мома. Аманда знаела защо ѝ е толкова трудно да си намери съпруг. Въпреки внимателните маневри на родителите ѝ, не изчезвали слуховете, че в родословието на Манинг имало еврейска кръв.

Аманда израснала със съзнанието, че това злобно подозрение е всъщност вярно. Знаела, че родителите ѝ са родени евреи, въпреки че неприятният факт не бил разискван извън най-тесния семеен кръг. Още по-важно, Аманда разбирала, че най-голямата ѝ отговорност е да се омъжи дискретно. Трябвало да си хване съпруг, който нямало да изучава в детайли родословието ѝ.

Когато баща ѝ случайно срещнал Сам Кент и после го поканил на вечеря, Аманда прозряла веднага намеренията на Роджър. Тя държала погледа си свенливо сведен през цялото време, но знаела, че макар и да бил с повече от двадесет и пет години по-стар от нея, мъжът от Масачузетс бил заплепен. На следващия ден попитала майка си за непознатия.

— Изглежда, че има куп пари — рекла Ребека нарочно. — А баща ти казва, че има и добра репутация. Жена му умряла преди около пет години, а двете му дъщери са женени. — Тя въздъхнала шумно. — Бедният човек наскоро си построил къща близо до Бостън. А има ли нещо по-лошо от празна къща, ако смея да попитам?

Аманда решила веднага да се омъжи за Сам Кент, което се оказало и нетрудно дело. Сам бил точно толкова готов да играе ловеца, колкото тя — плячката.

Докато бракът на Самюъл и Аманда станал на пет години, тя родила три деца, две момичета, последвани от радостта на живота на Сам, един син, когото кръстили Томас. Аманда пазела тайната си от децата си, така както от мъжа си. Томас и сестрите му така и не разбрали за еврейския си произход. Аманда била решила, че това наследство е вече достатъчно далеч, за да бъде погребано веднъж завинаги.

Самюъл Кент доживял до осемдесет и осем и умрял като щастлив стар човек през 1908. Той оставил достатъчно наследство на дъщерите си от първия и втория брак — вече женени — както и на Аманда, ала най-голяма част от богатството му и къщата на Уудс Роуд с цялото ѝ съдържание отишли при Томас — тогава на тридесет и три и още ерген.

— Ставаш човек със значително богатство — казала Аманда на сина си скоро след смъртта на Самюъл. — Време е да се ожениш.

Томас се занимавал с бизнеса на баща си от десет години. Познавал наследството си до последния цент, така че разбрал, че майка му е права. Ала харесвал твърде много ергенския живот и малкия си апартамент на Бийкън Хил в Бостън. Устройвало го да се връща във Фийлдинг само през уикендите, докато Аманда продължава да се грижи за къщата.

— Ще видим — отвърнал той — Има време.

Аманда нямала намерение да бъде използвана така. Година след смъртта на Сам тя обявила, че се връща в Ню Йорк, за да живее с овдовялата си етърва. Щяла да почака още година. Ако синът ѝ не осигурял стопанка за къщата за това време, домът просто щял да бъде затворен. Томас Кент преклонил глава пред неизбежното. След десет месеца се оженил за Джейн Шилтън от Дедъм.

Малко след женитбата, докато Аманда се подготвяла за завръщането си в Ню Йорк, тя се размислила отново за решението, което взела като млада. Може би трябвало да каже на сина си и на новата си снаха тайната за еврейския произход. Идеята я занимавала известно време, но после се отказала. Даже вече слабата семитска кръв щяла да бъде извор на притеснения за Томас и Джейн, особено в малкия град в Нова Англия. Джейн можела да обвини Томас, че се е оженил за нея, скривайки истината за себе си.

Аманда решила, че не трябва да казва нищо, но трябва да запише фактите, такива, каквито са ѝ известни, и всички истории, които родителите ѝ си шепнели в къщата на Тридесет и трета улица. Може би някой ден, много след смъртта ѝ, в необозримото бъдеще някой ще ги прочете и ще ги осмисли по-добре.

Това ѝ донесло известно успокоение, но тревогата останала. Въпреки че покойният ѝ съпруг бил разпределил богатството си

внимателно, оставало й друго наследство, само нейно. В деня на сватбата бащата на Аманда Манинг й дал нещо забележително.

— Напускаш моя дом, скъпа, и аз вече не отговарям за твоето щастие — казал Роджър Манинг тържествено. — Давам ти една картина на английския художник Констабъл, която е много особена и един ден може да се окаже много ценна. Давам ти и това.

Роджър поставил в ръката на Аманда малък твърд предмет.

— Ако някога изпаднеш в голяма нужда, ако си изчерпала всякакви надежди за помощ, занеси това в Кордова, Испания и го дай на главата на дома Мендоса. Няма да ти искат обяснения, това ще бъде достатъчно. Обещавам ти, ще ти се окаже всякаква помощ, от която се нуждаеш, независимо каква.

Младоженката била обърквана по-скоро от съвета, отколкото от предмета, който не била видяла още.

— Тате, ако съм в такава беда, как ще стигна до Испания?

— Това остава твой проблем. Но го направи, дете мое. Вярвай ми, не преувеличавам. Това е най-ценното нещо, което притежавам. Било е предавано с години от баща на син, но аз не вярвам, че традициите не трябва да се променят. Братята ти са мъже, които могат да се грижат за себе си. Като жена ти имаш по-голяма нужда от защита. Ето защо реших, че това съкровище ще получиш ти.

Аманда сложила предмета в чантичката си.

— Благодаря ти, тате — прошепнала тя, когато се прегръщали за довиждане. — Ще го пазя като очите си, обещавам.

Аманда успяла да разгледа малкото късче злато, което баща й й дал, чак по-късно, насаме в каютата на ферибота, който я откарвал към Бостън. По ръба като че ли имало нещо написано, но азбуката била непозната и тя нямала представа за какво става дума. Аманда оставила златото и оставила съществуването му и странния съвет на баща си в едно далечно ъгълче на съзнанието си — за да ги извика, когато има нужда.

Случило се така, че нужда нямало. В живота на Аманда не се появили големи неприятности, нищо, което да я изпрати на необикновеното пътешествие, описано от Роджър. Разбира се, тя не казала на Сам за подаръка, защото иначе трябвало да му разясни и миналото си. Можела да направи това само в краен случай, а, за щастие, такъв не се появил. Докато Сам умрял, а Томас се оженил,

Аманда почти била забравила за съществуването на малкото късче злато. Тогава го намерила сред бижутата, които смятала да отнесе в Ню Йорк и разбрала, че не е изпълнила цялата си мисия.

Вечерта преди последния ѝ ден като стопанка на къщата на Уудс Роуд, Аманда отворила кутията си за бижута и извадила малкото парче хартия, в което била увила златото. Държала го дълго и премисляла наново решението си да не казва нищо на сина си за наследството му. Не, решила накрая, била права и нямало да го променя. Ала щяла да направи нещо друго, което можело да има значение някой ден.

След полунощ, когато всички били заспали, Аманда станала и се промъкнала по тъмно в преддверието. Била сигурна, че никой не я е чул, но все пак заключила вратата и запалила само една свещ, въпреки че имали и електричество отскоро. После занесла един от столовете от червено кадифе до камината, покачила се на него и смъкнала другия подарък от баща си, картината на Констабъл. Рамката била кована и картината била твърде тежка за Аманда, но накрая тя успяла да я смъкне на пода.

Борбата я била сгорещила и тя трябвало да почине. Отишла до вратата и се заслушала, уплашена, че е била по-шумна, отколкото трябвало, но в къщата не се чувал нито звук. После Аманда обърнала картината и я оставила на пода. Както и очаквала, между рамката и платното имало малко местенце.

Златото било в джоба на нощницата ѝ, в един запечатан плик. Отпред била написала: „Кордова, Испания. Домът Мендоса“. Аманда видяла, че последната дума се е размазала, но нямала в себе си нищо за писане, а не искала да рискува да събуди Томас или Джейн. Тя сгънала плика, доколкото могла, докато станал съвсем малък. Тогава го пхнала в малката кухня между рамката и платното. Сетне, като събрала всичките си сили, дори тези, които не знаела, че притежава, Аманда вдигнала картината, покачила се обратно на стола и я поставила отново на място.

Била доволна. Запазила вярата в миналото и бъдещето по най-добрия възможен начин. Останалото било в ръцете на Господ, на съдбата или каквото и да било, което управлявало хорските дела и заплитало тайнствените нишки на живота.

— Марк спря да чете. Никой не проговори. Той сгъна книжката и ги остави на масата до себе си.

— Утре ще ти направя копие, Лили — обеща той.

— Благодаря — отвърна тя тихо. — Междувременно, вземи това. — Тя се наведе и подаде на Марк късчето злато.

— Esta bien — промълви Мануел. — Gracias, mi nina, tu tambien has guardado la fe.

— Тио Мануел казва, че ти също си запазила вярата — преведе Анди, докато я прегръщаше. — А пък аз се чудя дали ще ми позволиш да заменя едно бижу с друго?

— Анди, няма нужда. Медальонът принадлежи на този дом заедно с...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Тихо, госпожице, разваляш ключовия момент. Това не е танго за танго. Това е различно. — Анди бръкна в джоба си. — Мислех да купя нещо ново, но си спомних за това, попитах Марк дали мога да го взема и той се съгласи. Принадлежало е на Бес Мендоса, моята прапрапрабаба. — Той я хвана за ръка и нахлузи на пръста ѝ пръстен.

Лили погледна и видя голям тъмночервен рубин, блестящ от изящното филигранно сребро.

— Мили, невероятно е — прошепна тя. — Не знам какво да кажа.

— Кажи, че ще си удържиш на думата. Тук, пред свидетели. Кажи, че ще се омъжиш за мен при първа възможност.

Лили вдигна глава. Усмивката ѝ грееше.

— Ще го направя. Заклевам се тържествено. Пред свидетели.

Марк, Сюзън и Мануел избухнаха във възгласи „Оле!“ и „Браво, браво!“ и започнаха да ръкопляскат.

Анди се изправи, дръпна Лили и сложи ръце на устата си.

— Ехо, ехо! — провикна се той, колкото му глас държи. — Древни предци на Мендоса с кръгли очи и безкрайни тайни, вие, на стената, чухте ли това? Най-прекрасната жена на света ще се омъжи за мен, така че в края на краищата не съм такава черна овца. — После прегърна Лили и я целуна.

Чу звук от тапа. Очевидно Марк е знаел и се е подготвил. Той извади сребърна кофа лед и бутилка шампанско някъде от сянката.

— Не събуждай всички духове — укори той брат си. — Това е френско шампанско, а не испанска кава. Може да ни треснат със

светкавици.

Ала те изпиха цялата бутилка „Дом Периньон“ от шестдесет и шеста без нито звук от портретите на стената.

За Лили по-голямата част от следващия ден мина в златистата омая на задоволството. Тя обичаше Анди и той — нея и щяха да прекарат остатъка от живота си заедно. Повечето от въпросите, които смущаваха живота ѝ, бяха получили отговори, а останалите щеше просто да забрави. Оставаха тежести и рани, но тя реши да не мисли за тях, нямаше да им позволи да помрачат щастието ѝ.

Ала не след дълго, както винаги преди, миналото излезе наяве и я удари през лицето.

Новината донесе Сюзън. Тя намери Лили и Анди в дългата галерия малко след пет. Стояха пред портрета на Бес Мендоса, умряла през 1807. Картината показваше Бес в цялата ѝ прелест, седнала на висок стол, с разкошна роба от масленозелено кадифе.

— Виж — рече Анди, преди Сюзън да проговори. — Тя носи пръстена. Може да се различи сред диплите на роклята ѝ.

Сюзън погледна.

— Да, сигурна съм, че си прав. Това е рубинът. Бес обичаше да притежава, и то най-новите неща. Тук има и един чудесен сребърен сервиз от края на осемнадесети век, който тя е купила. Ще предложи на Марк да го получите като сватбен подарък. Аз... — Тя се спря. — О, Боже, за малко да забравя какво дойдох да ви кажа.

— Какво? — Чак сега Анди забеляза колко е бледа и колко смутена изглежда. — Хайде, Сюзън, казвай да чуем.

— Диего. Той е тук.

Лили изпухтя и се огледа изплашено, като че очакваше Диего Парилес Мендоса да нахлуе всеки момент в дългата галерия с пистолет в ръка.

— Тук? — попита Анди невярващо. — За какво, по дяволите, е тук?

— Не каза — призна Сюзън. — Но предполагам, за да види Лили.

Анди се смръщи.

— Не е в негов стил. Диего стои като паяк в центъра на мрежата и вика мухите при себе си. Той...

— Аз не съм муха — прекъсна ги Лили с тих и почти спокоен глас. — Да е питал за мен?

Сюзън не можа да я погледне.

— Не, не е. Пристигна неочаквано преди половин час и сега пие чай с Мануел и Марк. Доколкото знам, не е обяснявал нищо. Просто правя предположения, но държах да ви предупредя.

— Благодаря — отвърна Анди.

— Често ли идва така? — попита Лили.

— Не мисля — отговори Сюзън. — Не се е случвало, докато съм била тук. Даже в Кордова не идва много. Както каза Анди, Диего обича да привиква хората при себе си.

Анди се обърна към Лили и пое двете ѝ ръце.

— Добре, искаш ли да слезеш и да се срещнеш с лъва, когато не е в собственото си леговище? Да отидеш там и да го оставиш да каже, каквото си е наумил?

Тя бе сигурна от тона му, че той искаше да направи точно това. Не мислеше, че ще успее. Поклати глава.

— Трябва ми малко време да свикна с идеята.

Той е тук! Един глас кънтеше в главата ѝ. Дошъл е да ме види. Нему е безразлично... Друг глас продължаваше да я предупреждава да не се надява на нищо, за да не се разочарова отново.

— Ще пийнем по едно в библиотеката към седем и половина — уведоми ги Сюзън. — Защо да не го оставим за тогава?

Лили кимна с благодарност.

Облече се внимателно и положи неимоверни грижи за косата и грима си. Когато накрая излезе от банята, Анди я чакаше. По лицето ѝ се четяха всичките ѝ чувства.

— Изглеждаш зашеметяващо — рече той. — Страхувах се, че ще носиш черно.

— Не съм в траур за него или за когото и да било — защити се Лили. Беше избрала рокля от бледосин крепдешин с къса пола до над коленете, която се спускаше в изящни дипли. Преди шест месеца, в един друг живот, Лон я бе намерила и бе настояла Лили да си я купи. Не искаше да мисли за това — Да вървим — каза.

Пристигнаха последни за ритуалното питие в библиотеката преди вечеря. Марк, Мануел и Сюзън стояха край камината и си говореха с тях имаше и друг човек, но той бе сякаш малко отделен.

Когато Лили и Анди влязоха, той се обърна и се втренчи в тях. Разговорът замря, спрян от напрежението, което всички усещаха.

Лили тръгна напред в тишината и всяка нейна крачка беше сякаш над пропаст, която се разширяваше, вместо да се стеснява. Накрая тя се изправи пред баща си.

Той проговори пръв, гладко, като че ли не искаше никой да се увлича в излишно представяне.

— Значи това е Лилиан — рече Диего на безупречен английски.

Тя почувства как Анди се приближава и я хваща за ръка, но продължи да гледа само Диего.

— Лили — поправи го тя, като се чудеше защо ли е така важно.

— Много добре, Лили — съгласи се Диего. — Тази, която ще се жени за Анди?

— Точно така.

— Добре, одобрявам.

Лили бе зашеметена. Да не мислеше, че тя иска неговото одобрение, благословията му? Погледна го в очите, лешникови като нейните, взря се в трапчинката на брадичката. Опита се да разчете някакво чувство по лицето му, но маската на Диего изразяваше безразличие.

Погледът на Мануел се плъзна от Диего към Лили. Той чакаше — както всички — бащата да каже нещо смислено, да признае дъщеря си. Нищо не се случи.

Марк се изкашля.

— Да отидем на вечеря?

Групичката се придвижи заедно, като играеше обичайните си роли, сякаш нищо не се бе случило. Марк показа, че Диего трябва да седне от дясната му страна, Анди се настани до Лили. Храната беше приятна, другите се опитваха да поведат разговор. Марк успя да ангажира Диего в обсъждане на някаква отвлечена банкова новост. Сюзън, Мануел, даже Анди се задоволиха само с реплики.

Само Лили мълчеше.

Чуваше гласовете им като от разстояние, като някакъв шум, почти заглушен от какофонията на гласове в собствената ѝ глава. Ушите ѝ бучаха. Гадеше ѝ се. По едно време Анди се наведе към нея и промълви:

— Успокой се.

— Добре съм — прошепна тя.

Ала не беше. Бореше се да не потъне в бездната от отчаяние, която заплашваше да я погълне. Под дантелената покривка Лили сви ръце в юмруци, като впиваше нокти в дланите си с надеждата, че болката ще я мобилизира, ще продължи да ѝ напомня, че още е жива. Да върви по дяволите! Нямаше да достави на Диего удоволствието да припадне или да направи сцена. Тя пое дълбоко дъх, обърна се и каза нещо на Сюън за това колко са стари кристалните полилеи.

— Френски са — отвърна Сюън, като усети страхотното ѝ усилие и реши да ѝ помогне. — Легендата разказва, че Чарлз Мендоса, третият барон Уестлейк, ги взел като вноски по един комарджийски дълг. Чарлз бил много разумен, почтен и солиден гражданин до към петдесетте. Сетне внезапно се пристрастил към картите. Трябвало да го отстранят от бизнеса преди...

Изведнъж Диего се обърна към двете жени.

— Истории — рече той укорително. — В това семейство всички обичаме старите истории.

— Това е историята, Диего — настоя Сюън. — Наследството ни.

— И може би нашето проклятие — допълни Диего ледено.

— Не одобряваш да си разказваме легенди? — попита Марк.

Диего въздъхна.

— Не знам. Не съм сигурен. — Той погледна косо Лили. — Това, което знам, е, че ровенето из миналото може да бъде болезнено. Никога не можеш да си сигурен колко скрити предателства ще откриеш и как ще се почувстваш от това.

Лили отвори уста да отговори. Искаше да каже, че предателството не е било от нейна страна, но преди да го формулира, Диего направи толкова красноречив жест, че сякаш ѝ каза да млъкне.

Вечерята продължи. Всички продължаваха да се преструват, че е напълно естествено за Диего да дойде в Уестлейк, да вечеря на една маса с дъщеря си, която преди не е виждал, и да се държи, като че тя не е там. Лили не можеше да се съдържи и го гледаше през цялото време, но той внимателно избягваше погледа ѝ.

Мисли за него, казваше си тя. Анализирай го. Погледни го като че е просто друго човешко същество. Той е такъв, човек като всеки друг, не някакво митично създание от нейното минало. Тази личност — човекът, за когото бе мечтала с години, за когото си бе представяла,

че я бе обичал, преди да се роди, и че ѝ е отделил пари за колеж — не съществуваше. Беше си я измислила, а сега щеше да разруши представата.

Диего не изглеждаше по-млад от своите седемдесет и една, но красотата му го бе обрамчила с аура. Беше невъзможно да го гледаш и да не разбереш защо преди години Лон Перес го е сметнала за неустоим. Разбира се, това беше! В момент на откровение Лили разбра защо Диего искаше да я види.

Ключът бе Лон. Точно тя го интересува, а не Лили. Беше дошъл да провери фактите, да докаже истината за това, което Лон бе споделила преди месеци в Испания. Лили не беше важна, това, че му беше дъщеря, бе почти без значение. Тя просто бе живото доказателство, че Лон бе излъгала Диего през многогодишния им съвместен живот. Лили бе нещо като експонат, доказателство за стари грехове, любов и омраза.

Тя го погледна, взря се в профила му, защото той все още отказваше да я погледне в лицето, и разбра, че е права — и нещо вътре в нея, някакъв мъничък цвят надежда, роден преди часове, започна да съхне и вехне.

Икономът прибираше кристалните купи, където бяха малините и сметаната, когато на вратата се показа млада прислужница. Марк и Сюзън я погледаха очаквателно, но тя остана на място и просто кимна на Диего. Той наклони глава като очевидно уговорен сигнал и момичето се отдалечи тихо, както бе дошло. Всички погледнаха Диего. Той почака, а сетне проговори.

— Марк, прости ми, че злоупотребявам с гостоприемството ти, но си позволих да поканя още един гост. Тя е пристигнала.

Преди Марк да отговори, влезе Лон.

Лондон и Витлеем, Кънектикът, 1982

Когато Лон влезе в трапезарията, всички мъже се изправиха, но Мануел я поздрави пръв. Той се приближи и я целуна по бузите.

— Знам защо си дошла — промълви той на испански. — Ала за мен е винаги удоволствие да те видя, *mi niña*.

Той се обърна към Марк.

— Познаваш ли Лонола Перес?

Марк наведе глава в учтив поклон.

— Да.

Обичайното спокойствие на Лон сякаш я бе напуснало. Тя изглеждаше притеснена.

— Моля да ме извините, че нахлувам така. Нямам право да нарушавам спокойствието на дома и семейството ви, но Диего настоя. Каза...

— Да, разбирам — прекъсна я Марк. — Моля, седни. Яла ли си? Да ти предложим нещо?

— Не, благодаря. — Лон седна на близкия стол. Никой не се съмняваше, че избра неслучайно точно този до Лили.

Лили не можеше да я погледне, а все още се взираше в юмруците си.

Диего се изкашля.

— Марк, ще трябва да те помоля още веднъж за снизходителност. Ако ни извиниш, смятам, че е извънредно важно Лон и аз да прекараме малко време насаме с дъщеря ни.

Лили подскочи. Най-накрая той бе изговорил истината. Да не очакваше да му се увеси на врата? Малко беше късно и с изключение на първата несъзнателна реакция тя не даде признаци, че е чула това признание.

Марк бе седнал заедно с Лон, но сега стана, така направиха Мануел и Сюзън. Те излязоха от трапезарията, но Анди остана на място.

— Това, което засяга Лили, засяга и мен — рече той с неприкрита дързост. — Няма да изляза, освен ако тя не иска.

— Моля те, остани — промълви Лили.

Диего вдигна рамене.

— Както искаш — реши той, докато наливаше шери на Лон. Не я бе питал какво иска. Нямахте нужда. Знаеше това, както и всичко друго за нея.

— Ето, *querida* — рече той тихо, докато ѝ подаваше питието.

Лон се усмихна с благодарност, обви длани около крехката чашка и отпи, преди да заговори. Когато го направи, се обърна само към Лили.

— Тук съм, защото Диего смята, че трябва да ти обясним.

— Още обяснения? — попита Лили с горчивина. — Не станеха ли достатъчно думите? Знам ужасно добре, че поне делата са предостатъчно.

Лон се отдръпна, като че Лили я бе зашлевила.

Анди погледна Диего, като очакваше той да избухне гневно, но старият човек изглеждаше напрегнат, а не гневен.

— Лили — започна Диего. — Изслушай ме. — Той се наведе, като искаше тя да го погледне. И тя го стори.

— През последните няколко часа, откакто се видяхме за пръв път, ти чакаш да кажа нещо. Да покажа някак си, че разбирам болката ти и оценявам ролята си в нея. Ала аз не мога, защото за никого не е възможно да разбере истински болката на другия, надявам се, че ще приемеш тази истина. И се надявам да ми простиш, че, както всеки друг, съм неин заложник.

— Молиш ме за прошка? — прошепна Лили.

— Точно така. И не защото я заслужавам, а защото ти имаш нужда от нея. Опрощението не е толкова важно за мен — а даже и за Лон — рече той меко. — Важно е за теб. Мендоса могат да мразят. И винаги отмъщават. Ала плащат висока цена. Аз не искам да я платя, не искам й майка ти. Ние...

— Трябва да разбереш нещо — прекъсна го Лили. — Ти не си ми баща и тя не ми е майка, по никакъв начин.

— Знам това — рече Лон напрегнато. — Не очаквам нищо друго, ала Диего е прав. Омразата е заразна. Влиза в кръвта и отравя всичко.

Лили наведе глава, като свиваше и разпускаше пръсти. Сякаш водеше някаква ужасна вътрешна борба и когато накрая проговори, думите излизаха бавно, колебливо, като резултат на мисли, оформени само отчасти.

— Опитвам се да разбера от много дни. Какво чувствам. Защо не те мразя. Разбира се, не бих могла да направя усилие да намразя и него. — Тя обърна глава към Диего. — Ала не знам дали мога да простя. Някои части разбирам. Живяла си в свят, където си била свикнала да поемаш отговорност и да довеждаш нещата до искания от теб резултат. Естествено, да се окажеш изведнъж бременна е било невъзможна ситуация. Разбирам това. Мога даже да разбера, че си решила да ме дадеш. Първо не можех, но после помислих и разбрах, че това май е било единственото разрешение. Трябвало е да избираш между мен и човека, когото си обичала. — Лили хвърли поглед към Анди, а сетне отново се съсредоточи върху Лон. — В твоето положение мисля, че щях да направя същия избор. Но... — Тя замълча, а думите сякаш замряха.

Диего и Анди бяха станали почти невидими. Бяха се отдръпнали и се криеха в сенките на стаята. Разговорът бе само между двете жени и те прекрасно разбираха това.

— Но какво? — попита Лон, като протегна ръце в същия умоляващ жест, който бе използвала толкова много през последните седмици. — Има още нещо. Кажете ми. Моля те, Лили, от цялата си душа. Не позволявай между нас да застават още неизречени неща.

— Айрин — прошепна Лили. — Айрин. — Името изгаряше езика ѝ, дереше гърлото. Тя трепереше. — Айрин не мога да разбера.

Лили се загледа в пространството отвъд Лон. Като че ли се опитваше да се взре в миналото, да го види и да го направи истинско.

— Ужасно е да го кажа — прошепна тя. — Предавам жената, която наистина мисля за своя майка. Но не виждаш ли? Всичко се нареди добре. Айрин бе моя добра майка във всяко едно отношение. Нямам за какво да те обвинявам, но как си могла да знаеш, че ще стане така?

Въпреки огромното усилие, което правеше, гласът на Лили започна да се повишава, да се изостря заради чувствата от дъното на душата ѝ.

— Като знам преживяванията, които сте споделили, как, за Бога, си могла да й се довериш да отгледа детето ти? Ако въобще те е било грижа за мен, как си могла да го сториш?

Главата на Лон се приведе. Треперещите й рамене издаваха, че плаче, въпреки че не издаваше звук. Диего пристъпи, сложи ръка под брадичката й, взе лицето й в ръце и й избърса бузите с кърпичката си.

— Не плачи — прошепна той. — Кажй й. Трябва да знае, ако искате в сърцата и на двете ви да се възцари мир.

Англия, 1939

На седми април, следобеда на Разпети Петък, самотен слънчев лъч проблесна върху мократа пръст на една обляна от дъжд градина в Съсекс. И преди да влезе, лейди Суонинг чу първата пролетна кукувица.

Къщата бе тиха и безлюдна, както се очакваше. Тя бързо намери, каквото искаше в оръжейната — един „Маузер“, който Емери бе получил от един германски офицер през войната. Предната вечер, докато съпругът й спеше, Аманда бе взела ключето от скрина, където той си държеше въоръжението. Беше просто. Също така просто бе да зареди малкия пистолет и да го пусне в джоба на спортното си сако.

Аманда се върна в големия коридор и закрачи безшумно по ориенталския килим. След миг стоеше пред вратата на кабинета и си погледна часовника. Беше три без петнадесет.

Бе точна до секундата. Усмихна се, после влезе. Емери стоеше с гръб, като се взираше през стъклените врати към розовата градина. Широкият му гръб закриваше светлината.

— Проклетият дъжд заваля отново — рече той, без да се обърне. — Да.

Аманда извади пистолета от джоба си и освободи предпазителя. Звукът почти не се чу.

— Добре, както и да е, трябва да отидем.

— Не — отвърна тя тихо. — Не мисля. Не и днес.

— Не бъди глупава. Няма начин да... — Емери се обърна с раздражено изражение. После видя пистолета.

— Какво ще правиш с това?

Тя не отговори. Стори ѝ се ненужно, след като намеренията ѝ бяха очевидни.

Емери и Аманда се втрениха един в друг. Часовникът на бюрото му отброяваше секундите.

— Добре — рече Емери накрая. — Стреляй, ако имаш намерение. Иначе да тръгваме за църквата.

Малката бяла ръка на Аманда се стегна около спусъка на пистолета. Усети, че показалецът ѝ мръдна, но не дръпна.

— Ти си си виновен — прошепна тя. — Трябва да те убия, защото си голям глупак.

Той успя да свие рамене, даже да се поусмихне.

— Да си глупак не е углавно престъпление. Освен това, не смятам, че съм. Сега, би ли ми дала това? По-безопасно е и за двама ни, мисля. — Той протегна ръка.

Аманда погледна съпруга си и пистолета. Край стъклените врати се промъкна сянка. Едната се отвори. Аманда изпухтя.

Емери се обърна.

— Айрин, слава Богу! Ще ми помогнеш ли да убедим Аманда, че постъпва много глупаво и излага себе си на голям риск, да не споменаваме мен.

Той не бе мръднал от бюрото. Айрин го следеше.

В очите му имаше нещо като страх.

— Айрин... — промълви той отново. — Айрин.

Тя се приближи до Аманда. Без да поглежда приятелката си, протегна ръка.

— Дай ми пистолета.

Аманда ѝ го подаде.

— Ще...

Думите ѝ бяха прекъснати от два изстрела.

Тялото на Емери се извъртя от налягането на куршумите. „Маузерът“ беше много малък, но от такова разстояние можеше да унищожи всичко. Той падна, но не на бюрото, а на пода по очи.

Айрин държеше пистолета пред себе си и не помръдваше. Тялото на Аманда се гърчеше, като че тя също е била застреляна. Хлипайки, тя падна в краката ѝ.

— Не можах. О, Айрин, просто не можах.

— Помислих си, че ще стане така. Ето защо чаках в градината. Трябва да се стегнеш, Аманда. Аз ще се махна и ти трябва да действаш, като че току-що си открила тялото.

За миг Аманда се втренчи в своята най-добра приятелка. За миг се вкопчи в мисълта за бягство, сетне поклати глава.

— Не, и това не мога да направя. Ще ме разпитват и ще се издам. Ще изложа себе си, както и теб и Шарлот.

Тя стана, опъна сакото си и си приглади косата. От изстрелите бяха изминали две минути. Оставаше малко време. Аманда грабна „Маузера“ от ръката на Айрин.

— Бягай отгук. Върни се в стаята си.

Айрин се поколеба. Ала чу стъпките на прислугата отдолу. Секунда. Още една. Аманда се втренчи в нея, тя също. Стъпките се приближаваха. Айрин отвори вратата и се изгуби в сенчестия коридор.

Аманда пое дълбоко дъх и изгледа трупа на съпруга си. Сетне избяга през стъклените врати и забърза през градината към мястото, където знаеше, че чака Шарлот.

— Това наистина е всичко — рече Лон меко. — Сега знаеш всичко.

Разказът я бе успокоил. Сега говореше спокойно и ниско и думите ѝ звучаха още по-ужасно.

— Аз, а не съпругата му, застрелях Емери Престън-Уайлд. В крайна сметка Аманда не успя да го направи. У нея винаги е имало слабост. Знаеше, че той е нацист и иска да предаде родината си. Знаеше какво ще струва това лично на нея, но не можеше сама да изпълни наказанието му. Аз можех.

Лили понечи да проговори. Лон поклати глава.

— Чакай, нека свърша. Това е разликата между Аманда — сега Айрин — и мен. Такава е била винаги. В основни линии е добра. Когато можеше просто да изкреци, да извика помощ и да ме обвини в убийство, тя изчезна с Шарлот. Цялата вина веднага падна върху нея, а мен дори не ме подозираха. Когато поиска да стане Айрин Петуърт, не можах да откажа. Дължах ѝ го. Аманда имаше право на моята самоличност, като невинна, а тя наистина беше невинна.

— И право на детето — рече Анди меко, като се приближи и застана зад Лили с ръце на раменете ѝ.

— И това — съгласи се Лон. — Но не само за собствено благо, а за благо на Лили. — Тя се обърна към дъщеря си, чиято присъда единствена имаше значение. — Трябва да разбереш, трябва. Дадох те на Айрин, защото сметнах, че така трябва, а не защото не съм те искала. Както и да изглежда сега, Айрин бе добра дълбоко в същността си. Аз не съм, не и по този начин. Тя те заслужаваше, а аз заслужавах болката да те загубя — но най-вече, ти заслужаваше майка ти да не е убийца.

Лон замлъкна. Всичко бе казано, сега чакаше Лили, съдия и съдебен заседател, да произнесе присъда.

Зад големите прозорци започнаха да се скупчват сенки, докато дългият английски ден най-сетне отстъпи пред нощта. Някъде запя птица. Лон стана. Стоеше напълно неподвижна, а силата на волята, която бе решила съдбата ѝ, бе неин щит, който я пазеше, но и държеше затворена.

Лили трепереше. Анди чувстваше как тялото ѝ потрепва под пръстите му. Тя го погледна, погледи леко ръката му и се отдръпна.

— Лон — прошепна тя, като стана и пристъпи напред. — Лон.

Възрастната жена се опита да види лицето на детето, което бе изоставила, и да прочете по него опрощение или отвращение.

— Лон — повтори Лили. Тя направи още крачка и най-последно двете се прегърнаха, а сълзите им потекоха в едно.

Стояха така дълго, сетне се разделиха. Всяка знаеше, че миналото не се поправя. Бяха приятелки, не майка и дъщеря. Лон бе платила греховете си и щеше да продължи да плаща. Единственото ѝ дете не бе нейно и никога нямаше да бъде. Неповторимата и необикновена връзка, която Лон сама бе посякла непоправимо — ала двете можеха да се оценят и разберат. Беше достатъчно. Повече от достатъчно.

Диего се изкашля. Лили се обърна към него, като си спомни внезапно, че и той е там.

— Последен въпрос — каза тя. — Когато Шарлот ти доведе Аманда, са ти казали, че тя е застреляла съпруга си. Кога разбра какво е станало наистина?

— Когато Аманда предложи невероятната измама, смяната на самоличностите, помислих, че е полудяла. Нямаше да позволя жената,

която обичах, да даде лицето си на някой друг. Тогава Айрин... Лон ми каза истината.

Миналото бе разкрило всичките си тайни. Нямахме над какво да се тревожат повече, пред тях бе само бъдещето.

В стаята вече беше тъмно. Диего светна малка лампа, а меката светлина обви четиримата.

— Чуй ме — рече той с приковани към лицето на Лили очи, а силата и енергията му вибрираха във всяка дума. — Случи се така, че съм ти дал живот случайно, и е малко късно да ти ставам баща. Но мога да ти дам нещо друго. Обсъдих го с Мануел и Марк. И двамата са съгласни.

Диего извади от джоба си кутията от синьо кадифе, която Лили бе видяла в кабинета на Марк.

— Знаеш какво е — знак от Мендоса, който бащите дават на децата от поколения наред.

Той отвори капака и вдигна медальона от сатенената му възглавничка. Откак Лили го бе видяла, той бе събран. Когато Диего прекара верижката през врата ѝ, на гърдите ѝ заблестя цял златен кръг.

Диего хвана ръката на Анди, постави я в Лилината и ги притисна един към друг.

— Бъдете щастливи, и двамата. Никога не забравяйте какво означава този медальон и как е направен, но не се и погребвайте в миналото на Мендоса. Не се и страхувайте от него. Използвано правилно, миналото може да ви направи силни. Имате нужда от сила, за да оцелеете — той погледна Лон, — но повече от всичко се нуждаете от любов.

На следващата неделна утрин Лили и Анди се качиха на борда на „Пан Ам“ към Ню Йорк. Лон си бе тръгнала преди два дни.

— Мислех, че ще иска да остане с Диего — рече Анди.

Лили поклати глава.

— Не. Той пожела така. Никога не е искал тя да си тръгва, но Лон реши да се върне при Питър. Каза ми, че са се разбрали.

— Питър е късметлия — рече Анди и я хвана за ръка. — Аз също.

Полетът бе дълъг, но приятен и удобен. Анди определи да пътуват в първа класа.

— Трябва да свикваш да си жена на богаташ — шеговито рече той на Лили. И заимитира Богарт: — Дръж се за мен, скъпа, и винаги първа класа.

Приземиха се на летище „Кенеди“ в ранния следобед.

— Чакай малко — помоли Анди, когато си взеха багажа. — Уредих кола, трябва да я вземем.

— Защо кола? — попита Лили. — Трябва ни само такси, за да стигнем до града:

— Но ние не отиваме там.

И не каза нищо повече, докато след два часа пристигнаха в малкия град Витлеем, Кънектикът.

— Какво мислиш? — попита той, като караше бавно, за да може тя да наблюдава и да отсъди.

— Хубаво градче — отвърна Лили одобрително, като погледна малката главна улица, старомодните магазинчета, странноприемницата, чудните федералистки къщички, които обагряха околността в зелено. — Но какво правим тук?

Вместо отговор той рече:

— Като Фийлдинг е, нали?

— Да, така е. Анди, да не си намерил къща тук? Местенце, каквото ми каза, че си търсиш?

— Да, и, моля те, не казвай нищо, докато не го видиш.

Той извади карта и я погледна, сетне излезе от градчето, сви по горист път и се върна на едно шосе, отбелязано с яркочервена пощенска кутия.

— Купих мястото, без да го огледам, защото звучеше идеално. Но ако не го харесаш, агентът обещава, че ще може да се върне веднага.

Къщата беше в стила, известен като холандски колониален, наследник на стила, в който бе издържана Фийлдингската къща на Самюъл Кент. Тази обаче не беше тъмна и с камъчета, а покрита в бяло. Капаците бяха зелени.

Анди се плесна по челото.

— Прецаках нещата. Спомням си, каза, че къщата ти е имала сини капаци. Можем да ги пребоядисаме, ще поръчам, преди да съм забравил. Отзад има веранда. Казаха ми, че има и растения, но сега са прецъфтели.

— Лятото е късно — потвърди Лили.

Той усети колко спокойна е реакцията ѝ, но не се опитваше да ѝ вдъхне ентузиазъм.

— Влез вътре — помоли той. — Имам още една малка изненада.

Анди отключи къщата и двамата тръгнаха през празните, тихи стаи, докато той те разпозна една заключена врата и не я отвори с блеснал поглед. Гледката бе огромна квадратна стая, пълна с мебели. Лили остана като замръзнала.

Там бяха и осемте ѝ стола, и масата. Там беше и масата от кухнята във Фийлдинг. На витрината стояха цветните стъкларии, а на едната маса беше разпръснат до болка познатият порцелан. Тя разпозна пурпурен диван от старата дневна в ъгъла и една от мраморните масички до него.

Имаше и безброй кутии. Лили вдигна капака на едната и видя, че е пълна с ленените покривки, намирали се едно време в кедровите чекмеджета. Тя се обърна към Анди и се втренчи в него, безмълвна от изумление.

— Знам, че е най-много една десета от това, което си загубила — рече той, — но това успяхме да намерим досега. Започнах търсенето след като купи столовете. Отидох да се видя с човека, който ти ги е продал и му казах какво искам. Направих му, както казват, предложение, на което не можеше да откаже. Беше много услужлив. Очаквах, че ще намери повече. Поне се надявам да го направи — прибави той ниско.

— О, Анди — промълви тя. — О, скъпи.

Успя да каже само това, но чувството, което я задушаваше, не беше носталгия. Тържеството ѝ не се състоеше в предметите, колкото и да бяха прекрасни. Сърцето ѝ се изпълваше с възхищение към любовта, която бе вдъхновила това свръхестествено, почти невъобразимо търсене.

— О, Анди — повтори тя.

Той я прегърна.

— Не е Фийлдинг, не е старата къща на Кент, но става, нали?

Лили се притисна към него, изпълнена с невероятно пълно щастие. Най-накрая сърцето ѝ се успокои и тя се отдръпна, за да разгледа любимите черти.

— Кажи ми нещо — рече тя. — Пълната, чиста истина. Искаш ли да живееш тук?

— Искам ти да си щастлива. Искам да прогоня болката от теб, да запълня пространството, което зееше, след като видя онази дупка във Фийлдинг.

Тя говореше бавно и разбираше колко е важно той да проумее.

— Болката я няма — рече тя. — А у мен няма празнина. Всичко е запълнено. — Тя размаха ръце. — Не заради това, колкото и да е прекрасно. А заради всичко, което научих. Заради това, което се случи в Гразмиър. Защото сега познавам корените си. И най-вече заради теб и защото се обичаме.

— Сигурна ли си? — попита той. — Лили, абсолютно ли си сигурна?

— Сигурна съм. Анди, ти ми каза да бъда самата себе си, да не се тревожа колко внезапно съм разбрала, че съм Мендоса. През последната седмица успях да го смеля, да го асимилирам. Но и ти трябва да го направиш. През целия си живот си бил подтикван от чувствата си към семейството. Край. Край и за двама ни. Ти си Анди и аз съм Лили — а заедно сме нещо повече.

Той я притисна към себе си, а телата им се залюляха в ритъма на сърцата. Когато накрая се разделиха, той каза:

— Както и да е, трябва да намерим къде да живеем.

— Да — съгласи се тя. — Трябва. Защо да не си вземем нещо прекрасно в града? Може би таван близо до офиса ми. Мога да направя такова място невероятно. Старата мебелировка ще изглежда чудно.

— Звучи ми идеално. Обичам градския живот. Но, по дефиниция, той включва някаква несигурност. Друго си е да потънеш в корените. Какво ще стане с чувството ти за място?

— Разбрах какво е всъщност. Място в сърцето ми. Нося го със себе си, мили мой. И докато ти си в него, както и аз, искам да бъда точно там.

ЕПИЛОГ

Ню Йорк и Кордова, 1984

Реставраторът бе всепризнат експерт. Лили и Анди бяха в ателието му на Бродуей и гледаха може би за последен път фалшивия Констабъл, който бе висял над камината във Фийлдинг, сетне в къщата на Айрин във Флорида, а отскоро и в апартамента на Лили и Анди на Западна шестнадесета улица. Сега картината трябваше да се унищожи.

— Можете ли да свалите боята от платното? — попита Анди.

Мъжът се засмя.

— Разбира се, с такова нещо би се справил всеки. Трябва само да я залеете с химикалите и да изчакате да се разтвори. Предполагам, че знаете, че е абсолютен фалшификат. Бихте ли ми казали защо си правите труда?

— Внезапно се сетихме, че е нарисувана над нещо важно — отговори Лили.

От три години се чудеха над все още необяснимия откъс в дневника на Джоузеф Мендоса. Той пишеше, че изпраща писмото на София заедно с брат си Роджър. Разгадаха мистерията около Роджър, но не и тази около писмото. Сега се надяваха, че ще успеят.

Реставраторът кимна.

— Мислите, че отдолу има друга картина?

— Не — обясни Анди. — Писмо или някакъв документ.

— Написан кога?

— Между 1810 и 1820.

Другият си записа внимателно.

— Някакво представа къде?

— Кордова, Испания — отговори Анди. — Важно ли е?

— Ако искате писмото да излезе невредимо, трябва да рискувам. Ако позная вида на мастилото — печелим. В противен случай — губим. — Той погледна Анди, после Лили. — Вижте, нали разбирате, че гаранции няма? А когато свърша, картината ви няма да съществува повече.

Анди погледна Лили.

Тя кимна.

— Да, разбираме.

Реставраторът пое тежката картина и я издигна на светло.

— Тежи цял тон. Но пък изглежда съвсем обичайно като за деветнадесети век. Може би художникът е залепил нещо на парче платно и е рисувал отгоре.

— Това мислим и ние.

— Добре. Минете след няколко часа. Може да имам нещичко за вас.

Върнаха се в ателието в три следобед. Майсторът ги посрещна с широка усмивка.

— Ето ви го и писмото. Беше залепено за платното. Художникът го е покрил, после е сложил още един пласт платно и накрая е рисувал отгоре. Ето защо беше толкова тежко, но пък откриването на писмото беше направо песен.

— Роджър е бил внимателен — рече Лили замислено.

— И предвидим — добави Анди. — Ето защо е направил фалшификата толкова очевиден, ето защо го е подписал Констабъл. Роджър Мендоса, после Манинг, е искал картината му да поражда въпроси. Искал е да се отгатне, че отдолу има нещо.

— Само не е предвидил невежеството в малък град като Фийлдинг — продължи. Лили. — Или какви лицемери са били Кент или...

— Вижте — прекъсна ги реставраторът. — Имам и друга работа. Искате ли си рамката?

Лили потвърди и ѝ я опаковаха. Анди написа чек. Сетне излязоха на улицата с писмото на София в ръка. Не беше в плик, а просто два листа, закрепени с позлатена карфица.

— Можеш ли да го прочетеш? — попита Лили.

Анди хвърли поглед на едрия почерк. Мастилото бе избеляло, но още се четеше. Проблемът бе, че бе написано на стар и официален испански.

— Няма да е бързо — призна той. — Отсреща има кафене. Да отидем там и да поседнем.

Поръчаха си капучино и Анди остави своето да изстине, докато се взираше в първата страница на документа.

— Не е толкова писмо, колкото завещание, датирано през юли, 1835.

Бавно и трудно той започна да превежда старинните слова.

Аз, София Валон, вдовица на Робърт Мендоса, наричана Ла Житанита, бих искала да обявя, че съм еврейка. Изпращам това на теб, почитаеми братовчедо Джоузеф, защото Инквизицията е още жива тук в Испания, а преди той да умре, обещах на обичния си съпруг, че ще бъда внимателна заради семейството.

Родих се еврейка във Франция, но животът ме доведе в Испания и, както Мендоса преди триста години, забравих наследството си Дано Бог на дедите ни, на Авраам и Исаак, да прости на всички ни и дано Той приеме клетвата ми, че ще превърна всички нас отново в евреи. Всичко, което Мендоса притежават, един ден отново ще служи на народа ни...

Анди спря и погледна към Лили.

— Невероятно — промълви тя.

— Ясно защо старият Джо е искал да го изкара от къщата си. През 1835 е бил новопокръстен християнин. Не е имал дързостта да унищожи завещанието на София, бил е Мендоса все пак, но определено не го е искал около себе си. Да го изпрати в Америка след няколко години заедно с непрокопсания Роджър е изглеждало идеалното решение. Сигурно е мислел, че по-малкият му брат ще го загуби или ще се отърве от него по някакъв начин, без да намесва пряко Джоузеф в предателството спрямо волята на София.

— Това ли е всичко, което казва? — Лили се наведе да прегледа думите, а огромният рубин блестеше на пръста ѝ, докато вървеше по страницата. Много се смущаваше, че не разбира нищо от това, което чете. — Това ли е всичко — че София е еврейка и се кълне да върне семейството към юдаизма отново?

— Не, има още. Тя говори за скрито съкровище.

— Не мога да повярвам! — Лили бе зашеметена. — Приказка. Скрито съкровище? Хайде бе.

Анди сви устни.

— Част от мен също не вярва. Но с Мендоса всичко е възможно. Сюзън ми каза, че преди години е имало легенда за някакви скрити неща в Кордова.

— Можем ли да ги намерим? — Лили почти танцуваше от оживление, като дете, чиито фантазии са оживели.

Анди мина на втората страница, погледна Лили и се усмихна.

— Можем. София ни е оставила карта.

Лили пристигна в Испания малко след единадесет в една юлска сутрин, сто четиридесет и девет години, след като Ла Житанита бе оставила завещанието си. Едно нещо поне бе непроменено: както във времената на София, земята на Андалусия лежеше неподвижна и мълчалива в прегръдката на убийствената топлина.

— Златна земя под златно слънце — промълви Анди, докато слизаха от самолета. — Ала поетите не споменават влажността.

Малко след това Лили видя за пръв път скромните бели външни стени на двореца Мендоса в Кордова. Фасадата не я подготви за величествения момент, когато масивните входни врати на Патио дел Речибо се отвориха.

Стените бяха украсени с мозайки от петнадесети век. Когато слънцето ги докоснеше, те избухваха в призми от яркозелено, синьо и червено. Тук и там зелени нишки се спускаха от клоните на кестена като вода от фонтан. Под краката на Лили бяха древните камъни, сплотени сякаш от вътрешен огън, полирани от стъпките на десетки поколения.

— Това е друг свят — прошепна Лили. — Магия.

Портокаловите дървета и блестящият басейн в Патио де лос Наранхос смекчиха жегата. Анди, Лили и Сюзън стояха на сянка и говореха тихо, докато чакаха Мануел.

— Струва ми се, че София е направила, каквото е обещала — забеляза Лили. — Ако Мендоса са давали милиони за борба с нацистите, София наистина е поставила богатството на рода в служба на еврейския народ.

— Така е — отвърна Сюзън. — А някои, като Мануел, са давали и повече от пари. Но чак при Бет Мендоса, майката на Мануел,

семейството наистина се завърна към юдаизма. Кордовските Мендоса останали католици още век, след като София написала завещанието си.

— Но сега са юдеи? — попита Лили.

— Предполагам, че задаваш все същия стар въпрос — рече Анди замислен. — Какво е юдей? Повечето Мендоса в Испания и Англия не биха били приети от никой равин. Станало е така, че семейството е... Може би ще кажете, „излязло от черупката“. Юдейското минало е било признато и почетено. Някои, като тию Мануел, са истински религиозни по един или друг начин. Другите поне не се крият.

Мануел пристигна, преди да продължат размисъла. Старецът пристъпи към тях бавно и погледна джобния си часовник.

— Време е. Моля, елате с мен.

Те последваха високата фигура на Мануел, движеха се с неговата крачка по незнани пътеки и градини към Патио де ла Реха. Анди обясни, че се нарича така заради тежката кована желязна врата.

Трима мъже в работни дрехи бяха вече там. Имаха брадви, длета и две колички. Когато Мануел се появи, мъжете свалиха сламените си шапки и зачакаха знак да продължат.

Мануел им кимна, сетне се обърна към Лили.

— Всичко е подготвено — каза той на английски с усилие. — Ако книгата, които сте намерили, са истинското завещание на Ла Житанита, тук трябва да открием съкровището ѝ.

Да говори английски очевидно го измъчваше. Той превключи на испански и спираше всяка минута, така че Анди или Сюзън да превеждат.

— Според легендата, това било древното укрепление. Предполага се, че Мендоса държали златото си тук. После открили първата банка в Кордова, накрая и много банки. Но стига сме говорили. Време е да се действа.

Мануел извади ключ, отвори катинара на решетката и я премести. После даде знак на работниците да тръгнат напред и те отвориха бавно и широко вратата. След секунди се разкри цялата малка пещера. Вътре нямаше нищо, освен прах и паяжини.

Мануел каза нещо, работниците влязоха и започнаха да дълбаят задната стена. След малко един от тях дойде при другите и заговори на бърз, гърлен испански. Сюзън превеждаше в движение.

Строителят разтъркваше прахта, смъкната от стената, между пръстите си. Той протегна ръка.

— Това е, мисля, пясък, тор и вар. Замазано е така, че да изглежда старо. Ала отдолу е хоросан и дялан камък. Можете да се убедите сами.

Мануел влезе в пещерата и прегледа участъка, посочен от мъжа. Зад уж естествената скала прозираше пласт с различен цвят. Той се обърна, взря се в Сюзън, Лили и Анди и рече на строителите:

— Действайте.

Злато, предполагаха — ала намериха много по-ценно съкровище. История в действие, летопис за миналото, който просълзи Лили.

Пещерата на София бе продължение на малкото пространство зад решетката. В нея имаше чудни, невероятни неща, внимателно опаковани в дървени кутии и каци, покрити с намазнен плат. Докато всяко ново съкровище се отваряше, се мъльяха приглушени обяснения.

Намериха позлатено плато и инкрустираната чаша, предназначени за Илая. Намериха сребърни украси за свитъците на Тората. Също и копринени tallithim, шаловете, които евреите носеха на молитва, малка дантелена шапчица за дете с надпис на иврит, означаващ живот, церемониален свещник, менора, със сребро и тюркоази, както и друг, със злато и гранати. Намериха мълчаливи свидетелства за едно наследство, отричано и често презирано, събирано тайно от мъже и жени, които бяха запазили вярата такава, каквато я знаеха. Накрая намериха и плочката.

Медният правоъгълник бе в отделна дървена кутия в дъното на пещерата, увит в tallith. Мануел вдигна първо молитвения шал, като го сгъна внимателно и почтително го постави при другите. Тогава той вдигна плочката и я задържа на светлината.

Занесоха я в някогашна трапезария, сега просто малка стая, по-проста и скромна от стаите, които Лили бе виждала. Единствената украса бяха мозайките по стените. Набитото ѝ око забеляза приглушените землисти тонове и примитивното оформление. По-ранна работа от другите, сигурно древна. Думите на Сюзън потвърдиха впечатлението.

— Намираме се в най-старата част на двореца — обясни тя. — Единственото ъгълче, което е оцеляло след многобройните пожари и унищожения на еврейството. За това се предполага, че е единствената

стая останала оттогава, затова не е преустройвана. Вижте, мястото на стената се вижда. Според легендата там е висяла плочката.

Мануел и Анди занесоха медния правоъгълник до мястото, посочено от Сюзън. Лили затаи дъх, докато двамата мъже поставяха плочката на място. В четирите ѝ края имаше дупки. Толкова бяха и тези на стената. Медта бе потъмняла с времето, но издълбаните думи се четяха без усилие.

— Im eshcachech Yeroshalayim — отекна Мануел, а тялото му се движеше в ритъма на древната молитва. — Tishkach u mini, tidback shoni. Ако те забравя, Ерусалиме, нека забрави десницата ми изкуството си.

— Затворихме кръга — промълви Анди.

— И се върнахме у дома — допълни Лили и го хвана за ръка. — Запазихме вяра в София и другите и се върнахме у дома.

Издание:

Автор: Бевърли Бърн

Заглавие: Обещанието на феникса

Преводач: Миряна Илчева

Език, от който е преведено: английски

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Печатница: „Абагар“ АД, Велико Търново

ISBN: 954-455-033-6 (грешен)

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8308>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.